1912

தாயுமானவ சுவாமிகள்

திருப்பாடற்றிரட்டு

உ

கடவுள் துணை.

தாயுமான சுவாமிகள்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

திருப்பாடற்றிரட்டு.

இஃது

சென்னை - சூளை,

பி. வே. நமசிவாயமுதலியார்

அவர்களது

நிரஞ்சனவிலாச அச்சியந்திரசாலையிற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1912.

உ

சிவமயம்.

தாயுமானசுவாமிகள்

சரித்திரச் சுருக்கம்.

வணக்கம்.

வாயுமா ணவமலமு மறுபிறப்புந் துறவறத்தான் மாறவீசி, யாயும்வே தாகமத்தி னருள்வலியிற் சிவஞா ன வாழிமூழ்கிப், பாயுமால் விடைப்பரம * னிருவியலும் பார்த்துணர்ந்து பதத்தி. னென்றுந், தாயுமானவன்ற னிரு சரணமலர் சிரமதனிற் றரித்துவாழ்வாம்.

புராதனமெய்ச் சிவஞான போத மெனுஞ் சித்தாந் தப் பொருளியாவுந், தராசுமுனி யாகிறவிச் சாயாம லநுபவத்திற் றமிழைப் பாடிப், பராவுசிவ மயமாகிப் பரஞானத் தனிமைநெறிப் பரிமேலேறி, நிராமயதேய த்தேகி நிறைதாயு மானவனை நினைந்துவெல்வாம்.

---

* இரு இயல் ஆவன:—தடத்தலக்கணம், சொரூப லக்கணம் என்பனவாம். இவை முறையே பொது வியல்பு, சிறப்பியல்பு எனவுங் கூறப்படும்.

உலகின்கண்ணின்று ஒன்றேடொன்று முரணியி
லுறூஉம் பலவேறு வகைப்பட்ட சமயங்கள் போலாது
சமயாதீதமாய் முடிந்த நிலையதாகி விளங்கும் அத்துவி
சைவ சித்தாந்தத்தை நிலைநாட்டிய தந்தையானவரு
பதி பசு பாசம் என்னும் முப்பொருளி னியல்புகளெ
ல்லாம் உலகமுணர்ந்துய்வான்பெற வைத்தருளிய தா
மானவரும், எம்மவர்க்குச்சருவமானவரும் ஆகிய ஸ்ரீ தா
யுமானசுவாமிகளது திருப்பாடல்கள் காரணமாக, அவ
ஒருசமயத்தையுஞ்சாராத பொதுநிலையர் என ஓர்சா
ரும், தமது விவர்த்தவாதக் கொள்கையையுடையார் எ
ஏகான்ம வாதிகளாகிய மாயாவாதிகளும் மயங்குவா
யினர். இருவர் மாறுகோள் ஒரு தலை துணிதல் எம்
வர்க் கிலக்கணமா விருத்தலான், அவர் தங் கூற்றுக்க
யெல்லாம் அடிகளது சரிதவாயிலாகவும், திருப்பாசு
வாயிலாகவும் நடுவுநிலையோ டாராய்ந்து நிச்சயித் து
மைகாட்டுவான் ஈதெழுந்ததென்க.

வேதங்களாற் பூசிக்கப்பட்டதும், சுத்தாத்துவி
சைவசித்தாந்தம் என்னும் அரசுவீற்றிருப்பதும், புகழா
றிக்கெங்கும் போயதுமாகிய திருத்தலம் சோழநாட்டி
றென்கோடிக்கணுள்ள ஸ்ரீ வேதாரணியபுரியே யா
ஆங்கு இற்றைக்குச் சுமார் 230-வருடங்களுக்குமுன்ன
வேளாளவருணத்திலே, உழுவித்துண்போர் வகையி
ருள் தோன்றிய கேடிலியப்பபிள்ளை என்பார் ஒரு
இருந்தார். அவர் கல்வி கேள்விகளின் முதிர்ந்

குரு லிங்க சங்கம பக்தியிற் சிறந்து, தம்பெயர்க்கேற் பக் கேடிலராய், அவ்வூர்ச் சிவதல விசாரணைக்கர்த்தராயிருந்தார். அது காலைத் திரிசிரபுரத்திலே செங்கோனடாத்தி யரசுபுரிந்த ஸ்ரீமாந் முத்துவிசயரகுநாத சொக்கலிங்க நாயகர் என்னும் வேந்தரேறு * பிள்ளை அவர்களது நற்குண நற்செய்கைகளையும், கல்வி கேள்வி யறிவின் பெருமையையுங் கேள்வியுற்று வரவழைத்து, சிறந்த சம்பிரதி உத்தியோகத் தமர்த்தினர்.

பிள்ளையவர்கள் அரசனது வேண்டுகோட்படி உத்தியோகமேற்று, அதற்குரிய கடமைகளைக் குறைவறப் புரிந்து வந்தனர். அங்ஙனம் நிகழு நாளிலே தமக்கு ஒரே பேறு வாய்த்த சிவசிதம்பரப்பிள்ளை என்னும் அருமைக்குமாரனைச் சந்ததியின்றி யிருந்த தந் தமையனார்க்கு முன்னரே சுவீகாரமாகக் கொடுத்து விட்டமையால். தமக்குச் சந்ததியுண்டாகத் திருவருள் செய்யு

---

* பிள்ளை என்பது வேளாளர்க்குரிய காரணவாக்கப் பெயருளொன்று. இறைவனிடத் திருநாழிநெற்பெற்ற காமாட்சியம்மையார், அதனைவிருத்திசெய்தற் குரியார் இவரேயெனத் திருவுளங்கொண்டு "பிள்ளையே!" என்றழைத்தமையால் வந்ததெனக்காரணங்கொள்க. அது "உள்ளங்குழைந்தா யுழவாற்பெருக்கவிதை — பிள்ளையெனக் கூயுதவப்பேணுங்கை" எனத் திருக்கை வழக்கங் கூறியதனாலும் பெறுதும்.

மாறு * தக்கிண கைலாயத்துள் ஒன்ருய வத் திரிசிர மலைக்க ணெழுந்தருளியிராநின்ற தாயுமானேசுரனை திரிகாலங்க டோறும் தந் தேவி சகிதமாகச்சென்று ஒ மையுற்று மெய்யன்புடன் றரிசித்தும், நித்திய நைமித் காதிகள்செய்தும், விரத மநுட்டித்தும், தானஞ்செ தும் வருவாராயினர். அக்காலை, பாதகண்டத்துள்ள ரது தவமெலாந்திரண்டொரு வடிவெடுத்து வந்தா போலவும், மன்பதைகளின் மலவிருள் துமிக்க இம்மல ணுலகிற் ருேன்றுவான் விமலன் விடுத்தருளியவோ சித்தாந்த ஞானசூரியன் மானவும் மகவொன் றவதரி தது. அப்போழ் தத்துத் தந்தையார் அகமிக மகிழ்ந் செய்யவேண்டியன வெல்லாஞ்செய்து, தாயுமானேசு க்குக் காணிக்கை முதலியனவுஞ் செலுத்தி, சாதகரு முஞ் செய்வித்தார். சோதிடத்தில்வல்லார், "சுபவே ரையிலே ஐந்துகோளுச்சமாகத் தோன்றியதனுல் இவ தேவாம்சமாக அவதரித்தார் என்றும், அனைத்துலகை மாளவல்ல நரேந்திரனுக நிலவுவர்" என்றுங் கூ கேட்ட இருமுதுகுரவர் மகிழ்ச்சியை யெனனென்பே தாயுமானேசுரர் அருளாலுதித்தமையால் அப்பிள்ளைக் அக்கடவுளின் பெயரையே நாமகரணஞ் செய்தனர்.

---

* திரிசிராமலை தக்கிண கைலாயத்துள் ஒன்றென்ப செவ்வந்திபுராணம், தக்கிண கைலாசபுராணம் என்ப றிற்காண்க. திரிசிரபுரம், திரிசிராப்பள்ளி என பெயர். இக்காலத்துத் திருச்சிருப்பள்ளி எனவழங் படுகின்றது.

அப்பால், தாயுமானசுவாமிகள் வடமொழி தென்மொழிக்கணுள்ள இலக்கிய இலக்கணங்களையும், வேத சிவாகமோப நிடத மிருதி புராண இதிகாச முதலியன வற்றையும் நன்கு கற்றுவல்லவராயினர். அவையன்றித் தேவார முதலிய பன்னிரு திருமுறைகளையும், மெய் கண்டசாத்திரம், அருணகிரிநாதர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருப்புகழ் முதலியவற்றையும் தக்காருழை யாராய்ந்து அன்புடன் பாராயணஞ் செய்தார். இங்ஙனம் வருநாளிலே தகப்பனார் இகவாழ் வொருவ, அரசன் அவரது சம்பிரதி உத்தியோகத்தை ஏற்குமாறு வலாற்காரஞ்செய்ய, மறுக்க வியலாமையான் அதை ஏற்று நடத்திவந்தார். தாயுமான சுவாமிகள் சம்பிரதி உத்தியோகத்திற் பதினான்கு வயதிலேயே அமர்ந்தாரென்ப. அப்போதில் ஓர்காரிய நிமித்தம் அரசனைக் காண்பான் போந்த சுவாமிகளது திருவடிச்சுவடுகள் அரண்மனை புட் புதுக்குவித்தற்காகக் கொட்டப்பட்டிருந்த மணன் மேற்பதிந்து செவ்வேவிளங்கின. பிரதானியும் அரசனும் அவ்வழிவந்தார பதுமரேகையமைந்து காணுஞ் சுவடுகளைப்பார்த்து மிக்க ஆச்சரியமுற்று, யாவர் இவ்வழி வந்தார் என, ஆங்குநின்றார் சம்பிரதியாரே வந்தவர் என்றனர். அரசனும் பிரதானியும் ஐயுறீஇ, அவ்வுண்மை யாராய்வான் சுவாமிகளை ஆங்கழைப்பித்துப் பின்னர் அனுப்பிவிட்டுச் சுவடுகளை யொத்து நோக்கித் தஞ் சந்தேகந்தீர்ந்து மகிழ்வுற்றார். பிரதானி அரசனைப்பார்த்து

அரசரேறே! சம்பிரதியாரது அழகைக்கண்டு ஆடவ(ரு)
மலாவுவரன்றே? "இலங்கெழிலளவு குணமெண வு(ரை)
ப்பர்" இதற்கு மேற்கோளாக அவரையே யிக்காலத்(து)
யான் துலங்குறக் கண்டேன். அவரது வடிவத்தை
உற்று நோக்கியுள்ளேன்.

அகவடி யுகிர்விரல் புறவடி கரடே
கழலே கணைக்கான் முழந்தாள் குறங்கே
கடிதடங் கொப்பூழ் வயிறதின் வரையே
யிடையே மயிரி னொழுக்கே முலையுகிர்
விரலே முன்கை யங்கை தோளிணை
கழுத்தே முகநகை செவ்வாய் மூக்குக்
கண்ணே காது புருவ நுதலெனு
மாறைந் துறுப்புட னிரண்டும் பாதம்.

என்று சங்கப்பாட்டியலிற் கூறப்பட்டபடி, அவரது மு
பத்திரண்டு உறுப்புக்களும் ஆண்டன்மையோடு தெ
வத்தன்மைசிறந்து, சாமுத்திரிகா லக்கணங்கள் நிரம்ப
பெற்று விளங்குகின்றன. அவர் இன்னுஞ் சிறிதுகா
த்துள் உலகமெலாந் தன்னேவல் கேட்ப ஆணைசெலு
தும் மகைஸ்வரிய மகௌதாரிய மகா மண்டலாதிப
யாகிப் புகழ்நிறுவலொருதலை. நிருபவோ! அவரது கா
சுவட்டிற்பிரகாசிக்கும் பதுமரேகைபோல் எவர்க்குமிரு
பல்த யிஞ்ஞான்றுங் கண்டு கேட்டிலேன். அவ
செங்கரங்கள் கணைக்காலின் கீழ்த்தூங்குவது தாது
கண்டிலிரோ? என்று கூறினன். அது தொடங்கி ந

ன் அவரிடத்து மிக்கபிரீதியும் அச்சமு முடையனுயி னுன். இருவினையொப்பு நேருங்கால மாகலால்இவர்க்கு உண்மை யாராய்தலே பெருங்கடமை யெனத்தோன்றி ற்று. அரசனிடத்தில் கவி, கவிராயர், கவிச்சக்கிரவர் த்தி, பண்டிதர், பாரதி, பாவலர், நாவலர், வித்துவான், மகாவித்துவான், வித்துவசிரோமணி, ஆசிரியர், புலவர் முதலிய பட்டங்களைத்தரித்துச் சன்மானம் பெறவரு வோர் எவரையும், யதார்த்த வாதஞ்செய்து தக்க விடை கொடாமையால் "உண்மை காணுதிர்" என்று விடுப் பார். அரசனும் இவரது இளம் பருவத்தையும், கல்வி கேள்விகளின் அருமையையும், அதற்குத்தகுந்த வொழு க்கத்தையும்கண்டு நனிவியந்து பேரன்புடையனுயினுன். தலையிற் றீப்பிடிக்கக் கண்டான் வேறொன்றனையும் நாடாது தண்ணீரையே தேடுவதுபோல, இவரும் தம் ஐயங்களை யொழித்து உண்மைகாட்ட வல்ல, ஞானசிரி யர் யாண்டையர்? எற்றைத்தினத் தெதிர்ப்படுவர் என் றேக்கமுற் றெதிர்பார்த்திருந்தார்.

அங்ஙன மமரு நாளிலே, அடிகளார் பிறவிகடோ றும் ஈட்டியபெருந்தவப்பேறு காரணமாகவும், இற்றை ஞான்றும் பிற்றை ஞான்று முள்ள வுயிர்கள் முப்பொ ருளி னுண்மையறிந்து, சித்தாந்த நிலையேறிச் சிவஞான நிட்டாபரராய், அத்துவித முத்தியை யடைந் துய்தற் குச் சாதனமானவற்றையோதுவிக்கு முண்மை காரண

மாகவும், திருவருண் ஞானப்பெருஞ் செல்வப் பிழம்பாகிய திருமூலநாயனார் மரபிலேதோன்றி, திருக்கைலாய பரம்பரைச் சந்தானமாகிய மெய்கண்ட தேவ நாயனாரது வழிக்குரவரிடத்து ஞானோபதேசம் பெற்ற சற்குரு மூர்த்திகளாகிய மௌனகுரு சுவாமிகள் திரிசிராமலைப் பரமநாதனைத் தரிசிப்பான் ஆண்டுற்றனர் நந்தங்கையுமான தாயுமானார் அவரைக்கண்ட மாத்திரையே, தலைவனைக் கண்டெழித் தன் வயமிழக்கும் உழுவலன்புடைப் பதிவிரதை போலப் பரவசப்பட்டு, காந்தங்கண்ட ஊசி போன்று தம்மனம் அவர் மாட்டிழுக்கப் பட்டாராய், அடியுற வணங்கி, "எம்பெரும! தங் திருக் கரத்துள்ள புத்தகம் யாதோ" வென்றனர் குரு சுவாமிகள் யாதொன்று முரையாராய் ஏகினர். பின்னரும் பன்முறைவினவி நிழல்போல் தொடர்ந்தனர். அவ்விடங்க டோறும் சுற்றித்திரிந்து, ஊரடங்கிய யாமம் பதினைந்து கடிகை யளவிலே தாயுமானவர் சந்நிதி சென்று * பதுமாசனத்துட்கார்ந்த மௌனாசாரியர் இவரபக்குவங்கண்டு 'சிவஞான

* பதுமாசனமாவது யோகாசனங்களுள் ஒன்று. அஃதாவது இடப்பக்கத் தொடையின்மேல் வலக்காலினையும், வலப்பக்கத் தொடையின்மேல் இடக் காலினையும் மாறவைத்து, இருகாற்பெருவிரலையு மிரு கரங்களாலும் மாறியுறப்பிடித்திருத்தல். அதனை "சவ்விய பாக வூரு மேல்" என்னுஞ் சூதசங்கிதைச் செய்யுளானறிக.

த்தி" என்றனர் தாயுமானர், அகமிக மலர்ந்து, அந்த
ளிலே வாதவூர் நாதனை ஞானபோதத்தா லேதந்தொ
லத்துச் சாதங் காட்டிப் பாதமளித் தாண்ட பரமபதி,
நிந்த நாளி லெளியேனையும் ஞான சித்தியான மோனப
தி யளித்தாட் கொள வெழுந்ததோ வென்றுதுதித்து,
அருட்டலே ?

1 - சிவம் யாது ?

2 - ஞானம் என்பதென்னை ?

3 - சித்தி எது ? "என்று வினவ, ஆசாரிய சுவாமி
ன் அவரை நோக்கி, அன்புளாய் !

1 - சிவம் என்பது பதி.

2 - ஞானம் என்பது (அந்தப்பதியை உள்ளவாறறி
ம்) அறிவு.

3 - சித்தி ஆவது அவ்வறிவை வருவிப்பது" என்
ர். தாயுமானவா கேட்டுத் தவராச !

1. அப்ப, இப்பொருள் ஊர் குணம் குறி செயல்
பெயர் முதலியன வில்லாதது, சொல் லளவைக்கும்,
பொருள் அளவைகட்கு மெட்டாதது, என்று வேதாக
ங்கள் முழங்கவும், தேவரீர் அதையிற்றிற்கு மூன்றைச்
வம் எனறல பொருந்துமோ.

2. சிவம் எனவே, அசிவம், (அமங்கலம்) சிவா
வம்) (மங்கலா மங்கலம்) என்பனவும் பெறப்படலால்
ப்பொருளென்னை ?

3. அப் பொருள்கள் சிவத்திற்குப் பேதமோ,
பேதமோ, பேதாபேதமோ ?

4. வியாபகமோ? வியாப்பியமோ? வியாத்தியோ? சுசாதியோ? விசாதியோ? சுகதபேதமோ? இவை அல்லாதனவோ?

5. "உண்மையுமா யின்மையுமாய் இருப்பவன் பதி" என் றுன்றோ ருளிய தண்மையாயின், சிவம் (மங்கலமுடையது) எனக்கூறல் சால்பேயோ? என்னை? அமங்கலம், மங்கலாமங்கலமும் அவனேயாகலால்.

6. ப்ரமப்பொருளன்றி யிரண்டாவது பொருள் இல்லையென்று வேதங் கூறவும், சிவஞானம் என்பதற்குப் பொருள் சிவனையறியும் அறிவு எனின், சிவன்றே யப்பொருளாகவும், ஞானம் காட்சிப் பொருளாகவும் முடிதலால், ஞாதுரு (அறிபவன்) ஞானம் (அறிவு) என்பன வெவை?

7. அந்த ஞாதுருபரிபூரணனாய் சிவனுக்கு வேறாய் நின்று அறிவனோ? ஒன்றாய் நின்றறிவனோ? வேறும் ஒன்றுமாய் நின்றறிவனோ?

8. சிவன் அறியப்படுமேல், அறிபொருளெல்லாம் சூலமாகியும், அறிவனவாயும், விகாரப்படுவன வாகியும், அறிவானுக்கு வேறவாகியும், கண்டப்படுவனவாகியும், விளங்கு முண்மையால், அவனும், சடத்துவம், அழிவு, விகாரம், பேதம், கண்டப்படுகை முதலிய தன்மையனாய், சித்து, சத்து, நிர்விகாரம், அத்துவிதம் அகண்டமுதலியவற்றை யிழக்குமன்றே?

9. அறியப்படுதல் கருவி கூடியவிடத்தோ? கழன்றவிடத்தோ? கூடிய விடத்தெனின் கருவிகள் எல்லாம்பசுபாச ஞானங்களாகலின அந்தஞானங்களானறியப்படானே? கழன்றுழியெனின் அறிதலெங்ஙன்?

10. சிவம் அறியப்படுதல் ஐயக்காட்சியானோ? திரிபு காட்சியானோ? மானதக் காட்சியானோ? சையோகம், சையுத்த சமவாயம், சையுக்த சமவேத சமவாயம், சமவேத சமவாயம், விசேடண விசேடியபாவம் என்னும் வகைத்தாய வாயிற் காட்சியானோ? தன்வேதனைக் காட்சியானோ? யோகக்காட்சியானோ? விகற்பக் காட்சியானோ? நிருவிகற்பக்காட்சியானோ? சுவார்த்தாநுமானத்தினலா? பரார்த்தாநு மானத்தினலோ? சபக்கம், விபக்கம், சபக்க விபக்கம், ஒப்பு, பாரிசேடம், உலகவாதங்களானேயோ?

11. ஞானம்அறிவானுக்கு இயற்கையா? செயற்கையா? இயற்கையெனிற் சித்தித்தல் வேண்டா. செயற்கையெனிற் சித்திக்கமாட்டா. அஞ்ஞானமு மங்ஙனேயன்றோ?

12 அங்ஙனஞ் சிந்தித்தல் * சமுதாயவாதமோ? ஆரம்பவாதமோ? விவர்த்த வாதமோ? பரிணாம வாதமோ? விருத்தி வாதமோ?

---

* சமுதாயவாதமாவது எள்ளாளுய குப்பை யென்பது. இது புத்தர் சமணர் கொள்ளுமதம். ஆரம்பவாதமாவது நூலானுகிய வாடைபோல்வ தென்பது. இது

[என்றின்னனவாய தம் ஐயப்பாடுகளை யெல்லாம் விண்ணப்பிக்க குருசுவாமிகள் புன்னகை புரிந்து, சகல வர்க்கத்து ஆன்மாக்களுக்கு அநுக்கிரகிக்கும் உபதேச முறைமையை ஓர்ந்து.]

† ஔத்திரி தீக்கைக்கு அவரப்போது அருகரல்லாமையால் அதற்கு அங்கமாயுள்ள ‡ அறுவகைத் தீக்

தார்க்கிகர் மதம. விவர்த்த வாதமாவது கயிற்றிற் பாம்பு போலவும், பேய்த்தோாறைய நீர்த்தோற்றம் போலவும் உள்ள தென்பது. இது ஏகான்ம வாதிகளாகிய மாயா வாதிகள் மதம். பரிணாமவாதமாவது பாலி னுண்டாகிய தயிர்போல முற்றும் பரிணமித்தலும், நெய்யினுண்டாம் புழுப்போல ஏக தேசத்திற் பரிணமித்தலும் என இருவகைத்து. படங்குடிலாதல் போலவும், வித்து மரமாதல் போலவும், உள்ளது விருத்திவாதம்.

† ஔத்திரி - உதசகிதமாகப் பண்ணுவது. உதசகிதம் - ஓமத்தோடுகூடியது அது கிரியாவுத்திரி, ஞானவுத்திரி என இருவகைப்படும்.

‡ அறுவகைத் தீக்கையாவன—சட்சுதீக்ஷை, பரிசுதீக்ஷை, வாசகதீக்ஷை, மானததீக்ஷை, சாத்திரதீக்ஷை, யோகதீக்ஷை என்பனவாம். இவையிற்றை வருணபத்தி, சைவசந்நியாச தீபிகை, காலோத்தரம், சித்தாந்த சேகரம், ஞானப்பிரகாச வியாக்கியானம் என்பவற்றிற் பரக்கக்காண்க.

கையுளானை வியற்றி, மைந்த! நீவினவிய ஐயப்பாடுகளை யெல்லாம் அறுத்து, விபரீத ஞானத்தையும் வீட்டி, சிவஞான நெறியாகிய அத்துவிதஞானத்தைக் கொடுப்பது இந்நூலேயாம். இஃது நங்குரு மரபி னிலவிய சகலாகமபண்டிதர் என்னும் அருணந்தி சிவாசாரியமூர்த்திகளா னருளப்பட்டது. இதனைப் பூசித்துப் பாராயணஞ் செய்து வருகின்றாம். சிவஞானபோத வழிநூலாயுள்ள இது வேதாகம சாரமாகிய சித்தாந்த வியல்பினையெடுத்துத் தாபித்தலாற் சுபக்கம் என்றும், வேதாகமங்கட்குப் புறப்புறமாகவும், புறமாகவும், அகப்புற மாகவும், அகமாகவுமுள்ள சமயக்கோட்பாடுகளை யெடுத்துக் கண்டனஞ்செய்தலாற் பரபக்கம் என்றும் இருவகைப் படும். மாணவ!

* "பாரிலுள்ள நூல்களெலாம் பார்த்தறியச் சித்தியிலே
யோர்விருத்தப் பாதி போதும்."

என்று, அவர் வினவிய வினாக்கட் கெல்லாந் தக்க விடை கொடுத்துச் சித்தாந்த சரித்திரம் பதினொன் றனையும் முறையே உபதேசித்தருளினர். பதியிலக்கணம், பசுவிலக்கணம், பாசவிலக்கணம், ஞானஞ் ஞான இலக்கணம், அத்துவித விலக்கணங்களை யெல்

* இதனை "பாதி விருத்தத்தா லிப் பார்விருத்த மாக வுண்மை—சாதித்தார் பொன்னடியைச் சாருநா ளெந்நாளோ" என்று குருமரபின் வணக்கத்துள் தாயுமானார் அநுவதித்ததுங் காண்க.

லாம் போதித்தருளுங் காலத்தில் தேசிகநாதர் "இரு நிலனய்த்தீயாகி நீருமாகி" தானெனை முன்படைத் தானதறிந்து தன்பொன்னடிக்கே" ஏழிசையா யிசைப் பயனா யின்னமுதாயென்னுடையதோழனுமாய்" "பன் னிலூறும் பழத்திலு மின்சுவை - யென்னி லூறியென க்கே களிதரும்-உன்னி லுன்னுமுன் றேவிடில் வீட்டி டும்" எனவரூஉம் தேவார அருட்பாக்களையும், "இன் றெனக் கருளி யிருள்கடிந் துள்ளத் தெழுகின்ற ஞா யிறே போன்று—சென்று சென்றணுவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந்தொன்றாம்" "ஆதியுமந்தமு மில்லாவரும் பெரு ஞ்சோதியை" எனவரூஉந் திருவாசகத் திருவருட்பாக் களையும், "உற்றவர் பெற்றவ ரற்றவர் முற்றும் - அற்ற வர்க் கற்றறவனல்லவர்க்கு" எனவரூஉம் இருபா விருப தின் செய்யுளையும்-

குமர குருபர குணதர நிசிசரர்
திமிர தினகர சரவண பவகிரி
குமரி சுதபகி ரதிசுத சுரர்பதி குலமானும்...
அரவு புனைதரு புனிதரும் வழிபட
மழலை மொழிகொடு தெளிதர வொளிதிகழ்
அறிவையறிவதுபொருளெனவருளியபெருமாளே.

என்ற திருப்புகழின் திருப்பாவையும் ஏனையவற்றையும் உதகரித்துண்மை காட்டினரென்ப. அதுபற்றியன்றோ தாயுமான சுவாமிகளும் தாம் அருளிச் செய்த அறிஞ ருரைக் கண்ணியில்,

"இருநிலனாய்த் தீயாகி யென்ற திருப்பாட்டின்
பெருநிலையைக் கண்டுணர்ந்துபேச்சறுவ தென்னாளோ."

என்பது முதலாக அவற்றையெல்லாமெடுத்தாண்டு மன்பதைப் பக்கத்தாரைத் தம்வயப்படுத்தினர். நிற்கஇவ்வுபதேசத்தானே வைதிக சைவ சுத்தாத்துவித சைவ சித்தாந்தமே உண்மைநிலை யென்றும், சிவபெருமானே பரமபதி யென்றும் அவருடன் இரண்டறக் கலத்தலே அத்துவித முத்தி யென்றும் உணர்ந்து உலகாசையைத் துறந்து முமூட்சுத்துவ முற்றார். மௌன தேசிகர், "நீ இன்னுஞ் சிறிது காலமிருந்து இல்லற நடாத்திப் புத்திரனை யீன்று நிற்றி, பின்னர் யாம் வந்து நிட்டைகூடு முபாயமளிப்பேம்" என்றனர். ஆசாரியர் பிரிவையாற்றாமல் தாயுமானார் வருந்த "சும்மா இரு" என்றுஅகன்றனர். இவற்றைச் சுவாமிகளது திருப்பாடலில் மௌனகுரு வணக்கத்துள்,

சிந்தையற நில்லென்று சும்மாவிருத்திமேற்
   சின்மயா னந்த வெள்ளந்
தேசுித்திளைத்துநா னதுவா யிருக்கநீ
   செய்சித்ர மிகநன்று காண்
எந்தைவட வாற்பரம குருவாழ்க வாழ்வரு
   ளிய * நந்தி மரபு வாழ்க

* நந்தி மரபு ஆவது - தக்கிணாமூர்த்தி சிவஞான போதத்தைத் திருநந்தி தேவர்க்கு உபதேசிக்க, அவர்

வென்றடியர் மனமகிழ வேதாகமத் துணி
பிரண்டில்லை யொன்றென் னவே
வந்தகுரு வேவீறு சிவஞான சித்திநெறி
மௌனோப தேச குருவே
மந்த்ர குருவேயோக தந்த்ர குருவே மூலன்
மரபில்வரு மௌன குருவே. என்றதனும்
"வேதாந்த சித்தாந்த சமரச நிர்வாகநிலையும்"

"சமயநடை சாராமல் வேதாந்த சித்தாந்த சமரசசிவாநுபூதி, மன்னவொருசொற்கொண் டெனைத்தடுத்தாண்டபின் வாழ்வித்த ஞானகுருவே என்றதனையும்,

* "காட்சியநுமான முதனாவிதங்க டேர்ந்து
நாலுவகைச் சூழுறு படைப்புடை பெயர்த்திடவு
நான்குசா தனமுமோர்ந்திட்

சனற்குமாரமுனிவர்க்கும், அவர் சத்தியஞான தரிசனிகளுக்கும், அவர்பரஞ்சோதி முனிவர்க்கும், அவர் மெய்கண்டதேவர்க்கும், அவர் அருணந்தி சிவாசாரியர் முதலாயினோர்க்கும், அவர் மறைஞான சம்பந்த நாயனார்க்கும், அவர் உமாபதி சிவாசாரியர்க்கும், அவர் அருணமச்சிவாயர்க்கும் உபதேசித்தவான் முறை வழியாம்.

* காட்சி முதலியன என்றது, காண்டல், கருதல், உரை, இன்மை, ஒப்பு, ஒழிவு, உண்மை, உலகவழக்கு, இயல்பு, என்னும் பொருளளவையை எனக. நாலு

$ அணுபக்க சம்புபக்க மாமிரு விகற்பமும்" என்ற தனுனும் அறிக.

இப்பால் ஆசாரியார் சேதுதரிசனஞ் செய்து, குமரி மூழ்கிப் பொதியமலைபோய் அகத்தியபகவானை யடைந் தருள்பெற்று நிட்டையி லமர்ந்தனர். ஈண்டுத்தாயுமான சுவாமிகள் உபதேச மொழிகளை யெல்லாஞ் சிந்தித்து அவற்றின்படி யொழுகலால் விரக்தி தோன்ற, இலௌகிகத் தொழிலை மறந்து வந்தார். சொக்கநாயக அரசன் அவரது தன்மைகளையெல்லாம் கேள்விவாயிலா னறிந்தும், அற்புதத் தன்மையான பல செய்கைகள் அவரிடத்து நிகழ்ந்ததை நேரிற்கண்டும் அச்சமும் அதிசயமும் அன்பும் உற்று, அவரை அழைத்து உயர்ந்த ஆசனத்தி லெழுந்தருளச் செய்து, சுவாமீ, தேவரீரது மகிமைகளை அறியாமையால் என் உத்தியோகத்தில் அமர்த்தினேன்

னெனக்குழறுபடையாவது மாயாவாதக்கொள்கை, நான்குசாதனமாவன-நித்தியாநித்திய வத்து விவேகம், இகமுத்திரார்த்த பல்போக விராகம், சமாதிசட்க சம்பத்து, முமூட்சுத்துவம் என்பனவாம்.

$ அணுபக்க சம்புபக்கமாவது - சிவபெருமான் பஞ்சகிருத்திய நிமித்தம் நவபேதங்க ளாகும், இருவகைப்பகுதி, அவற்றின்விரிவை, யாழ்ப்பாணத்து ஞானப்பிரகாச முனிவர் செய்தருளிய "சித்தியார்" உரைக் கண்டுணர்க.

இனிமேல் தேவரீருக்கு யானே குற்றேவல் செய்யப்பணித்தருள வேண்டுமென்றிரந்து, அவர் நிலைக்கு முட்டுருவண்ணம் ஒழுங்கின். சுவாமிகள் * சரியையிற்சரியை சரியையிற்கிரியை, சரியையில்யோகம், சரியையில் ஞானம் என்பனவற்றையெல்லாம் அநுட்டித்து வந்து கிரியாபாத சோபானமுற்றார்.

அக்காலையரசன் மண்ணுலகொருவினன் அரசன்மனைவியிவரது அழகைப் பலமுறை கண்டுள்ளா ளாகலின் ஆசைமீதூர்ந்து அவரிடஞ்சென்று, "என்னரசாட்சிக்குத்தேவரீரைத் தலைவராக்குவல். என் உடல், பொருள், ஆவி மூன்றுந் தம்மவே. என் வேண்டுகோட் கிணங்கி யெளியேனது பெருங்குறையை முடித்தருள வேண்டு" மென்று இரந்தாள். பெருமானார் அவள் மன மடங்கவே

---

* சரியையிற்சரியையாவது-திருக்கோயில் அலகிடல், மெழுக்குச் சாத்துதல், நந்தவனம் வைப்பித்தல், தலதீர்த்தயாத்திரை செய்தல் முதலியன. சரியையிற் கிரியையாவது இடபாரூடர், கல்யாணசுந்தரர், பிச்சாடனர், உமாமகேசர்முதலிய இருபத்தைந்து மூர்த்திகள், விநாயகர், கந்தர்முதலிய ஆவரண மூர்த்திகள் என்பவற்றுள் ஒன்றைவழிபடுதல். சரியையில் யோகமாவது நெஞ்சின்கண் சீகண்டஉருத்திர மூர்த்தியைத் தியானித்தல். சரியையில்ஞானமாவது அத் தியான பாவனையின் உறைப்பினுல் மெய்யநுபவவுணர்வு நிகழ்தலாம்.

ண்டிய நீதிகளையெல்லாம் உரைத்து அறிவுவரச்செய்து தாயதப் பக்கமாக்கி இங்கிருத்தனன்றன் றென் றுணர்ந்து இராமநாதபுரத்திற்கு எழுந்தருளினர். அதனைத்த மையனாகிய சிவசிதம்பரப் பிள்ளை அவர்களும், சிறிய தாயார் குமாரராகிய அருணையபிள்ளை அவர்களும் கேள்வியுற்று, ஆங்குச் சென்றுசந்ததி விளங்கும்படி திருமணஞ்செய்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அவர்க்கு அவ்விடயத்திற் பிரியமில்லாதிருந்தும் தங்குரு சுவாமிகள் தாஞ்ஞையு மதுவாகலானும், தமயனார்வேண்டுகோளுமன்னதாகலானும் மறுத்தல் பாவமென் றெண்ணியுடம்பட்டு, தங்குலத்திற் றோன்றிய மாட்சிவாய்ந்த நங்கையாளொருத்தியைத் திருமணஞ்செயல் புரிந்தனர். இல்லாளோடு தாமரையிலையினீர் போற்கூடியில்லற தருமங்களையும் நடாத்திவந்தார். அதுகாலை மங்கையர்க்கரசியாந் தேவியார் ஒராண்மகவை யீன்று வைத்துச் சிவபதமடைந்தனர். அக்குழந்தைபெயர் கனகசபாபதிப்பிள்ளை. அக்குமாரரும் "மகன்றந்தைக் காற்று முதவியிவன்றந்தை யென்னோற்றான் கொல்லெனுஞ்சொல்" எனபதற் கிலக்கியமாய்விளங்கினர். தாயுமானாரும் * கிரியாபாத

* கிரியையிற் சரியை - சிவபூசைக்கு வேண்டப்படும் உபகாரணங்களையெல்லாஞ்செய்துகோடல் கிரியையிற்கிரியை ஐவகைச்சத்திமுன்னாகச் சிவலிங்கவடிவிற்செய்யும்பூசனை. கிரியையில்யோகம் அகத்தேபூசை ஓமம்தியா

நான்கையுமுடித்து, யோகபாதசோபானமுற்றூர். மௌனதேசிகர் அவணெழுந்தருளி ஞானவுத்திரி யென்னும் தீட்சைசெய்து, யோகநிட்டைகளி னியல்புகளை யுணர்த்தித் துறவுபெற ஆஞ்ஞாபித்துச் சென்றனர். அதுதொடங்கி அடிகளார் கௌபீனதாரியாய் வெளிப்பட்டு †யோகபாதத்தையநுட்டித்து, சிவஞானப்பெருஞ் செல்வராய் நிட்டை கூடுவாராயினர். சோதிடர்களும் பிரதானியும் கூறியவாறே புவிராசர்கவிராசர் ஆதியமைபதைகள் யாவரும் போற்றும்சிவயோகத்தவராசராயினர். அரசர்கள் மலை, நதி, நாடு, ஊர் மாலை, குதிரை, யானை, கொடி, முரசு, ஆணையென்னுந்தசாங்கத்துடன், வெண்கொற்றக்குடை, நவமணிமுடி, சிங்காசனம் என்னுஞ் சிறப்படையாளங்களையும் உடையராதல்போலத் தாயுமான சுவாமிகளும் அவாவின்மை, மெய்யுணர்வு, துற

னம்மூன்றற்கும் மூவிடம் வகுத்துக்கொண்டு செய்யும் அந்தரியாகம். கிரியையில்ஞானம் அவ்வந்தரியாகவுறைப்பின்கண்நிகழும் ஓரநுபவவுணர்வு.

† இயமம், நியமம், ஆதனம், பிராணாயாமம் என்னுநான்கும் யோகத்திற்சரியை, பிரத்தியாகாரமும் தாரணையும்யோகத்திற்கிரியை. தியானம் யோகத்தில் யோகம். சமாதியோகத்தில்ஞானம் என்க. இவற்றை யோககாரிகையினும், திராவிடமாபாடியத்தினும், தத்துவப்பிரகாசத்தினுங்காண்க.

வாதிய குணம் என்னும்மலையும், நித்தியானந்தம் என்னும் நதியும், வேதமுதலிய கலைகளானும் அறிதற்கரிய சிற்சத்தித்தானம் ஆகிய நாடும், அநுபூதி என்னுஞ்சுத்தப்பெருவளமுடைய ஊரும், விடயவழிச் செல்லாமல் நிறுத்தித் தன்வய மாக்கும் அருள் என்னும் மாலையும், எவ்வெப் பொருளினிடத்தும் விரைந்துசென்று அவ்வப்பொருளாய் நிற்கும் வியாபகத்துவம் என்னுங்குதிரையும்,வினைக்கட்டறுத்துப் பாசப்பகையையெறிந்து, அன்பாகிய வேகமுற்று ஆரணிசெனனி உரோதயித்திரி என்னுஞ்சத்திகளாகிய மும்மதங்களுடன் தத்துவ கூட்டங்களுட் புகுந்து ஆனந்தத் தேனையளிக்கும், சிவஞானம் என்னும்யானையும், சமயநிலைகளுக்கெல்லாம் மேற்பட்டு, அத்துவிதப்பெரும்பயனை விளக்கித் துன்பச் சுமையை நீக்குவதற்கேதுவாய் வைதிகசைவ சித்தாந்தம் என்னும் வெற்றிக் கொடியும், தசகாடிகளுந் தசநாதமாகத் தோன்றலின் நாதம் என்னும் முரசும், பிருதிவிமுதல்நாதமீருய் அகம்புறம் என்னுங் கருவிகளாகி விளங்கும் உலகமெங்கணுமுள்ள ஆன்மாக்களுக்கு அறிவித்தல் என்னும் ஆணையும் ஆகிய தசாங்கங்களுடன், எவற்றையும், ஒருசேரவோரியல்பான் அறியும் பேரறிவு என்னும் ஒருபெருஞ்சுடர்முடியும், மும்மலப்பகையானேரும் பிறவிவாதனையைப் போக்கித் தன்னடிக்குள் வைத்துப் பேரின்ப நிழலைச்செய்யும் அந்தண்மைஎன்னும் வெண்கொற்றக்குடையும், சமாதி என்னுஞ் சிங்காதனமும் உடை

யாராய், மனம்புத்திசித்தம் அகங்காரம் என்னும் சதுரங்க சேனைகளுந் தம்மேவல் கேட்டடங்கிநிற்க, மும்மண்டலத்திலும் தங்கிள்ளாக்குச்செல்ல,* தவராசராய் விளங்கினர்.

நிலவுலகத்துள்ள உயிர்களெல்லா முணர்ந்தீடேறுந் திருவுளத்தானே தம் அநுபவசாரங்களை யெல்லாந்திரட்டி அத்தியற்புத திருப் பாடல்களாகப் பொழிந்தனர் அவற்றை யெல்லா முடன்றிரிந்த அருளையர் முதலாய மாணவர் எழுதின ரென்ப. சுவாமிகள் அருளையர்க்குத் தத்துவ்வாபதேசஞ் செய்து, இராமநாதபுரஞ் சென்று ஆங்கேயே சிவத்தோடு இரண்டறக்கலத்தலாகிய அத்துவிதமுத்தியை யடைவான் சமாதி கூடினர். அருளையசுவாமிகள் அகவற்பாவினாலே சுவாமிகளைத் துதித்து, சிவயோகசாதனராய்க் கனகசபாபதிப் பிள்ளை அவர்கட்கு மெய்யுணர்வருளித் துறவுற்றார். இக்குரு பரம்பரையில் தஞ்சைமாநகரின் கீழ்ப்பால் அன்னப்பன் பேட்டையிலுள்ள அம்பலவாணசுவாமிகள் ஆதீனத்தில் அருணாசலப் பிள்ளையென்பார்இருந்தனர் என்ப. இச்சரிதம்வேதாரணிய

---

* தவம் என்றது ஈண்டுச்சிவஞான நிட்டையை. அதனை "ஐம்புலவேடரி னயர்ந்தனை வளர்ந்தனை-தம்முதல் குருவுமாய்த்தவந்தனி லுணர்த்தவிட்-டன்னியமின்மையினரன்கழல்செலுமே" என்னுஞ்சிவஞானபோதச் சூத்திரத்தானறிக.

ஆதீனத்திலே எமது சந்தான தீக்ஷிதாசாரிய சுவாமி களது உபதேசப்படியும் திருப்பாடற்படியும் எழுதப்பட்டது. எஞ்சியசரிதங்களை யெல்லாம் ஷை கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்கள், சென்னை ஞானபோதினியில் 5 - புத்தகம் இலக்கச் சஞ்சிகையில் வெளிப்படுத்தினர். ஆங்குப் பரக்கக் கண்டுகொள்க.

தாயுமானசுவாமிகள்

சரித்திரச்சுருக்கம் - முற்றிற்று.

யாழ்ப்பாணத்து மேலைப்புலோலி,

மகாவித்வான்

ஸ்ரீமந் நா. கதிரைவேற்பிள்ளையவர்களால்

இயற்றப்பட்டது.

திருப்பாடற் சிறப்பு.

வெள்ளமருவு விரிசடையான்வேதவனத்தான் விமலேச, னுள்ள மருவத் திருமூல னுறவின் மருவு மொருமவுன, வள்ள லருளுங் கருணைவெள்ள வாரி மடுத்தே மறைசைநகர்ப், பிள்ளை முனிவ னருண் முகிலாய்ப்பெய்தான் கருணைத் தமிழ்மழையே. (1

திருமூலன் மரபினெழுங் குருமவுனி திருவருளைத் திரட்டிவாரி, யருளூறு மானந்த வநுபூதிச்சாரமெலாமருந்தி நாளு, மருளோடு மிருளோட மறைக்காட்டினெழுந்தாயுமானேன் ஞானப், பொருளாருஞ் சித்தாந்தத் தமிழ்மழையை யுலகமுயப் பொழிந்தான்மாதோ.

சிராப்பளிமா மலைமேவுஞ் செவ்வந்திப் பெருமானருள் செய்ய வாங்கிப், பராபரமுமெந்நாளும்பைங்கிளியும் பலபாவும் பாடிப்பாடித், தராதலமானுடர்க்கெல்லாந் தண்ணமுதாத் தந்தருளுந் தாயுமான, நிராமயனா ரருள்பெரிய கவிதையினுற் பொருளதனை நினைந்துநிற்பாம். (3)

அன்னையத் தனுமாய்க் குருவுமாய்த் தேவா யமர்பிள்ளை முனிவன்மெய்யருளான், மன்னுதத் துவத்தையவனருளறியா மதியிலே னுய்ந்திடற்குமோ, வென்னவாகிடுமே கான்மவா தியர்க்கும் பிறர்க்குமா வெடுத்தனன் வேறின், றென்னமா தவஞ்செய் திட்டனே மறைசை யெய்பிரான் புகழுரைத் திடற்கே. (4)

நீரணி சடையா னிருமலன் வாத னிட்கள சகளமாகிறைவோன், சீரணிகருணைத்திருவுருவாகித் திருமறைக்காட்டெழுஞ் செல்வ, னீரடிக் கமலத் தாயுமானவன்ற னிருந்தமிழ்ப் பெருமையென் னளவோ, பாரினிற் படுமோ வெடுத்தமா விடயம் பகருவ லினியினிப்பாக. (5)

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீமத்

தாயுமான சுவாமிகள்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருப்பாடல்களுள்

முதன் மூன்றுபாடல்களுக்கும் உரை.

க-வது. பாடல்.

திருவருள்விலாசப் பரசிவவணக்கம்.

ஆசிரியவிருத்தம்.

அங்கிங்கெ னாதபடி யெங்கும்ப்ர காசமா
  யானந்த பூர்த்தி யாகி
யருளொடு நிறைந்ததெது தன்னருள் வெளிக்கு
  ளே யகிலாண்டகோடியெல்லாந்
தங்கும் படிக்கிச்சை வைத்துயிர்க் குயிராய்த்
  தழைத்ததெது மனவாக் கினிற்
றட்டாம னின்றதெது சமயகோ டிகளெலாந்
  தந்தெய்வ மென்றெய்வ மென்
றெங்குந்தொடர்ந்தெதிர்வழக்கிடவுநின்றதெது
  வெங்கணும் பெருவ ழக்கா

யாதினும் வல்லவொரு சித்தாகி யின்பமா
 யென்றைக்கு முள்ள தெதுமேற்
கங்குல்பக லறநின்ற வெல்லையுள தெதுவது
 கருத்திற் கிசைந்த ததுவே
கண்டனவெ லாமோன வுருவெளிய தாகவுங்
 கருதியஞ் சலிசெய் குவாம்.

இந்நூலாசிரியர் மேலே (உ - வது பாட்டில்) "பெரியபொருளைப் பணிகுவாம்" என வியந்து வாழ்த்துதல் செய்யும் சிவத்தின் வியாபக வியாப்திகள் பலவற்றையும் தொகுத்து 'முடிந்தது முடித்தல்' என்னும் உத்தியால் கூறுவான் எடுத்துக் கொண்டது இச்செய்யுளின் கருத்தாம்.

அங்கு இங்கு எனாதபடி என்பது — அண்டபகிரண்டங்களாகிய சேய்மைக்கணுள்ளதெனவும், அன்றிப் பூமி பாதலங்களென்னும் அணிமைக்க ணுள்ளதெனவும் கண்டித்துரைக்கப்படாமை.

இனம்பற்றி உங்கு எனவுங்கூட்டி அவற்றிற்குஇடைவெளியின்க ணுள்ளதெனவு முரைக்க.

'என்னாத' என்பது 'எனாத' என இடைகுறைந்தது,

எங்கும் ப்ரகாசமாய் என்பது: — மேல், கீழ், உள், புறம், நடு, பக்கங்க ளனைத்திலும் பரந்துநிற்கும் பேரொளியாகி,

ஆனந்த பூர்த்தியாகி என்பது :— அவ்வாறேயகண்ட பூரணாநந்தமாகி,

ஆனந்த பூர்த்தி—வடசொற்புணர்ச்சியாதலின் இயல்பாயது.

அருளொடுநிறைந்ததெது என்பது :— தனது திருமேனியாகிய பேரருளோடு விபுவாயுள்ளது எப்பொருள்?

ஒடு உருபு 'ஈட்டிய விரண்டாம் வேத நூறுருவோடெழுந்து' என்றாற்போல ஒற்றுமைப் பொருட்கண் வந்தது.

அருள் ஆவது - அபின்னசத்தி; நிறைவு ஆவது - உதியாமல் முக்காலத்தினும் உள்ளதாகி, ஓங்கிப் போமல் குறையாமல், இடையறாமல், அசைவின்றிப்பரந்திருக்குந்தன்மை. இதனைப் பூரண மென்றும் விபுவென்றுங் கூறுவர் இந்நூலாசிரியர் மேலே "அண்டபகி ரண்டமுமடங்க வொரு நிறைவாகி யானந்த மானபரமே" என்றும், "பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற பரிபூர ணானந்தமே" என்றும் பலவிடங்களினும் கூறியவாறுணர்க.

அன்றியும், அங்கு - வீடுபேறாகிய அம்மைக்கண்ணும், இங்கு-உயிர்வாழ்க்கைக் கிடமாகிய இம்மைக்கண்ணும், எனலும் ஒன்று. இனம்பற்றி உம்மைக் கண்ணுமெனக் கூட்டியுரைக்க. எனவே, அண்டதத்துவம் பிண்டதத்துவமுதலிய அனைத்திடமுமாமென்பதுபெறும். அவை

யாவன்.—பிருதிவியண்டம் - புவலோகமுதல்சிவலோக மளவாக எழுலோகமும், மேல் அண்டகடாகமும் பிரம் மாண்டமும், மேல் அப்பு தேயு வாயு ஆகாயங்களாகிய அண்டங்களும், மேல் மனம் புத்தி ஆங்காரம் குணம் ஆகிய அண்டங்களும், இவைக்கு மேல் பிரகிருதியண்டமும், மேல் அராகம் வித்தை கலை நியதி காலங்களாகிய அண்டங்களும், மேல் அசுத்த மாயையும், அதன்மேல் சுத்தமாயையில் சுத்தவித்தை மாகேச்சுரம் சாதாக்கியங் களும், அவைக்கு மேல் பரவிந்து பரநாதங்களும், எண் பத்துநூறாயிரம்யோசனை கனமுள்ள பூமியும். கனிட்ட பாதலமும், கீழே ஆடகேசுரர்க்குப் புவனமாகிய எழு பாதலங்களும். கூர்மாண்டரென்னும் உருத்திரபுவனமு மாய் அண்டகடாகமுட்பட்ட புவனமும், இன்ன அண் டங்களனைத்திற்கும் ஆதார பூதமாய்ச சிவ சத்தியான ஆதாரசத்திக்கும் அப்பாலும் சிவத்தின் பூரண அளவு எல்லைப்படாததாதலால்,

"ஆதியுமந்தமுமில்லா வரும்பெருஞ்சோதி"

எனவும்,

"அப்பாலைக்கப்பாலைப்பாடுதுங்காண்"

எனவும் பெரியருரைத்தவாற்று னுணர்க.

அங்குள்ள எனின் இங்கில்லதெனவும், இங்குள்ளது எனின் அங்கில்லதெனவும், அங்கிங்குள்ளது எனின்எங் குமில்லதெனவும். எங்குமுள்ளதுஎனின் ஏற்றத்தாழ்ச்சி யாயிருக்கிற தெனவும் ஐயப்பொருட்கு இடமாகமே

"அங்கிங்கெனாதபடி யெங்கும்பிரகாசமாய் ஆனந்த பூர்த்தியாகி" என வற்புறுத்திக் கூறினர்.

அனாதி முத்த சித்துருவாகிய பதிக்கு அருளே திருமேனி என்பதற்கு உதாரணம்—

(சிவஞானசித்தியார், சூத்திரம்-க, பாட்டு-சஎ.)

"உருவருள் குணங்களோடுமுணர்வருளுருவிற்றோன்றும்
கருமமுமருளரன்றன்கரசரணாதிசாங்கம்
தருமருளுபாங்கமெல்லாந்தானருடனக்கொன்றின்றி
யருளுருவுயிருக்கென்றேயாக்குவனமலன்றானே."
மற்றும்வருவனவற்றாற்காண்க.

தன் அருள் வெளிக்குளே என்பது.—அங்ஙனம் தனது அருளாகிய வெளியினிடத்தே,

கடவுளின் பொதுக்குணங்களெட்டில்ஒன்றாகியபேரருளுடைமையெனும்பெயரைக்கொண்டு "அருள்வெளி" என்றனர். இதே பரவெளி. சிதாகாசமென்பதும் சிதம்பரமென்பதும் அதற்கே பெயராய். இதினின்றும் அண்டவெளி தோன்றி, யதினின்றும் மனவெளி தோன்றி தோற்றமுறையானே யொடுங்கும். மனவெளியென்பது மனம் விரிந்த இடம். அண்டவெளியென்பது ஒவ்வோரண்டத்தைச் சூழ்ந்திருக்கும் வெளி. பரவெளியென்பது எல்லாவற்றையும் தன்னுளடக்கியிருக்கும் வெளியாம்.

அகிலாண்ட கோடியெல்லாந் தங்கும்படிக்கு என்பது. — அனந்தகோடி அண்டபுவனங்கண்முற்றும் பரிணமித்துத் தங்குமாறு.

இச்சைவைத்து உயிர்க்கு உயிராய்த்தழைத்தது எது ? என்பது. — அருளைக் கருதி இச்சையை வைத்து உயிர்கட்குள் உணர்வாகி விரிந்துள்ளது எப்பொருள் ?

அருள்வெளி என்பது தனது சந்நிதானமாம், ஆகவே தனது சந்நிதான மாத்திரத்தாலே எல்லா வுலகங்களுந் தோன்றி விரிந்து அடங்கு மென்பதாயிற்று. தனது அருள் ஆதியி லொன்றுயிருந்து, பின்னர் இச்சை ஞானம் கிரியைகளாகி, முறையே மலத்தான் மூடப்பட்டுள்ள ஆன்மாக்களுக்கு அருள் செய்தற்பொருட்டு வைத்த கிருபையை 'இச்சைவைத்து' என்றும், தனது ஞானசத்தியால் அவர்களது நலத்தை விரும்பி அறிதலை 'உயிர்க்குயிராய்' என்றும், கிரியாசத்தியால் அவர்களுக்குத் தநுவாதி பிரபஞ்சங்களைத் தருதலை 'தழைத்தது' என்றும் கூறினர்.

ஆன்மாவும் இச்சை ஞானம் கிரியைகளை உடையனுயினும் அவற்றை அநாதியாகிய மலம் மறைத்து நிற்கும். மெய்ப்பொருளின் சத்திகள் ஒன்றுனும் மறைக்கப்படாமல், தான் அவற்றின்முகமாக ஆன்மாவுக்குக் கன்மவளவையால் போகாதிகளைக்கொடுத்து, அவற்றல் தாக்கப்படாமல், தன்னந்தானு யறிந்துவிளங்கு மியல்பிற்று. இதுவே அவ்விரண்டற்கும் வேற்றுமை எனக்காண்க.

தனது சந்நிதிமாத்திரமன்றி யாண்டும் பிறிதோரிடமின்றாதலால் 'அருள்வெளிக்குளே' என்று தேற்றப் பொருளிற் கூறினர்.

" இச்சைவைத் துயிர்க்குயிராய்த் தழைத்தது" என்றதற்கு உதாரணம்.—

(சிவஞானசித்தியார், சூத்-க-பா-சுஙு.)

"ஒன்றதாயிச்சா ஞானக் கிரியையென் றொருமூன்றாகி
நின்றிடுஞ் சத்தி யிச்சை யுயிர்க்கரு ணேச மாகும்
நன்றெலா ஞான சத்தி யானயந் தறிவ னாதன்
அன்றருட் கிரியைதன்னா லாக்குவனகிலமெல்லாம்.",

தன் சந்நிதியின்கண் முத்தொழில்களும் நிகழுமென்பதற்கு உதாரணம்.—

(திருவிளையாடற்புராணம், பாயிரம்.)

"பூவண்ணம்பூவின் மணம்போலமெய்ப்போதவின்ப
மாவண்ணமெய்கொண்டவன் றன்வலியாணைதாங்கி
மூவண்ண றன் சந்நிதி முத்தொழில்செயய்வாளா
மேவண்ணலன்னான் விளையாட்டின் வினையையெல்லாம்.

மனவாக்கினில் தட்டாமல் நின்றது எது? என்பது.—மனத்தான் இத்தன்மைத்தென நினைத்தற்கும், வாக்கால் இன்னதென உரைத்தற்கும் இயையாவண்ணம் அதீதமாய் நின்றது எப்பொருள்?

இனம் நோக்கிக் காயத்தாலும் பற்றற் கமையாதெனவும் உரைக்க. இதனால் திரிகரணமெனும் தத்துவ மூன்

றற்கும் மேலாய் நிலைபெற்றுள்ளது அப்பொருள் என்றதாம்.

இத்திரி கரணங்களிலும் அப்பொருள் தங்கியிருந்தும் அப்படி தங்கி யிருப்பதை யுணராம லிருப்பதுந் தவிர அஞ்ஞான விசேஷத்தால் தட்டுப்படாமலும் கூடவிருக்கின்றதெனல்.

உள்ளே நின்று சங்கற்பவிகற்பங்களைச் செய்வதால்சலம்என்றும், இந்திரியங்களை புறத்தே விடயங்களிற்செலுத்துவதால் அசலம் என்றும் கூறப்பட்ட மனம் பிரகிருதியில் தோற்றம் சூக்குமை பைசந்தி மத்திமை வைகரி என்னும் நான்குவாக்குகளும் விந்துவில்தோற்றம் இவையெல்லாம் பசு பாச ஞானங்களின் வழிப்பட்டு இயங்கிப்பின்பு பதிஞானம் மேற்பட்டெழும் எழுச்சியின் கண் கீழ்ப்பட் டடங்குமாதலால், அவற்றில் தட்டாமல் நின்றதெது, என்றார். இடது நின்மலதுரியம். இந் நிலையின் கண் மனச்செயலும் வாக்கின் காரியங்களும் இல்லையாய் நிற்க, மேல்அவற்றோடு சிறிதுந் தாக்கற்றதாய்ச் சிவம் அதீதமாகி நிற்கும் என்பதாம்.

வாக்கு நான்கனுள் சூக்குமை விந்துனுள்ளே அரும்பும், பைசந்தி, இதயத்துள் மயின் முட்டையுட் சலம் போன்று மலரும், மத்திமை கண்டத்துள் சவிகற்பமாயுணாத்தக்க ஒலியாய்க் காய்க்கும், வைகரி வாயினின்றும் செவியிற் கேட்கப்படுவதாய்ப் பொருள் தருமொலியாய்க் கனிந்து வெளிப்படும், இவை வாக்கின் உற்பத்தியாம்.

மனவாக்கு முதலியவற்றில் தட்டாதது என்றதற்கு உதாரணம்,—

(திருவிளையாடற்புராணம்-நான்மாடக்கூடலானபடலம்)

“பூதங்க ளல்ல பொறியல்ல வேறு
புலனல்ல வுள்ள மதியின்
பேதங்க ளல்ல வினையன்றி நின்ற
பிறிதல்ல வென்று பெருநூல்
வேதங் கிடந்து தடுமாறும் வஞ்ச
வெளியென்ப கூடல் மறுகில்
பாதங்க ணோவ வளையிந்த னாதி
பகர்வாரை யாயுமவரே.”

மற்றும் வருவனவற்றுங் காண்க.

மன வாக்கினில் தட்டாம னின்றதற்கு மற்றொருபிரகாரமாக வுரைப்பினுமாம், அஃதாவது,—மனம் - மானதக்காட்சியும், வாக்கு - (வேதமுதலிய வாக்கிய) ஆகமமும், இவைமுதலிய அளவைகளாலும் பற்றப் படாதது என்பதாம். வாக்கினிலும என உம்மை விரிக்க.

‘‘ஆசிலாசார தபோதன ரின்புறு
வாசகாதீத மனோலய பஞ்சரன்’’

என்றதாலுணர்க.

சமயகோடிக ளெல்லாம் தம் தெய்வம் எம் தெய்வம் என்று எங்கும்தொடர்ந்து எதிர்வழக்

கிடவும் என்றது எது ? என்பது.—பல்வேறு சமயங்களெல்லாமும் தமது தெய்வமென்றும், எமது எமது தெய்வமென்றும் முறையிட்டு, எவ்வெவ்விடங்களினும் ஒருவரையொருவர் விடாதுபற்றி எதிர்த்து வாதித்திடுமாறும், அவ்வச் சமயங்கடோறும் அவரவர் கடவுளராய் வீற்றிருப்பது எப்பொருள்?

எல்லா மென்பதில் உம்மை தொக்கது.

'வழக்கிடவும்' என்றதால் அவரவரும் சிந்திக்கவும் வாழ்த்தவும் வணங்கவும் நின்றது என வுணர்க.

பல்வேறு சமயங்களாவன—உலகாயதம், பௌத்தம், சமணம், மீமாஞ்சை, மாயாவாதம், பாஞ்சராத்திரம், இவைபுறச்சமயம், சைவம், பாசுபதம், வாமம், வைரவம், மாவிரதம், காளாமுகம், இவை உட்சமயம் இன்னும்காலேகவாத முதலிய பலவுமாம்.

இச் சமயங்கள் பலவாறுவாதிக்குந் தொடர்பனைத்தும் எண்ணிச் சொல்லப்புகின் வரையறைப்படாமையின் அவற்றுட் சில சிலவே சுருக்கியெடுத்துக் காட்டுதும்.

உலகாயதன் பிரபஞ்சத்துக்குத் தோற்றமு மொடுக்கமுமின்றி அது தானே தோன்றி யழியும், எனவும், வேறொருகர்த்தா அதனையுண்டாக்கிக் காரியப்படுத்தவேண்டுவதில்லை எனவும் வாதிக்க, சித்தாந்தி அவைகளை மறுத்துரைப்பது.

பௌத்தரிற் சவுத்திராந்திகன் உருவம், வேதனை, குறிப்பு, பாவனை, விஞ்ஞானம்ஆகியபஞ்சகந்தச்சார்பால் எல்லாந் தோற்றுமென வாதிக்க, பிறனொருவன்கருத்தாவன்றி ஒன்றுநிகழாது என மறுப்பது.

காலேகவாதிகாலமேகர்த்தா என்று வாதிக்க,அதனை மற்றொருவன் மறுப்பது.

நையாயிக வைசேடிகர் பரமாணுவிலே பரிணமித்த பஞ்சம் அழிந்து பரமாணுவான பின்னும் ஆத்மாவின் கன்மத்துக்கீடாகப் பிரபஞ்சமாகத்தோன்றிநின்றுகழிந்திடும் என்று வாதிக்க அக்கன்மமும் அணுவும்அசேதனமாதலால் முறையறிந்து தாமாகவேதோற்றியியாது அவ்வணுரூபமும் பிரளயத்திலே யழியும், என்றும், இப்பிரபஞ்சத்திற்கு உபாதானகாரணம் மாயையே என்றும் வாதிக்க, மற்றொருவன்மறுத்துத தனது கொள்கையை நிறுத்துவது. இங்ஙனம் பலவாறு வாதிக்கப்படுவனவும் மறுக்கப்படுவனவுமாம். இவைமுதலியன சமயகோடிகளின் வழக்குகள்.

சைவத்திற்குத் தாண்டவ பூஷணனென்னும் மூர்த்தியாயும், பாசுபதத்திற்குத்திருநீறுஞ் சடைமுடியுந்தரித்த மூர்த்தியாயும், மாவிரதத்திற்கு என்புமாலைதரித்த மூர்த்தியாயும், காளாமுகத்திற்குப்படிகமும்புத்திரதீபகமணியுந்தரித்த மூர்த்தியாயும், வாமத்திற்கு அக்கினியும் உபவீதமுந்தரித்த மூர்த்தியாயும், வைரவத்திற்குத் தமருக

மும் சிலம்புந்தரித்த மூர்த்தியாயும், பாஞ்ச ராத்திரத்திற்குச் சங்கமுதலிய ஐம்படையுந் தரித்த மூர்த்தியாயும், சாத்தேயத்திற்குச் சத்திமூர்த்தியாயும், இன்னும் பௌத்தாதிகளுக்குப் பௌத்தன் முதலிய மூர்த்திகளாயும், வீற்றிருந்து, அவரவர் நினைந்த வடிவோமிஞ் சென்று, எண்ணியாங்கெய்வித்தும், தேகாந்தத்தில் முத்தி பதங்கள் அருளியும் விளங்குவது. இஃதே அவ்வச் சமயங்களிலும் நின்றது என்பது.

எங்கணும் பெருவழக்காய் யாதினும் வல்லவொரு சித்தாகி இன்பமாய் என்றைக்கும் உள்ளது எது? என்பது:—இவ்வாறு யாண்டும் அறுதிபெருமையாயுள்ள வழக்காகி, எவ்வகைத்தொழிலினும் வல்லதாய், ஒப்பற்றசிறுவராகி, பேரின்பவடிவாகி, எக்காலத்தும் நித்தியமாயிருக்கின்றது எப்பொருள்.

ஓரிடத்தும் ஒருகாலத்தும் ஒருவரானும் ஒருவாற்றானும், அவரவர்கொள்கைகளும், உத்தேசம், இலக்கணம் சோதனை இவைமுதலியவற்றால் வாதிக்கப் பட்டும், அது வாதிக்கப்பட்டும், தோல்வி வெற்றிக ளுண்டாய்ச் சிறிதும் ஒழிவு பெறுதல் அருமையாதல் பற்றிப் 'பெருவழக்கு' என்னப்பட்டது. ஒருபொருண்மேல் இருவர் மாறுகொண்டு செல்லும் வழக்குப் போலாது, இது அவரவரும் அங்கங்கும் அவ்வக்காலத்து தத்தம் பல்வேறுகொள்கைகளை மேற்கொண்டு தொடர்வதாம்.

எவ்வகைத்தொழிலினும் வல்லது என்பது சிருட்டி-படைத்தல், திதி - காத்தல், சங்காரம் - துடைத்தல், திரோபவம்-மறைத்தல், அநுக்கிரகம் - அநுக்கிரகித்தல் என்னும் ஐந்தொழில்களும் வல்லமை யுண்மை. எவ்வகைப்பட்ட தொழில்களும் இவ்வைந்தனுள் அடங்குமாறுய்த்துணர்க.

இவை தூலம் சூக்குமம் காரணம் என்பவற்றால் மூவைந்தாகும். அவற்றுள் மாயையினிடமாகவுயிர்கட்குத் தநுகரணபுவனபோகங்களைத் தருவது படைப்பாம்.

தநு—எண்பத்துநான்குலட்ச பேதமாம்.

கரணம் — சீவன் வித்தை சிவன் என மூவகைத்து, விடயாதிகளை அறியுந்தன்மை சீவகரணமாம்.

உயிர்கள் போகங்களை நுகர்வதற்கு முக்காலமாயும், அவற்றை வினைக்கீடாய் அளவிடுவதாயும், உயிர்கட்கு இச்சையாதி மூன்றனையும் எழுப்பும் சார்பாயும், தன்னையும் விடயத்தையும் வேற்றுமை யறியவொட்டாமல் மயங்கச்செய்வதாயும் இருக்கின்றது வித்யாகரணமாம்.

ஆன்மாக்கட் கிருவினையொப்பும் மலபரிபாகமும் சத்திநிபாதமும் வருவித்து அவற்றை முத்தியிற்சேர்ப்பது சிவகரணமாம்.

வித்யாகரணத்தைப் பொருந்தி நடத்தும் புவனங்கள் இருநூற்றிருபத்து நான்காம்.

போகங்களாவன—சிவிகை குடை தேர் யானை குதிரைகளும், அறுசுவை மாதர் கீதம் முதலியனவுமாம்.

இவைகளுக்குச் சரீரத்தையும் கரணத்தையும் யான் என்றும், புவனபோகங்களை எனது என்றும் உயிர்கள்கருதச் சுகாதிகளை யநுபவிக்கச்செய்தல் காத்தலாம்.

உயிர்களால் காணப்பட்டவற்றை ஒடுக்கல் துடைத்தலாம்.

இவற்றுட் பலநாளுழன்றும் வெறுக்காமல் ருசிப்பித்தல் திரோபவித்தலாம்.

பிறகு நித்தியமும் அநித்தியமுமாகிய பொருள்களைப் பகுத்துத் தெரிவிப்பது அநுக்கிரகித்தலாம்.

இங்ஙனம் எண்பத்துநாலுலட்சபேதமான உடல்களினிடத்தே பரமகர்த்தா ஐந்தொழில்கள் செய்வது தூலமென்றும், அத்தூலவுடலின் அவத்தைக் கருவிகளில் ஐந்தொழில்கள் செய்வது சூக்குமம் என்றுஞ் சொல்லுவர்.

காரண பஞ்சகிருத்யம் குருமுகமாக வழிபட்டுக் கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிந்து நிட்டை கூடி அநுபவிக்குமதாகலான், அம் முறையை அவ்வாறு உணர்ந்து கொள்ளத் தக்கது. இவ்வண்ணம் எல்லாம் வல்ல சத்தும், சித்தும், இன்பமும் தானேயாம்.

இங்ஙனம் சத்து, சித்து, ஆனந்தமாகிய தனக்குச் சச்சிதானந்தனெனப் பெயராம்.

என்றைக்கு முள்ளது, எனவே இல்லாதகால மில்லை யென்றாயிற்று.

மேல் கங்குல் பகல் அற நின்ற எல்லை உளது எது! என்பது, சத்திநிபாதத்தின் கண் இரவும் பகலும் இல்லையாக நின்றதொரு நிலைக்களத்தே தானேயா யுள்ளது எப்பொருள்?

'மேல்' என்பது வினை ஒப்பு மலபரிபாகத்துக்கு மேற்பட்ட இடம், அதுவே சத்திநிபாதமாம்.

ஆன்மா பயனின் முயற்சிகளையும் தேகபோகப் பற்றுக்களையும் முற்றறத்துறந்து பிறிதொருபயனையுங் கருதாமல், தத்துவங்களைச் சடமென் றறிந்துகழன்று, சத்தும் அசத்தும் பகுத்துணர் சத்தாயது ஆன்மா வென்றும், அவ்வாறு காட்டியது அருளென்றும் உள் ளுணர்ந்து, அவ்வருளைப் பற்றுதலாலும், நிட்டையிற் பெயராதுநிற்றலாலும், முறையே மாயை கன்மங்களுக் கிடமாகிய சகலாவத்தையையும் ஆணவத்துக்கிடமாகிய கேவலாவத்தையையும் நீங்கின இடமாகிய சுத்தநிலை யின்கண் போதஞ்சிறிதுந் தோன்றாமல்நிற்க, பலகோடிசூரியர் ஒரிடத்தொருங்கு தோன்றினாற்போல நீக்கமறநிறை பேரொளியாய்ச் சட சித்துக்களின் உள்ளும் புறம்புமாகிப் பூரணநிர்வய நிட்கள சொரூபமாக எங்கெங்கும் பரந்து விளங்கும். இச்சுத்தநிலையே இராப்பகலற்றஇடமென்றும், மற

ப்பு நினைப்புற்ற விடமென்றும், இன்னும் பலவாறாகவும் பெரியோர் கூறுவர்,

இவ்வெல்லைக்கண் மேலீடா[illegible]நின்ற திருவருட்போகத்தையும், சிவத்தையும் எதிரிட்[illegible]காணும் தற்போதநீங்கிச் சிவயோக மெய்துதல் [illegible]யாக்கட் கிலையுமெனவேதாகமங்கள் கூறுவனவாம்.

இவ்வெல்லையே தாதநெறி முதலியநான்கு நெறிகளுள் சன்மார்க்கநெறியாய், [illegible]நினைப்புக்கட்டறுத்துச்சிவானந்தப் பெரும்பே[illegible]நுவிப் பாச இரிவும்பதியிற் புகலுமின்றி ஒருங்[illegible].

இதுவே ஞானவிரம்பு[illegible] ஞானாரம்பமும், பேசாவநுபூதி பிறந்த விடமுமா[illegible] உதாரணம்.)

(கொலை [illegible]ந்தன்.)

“மோனமென[illegible] ஞானவரம்பு.”

(அந்[illegible]பூதி.)

“ தூசாமணியுந் து[illegible]பூணோமா
ணேசாமுருக[illegible]ணபருவா
லாசாநிலை[illegible]பின
பேசாவநுபூதிபிறந்ததுவே.”

மற்றும் வருவனவற்று[illegible].

தனக்கு வழித்துணை[illegible]தம்பொருந்தலைக்கொண்டு, அதன் பாதுகாப்பி[illegible]த்தால் நெடுங்கால மறிவு

மழுங்கி இனி எக்காலத்தில் யாண்டு ஓர் சுகங்கூடப்பெ றுவலென் றேக்கமுற் றுள்ளயர்ந்து நோக்கியிருந்தவன் றனதோர் நல்வினை யுளதாக, ஒரு நகரின்க ணிருந்தாங் கெய்திய முதியோனை யெதிர்ப்பட்டு வணங்கிக் குறை யிரத்தலும், அன்னோனிரங்கி "அஞ்சலை, எனது அறு ஞையாற்றான் அந்நகர்க்கணெய்துதியாயின் அந்நகராதி பதி தயவினாற் சுகமே வாழ்வை" என வுபகரித்து வழி ப்படுத்த, தானு மம் முதியோனைப் பணிந்து வழிக்கொ ண்டு, இடையிலுள்ள பலசிருகாதிக ளடர்ந்த மலைகாடு யாறுகவர்நெறிகள் யாவும் பிற்பட அரிதிற் கடந்துசெ ன்று அந்நகரினெல்லைக்க ணணுகலும், ஆண்டுள்ளசெல் வக்கிளர்ச்சியை நோக்கிநோக்கிவியந்து, அந்நகரையணை ந்து, மந்திரத்தலைவ னுதவியால் புரவலனைக் கண்டிறை ஞ்சி, அவன்தயவுபெற்று, அவன் அரசிய னெறிநின்று நீடுவாழப்பெற்றோனாகி அங்கணியங்குங்கால், தானர்படுகி ன்ற நகரின் எல்லையை நோக்குந்தோறும் இதுதொடங் கியன்றோ நமக்குச் சுகோதயப் பேறுண்டாயிற்றென்று அதன்பெருமையைக் கருதி அவ்வெல்லையையும் வந்தித் தல் செய்வானாக.

இக்கருத்தே பற்றிப்பெரியோர்கோயில் முதலிய திரு ப்பதிகடோறு மெய்தியக்கால் அத்தலங்களின் திருவெல் லையை முன்னர் வணங்கு மியல்பை அடியார் புராணந் தோறும் புராணகர்த்தர் கூறியிருப்பது. அம்முறைபிறழ் வின்றி, முத்தியினெல்லைக்கும் முத்திப்பதிக்கும் அனு

க்கமான அநுசந்தானமுள்ளதால், 'எல்லை யுளது' என அக் குறிப்புண்மை புலப்படுத்துவான் நூலாசிரியரும் போற்றினர்போலும்.

"அதுகருத்துக்கு இசைந்தது" என்பது.—அவ் வாறாய மெய்ப்பொருளுணர்ச்சியே பதிவர்க்கம் பசுவர்க் கங்களின் கருத்தெவற்றிற்கும் ஒப்பமுடிந்தது.

"அதுவே கண்டன எலாம்" என்பது. —அம் மெய்ப் பொருளே நால ருக்குமங்களாற் காணப்பட்ட பூத பௌதிகங்களாகிய விடய பதார்த்தங்க ளனைத்தும் ஆதலால்,

இஃது அசுத்தநிலையில் காணப்படுவதாகியஞேயமாம். ஆகவே சுத்தநிலையிற் காணப்படும் ஞேயமும் ஒன்றுண் டென்பதாயிற்று. இச்சுத்த நிலைமேற்கூறிய திருவருளை யே கண்ணாகக்கொண்டு யாண்டுங் காணப்பட்ட வனைத் தும் சிவமேயாகவும், பிறிதொன் றின்றாகவும் காண்ப தாம். உதாரணம்.—

"நவிலுங்கால்மேல்கீழ் நடுபக்கமெங்கும்
சிவமொழிய வேறில்லைதேர்."

என்பதனானும்,

"பார்ப்பனவெல்லாம் பரமாயறிதல்
சீர்படுபேறி வுடையோர்திறனே."

என்பதனானும்,

சிவஞானசித்தியார், சூத் - அ. பா - ௩௦

"அறியாமை யறிவகற்றி யறிவி னுள்ளே
யறிவுதனை யருளினா னறியாதே யறிந்து
குறியாதே குறித்தந்தக் கரணங்க ளோடுங்
கூடாதே வாடாதே குழைந்திருப்பை யாகிற்
பிறியாத சிவன்றானே பிரிந்து தோன்றிப்
பிரபஞ்ச பேதமெலாந் தானாய்த் தோன்றி
நெறியாலே யிவை யெல்லா மல்ல வாகி
நின்றென்றுந் தோன்றிடுவ னிராதார னாயே."

மற்றும்வருவனவற்றானுங் காண்க.

மோனவுருவெளியது ஆகவும் கருதி அஞ்சலி செய்குவாம்" என்பது,—அம் மெய்ப்பொருளை மௌனரூபமான வெளிவீடாகவும் தியானித்துக் கைகூப்பிவணங்குதல் செய்வாம், எ - று.

'வெளியது' என்பதில் 'அது' பகுதிப்பொருள்விகுதி.

'வெளியதாகவும்' என்றதால் எங்கும்பிரகாசமாய் ஆனந்தபூர்த்தியாகி யருளொடு நிறைந்ததாகவும், இச்சைவைத்துயிர்க்குயிராய்த் தழைத்ததாகவும், தட்டாமனின்றதாகவும், வழக்கிடவுநின்றதாகவும், என்றைக்கும் உள்ளதாகவும் எல்லையுளதாகவும், அதுவே கண்டன வெலாமாகவும், தனித்தனிக்கருதி அஞ்சலி செய்குவாம் அன்றியும் கடையிற் கூறியவாறாகவும் கருதி அஞ்சலி செய்குவாம் எனவும் உரைக்க.

இவ்வாறு கூறியவாற்ருன் ஆதாரங்களனைத்திற்கும் அதீதமாகிய நிராதாரப் பரமகுருவை [தக்ஷிணுமூர்த்தியை] அஞ்சலி செய்தமை கண்டுகொள்க.

அதுவன்றி இந்நூலாசிரியர் தாம் சொல்லப்புகுந்தசுருதி குரு அநுபவங்களையும் அவற்றின் பயனையும்அருட்சார்பாய் நின்று ஒருவாற்ருனுணர்த்துமதாகிய இந்நூல் இனிது முடிதற்பொருட்டு " ஆகாரபுவனம் சிதம்பரரகசியம்" என்னுந் தொடர்நிலைக்கண் 'எண் குணமுங்காட்டி,' 'சௌபானபக்ஷங்காட்டி,' 'மந்திரஞ் சிக்ஷை சோதிடாதி மற்றங்க நூல்வணங்க மௌனமோலி யயர்வறச் சென்னியில் வைத்து ராசாங்கத்தி லமர்ந்தது வைதிக சைவமழகிதந்தோ!' இதுவன்றித் 'தாயகம் வேறில்லை இல்லை,' 'அருளைக்காட்டத் தக்கநெறி யிந்நெறியேதான் சன்மார்க்கம்' என்றும் சின்மயானந்தகுரு என்னுந்தொடர்நிலைக்கண் 'சித்தாந்த முத்திமுதலே! என்றும், இன்னும் பலவிடங்களிலும் பழிச்சுதல் செய்தபடி இவ்வாசிரியர்க்கு வேதாந்தத் தெளிவாகிய சித்தாந்தமேசிறப்புடைத்தாதலால் அஃதொன்றே உடன்பாடென்பது பெறப்படுகின்றது. உதாரணம்,—

சிவஞானசித்தியார் சூத் - அ. பா - கஉ - கசு.

''வேதநூல் சைவநூ லென்றிரண்டே நூல்கள்
வேறுரைக்கு நூலிவற்றின் விரிந்த நூல்கள்

ஆதிநூ லநாதியம லன்றருநூ லிரண்டு
மாரணநூல் பொதுச்சைவ மருஞ்சிறப்பு நூலா
நீதியினு லுலகர்க்குச் சத்திநிபா தர்க்கு [த்
நிகழ்த்தியது நீண்மறையினெழிபொருள்வேதாந்த
நீதில்பொருள் கொண்டுரைக்கு நூல்சைவம் பிறநூ
றிகழ்பூர்வஞ் சிவாகமங்கள் சித்தாந்த மாகும்."

"சித்தாந்தத் தேசிவன்றன் றிருக்கடைக்கண்சேர்த்திச்
செனனமொன்றி லேசீவன் முத்த ராக
வைத்தாண்டு மலங்கழுவி ஞான வாரி
மடுத்தானந் தம்பொழிந்து வரும்பிறப்பை யறுத்து
முத்தாந்தப் பதமலர்க்கீழ் வைப்ப னென்று
மொழிந்திடவு முலகரெல்லா மூர்க்க ராகிப்
பித்தாந்தப் பெரும்பிதற்றுப் பிதற்றிப் பாவப்
பெருங்குழியில் வீழ்ந்திடுவரிதுவென்னபிராந்தி."

"மௌன உருவெளி" என்பதில் குடிலை * ஆகியமூல மநு † வினின்றும் சிவம் சத்திகளின் திரு நோக்கத்தால் வெளிவந்தருளிய முதற் கடவுள் என்பதும் அமைந்துகிடத்தலின், தொல்லோர் வழக்கின்படித் தாமும் மெய்ப் பொருளை அம்முதற் கடவுளாகவும் கருதி அஞ்சலிசெய்தனர் என உரைத்தலு மமையும்.

யோகிகள் மூலமநுவை மௌனக்கரமென்றும் மூங்கை எழுத்தென்றுங் கூறுவர் உதாரணம்,—

* பிரணவம், † மந்திரம்.

திருமந்திரம்.

" ஊமையெழுத்தொடு பேசுமெழுத்துறி
லாமையகத்தினி லஞ்சுமடங்கிடு
மோமயமுற்றது வுள்ளொளிபெற்றது
நாமயமற்றது நாமறியோமே."

மூதற்கடவுளாகிய மூத்தபிள்ளையார் மூலமநுவினின்றும் வெளிக்குவந்தருளிய வரலாற்றை விநாயகபுராணத்திற்கண்டுகொள்க.

அன்றியும் இந்நூலாசிரியர் மேலே "மௌனகுருவணக்கம்" என்னும் தொடர்நிலைக்கண் 'மூலன் மரபில் வரு மௌனகுருவே' என்று தமது ஆசிரியரை வழி படுகின்றாராகலின், அத்துணை யியல்பு வாய்ந்த சிவமே தம்மையாட்கொள்வான் திருவுளங்கொண்டு மேற்கூறிய திருமூலநாயனார் மரபில் குருவடிவாய் எழுந்தருளிவந்துதமக்குப் பந்தமோசனஞ் செய்வித்தமையை யுட்கொண்டு அவரை ஈண்டும் வணங்குதல் செய்தபடி என்பதுங் காண்க.

இங்ஙனங்குறிப்பாற் பொருளுணர்த்துவது உள்ளுறையணியாம்.

திருமூலநாயனார் ஸ்ரீ கயிலாயத்திலே ஸ்ரீ நந்திதேவரது அருள் பெற்று அணிமாவாதி அட்ட சித்திகளினும் வல்ல சிவயோகியார், அகத்தியமுனிவர்பாலுள்ள நட்பினால் அவருடன் சிலநாள் வசிக்க வேண்டிக் கயிலையினின்றுங் காசி சிதம்பர முதலிய அங்கங்குள்ள தலங்களைத்

தரிசித்துவந்து, திருவாவடுதுறைக்கண் பரமசிவத்தைப் பணிந்து, அத்தலத்தின்கண் வசிக்க விரும்பிக் காவிரிக் கரைச் சார்பிலுள்ள வனத்தில் வரும்போது அங்குத்தம்மை மேய்த்திருந்து அந்நாளிற் காலஞ் செய்துவிட்ட மூலன் என்னும் பெயருள்ள வோரிடையனைச் சூழ்ந்து கதறிக்கொண்டிருந்த பசு மந்தையைக்கண்டிரங்கி, அவற்றின் றுயர் நீக்கற்பொருட்டுத் தமது யாக்கையை ஓரிடத்திற்சேமித்து வைத்து, அவனுடலிற் பிரவேசித்துப் பசுக்களையன்று முழுதும் மேய்த்து, பின்பு அதனதனிடங்களில் அவற்றைப்போக்கி, கணவனிறந்தது தெரியாதயிடையன் மனைவி வந்தழைக்கவும் மறுத்து விட்டு, தாம் சேமித்துவைத்த விடத்திற் போய்ப்பார்க்க தமதுடல் அங்கில்லாமைகண்டு அது பரமசிவத்தின் அருளென்றுள்ளுணர்ந்து, தாம் பிரவேசித்த யாக்கையொடுசென்று, ஆவடுதுறைக்கண் பரமசிவத்தைத் தரிசித்துகோயிலின்மேற்பாலுள்ள அரசமரத்தி னிழற்க ணமர்ந்து, ஆகமங்கள் கூறுகின்ற சரியையாதி நான்கு பாதங்களையும் ஆண்டுக்கொரு பாசுரமாக மூவாயிரந் திருமந்திரஞ் சொல்லி யருளினர் அவரது அநுக்கிரகம் பெற்ற ஆதீனத்தின் சம்பந்திகள் இந் நூற் கருத்தாரிகிய தாயுமான முனிவர்.

'எங்கும் பிரகாசமாய் ஆனந்த பூர்த்தியாகி அருளொடு நிறைந்ததும்', 'இச்சை வைத்து உயிர்க்கு உயிராய்த்தழைத்ததும்', 'மனவாக்கினிற் றட்டாமல்நின்றதும்,' 'எங்குந்தொடர்ந்து எதிர் வழக்கிடவு நின்றதும்,' 'யாதி

னும் வல்லவொரு சித்தாகி இன்பமாய் என்னைக்கும்உள்ளதும்,' 'கங்குல்பக லறநின்ற எல்லை யுளதும்' ஆகிய இவ்வறுவகைத் தன்மைத்தாய பொருளொன்றே ஞேயத்தழுந்தின ஜீவன்முத்தர் கண்டனவெலாமாகுமாதலின் அதனை "மௌனவுரு வெளியதாகவும்கருதி யஞ்சலிசெய்குவாம்" என முடிக்க.

இவ்வாறனையும் வாய்பாடுகளாகக் கொண்டு நூன்முகத்தில் 'பரிபூரணானந்தம்' என்னுந்தொடர்நிலைமுதல் 'சிற்சுகோதய விலாசம்' என்ப திறுதியாகிய பன்னிரு தொடர்நிலைகளினும், அதன் வியாபக வியாப்திகளை ஒவ்வொன்றிற் கிவ்விரண்டாக ஒருவாறு குறிப்பித்து, அம்மெய்ப்பொருளைப்பழிச்சல் செய்கின்றாராக.

இப்பன்னிரண்டின்மேற் கூறும் "சிதம்பர ரகசியம்" என்னும் தொடர்நிலையில் வஸ்து நிர்ணயமும், ஏனைத் தொடர்நிலைகளில் அதனைச்சார்ந்த பன்னெறிகளுங்கூறினராக.

அம்மெய்ப்பொருள் இவ்விதத்தன்மைத்தாய் விளங்குவதென்று நுவன்றதால் இது பொருட் டன்மை யணி. பொருள்வகை பின்னர்க் கூறுதும்.

இறைவன் ஆன்மாக்களுய்யும் பொருட்டுக் கடாக்ஷித்தருளிய வேதாகமநெறியைப் பற்றாதார்க்கன்றி, அந்நெறியைப் பற்றியவழி உளதாகும் தத்துவஞானமுடையார்க்கு, தியான சமாதிகளால் சீவன் முத்தத்துவப் பேறு கைவந்துள்ள தாயுமானமுனிவர், தமது சிவானந்தானு

பவத்தேர்ச்சியை ஒருவாறு புலப்படுத்துவான் எடுத்துக்
கொண்ட இம்முதற்செய்யுள், சொற்கள் வாளா விரியா
மையும், பொருள்கள் விபரீத ஐயங்கட்கிடமாகாமையும்,
சிரவணஞ் செய்வார்க்கு இன்பந்தருகையும், சீரிய சொற்
களுடைமையும், சந்தச்சுவை யுடைமையும், ஆழிய கருத்
தைக்கொண் டிருக்கையும், காரணகாரிய முறைகளை
யுடைமையும், சான்றோர் ஆட்சியோடு மாறுபடாமையும்,
சிறப்பாகிய பொருட்பேற்றைப் பயத்தலும், உதாரண
முடையதாதலும் ஆகிய பத்தழகோடுங் கூடிநிற்கின்றது
காண்க.

உ - வது பாடல்.

ஊரனந்தம்பெற்ற பேரனந்தஞ்சுற்று
    முறவனந்தம்வினையினா
லுடலனந்தஞ்செயும் வினையனந்தங்கருத்
    தோவனந்தம்பெற்றபேர்
சீரனந்தஞ்சொர்க்க நரகமுமனந்தநற்
    றெய்வமுமனந்தபேதந்
திகழ்கின்றசமயமு மனந்தமதனான்ஞான
    சிற்சத்தியா லுணர்ந்து
காரணந்தங்கோடி வருஷித்ததெனவன்பர்
    கண்ணும்விண்ணுந்தேக்கவே
கருதரியவானந்த மழைபொழியுமுகிலைநங்
    கடவுளைத்துரியவடிவைப்

பேரனந்தம்பேசி மறையனந்தஞ்சொலும்
பெரியமௌனத்தின்வைப்பைப்
பேசருமனந்தபத ஞானவானந்தமாம்
பெரியபொருளைப்பணிகுவாம். (உ)

"ஊரோ அனந்த (பேதம்)" என்பது;— ஊர்களோ அளவில்லனவாகிய பேதங்கள்,

பல்லாயிரகோடி அண்டங்களிலும்சேய்மை, அணிமையில் பலவேறு வகையாய் அளவில்லனவாய் உள்ள ஊர்களாம்.

"பெற்றபேரோ அனந்த(பேதம்)" என்பது:— அவைகொண்டுள்ள பேர்களோ அளவில்லனவாகியபேதங்கள்;

மேற்கூறிய வூர்கள் பலவற்றுள்ளுந் தோன்றுந்தேகிகளடையும் பேர்களோ அளவில்லன வாகிய பேதங்களெனினு மமையும்.

"சுற்றம்உறவோ அனந்த(பேதம்)"என்பது;— தேகிகளைச் சூழ்கின்ற உறவாதிகளோ அளவில்லனவாகிய பேதங்கள்;

உறவினராவோர் ஒருவரை யொருவர் சூழ்ந்து நத்தியிருப்பதால் 'சுற்றமுறவு' என்றனர்.

'சுற்றம் உறவு' என்றதால் அளவில்லனவாகிய பகையும் கொதுமலும் கூட்டி யுரைத்துக் கொள்க. உறவாதிக

ளாவன;—மனைவி, மக்கள், தாய், தந்தையர் முதலிய பலர்.

"வினையினால் உடலோ அனந்த (பேதம்)" என்பது;—வினைகள் காரணமாகத் தோற்றும் உடல்களோ அளவில்லனவாகிய பேதங்கள்,

'வினை' நல்வினை தீவினையெனவிருவகையாம். வினையினாலன்றி தேகமெடுப்பதில்லையாதலால் 'வினையினால் உடல்' என்றனர்.

உள்ளம் முதலியவற்றின் விகாரமே யிரு வினைக்குங் காரணம், அவ்வினைகளே பிறப்பிறப்பிற்குக் காரணம், இவை மேல் நடு கீழ் ஆகிய மூவுலகத்திலும் தோற்றிக் கெடுவனவாம். தரு எண்பத்து நான்கிலட்ச யோனிபேதமென வரையறுக்கப்பட்டதேனும், ஒவ்வொருபேதத்திலும் எண்ணிறந்த உடல்கள் தோன்றி அழிவன வாதலால் 'உடல் அனந்தம்' என்னப்பட்டது. தரு எண்பத்து நான்கிலட்ச யோனிபேத மென்பதற்கு உதாரணம்,—

சிவஞானசித்தியார்.

"அண்டசஞ் சுவேத சங்க ளுற்பீசஞ் சராயு சத்தோ
டெண்டரு நாலெண் பத்து நான்குநூ றுயிரந்தா [ல்
னுண்டுபல்யோனிதோறுமொழிந்துமானிடத்து தித்த
கண்டிடிற் கடலைக்கையா னீந்தினன் காரியங்காண."

"செயும் வினையோ அனந்த (பேதம்)" என்பது,—அவ்வுடல்களோடு கூடிய வுயிர்கள் செயுஞ்செய்கைகளோ அளவில்லனவாகிய பேதங்கள்,

ஓதல், ஓதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல், ஈதல், ஏற்றல், ஓம்பல், பயிறல், பயிற்றல், பொருந்தல், பொருத்தல், ஈட்டல், உழுதல், உழுதுவித்தல், காத்தல், அழித்தல், விரும்பல், வெறுத்தல், எதிர்த்தல், நள்ளுதல் முதலிய பலவேறு வகைப்படுவனவாம். மனோலய மாகுமளவும் செய்வினைகளளவுபடாமையின் அனந்தமாயின.

"கருத்தோ அனந்த (பேதம்) என்பது;—தேகிகள் பலவாறு கருதும் எண்ணங்களோ அளவில்லனவாகிய பேதங்கள்,

அவற்றை யீண்டு விரிக்கிற் பெருகும்.

"உண்பதுநாழி யுடுப்பது நான்குமுழம்
எண்பது கோடிநினைந் தெண்ணுவன."

என்னும் ஔவையார்வாக்கானும்,

"ஒருபொழுதும் வாழ்வதறியார் கருதுப
கோடியுமல்ல பல."

என்னும் திருக்குறளுக்குப் பரிமேலழகர் இயற்றிய விருத்தியானுங் கண்டுகொள்க.

செயுஞ் செய்கைகள் தேகாதி யவயவங்களாலாம், கருதும் எண்ணங்கள் மனாதி யந்தக்கரணங்களாலாம்.

இவ்வினைகளுங் கருத்துக்களும் யோகமுயற்சியையும் அக்கருத்தையும் நோக்குங்கால் பயனில்லனவாய்க் கழியும்.

"பெற்ற பேர் சீரோ அனந்த (பேதம்)" என்பது:—(மேற்கூறிய ஊர் முதலியவற்றை தத்தம்வினைக் கேடாய்ப்) பெற்றவர்களது செல்வ முதலியவையோ அளவில்லனவாகிய பேதங்களாம்.

செல்வ முதலியவற்றின் எதிராகிய வறுமை முதலிய பேதங்களுங் கொள்க.

"சொர்க்கமோநரகமுமோ அனந்த(பேதம்)" என்பது;—(தேகிகள் அவ்வவ்வந்தத்திலடையும்)முத்தி பதங்களும் நரகங்களும் தனித்தனி அளவில்லனவாகிய பேதங்கள்,

சொர்க்கநரகங்கள் புண்ணியமிகுதியாலும்பாவமிகுதியாலும் அடையப் பட்டவையாம் ஆகவே, நடுவாகிய கன்மபூமி அவ்விரண்டனையும் சமமாக அநுபவிக்குமிடமென்பது காண்க.

சொர்க்கங்களாவன: இந்திரன் முதலிய இறையவர் பதங்களாம்.

நரகங்களாவன: கனிட்டபாதலங்கட்கும், அசுரகண்டம் சர்ப்பகண்டம் இராக்கதகண்டம் இவை ஒவ்வொன்றும் மும்மூன்றாயுள்ள ஏழுபாதலங்கட்கும் கீழே அடுக்காயுள்ள இரௌரவம், கும்பீபாகம், அபிசிகம் முதலிய அநேக பேதங்களாம்.

செய்கையுங் கருத்து மளவில்லனவாதலின் அவற்றாலடையும் பலனாகிய சொர்க்கநரகமு மளவில்லனவாம்.

" நற்றெய்வமுமோ அனந்த (பேதம்) " என்பது:—(அவரவர்களும் பூசித்துப் போற்றி அங்கங்கும் வழிபாடுசெய்யும்) நன்மையுள்ள தெய்வங்களோ அளவில்லனவாகிய பேதங்கள்,

தம்மை வழிபடுகின்றார்க்குத் தக்கவாற்றாற் பேற்றை யளிக்கின்ற வுண்மை நோக்கி 'நற்றெய்வம்' என்றார்.

பரமார்த்தமாய் தெய்வம் ஒன்றே யாயினுந் தேகிகள் பலவேறுவகை யாகியும், அவர்கள்மனோவாக்குக்காயங்களால் ஆர்ச்சிக்குங் கர்மம் அளவிலாப் பேதங்களையுடையனவாகியு மிருக்கையால், அவ்வவற்றிற்கேற்ப சுகதுக்கங்களை யூட்டுநிமித்தம் பகவான் திருவிளையாடலாக அனந்த கருமகாண்டங்களை நியமித்து அனந்தவுருவங்களைக் கொண்டிருத்தலால்'தெய்வமுமனந்தம்' என்றார்.

"'திகழ்கின்றசமயமுமோ அநந்த (பேதம்) " என்பது:—(முடிவுபெறாமல் அங்கங்கும்) விளங்காநின்ற சமயங்களுமோ அளவில்லனவாகிய பேதங்களாம்;

அவ்வச்சமயங்களும் வாதிக்கப்பட்டு ஒழிவுகூடாமல் அனந்தமான அளவைகளைக்கொண்டு நிற்கின்றன, ஆதலால், ''திகழ்கின்ற சமயமும்" என்றார். உதாரணம்;—

(அவிரோதவுந்தியார்.)

"ஒன்றொடொன்றொவ்வாமதங்களொன்றொன்றிறைற்
பொன்றுவ தில்லையே லுந்தீபற
பொய்யென்பதெத்தைநாமுந்தீபற."

பூர்வத்தில் சமயங்களாறுவகையா யிருந்தன, உதாரணம்;—

திருமந்திரம்.

"ஒன்றதேபேரூர் வழியதற்காறுள
தென்றதேபோலு மிருமுச்சமயங்க
ளன்றிதுநீதி தென்றுரைமாந்தர்கள்
குன்றுகுரைத்தெழு நாயையொத்தாரே,"

என்பதனானும்,

"முதலொன்றுமானை முதுகுடன்வாலுந்
திதமுறுகொம்பு செவி துதிக்கைகான்
மதியுடனந்தகர் வகைவகைபார்த்தே
யதுகூறலொக்கு மாறுசமயமே."

என்பதனானுமறிக.

பிற்காலத்தில் இச்சமயங்களி னின்றும் அகச்சமயங்கள், புறச்சமயங்கள், அகப்புறச்சமயங்கள், புறப்புறச்சமயங்கள் முதலிய வுற்பத்தியாகி யொவ்வொன்றி னின்று மனேக சமயங்க ளுண்டாகியிருத்தலான் 'சமயமு மனந்தம்' என்றார்.

தெய்வ பேதமும் சமய பேதமும் சிற்சில முன்னருரைக்கப்பட்டன,

"அதனால்" என்பது:—(இங்ஙனம் மேற்போந்தவூர் முதலியவைகளின் ஒவ்வொன்றின் பேதங்கள் எண்ணில் அடங்கரியனவா யிருக்கும்) நோன்மையினாலே,

"ஞான சிற்சத்தியால் உணர்ந்து" என்பது;— ஞானமே திருமேனியாகியும் உயிருக்கு ஒளியாகியுமிருக்கும் சிற்சத்தி யருளால் மேற்கூறிய விடயங்களையும் இனிச் சொரூபத்தையும் பாகுபாட்டா லறிந்து,

அநாதியே ஆன்மாவை இருவகை மறைப்புக்களாய் விஷயசொரூபங்களை மறைத்துள்ளது ஆணவமலமாம்.

உயிர்க்குப் பரிபாகமேறுவான் தநுகரணாதிகளைக் கொடுத்து முன்னர் விடயமறைப்பை நீக்கவும், பின்னர் சுருதியாதியால் சொரூப மறைப்பை நீக்கவும், அவ்விருவகை ஞானங்களையுந் தருவது அருட்சத்தியே யாகலால் 'சிற்சத்தியாலுணர்ந்து' என்றது.

எனவே, அவ்வுயிர்உணர்த்த உணருமாத்திரையேயன்றித் தனக்கென வேறொரு சக்தமில்லாததான சிற்றறிவினதா மாகலான் அவ்வாறு கூறப்பட்டது. கூறவேநித்தா நித்தப்பொருள்களை அருண்முன்னீடாயறிந்துஎன்பதாம். இவ்வாறுணர்தல் சீவன்முத்தத்துவமாம் உதாரணம்;—

(அவிரோதவுந்தியார்.)

"பல்சித்திமுத்தி பரனுலடைதலாற்
றெல்சீவருமுள ருந்தீபற
சுதந்தரகீனரென் றுந்தீபற."

(சிவஞானசித்தியார், சூத் - அ. பா - உஅ.)

"சூரியகாந் தக்கல்லி னிடத்தே செய்ய
சுடர்தோன்றி யிடச்சோதி தோன்றுமாபோல்
ஆரியனு மாசான்வந் தருளாற் றோன்ற
வடிஞான மான்மாவிற் றோன்றுந் தோன்றத்
தூரியனுஞ் சிவந்தோன்றுந் தானுந்தோன்றுந்
தொல்லுலக மெல்லாந்தன் னுள்ளேதோன்றும்
நேரியனுய்ப் பரியனுமா யுயிர்க்குயிரா யெங்கும்
நின்றநிலை யெல்லாமு நிகழ்ந்து தோன்றும்."

"கார் அனந்தம் கோடி வருஷித்தது என" என்பது ;—அளவில்லன வாகிய மேகசாலங்கள் ஒருங்கு சேர்ந்து ஏககாலத்தில் இடையருமற் பொழிந்தன போலு மென்னும்படி,

"அன்பர் கண்ணும் விண்ணும் தேக்க" என்பது,—அன்பர்கள் கண்களும் அவைநாடும் ஞானுகாயமுந்தேங்குமாறு,

"கருதரிய ஆனந்தமழை பொழியும் முகிலை" என்பது.—நினைத்தற் கியையாத ஆனந்தப் பெரு மழையைவிடாது பொழியாநின்ற நிலைமைத்தாய முகிலை,

'அன்பர் கண்ணும் விண்ணுந் தேக்க'ப்பொழியுமானந்த மழையை யேனையோர் மனதினலேனு மதித்தலுமரிதாகலான் 'கருதரிய' என்றார்.

சம்வர்த்தம் முதலிய எழு மேகங்களும் மணி முதலிய
வின்றி ஆனந்தமழையைப் பொழியமாட்டா வாகலானும்
இது அவைபோலாது கருணை மழையைப் பொழிவதாக
லானும், இம்மழைபொழியக்கண்ட அன்பர்க்குஒருபிணி
வுமுண்டாய்ச் சலியாதாகலானும், "கருதரிய ஆனந்தம்"
என்றார்.

இவ்வாறு வருவது அற்புத உருவக அணியாம்.

கைம்மாறு எதிர் பாராது நீரைச் சொரிந்து, உலகுயி
ரைக்காக்கும் மேகம்போல அருண் மழையைப் பொழி
ந்து ஆன்ம கோடிகளை யீடேற்றலால் 'முகிலே' என்றா

"நம் கடவுளே" என்பது;—நமது கடவுளே,

'கடவுள்' என்பது எல்லா வற்றையும் கடந்துள்ள தா
தலால் காரணக்குறியாயினது.

எல்லா வற்றையும் கடந்துள்ள தாவது ; பூதமுதலிய
இருபத்துநான்கு தத்துவங்களும் பிரகிருதியிலொடுங்க
புருடதத்துவ முதலியன மாயையி லொடுங்க, சுத்த வித்
தை முதலியனவிந்துவிலொடுங்க, சத்தி சிவங்களின்கூ
றாகிய அபரவிந்து அபரநாதங்கள் சுத்தமாயையி லொடு
ங்க, இவையெல்லாங் கடந்து நின்றது சுத்தசிவம் ஆத
லால் கடவுள் என்னப்பட்டது. உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார் சூத்திரம்-௨. பா-எ௨.)

"மொய்தரு பூதமாதி மோகினி யந்த மாகப்
பொய்தருசமய மெல்லாம் புக்குநின் றிடும் புகன்று

மெய்தருஞ் சைவ மாதி யிருமூன்றும் வித்தை யாதி
யெய்துதத் துவங்களேயுமொன்றுதுன்றெம்மிறைக்கே"

ஞேயத்தழுந்தின ஜீவன் முத்தரான தம்மைப்போலச் சிவசந்நிதி யநுசந்தான முடையோரையும் உள்ளிட்டுக் கொண்டு 'நமது கடவுள்' என்று சுதந்தரித்துக்கூறினர். அங்ஙனங் கூறின் சங்கற்ப விகற்பங்கள் தோன்றுமே யென்னும்போதம்சிறிதுமில்லாராதலால், உடைமையை உடைப்பொருளாக 'நமது' என வுபசரித்தனர். அன்றி மலபரிபாகத்தின்மேல் ஞானம் பிரகாசித்து சதாசாரியன் அருளால் நிட்டைகைகூடிச் சீவன்முத்தராய் விகற்பமின்றி ஓடும் பொன்னும் ஒப்பக் கண்டு, மெய்ப்பெருளின் வியாபகத்தில் வியாப்தமாகப் பொருந்தி, அதனை நீங்காமலுடைந்தையாய் அதனையேநோக்கியிருக்கைஅவர்க் கியல்பாதலால், அவ்வாறு கூறவுங்கூடும் எனக் கோடலு மொன்று உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார், சூத்-அ. பா-உக.)

"மிக்கதொரு பக்குவத்தின் மிகுசத் திநிபாத
மேவுதலு ஞானம்விளைந் தோர்குருவினருளாற்
புக்கனுட்டித் தேநிட்டை புரிந்து ளோர்கள்
பூதலத்திற் புகழ்சீவன் முத்த ராகித்
தக்கபிரி யாப்பிரிய மின்றி யோட்டிற்
றபனியத்திற் சமபுத்தி பண்ணிச்சங் கரனே
டொக்கவுறைந் திவனவனை யவனிவனை விடாதே
யுடந்தையாய்ச் சிவன்றேற்ற மொன்றுமேகாண்பர்."

"துரிய வடிவை" என்பது;— துரியஞானசொரூ பத்தை,

எல்லாவற்றையும் தன்னியல்பானேயறிந்து, ஆன்மாக்களை அறிவிக்குமதே துரியஞானமாம். துரியம் மேலான ஞானமாம். நின்மலாவத்தையிலே தற்சொரூப தரிசனந் தோன்றுவது துரியம்; அஃது அறிவே மயமாயிருத்தலாம். இவ்வாறு தோற்றுவித்தருளியதாகலின் "துரிய வடிவு" என்றார். உதாரணம்;—

(திருமந்திரம்,)

"அறிவறி கின்ற வறிவு நனவா
மறிவறி யாமை யடையக் கனவா
மறிவறி யவ்வறி யாமை சுழுத்தி
யறிவறி வாகு மான துரியமே."

என்பதனும்,

"சிவமா யவமான மும்மலந் தீரப்
பவமான முப்பாழைப் பற்றறப் பற்றத்
தவமான சத்திய ஞானனந் தத்தே
துவமார் துரியஞ் சொரூபம தாமே."

என்பதனும்,

"பரம குரவன் பரமெங்கு மாகித்
திரமுற வெங்கணுஞ் சேர்ந்தொழி வற்று
நிரவு சொரூபத்து ணீடுஞ் சொரூப
மரிய துரியத் தணைந்து நின்றானே."

என்பதனுங்காண்க.

"பேர் அனந்தம்பேசி மறை அனந்தம்சொ
ம்" என்பது;—அளவில்லனவாகிய அபிதானங்களை
டுத்து எண்ணிலவாகிய வேதாகமங்கள் எத்தானின்ற,
பேரனந்தமாவன;—நிர்க்குணம், நிராமயம், நிரஞ்ச
ம், நிராலம்பம், நிர்விடயம், நிட்களம், அசங்கம், நிர்
ணம், நிர்த்தொந்தம், நித்தம், முக்தம், தற்பரம், விஸ்
தீதம், பரிபூரணம், ஸ்யம்பு, சிவம், பதி, பரம், அப
, பராபரம், அந்நியம், அநந்நியம், தற்பதம், பரபதம்,
நுபூதி, பரமாகாயம். அற்புதம், நிரதிசயம், தேஜோ
யம், சின்மயம், சிற்பரம், ஆதி, அநாதி, ஏகம், அநேகம்.
கண்டம், பரஞ்சோதி, மாயாதீதம், சுகாதீதம், வன்னி,
தா, சத்தியன், அரு, உரு, புருடன், புருட்டுதன், புரு
தன், மெய், சத்து, பரமான்மா, பரதத்துவன், பரமபிர
, யாகமுதல்வன், மும்மண்டலேசன் முதலிய பலவும்,
வேறு சமயிகள் கூறுவனவும். அன்பர்கள் துதிப்பன
ம் ஆம்.

மறையனந்தமாவன:—நான்கு வேதங்கள், அவற்றின்
கைகள், இருபத்தெட்டு மூல ஆகமங்கள், இவற்றின்
ரிவுகள், உபாகமங்கள், இவற்றின் பகுதி விகுதிகள்
தலியவையாம். தாரகம் காயத்திரி முதலியன பகுதி
ளும், அங்கம், கலைகள் முதலியன விகுதிகளும் ஆம்.

'மறை அனந்தம்' என்பதற்கு உதாரணம்;—

"இன்னவை யிரண்டு மிவனருள் வலியா
லீன்றநான் மறையையந் நான்கும்

பின்னில் னருளா லளவில வான
பிரணவ மாதிமந் திரமும்
அன்னவா ருன தாரகத் தகார
மாதியக் கரங்களு முதித்த
சொன்னவக் கரத்திற் சிவாகம நூலிச்
சுரவர னடுமுகத் துதித்த."

தேகிகள் பக்குவத்திற் கேற்பக் கடவுணிலே பலவாக வேதங்கள் சொல்லியிருத்தலின் 'மறையனந்தமாசச்சொலும்' எனப் பொருள்கோடலு மொன்று. உதாரணம்;—

(அஞ்ஞவதைப்பரணி.)

"பலபலவாய்ச் சொல்லுநெறி யெல்லாஞ் சொல்லப்
பட்டதொரு பொருளினையாம் பணிதல் செய்வாம்."

(அவிரோதவுந்தியார்.)

"சுருதிகள் சொல்பல் சமயத் துணிவுமப்
பரசிவ பந்தமென் றுந்தீபற
பகர்நாமம் வேறுவே றுந்தீபற"

மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

"பெரிய மௌனத்தின் வைப்பை" என்பது;— பெருமைத்தாய மௌன நிக்ஷேபத்தை,

பண்டை யோருகத்தின்கண், ஜனகாதி நான்குபிரம விருடிகளும் பரமசிவத்தைப் பிரார்த்தித்து"எங்களறிவு அமைந் தடங்கும் வகைமையை அடியேங்கட்குணர்த்தி யருளுதி" என விண்ணப்பஞ்செய்ய, அதனைத் திருவுள

...தடைத்து, கல்லாலி னீழற்கண் வீற்றிருந்து, வேதா
...த்தெளிவாகிய ஆகமத்தியம்பும் திரிபதார்த்த வியல்பு
...ாயு முபதேசித் தருளலும், அதனைக் கேட் டுணர்ந்து
...ரனரும் "அறிவமைந் தடங்குதற்கு இன்றியமையாக்
...வியாகிய ஞான போதகத்தையும் போதித் தருளல்
...ண்டும்" என்னபரமகுரவன் புன்மூரலரும்பி அதற்கு
...தும் எதிர்கூறுஞகி, அது வாயால்புகல்வதன்று, இவ்
...ண்மிருக்கையே அந்நிலையாகும்" என்று அவர்கட்கு
...ணர்த்துவாருகித் தனது திருமார்பின்கண் ஒருகையை
...சர்த்து, ஒருகையில் மோன முத்திரையைக் காட்டி,
...ாகியர் போல நின்றபடி அவரும் அவ்வா றுணர்ந்து
...லிவொடுக்கம் பெற்றனராக. இங்ஙனமாகிய மோனத்
...ிலையுந் தானே யாகலானும், அதுவே பரமுத்தியா
... வைப்பாகலானும் பெரிய மௌனத்தின் வைப்பு
...ரூர்.

...மௌனநிலையி லிருப்போர் அடையும் நிட்சேபத்தை
...னினுமாம். உதாரணம். —

(வள்ளலார்.)

"தானே சிவமான சத்தியஞா னானந்த
மோனநிலை சொல்காழி முன்னோனே"

...பதானும்,

"...மாயைமயக் கற்றுத்தற் போத மற்று
மவுனநிலை யுற்றோர்கள் பெற்ற பேறே"

...பதானு மறிக.

"பேசரும் அனந்தபதம் (அனந்த) ஞானம் (அனந்த) ஆனந்தம் ஆய்" என்பது;—பேசற்கரிய அந்தமில்லாததான பதமும், அந்த மில்லாததான ஞான மும், அந்தமில்லாததான ஆனந்தமுமே தனது மெய்யா கின்ற,

முடிவில்லாதனவாகிய பதத்தையும், ஞானத்தையும், ஆனந்தத்தையும் மனதிற்கொளலேவெகு அருமை. அவ ற்றைவாக்கினால் வசனித்தல் அதினு மருமை யாதலால் 'பேசரும்' என்றார்.

அனந்தபதமாவது. முடிவில்லா நித்தமுத்தியாம். அது கேவல சகலங்கள்நீங்கி, அருளைத்தரிசித்து, காண்பானு ங்காட்சியுமா யறிந்துவந்த தற்சுதந்தர தத்துவமும் விட் டு, தற்போதமும் நீங்கி, ஆனந்தாநுபவம் பெற்று, ஒன் றுந் தானாகாமல் ஒன்றாயிருந்த சிவத்தில் இரண்டறக்க லந்து, போதவாசனையு மொழிந்த சுகாதீத மாகிய நிலை யாம், ஆகலின் "பேசருமனந்தபதம்" என்றார். இந்நிலை யேசிவயோக சிவபோகங்களாம்.

அனந்தஞானமாவது; முற்றுமுணர்தலாம்.

அனந்த ஆனந்தமாவது வரம்பிலின்பமுடைமையாகி யபரமசுகமாம். அவை முறையே வேதாகமங்களை யருளி ச்செய்தமையும், திவ்யாகமத்தின் வழியே செல்வார்க்கு வினைகளையொழித்து அநுக்கிரகிக் கின்றமையும் ஆமெ னக்காண்க.

இனம்பற்றித் தன்வயத்தனுதல் முதலிய ஏனைய ஆறு குணங்களையும் கூட்டியுரைக்க.

அவையாவன;—

"தன்வ யத்தவன் றூய வுடம்பினன்
றுணி யற்கை யுணர்வின னுகுதல்
பன்னு முற்ற வுணர்த லியல்பினன்
பாச நீக்குதல் பேரரு ளாகுதல்
மன்னு மீறில வாற்ற லுடைமையும்
வரம்பி லின்பமு மாகிய வெண்குணம்."

என்பனவாம்.

"பெரியபொருளைப் பணிகுவாம்" என்பது; —பரமகர்த்தாவை வணங்குவாம், எ-று.

இப்பொருளினும் உயர்வும் ஒப்புமுள்ளது பிறிதொன்றின்மையாக, இஃதே எல்லாவற்றிற்கும் பெரியதாகலான், "பெரியபொருள்" என்றார். பாராதி யண்டப்பரப்பு அனைத்தும், அவற்றுட் சராசரமனைத்தும் விரிக்கின் பசு பாசங்களு ளடங்கும்; இவ்விரண்டும் பதியிலடங்கும். அடங்கவும் தான் சுதந்தரனுய் அவைக்கெல்லா மாதாரமாகி அவற்ருெடு தாக்கற்று நிற்பதாகலான் எல்லாவற்றிற்கும் பெரியபொருளாம், உதாரணம்:—

(அவிரோ தவுந்தியார்.)

"பல்லோர் துணிவும் பராதிமுன் றுந்தேர்த
லல்லால்வே றில்லேனு முந்தீபற
அவரவர் கொள்கை வேறுந்தீபற."

ஊர் முதல் சமயம் ஈருயுள்ள விடயங்கள் தனித்தனி அணந்தம் அனந்தம் பேதங்களா யுள்ளன; அவற்றின் தோற்றக்கேடுகளைச் 'சிற்சத்தியாலுணர்ந்து,' 'ஆனந்த மழைபொழியுமுகிலும்,' 'நம்கடவுளும்,' 'துரியவடிவும்,' 'பெரியமௌனவைப்பும்,' 'அனந்தபதமும்,' 'அனந்தஞா னமும்,' 'அனந்தானந்தமும்,' ஆகிய 'பெரியபொருளைப் பணிகுவாம்' என முடிக்க.

இது சிவத்தைப் பணிந்தது.

'கருத்தோ அனந்தம்' என்பதிலுள்ள ஒகாரத்தையும், 'நற்றெய்வமும் அனந்தபேதம்' என்பதிலுள்ள 'பேதம்' என்னும் சொல்லையும் எல்லாவற்றோடுங் கூட்டுக.

'தெய்வமும்' 'சமயமும்' என்பவற்றுள்ள உம்மைகள் சிறப்பும்மை; மற்றவை எண்ணும்மைகள்.

---

௩ - வது பாடல்.

அத்துவிதவத்துவைச் சொற்பிரகாசத்தனியை
யருமறைகண்முரசறையவே
யறிவினுக்கறிவாகி யானந்தமயமான
வாதியையநாதியேக
தத்துவசொரூபத்தை மதசம்மதம்பெருச்
சாலம்பரகிதமான
சாசுவதபுட்கல நிராலம்பவாலம்ப
சாந்தபதவ்யோமநிலையை

நித்தநின்மலசகித நிஷ்ப்ரபஞ்சப்பொருளை
நிர்விஷயசுத்தமான
நிர்விகாரத்தைத் தடத்தமாய்நின்றொளிர்
நிரஞ்சனநிராமயத்தைச்
சித்தமறியாதபடி சித்தத்தினின்றிலகு
திவ்யதேசோமயத்தைச்
சிற்பரவெளிக்குள்வளர் தற்பரமதானபர
தேவதையையஞ்சலிசெய்வாம். (௩)

"அத்துவித வத்துவை" என்பது.—சிவத்துடன் இரண்டற அநாதியே கலந்துள்ளதாகிய பொருளை,

பண்ணும் ஓசையும், பழமும் சுவையும், அவற்றினின் றும் வேறன்றும், அவைபோல அபின்னமாகக் கலந்திருக்கின்றதால் வத்துவை யேகமென்னுமலும் விதமென்னுமலும் சுருதி கூறிய வண்ணம் "அத்துவிதம்" என்றார். உதாரணம்.—

(வள்ளலார்.)

"அத்துவித மொன்றேயா மாங்கிரண்டின்மையெனி
லத்துவித மன்றோ வது."

என்பதனாலும்,

(திருமந்திரம்.)

"அன்பு சிவமிரண் டென்ப ரறிவில
ரன்பே சிவமாவ தாரு மறிகில
ரன்பே சிவமாவ தாரு மறிந்தபி
னன்பே சிவமா யமர்ந்திருப் பாரே."

என்பதனாலும்,

"அத்துவிதப்பொருளென் றாரணங்களோதுகின்ற
சச்சிதானந்தத் தனிப்பொருளை"

என்பதனானு முணர்க.

'பக்குவான்மாக்களைச் சிவத்துடன் அத்துவிதப்படுத்துவதாகிய வத்துவை' எனலுமாம். இதுபக்குவ முடையவருக்கு இருவினையொப்பு மலபரிபாக முண்டாகச் சத்திநிபாதம் விளைந்தவழி மானைக் காட்டி மானைப் பிடிப்பதுபோலச் சிவமேமானுடவுருவமேந்தி குருமூர்த்தமாயெழுந்தருளி, அவர்கள் உடல் பொருள் ஆவி யாகியமூன்றையுங் கைக்கொண்டு, ஞான மநுக்கிரகஞ்செய்து, மும்மலங்களை நீக்கி, அவர்களைத் தன்னோடு சுத்தாத்துவித நிலையையடையச் செய்தலாம். உதாரணம். —

(அவிரோதவுந்தியார்.)

"மாய்க்குநோய்க் கன்றே மருந்தீகு வாரின்மா
றேய்க்குமோர் பக்குவற் குந்தீபற
தேசிக னாய்ச்சிவ முந்தீபற."

(வள்ளலார்.)

"குருவுருவங் கொண்டிக் குவலயத்துட் டோன்றிப்
பருவரலை நீக்கும் பரன்."

(திருவாசகம்.)

"அருபரத் தொருவ னவனியில் வந்து
குருபர னாகி யருளிய பெருமையைச்
சிறுமையென் றிகழாதே."

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

இவ்வாறு அத்துவிதப் பலவேதே வீடு. உதாரணம்:—

(திருவாய்மொழி.)

"நன்றாய் ஞானங் கடந்துபோய்
நல்லிந் திரிய மெல்லாமீர்த்
தொன்றாய்க் கிடந்த வரும்பெரும்பா
ழுலப்பி லதனை யுணர்ந்துணர்ந்து
சென்றாங்கின்ப துன்பங்கள்
செற்றுக் களைந்து பசையற்றா
லன்றே யப்போ தேவீ
டதுவே வீடு வீடாமே."

என்பதனானும்,

(சிவானந்தமாலை.)

"மித்தை யுடற்கட்டறுத்து மெய்யருளாய் மெய்யொழி
த்துவமுங் கேவலமுஞ் சார்வகற்றிச்-சுத்தத் [க்குங்
துனியாகித் தானும்போய்த் தற்பரமாய் விட்டாற்
சனியா னிதுசத் தியம்."

என்பதனானும்,

(அவிரோதவுந்தியார்.)

"அந்தப் பரத்தோ டாண்டற் றயிக்கமா
மந்தகன் னிட்டையே யுந்தீபற
அத்துவித வீடென் றுந்தீபற."

என்பதனானுமுணர்க.

'வீடு' என்பதற்குப்பொருள்-விடுதலை.விடுதலையாவது
பந்தநீக்கம். ஆதலின் பந்தமொன்று உண்டென்பதும்,

அஃது உண்டாகவே பந்தத்தினாலே கட்டுப்பட்டிருந்து அதினின்றும் விடப்படுவான் உண்டென்பதும், பந்தம் சடமாகையினாலும், பந்தமுடையோன் சுதந்தர ஹீன னாகையினாலும், உயிர்களுக்குப் பந்தத்தைநீக்கி முத்தி கொடுப்பான் ஒரு சுதந்தரகர்த்தா உண்டென்பதுஞ் சர்வமத சம்மதமாம். உதாரணம்.—

(சிதம்பரசுவாமிகள்.)

'வீடென் றறைதரு சொற்குப் பொருளோ விடுதலை யாதலினால், வீக்குண் டோனுங் கட்டும் முன்னர் விளங் குந்திடமாகப், பீடுறு கட்டுத் தானாய் விட்டுப் பெயரா திதுசடமாம், பிணிபட் டோன சுதந்தரனுமிப் பிணிபெ யரச்செய்வோன், நீடுசு தந்தர முளனொ மொருவன்நேரு மிவ் வேதுவினால், நிகழ்பதி பசுபா சம்மென முப்பொரு ணித்திய மென்றருளி, வேடனை வெல்லுங் குருவா யெனையாண் மெய்ப்பொரு ணீயன்றோ, வேதகிரிப்பவ ரோகவ யித்திய வேணி முடிக் கனியே.'

மேற்கூறிய பக்குவான்மாவாகிய சற்சீடனது குணநி சயங்கள்.—

(சிவநெறிப்பிரகாசம்.)

'கூசியிடா திட்டபணி செய்து குருபத்தி
குறைவிலராய் நம்பினராய்த் துரோகமின்றி
மாசிலராய் மனவாக்குக் காயத்தாற் குருவின்
வாக்கியபா லனஞ்செய்யு மதிமானு மாயே.'

அன்றியும்,

'ஆதரவுஞ் சாந்தியுநற் பொறுமை தானு
மசத்தியமில் லாவுரையு மாசாரந் தவமுந்
தீதான செயன்மறந்து நன்றியறிந் திடலுஞ்
சிவாகமத்தைக் கேட்டதனைத் தெளிதலுனும்
போதலறப் பொறிவழியி னிற்றலாதிப்
புகன்றுடைய நற்குணங்கள் பொருந்தி மேலும்'
முதலியவாம்.

இது காரியத்தைக் காரணமாக வுபசரித்ததென வுணர்க.

'சொற்பிரகாசத்தனியை' என்பது.—மந்திர வடிவப் பேரொளியாகிய ஒன்றை,

பிரபஞ்ச வுற்பத்திக்கு உபாதான காரணங்கள் குண்டலிசத்தி, அசுத்தமாயை, பிரகிருதி என மூன்றும். அவற்றுட் குண்டலி சுத்தமாயிருத்தலால், பராசத்தி அதனை அதிஷ்டித்துநிற்க வாக்குண்டாய், அதிற்றோன்றிய மந்திரங்களே திருமேனியாய், உயிர்களுக்குப்புத்தி முத்திகளைக் கொடுத்தலால், 'சொற்பிரகாசம்' என்றார். மந்திரம் சிவனுக்குத் திருமேனியாகு மாதலால் எனக்கும் அத் திருமேனி யுள்ளதென்பது போதரும். உதாரணம்.—

(சிவஞானசித்தியார், சூத்-க. பா - ருக.)

'மந்திர மதனிற் பஞ்ச மந்திரம் வடிவமாகத்
தந்திரஞ் சொன்னவாறிங் கென்னெனிற் சாற்றக்கே
முந்திய தோற்றத் தாலு மந்திர மூலத் தாலு [ணீ
யந்தமில் சத்தி யாதிக் கிசைத்தலு மாகு மன்றே.'

என்பதனாலும்,

"பங்கயத்க ணரியபரம் பரனுருவே
தனக்குரிய படிவமாகி."

என்பதனானுமுணர்க.

சொல்லின் தெளிவாகிய ஒன்றை யெனினுமாம். உதாரணம். —

(பட்டினத்தார்.)

"சொல்லினுஞ்சொல்லின் முடிவிலும்வேதச்சுருதியினு
மல்லினுமாசற்ற வாகாயந் தன்னிலு மாய்ந்துவிட்டோ
ரில்லினு மன்ப ரிடத்திலு மீச னிருப்பதல்லால்"

என்பதனானும்,

(திருவுந்தியார்)

'சொல்லும் பொருள்களுஞ் சொல்லா தனவுமங்
கல்லவு மானனென் றுந்தீபற
அம்பிகை பாகனென் றுந்தீபற'

என்பதனானு முணர்க.

சில பிரதிகளில் சொப்பிரகாசத்தனியை (= சுயமாய் பிரகாசிக்கும் ஒன்றை) யெனவிருக்கின்றது இது பின் வருவனவற்றால்கூறியது கூறலெனுங்குற்றத்துக்குடன் படுமாதலால் பிசகேயாம்.

"அருமறைகள் முரசு அறைய" என்பது. — அருமையாகிய வேதங்கள் பலரு மறியுமாறு முழங்காநிற்ப,

அருட்சத்தியே யுயிர்க்கு உணர்வாகிப் பேரின்பத்தை யடைவிக்கின்றது என வேதாகமங்கள் ஐயமற வுணர்த்துகின்றது என்பதற்கு 'மறைகள் முரசறைய' என்றார்.

வேதத்துட்பொருள் யாவருக்கு மெளிதல்லவாதலால்
அருமறை" என்றார். சகல இரகசியங்கட்கும் உறைவி
ம் வேதங்க ளாதலினாலும் அவற்றின் பொருள் புதை
பொருளா யிருத்தலினாலும், வேதங்கள் "மறை" எனும்
பெயர் பெற்றன. முரசறைதல்—வெளிப்படுத்தல்.

" அறிவினுக்கு அறிவாகி ஆனந்த மயமான
ஆதியை" என்பது.—சிற்றறிவாகிய வுயிர்க்குள் அறிவா
ய் பேரின்பப் பெருக்கே தனதுமயமான ஆதிசத்தியை,
உயிரானது உடலுக்கும் அந்தக்கரணங்கட்கும் அன்
னியமான தென்றும், பாசவுணர்வொழிந்து நின்றவிடம்
பசுவுணர்வென்றும், பசுவுணர்வொழிந்துநின்றவிடம்பதி
யுணர்வென்றும், தனது ஞானக் கிரியைகள் மலமறைக்
கப்பட்டு அவத்தைப் படுவதென்றும், தன்னைக் கர்த்தா
க்கிதானேயான அருள்காரணமாகக் கருவி முதலியவ
ற்றாலுணர்த்துவனென்றும், பக்குவச் செயலைக்கண்டுவி
நாயகமான அறிவையு நல்க, முத்தியில் ஆனந்தம் பெறு
வவென்று முணர்த்துதலை 'அறிவினுக்கறிவாகி ஆன
ந்தமயமான ஆதி' என்றனர். உதாரணம்,—

(சிவஞானசித்தியார், சூத்-ரு. பா - அ.)

'தெரிந்துகொள் டொரோவொன் றாகச்
சென்றைந்து புலனும்பற்றி
புரிந்திடு முணர்வி னோடு
போகமுங் கொடுத்தியோனி

திரிந்திடு மதுவுஞ் செய்து
செய்திகண் டுயிர்கட் கெல்லாம்
விரிந்திடு மறிவுங்காட்டி
வீட்டையு மளிப்பன் மேலோன்.'

எனவும்,

(கந்தபுராணம்.)

'அருளி னீர்மையா லைந்தொழில் புரிபவன்'

எனவும்,

(சௌந்தரியலகரி.)

'சிவமெ னும்பொருளு மாதி சத்தியொடு
சேரி லெத்தொழிலும் வல்லதாம்'

எனவுங் கூறியவாற்றால், பஞ்சகிருத்தியங்களும் ஆதிசத்தின் சேர்க்கையால் நடக்குமெனலும் ஒன்று. இவ்வாறு கூறுதலும் சத்தியும் சிவமும் ஒன்றாதல் பற்றி என்க. உதாரணம்,—

(சிவஞானசித்தியார், சூ - உ-. பா-எஎ.)

'சிவஞ்சத்தி தன்னை யீன்றுஞ்
சத்திதான் சிவத்தை யீன்றும்
உவந்திரு வருஞ்பு ணர்ந்திங்
குலகுயி ரெல்லா மீன்றுங்
பவன்பிரம சாரி யாகும்
பான்மொழி கன்னி யாகுந்
தவந்தரு ஞானத் தோர்க்கித்
தன்மைதான் றெரியு மன்றே.'

'அறிவினுக்கறிவாகி' என்பதற் குதாரணம்.—

(வள்ளலார்.)

'அறிவுக் கறிவா யறிவிப்பான் இல்லோர்க்
கறிவுருவு கொண்டருளு வான்.'

(கந்தபுராணம்.)

'ஒருமையா லுணருவோ ருணர்வினுக் குணர்வதாம்
பெருமையா னெங்கணும் பிரிவரும் பெற்றியான்.'

என்பவற்றாற்காண்க.

ஈச்சுரனுக்குரிய கலியாண குணங்களில் 'வரம்பி லின்பம்' (= அளவிலாப்பேரின்பம்) ஒன்றாதலால் 'ஆனந்தமயம்' என்றார். உதாரணம் —

(வள்ளலார்.)

'இன்ப மயனீச னின்பம் விளைத்தலாற்
சம்புவெனும் பேருந் தகும்.'

(திருமந்திரம்.)

"இன்பமு மின்பக் கல்வியு மாய்நிற்கும்

என்பனவற்றாற் காண்க.

'ஆதியை' எல்லாவற்றிற்கும் மூல காரண மாகிய முதற்பொருளை (பரமசிவத்தை) யெனினுமாம்.
உதாரணம்.

(திருமூலர்.)

'அருளும் வகைசெயு மாதிப் பிரானும்.'

என்பதனாலும்,

'பகலவன் பல்லுயிர்க் காதியு மாமே.'

என்பதனானு மறிக.

"அநாதி ஏக தத்துவ சொரூபத்தை" என்பது.—ஆதியந்த மில்லாததாகியசிவமே தானாகியும், தானேசிவமாகியும் ஒன்றாயுள்ள உண்மை வடிவை.

சத்தி சிவத்தின் வேற்றுமையின்றி நிற்குமென்பதாம். சத்தியுஞ் சிவமும் இரண் டென்னில், நீக்க முற்று, நிற்பதெனப் பொருள்பட்டு, சருவ வியாபகம் பின்னப்படுமாதலால், சூரியனும் கிரணமும்போல தன்னியல்பி னிற்பதும் புறம்பேநின்றுணர்த்துவதுமாகிய இருதன்மையையுடைய பேரறிவாய சைதன்யமொன்றே புறப் பொருளை நோக்குநிலையிற் சத்தியெனவும், அதனை நோக்காது அறிவுமாத்திரையாய் நிற்குநிலையிற் சிவ மெனவும், வேதாகமங்களுணர்த்துமாற்றால் 'அநாதியேகம்' என்றும் அனலின் தன்மைபோன்று சுடுதல் அடுதன்முதலிய தொழிலால் வேறுவகை யாமாறுபோல, சிவசத்திஒன்றேகாரிய வேறுபாட்டால் சிற்சத்தி, பராசத்தி, இச்சாசத்தி,ஞானசத்தி, கிரியாசத்தி, என்றைவகையாயும், நிவிர்த்தி முதலிய ஐவகையாயும் இன்னும் பலவேறுவகையாயும் நிற்குமாதலால், 'தத்துவ சொருபம்' என்றுங் கூறினர். அவ்வச்சத்திகளோடு புணர்ந்த சிவமும் அச் சத்திகட்கு இடமான விந்துவும் பல வேறு வகையான விருத்திப் பட்டு அவ்வப் பெயர்பெறுமென் றுணர்க, உதாரணம்,

பரசிவவணக்க உரை.

(சிவஞானசித்தியார்.)

'மருவிடு மணுதிமுத்த சித்துரு மன்னிநின்றே.'

(கந்தபுராணம்.)

"இத்திறத்தா லவசமதா யீறுமுத னடுவுமிலா
வத்தனது திருவடிக்கீ ழடங்கியே யாணையினுன்.'

ானவும்,

அண்ணலு மேகன்றூனு மளப்பருங்குணத்தினனும்'

(பிரமகீதை.)

'ஒருத்தனே யவிஞசியாகிய
வொளியாயவ னொளிர்கின்றான்.'

ானவும்,

(தத்துவராயர்.)

'தலம்வந்த தத்துவனு மொம்மையே
யின்று சார்ந்தனரே.'

-'போதமே
தத்துவரூ பம்மிதனைச் சங்கையற்ற மாணவக
புத்தியிடை நன்றாய்ப் புதை.'

ானவும் வருவனவற்றாற் காண்க.

"மதசம்மதம் பெருச் சாலம்பம் ரகிதமான
ாசுவதம் புட்கலம் நிராலம்பம் ஆலம்பம் சாந்த
தம் வியோம நிலையை" என்பது—பற்பலசமயங்க
ினும் பலவேறு பொருண்மைபடக் கூறுங் கொள்கை

களில் அவ்வவ் வாற்ருனின்றும், அலைக் கதீதமு மாகின்ற சாலம்பாகிதமும் சாசுவதமும் புட்கலமும் நிராலம்பமும் ஆலம்பமுமான சாந்தபதமென்னும் பர வெளியை,

'மதசம்மதம்பெரு' என்பதற் குதாரணம்.—

(பட்டினத்தார்.)

"அன்றென்று மாமென்று மாறு சமயங்க
ளொன்ருெடொன் ருெவ்வா துரைத் தாலும்."

என்றும்,

(பிரமகீதை.)

'வேதமா கமபு ராண மிருதிகள் வேரு மார்க்க
ரோதுமா கமங்க டர்க்க மொன்ருெடொன் ருெவ்வா [தாகும்.'
என்றும் வருவனவற்ருற் காண்க.

சாலம்பம்=ஆதாரத்தோடு கூடியது; சாலம்பாகிதம்=தாெனன்ருேடும் பிடிப்பில்லாதது; எல்லாவற்றிற்குந் தான் ஆதாரமா யிருத்தலன்றி, தனக்குத் தன்னிலும் வேருே ராதாரமின்றி யுள்ளது. உதாரணம்.—

(சிவஞானசித்தியார்.)

'நின்றென்றுந் தோன்றிடுவ னிராதார ஞயே'
என்பதனுனும்,

'ஆதாரமின்றிச் சற்று மீனைத்திற்கா தார மானுய்.'
என்பதனுனுங் கண்டுகொள்க.

சாசுவதம்=முதலு முடிவு மில்லாதது.

(பிரமகீதை.)

'எப்பொருள் களுக்குந் தோற்றமு நிலையு
மிறுதியு மிதனகனே யாகி
யொப்பிட வொன்று மின்றியே யென்று
முள்ளதா யுமையுணர் விறந்த.'

என்பதாலும்,

(சிவஞானசித்தியார்.)

...த்தமொ டாதி யில்லா னளப்பில னாத லாலே.'

என்பதாலு மறிக.

...புட்கலம் — நிறைவு. உதாரணம். —

(கந்தபுராணம்.)

...ருவர் பாலினும் பிறந்திடா னுருவதா யுருவா
...யிருமை யாயுறை பூரண னியாவர்க்கு மீசன்.'

(வள்ளலார்.)

...போக்கொடு வரவுமில்லாப்
...பூரணப் பொருள்வந் தெய்தும்.'

...ற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

...நிராலம்பம் = தன்னினும் பிறிதொன் றியற்கை
...னை யில்லாதது. உதாரணம்.—

(பிரமகீதை.)

...றித்தொருபொருளில்லையுள்ள தெல்லாமவனே முன்
...றித்தபொருள் மேலுள்ளாக்கடவ பொருடானுமவன்.'

(கந்தபுராணம்.)

'மூலகாரண மில்லதோர் பராபர முதல்வன்,'
என்பனவற்றாற் காண்க.

ஆலம்பம் = எல்லாவற்றிற்கும் தானே ஆதாரமாயிருப்பது. உதாரணம்.—

(திருவாசகம்.)

'ஒன்றுநீ யல்லை யன்றியொன் றில்லை
யாருன்னை யறியகிற் பாரே.'

(தேவாரம்.)

'தக்கானைத் தானன்றி வேறொன்றில்லாத்தத் துவனை,'
என்பனவற்றாற் காண்க.

சாந்தபதவியோமநிலை = அகங்காராதிக ளில்லாத தானமாகிய ஆகாயம், உதாரணம்.—

(அருணகிரிநாதர்.)

'இராப்பக லற்ற விடத்தே யிருக்கை
யெளி தல்லவே.'

(தலமான்மியம்.)

'மங்கல்செய் மலம்புலன்கண் மாளவோட்டி
மன்னுயிரை யாட்கொள்ளும் விருது கட்டித்
துங்கமமை தணிந்திடமே தங்குமெங்கட்
டுரைமகன்றன் றிருவடியைத் துணைக்கொள்வாமே.'

(ஞானவாசிட்டம்.)

'திடவிசும்பன் றுயிருந்தும் விசும்பான
நிலையதுவாம்.'

என்பனவற்று லறிக.

யோகமாவது அகத்தொழின் மாத்திரை யானே ஈச்சு
ரன் அருவத்திருமேனியை நோக்கிச் செய்யும்வழிபாடு.
அது இந்திரியங்களை யொடுக்கிமனதை விஷயங்களின்
வழிசெலலவொட்டாமல் திருப்பி, ஒருகுறிப்பில்நிறுத்தி,
உச்சுவாசம் நிச்சுவாசமென்னும் ரேசக பூரகவாயுவைத்
தடுத்து, நடுநாடியாகிய சுழுமுனை மார்க்கத்திலேபிராண
வாயுவை நிறுத்தி, மூலாதார முதலிய ஆறாதாரங்களின்
அந்தர்மாதிரு காக்கிரமத்தை யறிந்து, அவ்வவ்வாதாரங்
களி னதிதேவதைகளை யுபாசித்து, அவர்களனுக்கிரகத்
தாலவ்வா தாரங்களிலதோமுகமான பத்மங்களைப் பேதி
த்து, அவற்றின்மேல் பிரமரந்திரமளவும், அசபையுடன்
சென்றணைந்து, அங்கு அதோமுகமாகவிருக்கும் சகஸ்தி
ரதளதாமரை முகையை ஈசுரனருளால் அங்குஉதிக்கும்
சிவார்க்கனாலே மலரச்செய்து, அந்தத் தாமரைப் புட்பத்
தின் கேசாக் கிரகத்திலே உள்ள சந்திர மண்டலத்தை
ஆகுஞ்சனஞ் செய்தலினாலே மூலாக்கினியை அக்கினி
பீசாட்சர உச்சாரணத்தி னாலே எழுப்பி, நாடி சக்கரங்க
ளைப் பேதித்து, அவ் வக்கினியினாலே சந்திர மண்டலத்
தையிளகப்பண்ணி அந்த வமிர்தத்தை சர்வநாடிவழியா
யொழுகச்செய்து, உடல்முற்றும் நிறையச்செய்து, அதிலுண்டா

கும் சுகோதயத்தில் அந்த மயமான ஞானமிர்தாவத்தை யையடைந்துநின்று, சோம சூரியாக்கினிப் பிரகாசாதிகளாகிய பிரதிபிம்பகப் பிரகாசங்களெல்லாம் சூரியோதயத்தில் நட்சத்திராதிப் பிரகாசங்க ளடங்கினாற் போலத் தன்னிடத்தடங்கப் பரவெளி நடுவில் சாவதோமுகமாய்ப்பெருஞ்சோதியான சிவத்தைச் சத்தியோடுநேர்நோக்கிச் சுயம்பிரகாசமா யதனு ளழுந்து மியல் பாதலாலும், சாந்தி யோகத்துக்குக் காரண மாதலாலும், யோகியர் புக்கழுந்துவது பரவெளிச் சோதியுள் ளாதலாலும். 'சாந்தபதவியோமநிலை' என்னப்பட்டது. உதாரணம்;—

'காலை நேர்பெற வோட்டியே கனலினை மூட்டிப்
பால மார்பயன் வீட்டியே தன்னுறு படிவத்
தேலு மன்பினின் மஞ்சன மாட்டியே யிறைக்குச்
சீல மாமலர் சூட்டியுட் பூசனை செய்தான்.'

'காலமூ வாயிரங் கழிந்த பின்முறை
மாலுறு மருத்தெனு மாவைத் தூண்டியே
மூலவெங் கனலினை முடுகி மூட்டுறா
மேலுறு மமிர்தினை மிசைதன் மேயினான்.'

இடத்தின்பொருளை யிடமாக வுபசரித்தனர்.

"நித்தம் நின்மலசகிதம் நிஷப்ரபஞ்சப் பொருளை" என்பது:—நித்தத்வமும் இயற்கையிலே அநாதிமலமில்லாததும் பிரபஞ்சாவத்தை கடந்துள்ளது மாகிய பொருளை,

விடயங்களை ஒவ்வொன்றாய் விசாரித்தறியஅவை அநி த்தத் தன்மையன வென்று அனுபவத்தாற் கண்டொழிவு பெறலும், ஆன்மாதன து நிலைமையையும் உணரப்பெறும். பெறவே நித்தமாயுள்ள நீதுவென மேலே யுணரக்கி டைத்ததற்குத் திருவருள் முன்னிற்ப தாகலான் இது மெய்ப்பொருளின் குணமென்றும், சமவேதம்பற்றிநித்த த்துவமும் சிவம் மலத்தால் மறைக்கப் படாத இயல்பு டைமைத்தாதலால் அதன்குணமாகிய சத்தியும் அவ்விய ல்பாதலால் நின்மல சகிலமும், ஆன்மாககட்குச் சுகதுக் கங்களைப் பக்குவத்தில் இல்லையாகப் பண்ணிப் புலங்கொ ளுத்தி வீட்டின்க ணுய்ப்பதற்குச் சத்தி கருவியாய்முன் னிற்றலால் 'நிஷ்பிரபஞ்சப் பொருளுமாம்' என்பது காண்க. உதாரணம்,—

(கந்தபுராணம்.)

'நித்தனு முயிர்க்கு ணீங்கா நிருத்தனு மவனே
யென்னும்.'

(வள்ளலார்)

'பராபரமாய் நித்தமாய் பரிபூரணமாய்.'

என்பதனானும்,

(திருவாசகம்)

'நீருறு தீயே நினைவரித லரிய நின்மலா
நின்னருள் வெள்ளம்.'

(கந்தபுராணம்.)

'நிர்க்கு ணத்தனே நிமல னன்னவன்.'

என்பதனானும்,

(வள்ளலார்.)

'உலக மேழையுங் கடந்தவ னடிகளை யுவப்பாம்.'

'உலகப் பற்றை யொழித்த நிபுணன்.'

என்பதனு மறிக.

நிர்விடய சுத்தமான நிர்விகாரத்தை'' என்பது.—விடயப் பற்றுக்க ளொன்று மில்லாததாய்ச்சுத்தமாக யாதொன்றின் வயத்தும் தானெய்தாமல் யாவும் தன்வயத்தனவா வுள்ளதை,

மயக்கவடிவாகிய கேவலாவத்தையும், விகற்ப வடிவாகிய சகலாவத்தையுமே விடயமாகும். அவை யில்லாதது நிர்விடயம். இதுவே சுத்தாவத்தையாம் இதில் நின்ற திருவருளே யவைக்குந் தாரகமாதலால் நிர்விடயமும், சுத்தமும், நிர்விகாரமுமாம் என்பது காண்க. நிர்விடயம்—அபரிச்சின்னம், சுத்தம்—தான் பூரணியாயிருந்து பிறிதொன்றாலு மறியொண்ணாமை, நிர்விகாரம்—விகாரங்களை யடையாதது. உதாரணம்.—

'விடயப்பேயை விலக்கிய விபுதன்.'

(தேவிகாலோத்திரம்.)

'பொருவிலா நித்தசுத்தப் பொருளினை
''யடைவரன்றே.'

(கந்தபுராணம்.)

'சுத்தனு முணர்தற்கொண்ணாச் சோதிய
மியாண்டு மேவும்.'

(வள்ளலார்.)

'அறிவுக் கறிவா யவிகாரி யாகி
நிறைதல் பதிநிச் சயம்.'

'அவிகாரி யீச னருளைநீ பெற்று
லவிகாரி யாவையன்றி யச்சோ.'

என்பனவற்று லறிக.

"தடத்தமாய் நின்று ஒளிர் நிரஞ்சனம் நிரா மயத்தை" என்பது:- இஃதெனவும் அஃதெனவும் இஃ தன்றெனவும் அஃதன்றெனவும் பிருதிவிமுதலிய கரு விகளாயும் அவையல்லாததுமாகி நடுவாய்நின்று விளங் காநின்ற நிரஞ்சனமாகிய நிராமயத்தை,

தனக்கு வேண்டுதலும் வேண்டாமையுமாகிய பற் றொருசிறிது மின்றுயத் திருவருட்போதரானவரை வீட் டின்கணுய்ப்பதும், தோற்றக்கேடில்லாத அருட்சத்தியே யாகலின், 'நிரஞ்சன நிராமயமும்' ஆமாறு காண்க. தடத்தம் = பொதுவாயிருக்கை; நிரஞ்சனம் = பற்றில் லாதது; நிராமயம் = அவத்தை யில்லாதது. உதாரணம்:-

(தேவாரம்.)

'புக்கானை யெப்பொருட்கும் பொதுவா னானை.'

(வள்ளலார்.)

'சாற்றிரண்டு மற்ற சமநிலைய சுத்தத்து
வீற்றிருப்ப னெங்கள்விமலன்.'

(தத்துவராயர்.)

'நிரஞ்சன நிராமய பராபர புராதன.'

(திருவள்ளுவர்.)

'பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை.'

(வள்ளலார்.)

'நிராமயமாய் நிட்களமாய் நீங்காப் புராதனமாய்.'

(தேவாரம்.)

"நிராமய பராபர புராதன பராவுசிவ
ராக வருளென்."

என்பனவற்றாற் காண்க.

"சித்தம் அறியாதபடி சித்தத்தில்நின்று இலகு திவ்யம்தேசோமயத்தை" என்பது;—சிந்திக்குந் தன்மைத்தாகிய சித்தம் இன்னபடித்தென அறியா வண்ணம் அச்சித்தத்தினிடத்தே நின்று உள்ளும் புறம்புமாய்ப் பிரகாசிக்கின்ற உயர்வினு ளுயர்வான தேஜோராசியை,

பானுவும் கண்ணும் நீரும் நிழலும்போலச் சிவசந்நிதியின்கண் தற்போதங்கழன்று நீங்காதிருப்பவராகிய பரயோகர், ஒன்றென்றும் இரண்டென்றுமாகாத கலப்பில் பரமசுகத்துடன் பொருந்துநிற்க, இருள் நக்ஷத்திரங்கள் சந்திரன் முதலியன சூரியனொளிமுன் தோன்றாதவாறு போல, எல்லாரும் எங்கும் எப்போழ்தும் அகண்டாகார ஜோதியே பரந்துநிற்குமாற்றால், "திவ்யதேஜோமய

மூமாம்' என்பதுணர்க. இவ்வனுபவக்காட்சி தோன்றித் தற்போதம் நீங்கினவழி விகற்பமின்றி எங்குமாகப் பிரகாசிக்கின்றமையால் 'சித்தமறியாதபடி சித்தத்தி நின்றிலகும்' என்றபடி. உதாரணம்:—

(அமுதசாரம்.)

'உள்ளத்தி னின்று மொளித்தான் பரன்குரவன்.'

(பிரமகீதை.)

'தீமரந்தொறு மடைந்தழி வுறுது தெரிவா
காமை நின்றணி யால்வடிவு காணு மதுபோ
லாழு டம்பிலழி வின்றி மறை கின்றவமல
ஞேமெனும் பொருளுணர்ந்திட வுடம்பிலொளியாம்.'

(தேவாரம்.)

'சிந்தையு ளொன்றி நின்ற வெம்மான்.'

'ஊற்றாகி யுள்ளே யொளித்தாய் போற்றி,'

என்றும்,

(திருமூலர்.)

'பேரொளி யாய பெரிய பெருஞ்சுடர்.'

(பிரபுலிங்கலீலை.)

'தூயபர மானந்த பரஞ்சோதி தோன்றக்கண்
டிருந்தார்'

(அருணகிரிநாதர்.)

'அதல விதலமுத லந்தத்த லங்களென
வவனி யெனவமர ரண்டத்த கண்டமென [பானு
வகில சலதியென வெண்டிக்கில் விண்டுவென-வங்கி

அமுத கிரணமென வந்தத்து மந்த்ரமென
வறையு மறைகளின ருந்தத்து வங்களென [காசம்.'
வ்ணுவி லணுவெனநி றைந்திட்டு நின்றதொர்ப-ரப்பிர

(திருமூலர்.)

'பரமாண்டத் தூடே பராசத்தி பாதம்
பரமாண்டத் தூடே படரொளி யீசன்
பரமாண்டத் தூடே படர்தரு நாதம்
பரமாண்டத் தூடே பரனட மாடுமே.'

(வள்ளலார்.)

'நிராமயமாய் நிட்களமாய் நித்தியமாய் நின்மலமாய்ப்
புராதனமா யசஞ்சலமாய்ப் பூரணமாய்ப் புனிதமாய்ச்
சராசரமாய்ச் சாக்கியாய்ச் சத்தியமாய்ச் சித்துருவாய்
பராபரமாய் வெறுவெளியா யிருக்குமந்தப் பரமசிவம்.'

"ஈசனைப் பரம தத்துவ னாகி
யீறிடை முதலில னாகி
யேசறு மணியா யெவைக்குமா தார
மாகியே தனக்கவை யிலையாய்ப்
பாசமோ சகனு யனுதிமுத் தனுமாய்ப்
பகருஞா னனந்தக் கடலா
யாசையால் காண்போர்க் கற்புத வடிவா
மம்பிகா பதியினைப் பணிவாம்.

என்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

"சிற்பர வெளிக்குள்வளர் தற்பரமதான பர தேவதையை அஞ்சலி செய்வாம்" என்பது;— சித்தாகிய பரமாகாயத்தில் பூரணாகாரமா யிருக்கும்சிவ சத்தியை அஞ்சலித்து வணங்கல் செய்வாம், எ-று.

சிற்பரவெளி—பரம ஆகாயமாம், இதன் பொருளை முதல் பாட்டுரையிற்காண்க. ஆகவே, பரமாகாய சரீரியான சிவம் என்பதாம், எனவே, சிவத்தி னுட்கிடையாயதனோடு பூரணாகாரமாய் தான் அதுவாகியும் அதுதானாகியும் உள்ளது சத்தி என்றவாறும்.உதாரணம்.—

(சிவஞானசித்தியார், சூத் - ரு. பா க)

"அருளது சத்தி யாகு மரன்றனக் கருளை யின்றித்
தெருள்சிவ மில்லை யந்தச் சிவமின்றிச் சத்தி யில்லை [ட்
மருளினை யருளால் வாட்டி மன்னுயிர்க் களிப்பன்கண்க
ளிருளினை யொளியா லோட்டு மிரவியைப்போலவீசன்.

ஆன்மாக்களுக்குப் பந்தமோசன காரியார்த்தமாகக் கேவல சுத்தாவத்தைகளில் சிவத்தினது திருவருளின் தாரதம்மியாதிக் கேற்ப அச்சிவசத்தியும் புரை ஆதி விருப்பு அறிவு தொழில்களான ஐந்து சத்திகளாயும் நிவிர்த்தி முதலிய ஐந்து கலாசத்திகளாயும், வாமைமுதலிய அட்டசித்திகளாயும், உன்மனை சமனைமுதலியகலைகளாயும், இன்னும் காரிய வேறுபாட்டால் பல்வகை உருவங்களையும் பெயர்களையும்பெற்று ஆறுகோடி மாயா சத்திகளாகியும் பிரிந்தும், சிவத்தோடென்றும் பிரியா

மலும் நீற்றலால் 'அத்துவித வத்துவை' எனத்தொட ங்கி 'சிற்பரவெளிக்குள்வளர் தற்பரம தானபர தேவ தையை' எனமுடித்து, அதனுண்மையையெடுத்துவாழ்த் துதல் செய்தனர்.

இனிச் சிவம் எவ்வாற்றானிற்கும் அவ்வாற்றாற் சத்தி யும் சமவேதமாய் நிற்குமென்னு மியலால் 'அங்கிங்கெ னாதபடி யெங்கும்பிரகாசமா யானந்த பூர்த்தியாகி' என்னும் செய்யுளில் 'ஆனந்தபூர்த்தியாகி அருளொடு நிறைந்தது' என்பதற்கு 'அத்துவிதவத்துவாகிய சொற் பிரகாசத்தனி' என்பதனையும், 'உயிர்க்குயிராய்த்த ழைத்தது' என்பதற்கு 'ஆனந்தமயமான ஆதி' யென் பதனையும், 'மனவாக்கினில் தட்டாமனின்றது' என்ப தற்கு 'ஏகதத்துவசொரூபம்' என்பதனையும், "வழிக் கிடவுநின்றது" என்பதற்கு "மதசம்மதம்பெறாச் சாந்த பத வியோமநிலை' என்பதனையும், 'சித்தாகியின்பமா யென்றைக்கு முள்ளதெது' என்பதற்கு "நிஷ்பிரபஞ் சப்பொருள்' என்பதனையும், 'கங்குல்பகலறநின்ற எல் லையுளது' என்பதற்கு 'சுத்தமான நிர்விகாரத்தை' என்பதனையும், 'அது கருத்திற்கிசைந்தது' என்பதற்கு, 'தடத்தமாய், நின்றொளிர் நிராமயம்' என்பதனையும், 'அதுவே கண்டனவெலாம்' என்பதற்கு, 'திவ்ய தேஜோமயம்' என்பதனையும், 'மௌனவுருவெளியதா கவும்கருதி அஞ்சலிசெய்குவாம்' என்பதற்கு "சிற்பர வெளிக்குள்வளர் தற்பரமதான பரதேவதையை யந்

சலிசெய்வாம்'' என்பதனையும் நிரைநிரையாகக்கூட்டிப் பொருளுரைத்துக்கொள்க.

சிவம் எவ்வாறு நிற்கும் அவ்வாறு சத்தியுமாமென்பதற்கு உதாரணம்;—

(சிவஞானசித்தியார், சூத் - உ. பா - எரு.)

சத்தியாய் விந்து சத்தி யாய்மனோன் மனிதா னாகி
யொத்துறு மகேசை யாகி யுமைதிரு வாணி யாகி
வைத்துறுஞ் சிவாதிக் கிங்ஙன் வருஞ்சத்தி யொருத்தி
யாகு
மெத்திற நின்றா னீச னத்திற மவளு நிற்பள்.

(விநாயகபுராணம்.)

'எத்திற மிறைவ னின்றன னவனுக்
கியைதர வத்திற நின்று
மெத்திய வுயிரின் மலவிருள் கெடுத்து
விளங்குபூ ரணியையே தெடுப்பாம்.'

மற்றும் வருவனவற்றா லுணர்க.

சத்திக்கும் சிவத்திற்கும் பேதமின்மை என்பதற்கு உதாரணம்;—

(சிவஞானசித்தியார், சூத் - உ. பா - எசு.)

'சத்திதா னாத மாதி தானாகுஞ் சிவமு மந்தச்
சத்திதா னாதி யாகுந் தருவடி வான வெல்லாஞ்
சத்தியுஞ் சிவமு மாகுஞ் சத்திதான் சத்த னுக்குச்
சத்தியாஞ் சத்தன் வேண்டிற் றெல்லாமாஞ் சத்தி
தானே.'

தேவதை, கடவுள், தெய்வம், சிவம் முதலியசொற்கள் அஃறிணைப் பெயர்களாயினும் உயர்திணை முப்பாலினும் வழங்கி வருகின்றன வாதலால் பரதேவதை என்பதை பரமசிவன் என ஆண்பாலாகக் கோடலுமாம்.

'சிற்பர வெளிக்குள்வளர் தற்பரம்' என்பதற் குதாரணம்.

(நெஞ்சுவிடுதூது.)

'வெறு வெளியாய்ப் பாழாய் வெறும்பாழுக் கப்பா
லுறு பொருளாய் நின்ற வொருவனை.'

(சிவப்பிரகாசம்.)

'சொற்பெறு மதீதம்வந்து தோன்றுமே தோன்றி நின்
சிற்பர மதனுலுள்ளச் செயலறுத் திடவு நிக்குந் [ற
தற்பர மாகிநின்ற சாக்கிரா தீதந தானே'

(அருணகிரிநாதர்.)

'யானு கியவென் னைவிழுங் கிவெறுந்
தானய் நிலைநின் றதுதற் பரமே.'

(திருவம்மானை)

'சத்திய மானது சத்தேகா ணம்மானை
தத்போதம் போனவிடந் தற்பரமா மம்மானை.'

(திருவுந்தியார்.)

'இரவுபக லில்லா வின்பவெளி யூடே
விரவி விரவிநின் றுந்தீபற.'

(விநாயகபுராணம்.)

'நித்தியமாய் நிர்க்குணமாய் நின்மலமாய் நிரஞ்சனமாய்
நினைவுக் கெட்டாச்
சத்தியமாய்த் தற்பரமாய்த் தத்துவமாய்ச் சச்சிதா
னந்த மாகி
யத்துவிதப் பொருளாகி யகண்டபரி பூரணமா
யமல ஞான
மெத்தியமுள் ளத்தமர்ந்த விநாயகமான் மியத்தவத்
தோர் விரும்பிக் கேட்பார்.'

தயா, உமா, மாலா, க்ருபா, சீதா, ப்ரமா, பூஜா, கலா, கதா, க்ரியா, முதலிய வடசொற்களி னீற்றுயிர்கெட்டு ஐகாரமேற்று தயை, உமை, மாலை, க்ருபை, சீதை, ப்ரமை, பூஜை, கலை, கதை, க்ரியையெனத் தமிழில்வழங்குவதுபோல தேவதா என்னும் வடமொழியி னீற்றுயிர் கெட்டு ஐகாரமேற்று 'தேவதை' யெனத் தமிழில் வழங்கி வந்தது. உதாரணம்;—

'வேத முதலாய் விரிந்தபன் னூல்களு
மோதி யோதியு முறையாப் பொருடற்
போத மிறந்தோர் பொருந்துந் தேவதை
சீத மலரடி சிந்தையில் வைப்பாம்.'

இச்செய்யுளிலும் 'வத்துவை' 'தனியை' 'ஆதியை' 'சொரூபத்தை' 'வ்யோம நிலையை' 'நிஷ்பிரபஞ்சப் பொருளை,' 'நிர்விகாரத்தை,' 'நிராமயத்தை' தேசேமய

யத்தை' 'அஞ்சலிசெய்வாய்' எனத் தனித்தனிக்கூட்டியு முரைத்துக்கொள்க.

இந்தச் செய்யுளுக்கு ஈசுவரி பரமாகப் பெண்பாலி னும், ஈசுவரன் பரமாக ஆண்பாலிலும் பொருளுரைத் தமை காண்க.

அ, அன், ரகிதம், நிர், நின், நிஷ் இவை வடமொழி எதிர்மறையைக் குறிக்கும் உபசர்க்கங்களென்னும் முத லடைமொழிகள்.

எ, இல - அசைநிலைகள்.

அது—பகுதிப்பொருள் விகுதி.

பிரகாசம், ஒளிர், இலகு, தேசு என்பனவும்; அத்து விதம், தனி, ஏகம் என்பனவும்; சாசுவதம், நித்தம் என்பனவும்; வியோமம், வெளி என்பனவும்; நின்ம லம், சுத்தம் என்பனவும் தனித்தனி ஒருபொருட்கிள விகள்.

ஆதி, அநாதி; ரகிதம், சகிதம்; நிராலம்பம், ஆலம் பம் இவை ஒன்றற்கொன்று முறையே எதிரிடையான சொற்கள்.

தனி, ஆதி, நிலை, நிர்விகாரம், நிராமயம், தேஜோம யம் முதலியவற்றை யிவற்றையுடைய பொருளெனவுரு வகஞ் செய்யப்பட்டது.

'ஆயிரமுகத்தானகன்றதாயினும், பாயிரமல்லது பனு வலன்றே' யென்றிருப்பதால் நூல் செய்யப்புகுந்த இக்

கிரந்தகர்த்தர் இம்மூன்று செய்யுளாற் பாயிரம் புகன்றதாம். இது தெய்வவணக்கம் கூறியபடி இவை கடவுள் வாழ்த்துத் துறையின் பகுதிகளாம்.

ஸ்ரீமான் தாயுமானசுவாமிகள் திருப்பாடல்களில் முதல் மூன்று பாட்டுகளுக்கு மகாவித்வானாகவிருந்த புரசை அஷ்டாவதானம் சபாபதிமுதலியாரவர்க ளியற்றிய உரையின்படி அச்சிடுவித்தனம்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தாயுமானசுவாமிகள் பாடல்.

திருவருள்விலாசப் பரசிவவணக்கம்.

ஆசிரியவிருத்தம்.

ங்கிங்கெனாதபடி யெங்கும்ப்ரகாசமா
யானந்தபூர்த்தியாகி
ருளொடுநிறைந்ததெது தன்னருள்வெளிக்கு
ளே யகிலாண்டகோடியெல்லாந்
ங்கும்படிக்கிச்சை வைத்துயிர்க்குயிராய்த்
தழைத்ததெதுமனவாக்கினிற்
ட்டாமனின்றதெது சமயகோடிகளெலாந்
தந்தெய்வமெந்தெய்வமென்
றெங்குந்தொடர்ந்தெதிர் வழக்கிடவுநின்றதெது
யெங்கணும்பெருவழக்கா
தினும்வல்லவொரு சித்தாகியின்பமா
யென்றைக்குமுள்ளதெதுமேற்
ங்குல்பகலறநின்ற வெல்லையுளதெதுவது
கருத்திற்கிசைந்ததுவே

கண்டனவெலாமோன வுருவெளியதாகவுங்
கருதியஞ்சலிசெய்குவாம். (க)
ஊரனந்தம்பெற்ற பேரனந்தஞ்சுற்று
முறவனந்தம்வினையினு
லுடலனந்தஞ்செயும் வினையனந்தங்கருத்
தோவனந்தமபெற்றபேர்
சீரனந்தஞ்சொர்க்க நரகமுமனந்தநற்
றெய்வமுமனந்தபேதந்
திகழ்கின்றசமயமு மனந்தமதனுன்ஞான
சிற்சத்தியாலுணர்ந்து
காரனந்தங்கோடி வருஷித்ததெனவன்பர்
கண்ணும்விண்ணுந்தேக்கவே
கருதரியவானந்த மழைபொழியுமுகிலைநங்
கடவுளைத்துரியவடிவைப்
பேரனந்தம்பேசி மறையனந்தஞ்சொலும்
பெரியமௌனத்தின்வைப்பைப்
பேசருமனந்தபத ஞானவானந்தமாம்
பெரியபொருளைப்பணிகுவாம். (உ)
அத்துவிதவத்துவைச் சொற்பிரகாசத்தனியை
யருமறைகண்முரசறையவே
யறிவினுக்கறிவாகி யானந்தமயமான
வாதியையநாதியேக
தத்துவசொரூபத்தை மதசம்மதம்பெறாச்
சாலம்பரகிதமான

ாசுவதபுட்கல நிராலம்பவாலம்ப
சாந்தபதவ்யோமநிலையை
த்தநின்மலசகித நிஷ்ப்ரபஞ்சப்பொருளை
நிர்விஷயசுத்தமான
ர்விகாரத்தைத் தடத்தமாய்நின்றொளிர்
நிரஞ்சனநிராமயத்தைச்
த்தமறியாதபடி சித்தத்தினின்றிலகு
திவ்யதேசோமயத்தைச்
ற்பரவெளிக்குள்வளர் தற்பரமதானபர
தேவதையையஞ்சலிசெய்வாம். (௩)

பரிபூரணானந்தம்.

ாசாகயிங்கரிய மன்றியொருசாதன
மனோவாயுநிற்கும்வண்ணம்
ாலாயமாகவும் பழகியறியேன்றுறவு
மார்க்கத்தினிச்சைபோல
நசானுசாரியாய் விவகரிப்பேனந்த
நினைவையுமறந்தபோது
த்திரைகொள்வேன்றேக நீங்குமெனவெண்
ணிலோ நெஞ்சந்துடித்தயருவேன்
பசாதவானந்த நிட்டைக்குமறிவிலாப்
பேதைக்கும்வெகுதூரமே
பய்க்குணமறிந்திந்த நாய்க்குமொருவழிபெரிய
பேரின்பநிட்டையருள்வாய்

பாசாடவிக்குளே செல்லாதவர்க்கருள்
பழுத்தொழுகுதேவதருவே
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே. (௧)

தெரிவாகவூர்வன நடப்பனபறப்பன
செயற்கொண்டிருப்பனமுதற்
றேகங்களத்தனையு மோகங்கொள்பௌதிகஞ்
சென்மித்தவாங்கிறக்கும்
விரிவாயபூதங்க ளொன்றொடொன்றாயழியு
மேறகண்டசேடமதுவே
வெறுவெளிநிராலம்ப நிறைசூன்யமுபசாந்த
வேதாந்தஞானம்
பிரியாதபேரொளி பிறக்கின்றவருளருட்
பெற்றோர்கள்பெற்றபெருமை
பிறவாமையென்னைக்கு மிறவாமையாய்வந்து
பேசாமையாகுமெனவே
பரிவாயெனக்குநீ யறிவிக்கவந்ததே
பரிபாககாலமலவோ
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே. (௨)

ஆராயும்வேளையிற் பிரமாதியாலு
லமயமொருசெயலுமில்லை
யமைதியொடுபசாத பெருமைபெறுகுணசந்
தரமாமெனவிருநதபேரு

நேராகவொருகோபமொருவேளைவரவந்த
நிறைவொன்றுமில்லாமலே
நெட்டுயிர்த்துத்தட் டழிந்துளறுவார்வசன
நிர்வாகரென்றபேரும்
பூராயமாயொன்று பேசுமிடமொன்றைப்
புலம்புவார்சிவராத்திரிப்
போதுதுயிலோமென்ற விரதியருமறிதுயிற்
போலேயிருந்துதுயில்வார்
பாராதிதனிலுள்ள செயலெலாமுடிவிலே
பார்க்கினின்செயலல்லவோ
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே. (௫)

உண்டபகிரண்டமும் மாயாவிகாரமே
யம்மாயையில்லாமையே
யாமெனவுமறிவுமுண் டப்பாலுமறிகின்ற
வறிவினையறிந்துபார்க்கி
னண்டிசைவிளக்குமொரு தெய்வவருளல்லாம
லில்லையெனுநினைவுமுண்டிங்
கியானெனதறத்துரிய நிறைவாகிநிற்பதே
யின்பமெனுமன்புமுண்டு
கண்டனவெலாமல்ல வென்றுகண்டனைசெய்து
கருவிகரணங்களோயக்
கண்முடியொருகண மிருக்கவென்றாற்பாழ்த்த
கன்மங்கள்போராடுதே

பண்டையுளகன்மமே கர்த்தாவெனும்பெயர்ப்
 பக்ஷநானிச்சிப்பனே
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
 பரிபூரணானந்தமே. (௪)

சந்ததமுமெனதுசெய னினதுசெயலியானெ
 னுந் தன்மைநினையன்றியில்லாத்
தன்மையால்வேறலேன் வேதாந்தசித்தாந்த
 சமரசசுபாவமிதுவே
யிந்தநிலைதெளியநா னெக்குருகிவாடிய
 வியற்கைதிருவுளமறியுமே
யிந்நிலையிலேசற் றிருக்கவென்றான்மடமை
 யிதசத்ருவாகவந்து
சிந்தைகுடிகொள்ளுந்த மலமாயைகன்மந்
 திரும்புமோதொடுவழக்காய்ச்
செனமம்வருமோவெனவும் யோசிக்குதேமனது
 சிரத்தையெனுமவாளுழுதவிப்
பந்தமறமெய்ஞ்ஞான தீரமுந்தந்தெனைப்
 பாதுகாத்தருள்செய்குவாய்
பார்க்குமிடமெங்குமொருநீக்கமறநிறைகின்ற
 பரிபூரணானந்தமே. (௫)

பூதலயமாகின்ற மாயைமுதலென்பர்சிலர்
 பொறிபுலனடங்குமிடமே
பொருளென்பர்சிலர்கரண முடிவென்பர்சிலர்கு
 ணம் போனவிடமென்பர்சிலபேர்

ாதவடிவென்பர்சிலர் விந்துமயமென்பர்சிலர்
நட்டநடுவேயிருந்த
ாமென்பர்சிலருருவ மாமென்பர்சிலர்கருதி
நாடிலருவென்பர்சிலபேர்
ீபதமறவுயிர்கெட்ட நிலையமென்றிடுவர்சிலர்
பேசினருளென்பர்சிலபேர்
ின்னுமுன்னுங்கெட்ட சூனியமதென்பர்சிலர்
பிறவுமேமொழிவரிவையாற்
ாதாசமாய்மனது சஞ்சலப்படுமலாற்
பரமசுகநிஷ்டைபெறுமோ
ார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே. (கூ)

ுந்தகாரத்தையோ ரகமாக்கிமின்போலென்
னறிவைச்சுருக்கினவரா
வ்வறிவுதானும்மே பற்றினதுபற்று
யழுந்தவுந்தலைமீதிலே
ிசாந்தமாயெழுதப் படித்ததார்மெய்ஞ்ஞான
சுகநிஷ்டைசேராமலே
ீசாற்றுத்துருத்தியைச் சதமெனவுமுண்டுண்டு
தூங்கவைத்தவரார்கொலோ
ந்தைதாய்முதலான வகிலப்ரபஞ்சந்
தனைத்தந்ததெனதாசையோ
ன்னையேநோவனோ பிறரையேநோவனோ
தற்காலமதைநோவனோ

பந்தமானதுதந்த வினையையேநோவனோ
 பரமார்த்தமேதுமறியேன்
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
 பரிபூரணானந்தமே. (எ)

வாராதெலாமொழிய வருவனவெலாமெய்த
 மனதுசாக்ஷியதாகவே
மருவநிலைதந்ததும் வேதாந்தசித்தாந்த
 மரபுசமரசமாகவே
பூராயமாயுணர வூகமதுதந்ததும்
 பொய்யுடலைநிலையன்றெனப்
போதநெறிதந்ததுஞ் சாசுவதவானந்த
 போகமேவீடென்னவே
நீராளமாயுருக வுள்ளன்புதந்தது
 நின்னதருளின்னுமின்னு
நின்னையேதுணையென்ற வென்னையேகாக்கவொ
 ரு நினைவுசற்றுண்டாகிலோ
பாராதியறியாத மோனமேயிடைவிடாப்
 பற்றாகநிற்கவருள்வாய்
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
 பரிபூரணானந்தமே. (அ)

ஆழாழிகரையின்றி நிற்கவிலையோகொடிய
 வாலமமுதாகவிலையோ
வக்கடலின்மீதுவடவனனிற்கவில்லையோ
 வந்தரத்தகிலகோடி

தாழாமணிலைநிற்க வில்லையோமேருவுந்
தனுவாகவளையவில்லையோ
சத்தமேங்களும் வச்ரதாரணையிற்
சஞ்சரித்திடவில்லையோ
வாழாதுவாழவே யிராமனடியாற்சிலையு
மடங்கையாகவில்லையோ
மணிமந்த்ரமாதியால் வேண்டுசித்திகளுலக
மார்க்கத்தில்வைக்கவில்லையோ
பாழானவென்மனங் குவியவொருதந்திரம்
பண்ணுவதுனக்கருமையோ
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூரணாநந்தமே. (௯)

ஆசைக்கொரளவில்லை யகிலமெல்லாங்கட்டி
யாளினுங்கடன்மீதிலே
யாணைசெலவேநினைவ ரளகேசனிகராக
வம்பொன்மிகவைத்தபேரு
நேசித்துரசவாத வித்தைக்கலைந்திடுவர்
நெடுநாளிருந்தபேரு
நிலையாகவேயினுங் காயகற்பந்தேடி
நெஞ்சுபுண்ணாவரெல்லாம்
யோசிக்கும்வேளையிற் பசிதீரவுண்பது
முறங்குவதுமாகமுடியு
முள்ளதேபோதுநா னெனக்குளறியே
யொன்றைவிட்டொன்றுபற்றிப்

பாசக்கடற்குளே வீழாமன்மனதற்ற
பரிசுத்தநிலையையருள்வாய்
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே. (௪0)

பொருள்வணக்கம்.

நித்தியமாய்நின்மலமாய் நிட்களமாய்நிராமயமா
ய் நிறைவாய்நீங்காச்
சுத்தமுமாய்த்தூரமுமாய்ச் சமீபமுமாய்த்துரிய
நிறை சுடராயெல்லாம்
வைத்திருந்ததாரகமா யானந்தமயமாகி
மனவாக்கெட்டாச்
சித்துருவாய்நின்றவொன்றைச் சுகாரம்பப்பெரு
வெளியைச்சிந்தைசெய்வாம். (க)

யாதுமனநினையுமந்த நினைவுக்குநினைவாகி
யாதின்பாலும்
பேதமறநின்றுயிருக் குயிராகியன்பருக்கே
பேரானந்தக்
கோதிலமுதூற்றரும்பிக் குணங்குறியொன்றறத்
தன்னைக் கொடுத்துக்காட்டுந்
தீதில்பராபரமான சித்தாந்தப்பேரொளியைச்
சிந்தைசெய்வாம் (உ)

பெருவெளியாயைம்பூதப் பிறப்பிடமாய்ப்பேசா
தபெரியமோனம்

வருமிடமாய்மனமாதிக் கெட்டாதபேரின்ப
மயமாய்ஞானக்
குருவருளாற்காட்டிடவு மன்பரைக்கோத்தறவி
ழுங்கிக் கொண்டப்பாலுந்
தெரிவரிதாய்க் கலந்ததெந்தப் பொருளந்தப்
பொருளினையாஞ் சிந்தைசெய்வாம். (௫)

இகபரமுமுயிர்க்குயிரை யானெனதற்றவருற
வையெந்நாளுஞ்
சுகபரிபூரணமான நிராலம்பகோசரத்தைத்
துரியவாழ்வை
யகமகிழவருந்தேனை முக்கனியைக்கற்கண்டை
யமிர்தைநாடி
மொகுமொகெனவிருவிழிநீர் முத்திறைப்பக்கர
மலர்கண் முகிழ்த்துநிற்பாம். (௬)

சாதிகுலம்பிறப்பிறப்புப் பந்தமுத்தியருவுருவத்
தன்மைநாம
மேதுமின்றி யெப்பொருட்கு மெவ்விடத்தும்
பிரிவறநின் றியக்கஞ்செய்யுஞ்
சோதியைமாத்தூவெளியை மனதவிழநிறைவா
ன துரியவாழ்வைத்
தீதில்பரமாம்பொருளைத் திருவருளேநினைவாகச்
சிந்தைசெய்வாம். (௭)

இந்திரசாலங்கனவு கானலினீரெனவுலக
மெமக்குத்தோன்றச்

சந்ததமுஞ்சிற்பரத்தா லழியாததற்பரத்தைச்
சார்ந்துவாழ்க
புந்திமகிழுறநாளுந் தடையறவானந்தவெள்ளம்
பொலிகவென்றே
வந்தருளுங்குருமௌனி மலர்த்தாளையனுதின
மும் வழுத்தல்செய்வாம். (௬)

பொருளாகக்கண்டபொரு ளெவைக்குமுதற்
பொருளாகிப்போதமாகித்
தெருளாகிக்கருதுமன்பர் மிடிதீரப்பருகவந்த
செழுந்தேனாகி
யருளானோர்க்ககம்புறமென் றுன்னுதபூரணவா
னந்தமாகி
யிருடீரவிளங்குபொரு ளியாதந்தப்பொருளினை
யா மிறைஞ்சிநிற்பாம். (௭)

அருமறையின்சிரப்பொருளாய் விண்ணவர்மா
முனிவர்சித்த ராதியானோர்
தெரிவரியபூரணமாய்க் காரணங்கற்பனைகடந்த
செல்வமாகிக்
கருதரியமலரின்மண மெள்ளிலெண்ணெ யுட
லுயிர்போற் கலந்தெந்நாளுந்
துரியநடுவூடிருந்தபெரியபொருளியாதனைத்
தொழுதல்செய்வாம். (௮)

விண்ணாதிபூதமெல்லாந் தன்னகத்திலடக்கிவெ
று வெளியாய்ஞானக்

கண்ணாரக்கண்டவன்பர் கண்ணூடேயானந்தக்
 கடலாய்வேமுேன்
றெண்ணாதபடிக்கிரங்கித் தானகச்செய்தருளு
 மிறையேயுன்றன்
றண்ணருஞ்சாந்தவரு டனைநினைந்துகரமலர்க
 டலைமேற்கொள்வாம். (௯)

விண்ணிறைந்தவெளியாயென் மனவெளியிற்
 கலந்தறிவாம் வெளியினூடுந்
தண்ணிறைந்தபேரமுதாய்ச் சதானந்தமான
 பெருந் தகையேநின்பா
லுண்ணிறைந்தபேரன்பா லுள்ளுருகிமொழிகு
 ளற யுவகையாகிக்
கண்ணிறைந்தபுன லுகுப்பக் கரமுகிழ்ப்பநின்
 னருளைக் கருத்தில்வைப்பாம். (௧௦)

வேறு.

ஆதியந்தங்காட்டாதமுதலாயெம்மை
 யடிமைக்காவளர்த்தெடுத்தவன்னைபோல
நீதிபெருங்குருவாகிமனவாக்கெட்டா
 நிச்சயமாய்ச்சொச்சமதாய்நிமலமாகி
வாதமிடுஞ்சமயநெறிக்கரியதாகி
 மௌனத்தோர்பால் வெளியாய்வயங்காநின்ற
சோதியையென் னுயிர்த்துணையை நாடிக்கண்
 ணீர் சொரியவிருகரங்குவித்துத் தொழுதல்
 செய்வாம். (௧௧)

அகரவுயிரெழுத்தனைத்துமாகிவேறு
 யமர்ந்ததெனவகிலாண்டமனைத்துமாகிப்
பகர்வனவெல்லாமாகியல்லவாகிப்
 பரமாகிச்சொல்லரியபான்மையாகித்
துகளறுசங்கற்பவிகற்பங்களெல்லாந்
 தோயாதவறிவாகிச்சுத்தமாகி
நிகரில்பசுபதியானபொருளைநாடி
 நெட்டுயிர்த்துப்பேரன்பானினைதல்செய்வாம்.

சின்மயானந்தகுரு.

அங்கைகொடுமலர்தூவி யங்கமதுபுளகிப்ப
 வன்பினாலுருகிவிழிநீ
ராராகவாராத முத்தியினதாவேச
 வாசைக்கடற்கண்மூழ்கிச்
சங்கரசுயம்புவே சம்புவேயெனவுமொழி
 தழுதழுத்திடவணங்குஞ்
சன்மார்க்கநெறியிலாத் துன்மார்க்கனேனையுந்
 தண்ணருள்கொடுத்தாள்வையோ
துங்கமிகுபக்குவச் சனகன்முதன்முனிவோர்க
 டொழுதருகில்வீற்றிருப்பச்
சொல்லரியநெறியையொரு சொல்லாலுணர்த்தி
 யே சொரூபானுபூதிகாட்டிச்
செங்கமலபீடமேற் கல்லாலடிக்குள்வளர்
 சித்தாந்தமுத்திமுதலே

சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே (க)

ஆக்கையெனுமிடிகரையை மெய்யென்றபாவிநா
ணத்துவிதவாஞ்சையாத
லரியகொம்பிற்றேனை முடவனிச்சித்தபடி
யாகுமறிவவிழவின்பந்
தாக்கும்வகையேதிநாட் சரியைகிரியாயோக
சாதனம்விடுத்ததெல்லாஞ்
சன்மார்க்கமல்லவிவை நிற்கவென்மார்க்கங்கள்
சாராதபோறிவதாய்
வாக்குமனமணுகாத பூரணப்பொருள்வந்து
வாய்க்கும்படிக்குபாயம்
வருவித்துவட்டாத பேரின்பமானசுக
வாரியிணைவாய்மடுத்துத்
தேக்கிததிளைக்கநீ முன்னிற்பதென்றுகாண்
சித்தாந்தமுத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. (உ)

ஒளவியமிருக்கநா னென்கின்றவாணவ
மடைந்திட்டிருக்கலோப
மருளின்மைகூடக் கலந்துள்ளிருக்கமே
லாசாபிசாசமுதலாம
வெவ்வியகுணமபல விருக்குமென்னறிவூடு
மெய்யனீவீற்றிருக்க

விதியில்லையென்னிலோ பூரணனெனும்பெயர்
விரிக்கினுரைம்வறுமுளதோ
கவ்வுமலமாகின்ற நாகபாசத்தினாற்
கட்டுண்டவுயிர்கண்மூர்ச்சை
கடிதகலவலியவரு ஞானசஞ்சீவியே
கதியானபூமிநடுவுட்
செவ்விதின்வளர்ந்தோங்கு திவ்யகுணமேருவே
சித்தாந்தமுத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. (௩)

ஐவகையெனும்பூத மாதியைவகுத்ததனு
ளசரசரபேதமான
யாவையும்வகுத்துநல் லறிவையும்வகுத்துமறை
யாதிநூலையும்வகுத்துச்
சைவமுதலாவளவில் சமயமும்வகுத்துமேற்
சமயங்கடந்தமோன
சமரசம்வகுத்தநீ யுன்னைநானணுகவுந்
தண்ணருள்வகுக்கவிலையோ
பொய்வளருநெஞ்சினர்கள் காணாதகாட்சியே
பொய்யிலாமெய்யரறிவிற்
போதபரிபூரண வகண்டிதாகாரமாய்ப்
போக்குவரவற்றபொருளே
தெய்வமறைமுடிவான பிரணவசொரூபியே
சித்தாந்தமுத்திமுதலே

ரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. (௫)

ந் துவகையாகின்ற பூதபேதத்தினு
லாகின்றவாக்கைநீர்மே
மர்கின்றகுமிழியென நிற்கின்றதென்னநா
னறியாதகாலமெல்லாம்
திமகிழுறவுண் டுடுத்தின்பமாவதே
போந்தநெறியென்றிருந்தேன்
ாயமாகநின தருள்வந்துணர்த்தவிவை
போனவழிதெரியவில்லை
பந்தநிலைபேசினுமிணங்கவில்லையல்லா
பிறப்பொடுபிறப்பையுள்ளே
பண்ணினுநெஞ்சது பகீரெனுந்துயிலுரு
திருவிழியுமிரவுபகலாய்ச்
சந்தழலின்மெழுகான தங்கமிவையென்கொ
லோ சித்தாந்தமுத்திமுதலே
கிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. (௬)

ரிட்டவாணவக் கருவறையிலறிவற்ற
கண்ணிலாக்குழவியைப்போற்
டுண்டிருந்தவெனை வெளியில்விட்டல்ல
லாங் காப்பிட்டதற்கிசைந்த
ரிட்டுமெய்யென்று பேசபாழ்ம்பொய்யுடல்
பலக்கவிளையமுதமூட்டிப்

பெரியபுவனத்தினிடைபோக்குவரவுறுகின்ற
　பெரியவிளையாட்டமைத்திட்
டேரிட்டதன்சுருதி மொழிதப்பினமனைவிட்
　டிடருறவுறுக்கியிடர்தீர்த்
திரவுபகலில்லாத பேரின்பவீட்டினி
　லிசைந்துதுயில்கொண்மின்என்று
சீரிட்டவுலகன்னை வடிவானவெந்தையே
　சித்தாந்தமுத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
　சின்மயானந்தகுருவே. (௬)

கருமருவுகுகையனைய காயத்தினடுவுட்
　களிம்புந்தாய்செம்பனையயான்
காண்டகவிருக்கநீ ஞானவனன்மூட்டியே
　கனிவுபெறவுள்ளுருக்கிப்
பருவமதறிந்துநின் னருளானகுளிகைகொடு
　பரிசித்துவேதிசெய்து
பத்துமாற்றுத்தங்க மாக்கியேபணிகொண்ட
　பக்ஷத்தையென்சொல்லுவே
னருமைபெறுபுகழ்பெற்ற வேதாந்தசித்தாந்த
　மாதியாமந்தமீது
மத்துவிதநிலையரா யென்னையாண்டுன்னடிமை
　யானவர்களறிவினூடுந்
திருமருவுகல்லா லடிக்கீழும்வளர்கின்ற
　சித்தாந்தமுத்திமுதலே

ரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே (எ)

டுதலுடன்பிரித லற்றுநிர்த்தொந்தமாய்க்
குவிதலுடன்விரிதலற்றுக்
ணமற்றுவரவினொடு போக்கற்றுநிலையான
குறியற்றுமலமுமற்று
டுதலுமற்றுமேல் கீழ்நடுப்பக்கமென
நண்ணுதலுமற்றுவிந்து
தமற்றைவகைப் பூதமேதமுமற்று
ஞாதுருவின்ஞானமற்று
ாடுதலுமற்றுமே லொன்றற்றிரண்டற்று
வாக்கற்றுமனமுமற்று
ண்ணுபரிபூரணச் சுகவாரிதன்னிலே
வாய்மடுத்துண்டவசமாய்த்
தடுதலுமற்றவிட நிலையென்றமௌனியே
சித்தாந்தமுத்திமுதலே
ரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. (அ)

ாராதவருளெலாந் தந்தருளமௌனியாய்த்
தாயனையகருணைகாட்டித்
ாளிணையெனமுடி சூட்டி யறிவிற்சமாதியே
சாசுவதசம்பரதாய
மாராமன்மந்திரமு முன்னுமன்முத்திநிலை
யொன்றேடிரண்டெனும

லொளியெனவும் வெளியெனவு முருவெனவு
நாதமா மொலியெனவுமுணர்வுமுமற்
பாராதுபார்ப்பதே யேதுசாதனமற்ற
பரமவனுபூதிவாய்க்கும்
பண்பென்றுணர்த்தியது பாராமலங்கிலே
பதிந்தநின்பழவடியர்தஞ்
சீராயிருக்கநின தருள்வேண்டுமையனே
சித்தாந்தமுத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. (௯)

போதமாயாதிநடு வந்தமுமிலாததாய்ப்
புனிதமாயவிகாரமாய்ப்
போக்குவரவில்லாத வின்பமாய்நின்றநின்
பூரணம்புகலிடமதா
வாதரவுவையாம லறிவினைமறைப்பதுநி
னருள்பின்னுமறிவின்மைதீர்த்
தறிவித்துநிற்பதுநி னருளாகிலெளியனேற்
கறிவாவதேததறிவிலா
வேதம்வருவகையேது வினையேதுவினைதனக்
கீடானகாயமேதென்
னிச்சாசுதந்தரஞ் சிறிதுமிலையிகபர
மிரண்டினுண்மலைவுதீரத்
தீதிலருள்கொண்டினி யுணர்த்தியெனையாள்
வையோ சித்தாந்தமுத்திமுதலே

ரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. (௧0)

த்திநெறிநிலைநின்று நவகண்டபூமிப்
பரப்பைவலமாகவந்தும்
ரவையிடைமூழ்கியு நதிகளிடைமூழ்கியும்
பசிதாகமின்றியெழுநா
த்தியிடைநின்றுமுதிர் சருகுபுனல்வாயுவினை
வண்பசிதனக்கடைத்து
மௌனத்திருந்துமுயர் மலைநுழைவுபுக்கியு
மன்னுதசநாடிமுற்றுஞ்
த்திசெய்துமூல பராணனோடிங்கியைச்
சோமவட்டத்தடைத்துஞ்
சால்லரியவமுதுண்டு மற்பவுடல்கற்பங்க
டோறுநிலைநிற்கவிறு
த்திசெய்துஞ்ஞான மலதுகதிகூடுமோ
சித்தாந்தமுத்திமுதலே
ரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. (௧௧)

மௌனகுரு வணக்கம்.

சைநிகளத்தினை நீர்த்தூளிபடவுதறி
யாங்காரமூலையையெற்றி
த்துவிதமதமாகி மதமாறுமாறுக
வங்கையின்விலாழியாக்கிப்

பாசவிருடன்னிழ லெனச்சுளித்தார்த்துமேற்
பார்த்துப்பரந்தமனதைப்
பாரித்தகவளமாய்ப் பூரிக்கவுண்டுமுக
படாமன்னமாயை நூறித்
தேசுபெறநீவைத்த சின்முத்திராங்குசச்
செங்கைக்குளேயடங்கிச்
சின்மயானந்தசுக வெள்ளம்படிந்துநின்
றிருவருட்பூர்த்தியான
வாசமுறுசற்சார மீதென்னையொருஞான
மத்தகஜமெனவளர்த்தாய்
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. (௫)

ஐந்துவகையாகின்ற பூதமுதனாதமு
மடங்கவெளியாகவெளிசெய்
தறியாமையறிவாதி பிறிவாகவறிவார்க
ளறிவாகநின்றநிலையிற்
சிந்தையறநில்லென்று சும்மாவிருத்திமேற்
சின்மயானந்தவெள்ளந்
தேக்கித்திளைத்துநா னதுவாயிருக்கநீ
செய்சித்ரமிகநன்றுகா
ணெந்தைவடவாற்பரம குருவாழ்கவாழவரு
ளியநந்திமரபுவாழ்க
வென்றடியர்மனமகிழ வேதாகமத்துணி
பிரண்டில்லையொன்றென்னவே

ந்தகுருவேவீறு சிவஞானசித்திநெறி
மௌனோபதேசகுருவே
ந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. (உ)

பூதிக்கநல்கினவ ராரிந்தமாயைக்கெ
னறிவின்றியிடமில்லையோ
ந்தரப்புட்பமுங் கானலின்னீருமோ
ரவசரத்துபயோகமோ
பாதித்தநிலையையு மயக்குதேயபயநான்
புக்கவருடோற்றிடாமற்
பொய்யானவுலகத்தை மெய்யாநிறுத்தியென்
புந்திக்குளிந்த்ரஜாலஞ்
ாதிக்குதேயிதனை வெல்லவுமுபாயநீ
தந்தருள்வதென்றுபுகல்வாய்
ண்மதஸ்தாபனமும் வேதாந்தசித்தாந்த
சமரசநிர்வாகநிலையு
ாதிக்கொடண்டப் பரப்பெலாமறியவே
வந்தருளுஞானகுருவே
ந்த்ரகுருவேயோகதந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே (௩)

ன்னனையபொய்யுடலை நிலையென்றுமையிலகு
விழிகொண்டுமையல்பூட்டு
ஞர்களின்பமே மெய்யென்றுமவளர்மாட
மேல்வீடுசொர்க்கமென்றும

பொன்னையழியாதுவளர்பொருளென்றுபோற்றி
யிப் பொய்வேடமிகுதிகாட்டிப்
பொறையறிவுதுறவீத லாதிநற்குணமெலாம்
போக்கிலேபோகவிட்டுத்
தன்னிகரிலோபாதி பாழ்ம்பேய்பிடித்திடத்
தரணியிசைலோகாயதன்
சமயநடைசாராமல் வேதாந்தசித்தாந்த
சமரசசிவானுபூதி
மன்னவொருசொற்கொண் டெனைத்தடுத்தாண்
டன்பின் வாழ்வித்தஞானகுருவே
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. (௬)

போனகமிருக்கின்ற சாலையிடைவேண்டுவ
புசித்தற்கிருக்குமதுபோற்
புருடர்பெறுதர்மாதி வேதமுடனாகமம்
புகலுமதினாலாம்பயன்
ஞானநெறிமுக்யநெறி காட்சியனுமானமுத
னவிதங்கடேர்ந்து
நானெனக்குளறு படைபுடைபெயர்த்திடவு
நான்குசாதனமுமோர்ந்திட்
டானநெறியாஞ்சரியை யாதிசோபானமுற்
றணுபக்ஷசம்புபக்ஷ
மாமிருவிகற்பமு மாயாதிசேவையு
மறிந்திரண்டொன்றென்னுமோர்

மானதனிகற்பமற வென்றுநிற்பதுநமது
மரபென்றபரமகுருவே
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. ([illegible])

கல்லாதவறிவுமேற் கேளாதகேள்வியுங்
கருணைசிறிதேதுமில்லாக்
காட்சியுங்கொலைகளவு கட்காமமாட்சியாய்க்
காதலித்திடுநெஞ்சமும்
பொல்லாதபொய்ம்மொழியு மல்லாதநன்மை
கள் பொருந்துகுணமேதுமறியேன்
புருடர்வடிவானதே யல்லாதுகனவிலும்
புருடார்த்தமேதுமில்லை
னெல்லாமறிந்தநீ யறியாததன்றெனக்
கெவ்வண்ணமுய்வண்ணமோ
விருளையிருளென்றவர்க் கொளிதாரகம்பெறு
மெனக்குநின்னருடாரகம்
வல்லானெனும்பெய ருனக்குள்ளதேயிந்த
வஞ்சகனையாளநினையாய்
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. (௬)

கானகமிலங்குபுலி பசுவொடுகுலாவுநின்
கண்காணமதயானைநீ
கைகாட்டவுங்கையா னெனவிடிக்கெனப்பெரிய
கட்டைமிகவேந்திவருமே

போனகமமைந்ததென வக்காமதேனுநின்
பொன்னடியினின்றுசொலுமே
புவிராஜர்கவிராஜர் தவராஜனென்றுனைப்
போற்றிஜயபோற்றியென்பார்
ஞானகருணாகர முகங்கண்டபோதிலே
நவநாதசித்தர்களுமுன்
னட்பினைவிரும்புவார் சுகர்வாமதேவர்முதன்
ஞானிகளுமுனைமெச்சுவார்
வானகமுமண்ணகமும் வந்தெதிர்வணங்கிடுமுன்
மகிமையதுசொல்லவெளிதோ
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. (எ)

சருகுசலபக்ஷணிக ளொருகோடியல்லாற்
சகோரபக்ஷிகள்போலவே
தவளநிலவொழுகமிர்த தாரையுண்டழியாத
தன்மையரனந்தகோடி
யிருவினைகளற்றிரவு பகலென்பதறியாத
வேகாந்தமோனஞான
வின்பநிட்டையர்கோடி மணிமந்த்ரசித்திநிலை
யெய்தினர்கள்கோடிசூழக்
குருமணியிழைத்திட்ட சிங்காதனத்தின்மிசை
கொலுவீற்றிருக்குநின்னைக்
கும்பிட்டனந்தமுறைதெண்டனிட்டென்மனக்
குறைவெலாந்தீரும்வண்ண

மருமலரெடுத்துனிரு தாளையர்ச்சிக்கவெனை
வாவென்றழைப்பதெந்நாண்
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. (அ)

ஆங்காரமானகுல வேடவெம்பேய்பாழ்த்த
வாணவத்தினும்வலிதுகா
ணறிவினைமயக்கிடு நடுவறியவொட்டாதி
யாதொன்றுதொடினுமதுவாய்த்
தாங்காதுமொழிபேசு மரிகரப்பிரமாதி
தம்மொடுசமானமென்னுந்
தடையற்றதேரிலஞ் சுருவாணிபோலவே
தன்னிலசையாதுநிற்கு
மீங்காரெனக்குநிக ரென்னப்ரதாபித்
திராவணாகாரமாகி
யிதயவெளியெங்கணுந் தன்னரசுநாடுசெய்
திருக்குமிதனுடைநேரமும்
வாங்காவிலாவடிமை போராடமுடியுமோ
மௌனோபதேசகுருவே
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. (௯)

பற்றுவெகுவிதமாகி யொன்றைவிட்டொன்ற
னைப் பற்றியுழல்கிருமிபோலப்
பாழ்ஞ்சிந்தைபெற்றநான் வெளியாகநின்னருள்
பகர்ந்துமறியேன்றவிதமோ

சிற்றறிவதன்றியுமெவரேனுமொருமொழி
    திடுக்கென்றுரைத்தபோது
சிந்தைசெவியாகவே பறையறையவுதரவெந்
    தீநெஞ்சமளவளாவ
வுற்றுணரவுணர்வற்றுன் மத்தவெறியினர்போல
    வுளறுவேன்முத்திமார்க்க
முணர்வதெப்படியின்ப துன்பஞ்சமானமா
    யுறுவதெப்படியாயினு
மற்றெனக்கையநீ சொன்னவொருவார்த்தையி
    னை மலையிலக்கெனநம்பினேன்
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
    மரபில்வருமௌனகுருவே. (௧௦)

கருணாகரக்கடவுள்.

நிர்க்குணநிராமய நிரஞ்சனநிராலம்ப
    நிர்விஷயகைவல்யமா
நிஷ்களவசங்கசஞ் சலரகிதநிர்வசன
    நிர்த்தொந்தநித்தமுக்த
தற்பரவிசுவாதீத வ்யோமபரிபூரண
    சதானந்தஞானபகவ
சம்புசிவசங்கர சர்வேசவென்றுநான்
    சர்வகாலமுநினைவனோ
வற்புதவகோசர நிவர்த்திபெறுமன்பருக்
    கானந்தபூர்த்தியான

...த்துவிதநிச்சய சொரூபசாக்ஷாத்கார
வனுபூதியனுசூதமுங்
...கற்பனையறக்காண முக்கணுடன்வடநிழற்
கண்ணாடிருந்தகுருவே
...கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. (க)

...ண்ணாதியைந்தொடு புறத்திலுளகருவியும்
வாக்காதிசுரோத்ராதியும்
...வளர்கின்றசப்தாதி மனமாதிகலையாதி
மன்னுசுத்தாதியுடனே
...தொண்ணூற்றொடாறுமற் றுள்ளனவுமௌனி
யாய்ச் சொன்னவொருசொற்கொண்டதே
...தூவெளியதாயகண் டானந்தசுகவாரி
தோற்றுமதையென்சொல்லுவேன்
...பண்ணாருமிசையினொடு பாடிப்படித்தருட்
பான்மைநெறிநின்றுதவருப்
...பக்குவவிசேஷராய் நெக்குநெக்குருகிப்
பணிந்தெழுந்திருகைகூப்பிக்
...கண்ணாறுதாரைபரள நின்றவன்பரையெலாங்
கைவிடாக்காட்சியுறவே
...கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. (உ)

...எல்லாமுனடிமையே யெல்லாமுனுடைமையே
யெல்லாமுனுடையசெயலே

யெங்கணும்வியாபிநீ யென்றுசொலுமியல்பென்
றிருக்காதிவேதமெல்லாஞ்
சொல்லான்முழக்கியது மிக்கவுபகாரமாய்ச்
சொல்லிறந்தவரும்விண்டு
சொன்னவையுமிவைசல்ல குருவானபேருந்
தொகுத்தநெறிதானுமிவையே
யல்லாவிலில்லையென நன்றுவறிந்தே
னறிந்தபடிநின்றுசுகநா
னாகாதவண்ணமே யிவ்வண்ணமாயினே
னதுவுநினதருளென்னவே
கல்லாதவறிஞனுக் குள்ளேயுணர்த்தினை
கதிக்குவகையேதுபுகலாய்
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிட்டு
கருணாகரக்கடவுளே. .. (௩)

பட்டப்பகற்பொழுதை யிருளென்றமருளர்தம்
பக்ஷமோவெனதுபக்ஷம்
பார்த்தவிடமெங்கணுங் கோத்தநிலைகுலையாது
பரமவெளியாகவொருசொற்
றிட்டமுடன்மௌனியா யருள்செய்திருக்கவுஞ்
சேராமலாராகநான்
சிறுவீடுகட்டியதி னடுசோற்றையுண்டுண்டு
தேக்குசிறியார்கள்போல
நட்டணையதாக்கற்ற கல்வியும்விவேகமு
நன்னிலயமாகவுன்னி

நானென்றுநீயென் றிரண்டில்லையென்னவே
நடுவேமுளைத்தமனதைக்
கட்டவறியாமலே வாடினேனெப்போது
கருணைக்குரித்தாவனோ
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. (௪)

மெய்விடாநாவுள்ள மெய்யருளிருந்துநீ
மெய்யானமெய்யையெல்லா
மெய்யெனவுணாத்தியரு மெய்யிதற்கையமிலை
மெய்யேதுமறியாவெறும்
பொய்விடாப்பொய்யினே னுள்ளத்திருந்துதான்
பொய்யான பொய்யையெல்லாம்
பொய்யெனுவண்ணமே புகலவைத்தாயெனிற்
புன்மையேனென்செய்குவேன்
மைவிடாதெழுநீல கண்டகுருவேவிஷ்ணு
வடிவானஞானகுருவே
மலர்மேவிமறையோது நான்முகக்குருவே
மதமகற்றொன்றின்றகுருவே
கைவிடாதேயென்ற வன்பருக்கன்பாய்க்
கருத்தூன்றநின்றகுருவே
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. (௫)

பண்ணேனுனக்கான பூசையொருவடிவிலே
பாவித்திறைஞ்சவாங்கே

பார்க்கின் றமலரூடு நீயேயிருத்தியப்
    பனிமலரெடுக்கமனமு
நண்ணேனலாமலிரு கைதான்குவிக்கவெனி
    ளுணுமென் னுளங்கூசுநீ
நான்கும்பிடும்போ தரைக்கும்பிடாதலா
    ளுன்பூசைசெய்யன் முறையோ
விண்ணேவிணாதியாம் பூதமேநாதமே
    வேதமேவேதாந்தமே
மேதக்ககேள்வியே கேள்வியாம்பூமிக்குள்
    வித்தேயவித்தின்முளையே
கண்ணேகருத்தேயெ னெண்ணேயெழுத்தே
    கதிக்கானமோனவடிவே
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
    கருணாகரக்கடவுளே. (சு)

சந்ததமும்வேதமொழி யாதொன்றுபற்றினது
    தான்வந்துமுற்றுமெனலாற்
சகமீதிருந்தாலு மரணமுண்டென்பது
    சதாநிஷ்டர்நினைவதில்லை
சிந்தையறியார்க்கீது போதிப்பதல்லவே
    செப்பினும்வெகுதர்க்கமாந்
திவ்யகுணமார்க்கண்டர் சுகராதிமுனிவோர்கள்
    சித்தாந்தநித்யரலரோ
இந்த்ராதிதேவதைகள் பிரமாதிகடவுள
    ரிருக்காதிவேதமுனிவ

ரண்ணரியகணநாதர் நவநாதசித்தர்க
ளிரவிமதியாதியோர்கள்
ந்தருவர்கின்னரர்கண் மற்றையர்களியாவருங்
கைகுவித்திடுதெய்வமே
நதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. (எ)

ள்ளுமறியாமனது பலிகொடுத்தேன்கன்ம
துட்டதேவதைகளில்லை
ரியநிறைசாந்ததே வதையாமுனக்கே
தொழும்பனன்பபிஷேகநீ
ள்ளுறையிலென்னுவி நைவேதியம்ப்ராண
னுங்குமதிதூபதீப
மாருகாலமன்றிது சதாகாலபூசையா
வொப்புவித்தேன்கருணைகூர்
கள்ளிமறைவழியிட்ட வமுதப்பிழம்பே
தெளிந்ததேனேசீனியே
ய்யரசமியாவுந் திரண்டொழுகுபாகே
தெவிட்டாதவானந்தமே
ள்ளனறிவுடுமே மெள்ளமௌவெளியாய்க்
கலக்கவருநல்லவுறவே
நதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. (அ)

டல்குழையவென்பெலா நெக்குருகவிழிநீர்க
ளூற்றெனவெதும்பியூற்ற

ஆசிகாந்தத்தினைக் கண்டணுகல்போலவே
யோருறவுமுன்னியுன்னிப்
படபடெனநெஞ்சம் பதைத்துண்ணடுக்குறப்
பாடியாடிக்குதித்துப்
பனிமதிமுகத்திலே நிலவனையபுன்னகை
பரப்பியார்த்தார்த்தெழுந்து
மடலவிழுமலரனைய கைவிரித்துக்கூப்பி
வானேயவானிலின்ப
மழையேமழைத்தாரை வெள்ளமேநீடூழி
வாழியெனவாழ்த்தியேத்துங்
கடன்மடைதிறந்தனைய வன்பரன்புக்கெளியை
கன்னெஞ்சனுக்கெளியையோ
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. (சு

இங்கற்றபடியங்கு மெனவறியுநல்லறிஞ
ரெக்காலமுமுதவுவா
ரின்சொறவருர்பொய்ம்மை யாமிழுக்குரையா
ரிரங்குவார்கொலைகள்பயிலார்
சங்கற்பசித்தரவ ருள்ளக்கருத்திலுறை
சாக்ஷிநீயிகபரத்துஞ்
சந்தானகற்பகத் தேவாயிருந்தே
சமஸ்தவின்பமுமுதவுவாய்
சிங்கத்தையொத்தெனைப் பாயவருவினையினைச்
சேதிக்கவருசிம்புளே

ந்தாகுலத்திமிர மகலவருபானுவே
தீனனேன்கரையேறவே
ங்கற்றபேராசை வெள்ளத்தின்வளரருட்
ககனவட்டக்கப்பலே
ருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. (௩0)

சி த் த ர் க ண ம்.

க்கொடுதிகந்தமும் மனவேகமென்னவே
சென்றேடியாடிவருவீர்
சம்பொன்மகமேருவொடு குணமேருவென்ன
வே திகழ்துருவனளவளாவி
க்ரமிகுசக்ரதர னென்னநிற்பீர்கையி
லுழுந்தமிழுமாசமனமா
வாரேழுகடலையும் பருகவல்லீரிந்த்ர
னுலகுமயிராவதமுமே
கக்கெளியபந்தா வெடுத்துவிளையாடுவீர்
ககனவட்டத்தையெல்லாங்
டுகிடையிருத்திமே யட்டகுலவெற்பையுங்
காட்டுவீர்மேலுமேலு
க்கசித்திகளெலாம் வல்லநீரடிமைமுன்
விளங்கவருசித்தியிலையோ
வதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச்சித்தர்கணமே. (௧)

பாட்டளிதுதைந்துவளர் கற்பகநனீழலைப்
பாரினிடைவரவழைப்பீர்
பதுமநிதிசங்கநிதி யிருபாரிசத்திலும்
பணிசெயுந்தொழிலாளர்போற்
கேட்டதுகொடுத்துவர நிற்கவைப்பீர்பிச்சை
கேட்டுப்பிழைப்போரையுங்
கிரீடபதியாக்குவீர் கற்பாந்தவெள்ளமொரு
கேணியிடைகுறுகவைப்பீ
ரோட்டினையெடுத்தா யிரத்தெட்டுமாற்றாக
வொளிவிடும்பொன்னாக்குவீ
ருரகனுமிளைப்பாற யோகதண்டத்திலே
யுலகுசுமையாகவருளான்
மீட்டிடவும்வல்லநீ ரென்மனக்கல்லையனன்
மெழுகாக்கிவைப்பதரிதோ
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச்சித்தர்கணமே. (உ)

பாரொடுநன்னீராதி யொன்றொடொன்றாகவே
பற்றிலயமாகும்பாழ்து
பரவெளியினமருவுவீர் கறபாந்தவெள்ளம்
பரந்திடினதறகுமீதே
நீரிலுறைவண்டாய்த் துவண்டுசிவயோகநிலை
நிற்பீர்விகற்பமாகி
நெடியமுகிலேழும் பரந்துவருஷிக்கிலோ
நிலவுமதிமண்டலமதே

ரனவிளங்குவீர் பிரமாதிமுடிவில்விடை
யூர்தியருளா லுலவுவீ
லகங்கள்கீழ்மேல தாகப்பெருங்காற்
றுலாவினற்பூரணையினுன்
மருவெனவசையாம னிற்கவல்லீருமது
மேதக்கசித்தியெளிதோ
வதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச்சித்தர்கணமே. (௫)

ண்ணரியபிறவிதனின் மானிடப்பிறவிதா
னியாதினும்மரிதரிதுகா
ரிப்பிறவிதப்பினு லெப்பிறவிவாய்க்குமோ
வேதுவருமோவறிகிலேன்
ண்ணகனிலத்துநா னுள்ளபொழுதேயருட்
ககனவட்டத்தினின்று
ானுன்றின்றுபொழி யானந்தமுகிலொடு
கலந்துயதியவசமுறவே
ண்ணுவதுநன்மையிந் நிலைபதியுமட்டுமே
பதியாயிருந்ததேகப்
வுரிகுலையாமலே கௌரிகுண்டலியாயி
பண்ணவிதனருளினுலே
ண்ணிலவுமதியமுத மொழியாதுபொழியவே
வேண்டுவேனுமதடிமைநான்
வதாந்தசிந்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச்சித்தர்கணமே. (௬)

பொய்திகழுமுலகநடை யென்சொல்கேனென்
சொல்கேன் பொழுதுபோக்கேதென்னிலோ
பொய்யுடனிமித்தம் புசிப்புக்கலைந்திடல்
புசித்தபின் கண்ணுறங்கல்
கைதவமலாமலிது செய்தவமதல்லவே
கண்கெட்டபேர்க்கும்வெளியாய்க்
கண்டதிதுவிண்டிதைக் கண்டித்துநிற்குமெக்
காலமோவதையறிகிலேன்
மைதிகழுமுகிலினங் குடைநிழற்றிடவட்ட
வரையினெடுசெய்பொன்மேரு
மால்வரையின்முதுகூடும் யோகதண்டக்கோல்
வரைந்துசயவிருதுநாட்டி
மெய்திகழுமட்டாங்க யோகபூமிக்குள்வளர்
வேந்தரேகுணசாந்தரே
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச்சித்தர்கணமே. (௫

கேசதுரகமுதலான சதுரங்கமனமாதி
கேள்வியினிசைந்துநிற்பக்
கெடிகொண்டதலமாறு மும்மண்டலத்திலுங்
கிள்ளாக்குசெல்லமிக்க
தேசவிதமதாய்நின்ற நாதங்களோலிடச்
சிங்காசனாதிபர்களாய்த்
திக்குத்திகந்தமும் பூரணமதிக்குடை
திகழ்ந்திடவசந்தகால

யமலர்மீதுறை மணம்போலவானந்த
தயமேற்கொள்ளும்வண்ண
றைக்குமழியாத சிவராசயோகமா
ந்த்ராதிதேவர்களெலாம்
ஜயஜயவென்ன வாசிசொலவேகொது
ருக்குநம்பெருமையெளிதோ
ாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
த்தகச்சித்தர்கணமே. (௬)

லெபெண்ணிலே யென்போலவொருபே
த யகிலத்தின்மிசையுள்ளதோ
யகறங்குபோ லோடியுழல்சிந்தையை
டக்கியொருகணமேனுமியான்
லென்றிருவருளை யல்லாதுமௌனியாய்க்
ன்மூடியோடுமூச்சைக்
க்கலாமதியை முட்டவேமூலவெங்
ாவினையெழுப்பநினைவும்
லெனின்றைநாட் கற்றதுங்கேட்டதும்
பாக்கிலேபோகவிட்டுப்
ய்யுலகனையினை னையினுங்கடையான
ன்மையெனின்னமின்னம்
ரிசெயல்லாமன் மலைப்பிலக்காகநீர்
வளிப்படத்தோற்றல்வேண்டும்
ாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
த்தகச்சித்தர்கணமே. (௭)

கன்னலமுதெனவுமுக் கனியெனவும்வாயூறு
கண்டெனவுமடியெடுத்துக்
கடவுளர்கடந்ததல வழுதழுதுபேய்போற்
கருத்திலெழுகின்றதெல்லா
மென்னதறியாமையறி வென்னுமிருபகுதியா
லீட்டுதமிழென்றமிழினுக்
கின்னல்பகராதுலக மாராமைமேலிட்
டிருத்தலாலித்தமிழையே
சொன்னவணியாவனவன் முத்திசித்திகளெலாந்
தோய்ந்தநெறியேபடித்தீர்
சொல்லுமெனவவர்நீங்கள் சொன்னவவையிற்சி
றிது தோய்ந்தகுணசாந்தனெனவே
மின்னல்பெறவேசொல்ல வச்சொல்கேட்டடி
மைமனம் விகசிப்பதெந்தநாளோ
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச்சித்தர்கணமே. (அ)

பொற்பினெடுங்கைகாலில்வள்ளுகிர்படைத்தலாற்
பொந்திடையொடுக்கமுறலாற்
பொலிவானவெண்ணீறு பூசியேயருள்கொண்டு
பூரித்தவெண்ணீர்மையா
லெற்படவிளங்குகக னத்திலிமையாவிழி
யிசைந்துமேனோக்கமுறலா
லிரவுபகலிருளான கனதந்திபடநூறி
யிதயங்களித்திடுதலாற்

பற்பலவிதங்கொண்ட புலிகலையினுரியது
படைத்துப்ப்ரதாபமுறலாற்
பனிவெயில்கள்புகுதாம னெடியவான்றொடர்
நெடிய பருமரவனங்களாரும்
வெற்பினிடையுறைதலாற் றவராசசிங்கமென
மிக்கோருமைப்புகழ்வர்காண்
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச்சித்தர்கணமே (௯)

கல்லாதபேர்களே நல்லவர்கணல்லவர்கள்
கற்றுமறிவில்லாதவென்
கன்மத்தையென்சொல்வேன் மதியையென்
சொல்லுவேன் கைவல்யஞானநீதி
நல்லோருரைக்கிலோ கன்மமுக்கியமென்று
நாட்டுவேன்கன்மமொருவ
னட்டிலோபழைய ஞானமுக்கியமென்று
நவிலுவேன்வடமொழியிலே
வல்லானொருத்தன்வர வுந்த்ராவிடத்திலே
வந்ததாவிவகரிப்பேன்
வல்லதமிழறிஞர்வரி னங்ஙனேவடமொழியின்
வசனங்கள்சிறிதுபுகல்வேன்
வெல்லாமலெவரையு மருட்டிவிடவகைவந்த
வித்தையென்முத்திதருமோ
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசன்நன்னிலைபெற்ற
வித்தகச்சித்தர்கணமே. (௧௦)

ஆனந்தமானபரம்.

கொல்லாமையெத்தனை குணக்கேட்டைநீக்கு
மக் குணமொன்றுமொன்றிலேன்பாற்
கோரமெத்தனைபக்ஷ பாதமெத்தனைவன்
குணங்களெத்தனைகொடியபாழ்ங்
கல்லாமையெத்தனை யகந்தையெத்தனைமனக்
கள்ளமெத்தனையுள்ளசற்
காரியஞ்சொல்லிடினு மறியாமையெத்தனை
கதிக்கென்றமைத்தவருளிற்
செல்லாமையெத்தனை விர்தாகோஷ்டியென்னி
லோ செல்வதெத்தனைமுயற்சி
சிந்தையெத்தனைசலன மிந்த்ரஜாலம்போன்ற
தேகத்தில்வாஞ்சைமுதலா
யல்லாமையெத்தனை யமைத்தனையுனக்கடிமை
யானெனிவைக்குமாளோ
வண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே. (க)

தெருளாகிமருளாகி யுழலுமனமாய்மனஞ்
சேர்ந்துவளர்சித்தாகியச்
சித்தெலாஞ்சூழ்ந்தசிவ சித்தாய்விசித்ரமாய்த்
திரமாகிநாநாவிதப்
பொருளாகியப்பொருளை யறிபொறியுமாகி
யைம்புலனுமாயைம்பூதமாய்ப்
புறமுமாயகமுமாய்த் தூரஞ்சமீபமாய்ப்
போக்கொடுவரத்துமாகி

பிருளாகியொளியாகி நன்மைதீமையுமாகி
யின்றாகிநாளையாகி
யென்றுமாயொன்றுமாய்ப் பலவுமாயாவுமா
யிவையல்லவாயநின்னை
பருளாகிநின்றவர்க ளறிவதல்லாலொருவ
ரறிவதற்கெளிதாகுமோ
வண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே. (ரு)

மாறுபடுதர்க்கந் தொடுக்கவறிவார்சாண்
வயிற்றின்பொருட்டதாக
மண்டலமுவிண்டலமு மொன்றாகிமனதுழல
மாலாகிநிற்கவறிவார்
வேறுபடுவேடங்கள் கொள்ளவறிவாரொன்றை
யெணமெணன்றகம்வேறதாம்
வித்தையறிவாரெமைப் போலவேசந்தைபோன்
மெய்ந்நூல்விரிக்கவறிவார்
சீறுபுலிபோற்சீறி முச்சைப்பிடித்துவிழி
செக்கச்சிவக்கவறிவார்
திரமென்றுதந்தம் மதத்தையேதாமதச்
செய்கைகொடுமுளறவறிவா
ராறுசமயங்கடொறும் வேறுவேறாகிவிளை
யாடுமுனையாவரறிவா
ரண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே (சு)

காயிலையுதிர்ந்தகனி சருகுபுனன்மண்டிய
கடும்பசிதனக்கடைத்துங்
கார்வரையின்முழையிற் கருங்கல்போலசையா
து கண்மூடிநெடிதிருந்துந்
தீயினிடைவைகியுந் தோயமதின்மூழ்கியுந்
தேகங்களென்பெலும்பாய்த்
தெரியநின்றுஞ்சென்னி மயிர்கள்கூடாக்குருவி
தெற்றவெயிலூடிருந்தும்
வாயுவையடக்கியு மனதினையடக்கியு
மௌனத்திலேயிருந்து
மதிமண்டலத்திலே கனல்செல்லவமுதுண்டு
வனமூடிருந்துமறிஞ
ராயுமறைமுடிவான வருணிறைவிகைம
யகிலத்தைநாடன்முறையோ
வண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே. (ச)

சுத்தமுமசுத்தமுந் துக்கசுகபேதமுந்
தொந்தமுடனிர்த்தொந்தமுந்
தூலமொடுசூக்கமு மாசையுநிராசையுஞ்
சொல்லுமொருசொல்லின்முடிவும்
பெத்தமொடுமுத்தியும் பாவமொடபாவமும்
பேதமொடபேதநிலையும்
பெருமையொடுசிறுமையு மருமையுடனெளி
மையும் பெண்ணினுடனாணுமற்று

நித்தமுமனித்தமு மஞ்சனநிரஞ்சனமு
நிட்களமுநிகழ்சகளமு
நீதியுமநீதியு மாதியொடனாதியு
நிர்விஷயவிஷயவடிவு
மத்தனையுநீயலதெ ளத்தனையுமில்லையெனின்
யாங்களுனையன்றியுண்டோ
வண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே. (ரு)

காராருமாணவக்காட்டைக்களைந்தறக்
கண்டகங்காரமென்னுங்
கல்லைப்பிளந்துநெஞ் சகமானபூமிவெளி
காணத்திருத்திமென்மேற்
பாராதியறியாத மோனமாம்வித்தைப்
பதித்தன்புநீராகவே
பாய்ச்சியதுபயிராகு மாட்டுமாமாயைவன்
பறவையணுகாதவண்ண
நேராகநின்றுவிளை போகம்புசித்துண்ட
நின்னன்பர்கூட்டமெய்த
நினைவின்படிக்குநீ முன்னின்றுகாப்பதே
நின்னருட்பாரமென்று
மாராருமறியாத சூதானவெளியில்வெளி
யாகின்றதுரியமயமே
வண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே. (சா)

வானுதிபூதமா யகிலாண்டகோடியாய்
மலையாகிவளைகடலுமாய்
மதியாகியிரவியாய் மற்றுளவெலாமாகி
வான்கருணைவெள்ளமாகி
நானாகிநின்றவனு நீயாகிநின்றிடவு
நானெனப்பதற்றிடாதே
நானெனக்குளறி நானுவிகாரியாய்
ஞானறிந்தறியாமையாய்ப்
போனாலதிட்டவலி வெல்லவெளிதோபகற்
பொழுதுபுகுமுன்கண்மூடிப்
பொய்த்துயில்கொள்வான்றன்னை யெழுப்பவச
மோகினிப் போதிப்பதெந்தநெறியை
யானாலுமென்கொடுமை யனியாயமனியாய
மார்பாலெடுத்துமொழிவே
னண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே. (எ)

பொய்யினேன்புலையினேன் கொலையினேனின்
னருள் புலப்படவறிந்துநிலையாப்
புன்மையேன்கல்லாத தன்மையேனன்மை
போற் பொருளலாப்பொருளைநாடும்
வெய்யனேன்வெகுளியேன் வெறியனேன்சிறிய
னேன் வினையினேனென்றென்னைநீ
விட்டுவிடநினைவையேற் றட்டழிவதல்லாது
வேறுகதியேதுபுகலாய்

துய்யனேமெய்யனே யுயிரினுக்குயிரான
துணைவனேயிணையொன்றில்லாத்
துரியனே துரியமுங் காணுவதீதனே
சுருதிமுடிமீதிருந்த
வையனேயப்பனே யெனுமறிஞரறிவைவிட்
டகலாதகருணைவடிவே
யண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே. (அ)

எத்தனைவிதங்கடான் கற்கினுங்கேட்கினுமெ
னிதயமுமொடுங்கவில்லை
யானெனுமகந்தைதா னெள்ளளவுமாறவிலை
யாதினும்மபிமானமென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட தீமையோடிரக்கமென்
சென்மத்துநானறிகிலேன்
சீலமொடுதவவிரத மொருகனவிலாயினுந்
தரிசனங்கண்டுமறியேன்
பொய்ந்தமொழியல்லால் மருந்துக்கு மெய்ம்
மொழி புகன்றிடேன்பிறர்கேட்கவே
போதிப்பதல்லாது சும்மாவிருந்தருள்
பொருந்திடாப்பேதைநானே
பத்தனைகுணக்கேடர் கண்டதாக்கேட்டதா
வவனிமிசையுண்டோசொலா
யண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே. (கூ)

எக்காலமுந்தனக் கென்னவொருசெயலிலா
வேழைநீயென்றிருந்திட்
டெனதாவியுடல்பொருளு மௌனியாய்வந்து
கை யேற்றுநமதென்றவன்றே
பொய்க்காலதேசமும் பொய்ப்பொருளில்வாஞ்
சையும் பொய்யுடலைமெய்யென்னலும்
பொய்யுறவுபற்றலும் பொய்யாகுநானென்னல்
பொய்யினும்பொய்யாகையான்
மைக்காலிருட்டனைய விருளில்லையிருவினைகள்
வந்தேறவழியுமில்லை
மனமில்லையம்மனத் தினமில்லைவேறுமொரு
வரவில்லைபோக்குமில்லை
யக்காலமிக்கால மென்பதில்லையெல்லா
மதீதமயமானதன்றோ
வண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே (௧௦)

சுகவாரி.

இன்னமுதுகனிபாகு கற்கண்டுசீனிதே
னென்றுருசித்திடவலியவந்
தின்பங்கொடுத்தநினை யெந்நேரநின்னன்ப
ரிடையறாதுருகிநாடி
யுன்னியகருத்தவிழ வுரைகுளறியுடலெங்கு
மோய்ந்தயர்ந்தவசமாகி

ணர்வரியபேரின்ப வனுபூதியுணர்விலே
யுணர்வார்களுள்ளபடிகாண்
ன்ணிகையொருத்திசிற் றின்பம்வேம்பென்னி
னுங் கைக்கொள்வள்பக்குவத்திற்
ணவனருள்பெறின்முனே சொன்னவாறென்
னெனக் கருதிநகை யாவளதுபோற்
சான்னபடிகேட்குமிப் பேதைக்குநின்கருணை
தோற்றிற்சுகாரம்பமாஞ்
த்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபாஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (க)

ன்பின்வழியறியாதவென்னைத்தொடர்ந்தென்
னை யறியாதபக்குவத்தே
ைசப்பெருக்கைப் பெருக்கிக்கொடுத்துநா
ணற்றேனலந்தேனென
பண்புலமயங்கவே பித்தேற்றிவிட்டா
யிரங்கியொருவழியாயினு
ன்பவெளமாகவந் துள்ளங்களிக்கவே
மியனைநீகலந்ததுண்டோ
ர்பருவமலருக்கு மணமுண்டுவண்டுண்டு
ஆண்முகைதனக்குமுண்டோ
யனேற்கிவ்வணந் திருவுளமிரங்காத
தன்மையாற்றனியிருந்து
ன்பமுறினெங்ஙனேயறியாதநின்னன்பர்
சகம்வந்துவாய்க்குமுரையாய்

சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (உ)

கல்லேனுமையவொரு காலத்திலுருகுமென்
கன்னெஞ்சமுருகவிலையே
கருணைக்கிணங்காத வன்மையையுநான்முகன்
கற்பிக்கவொருகடவுளோ
வல்லாண வகுத்ததே வாய்க்காலெனும்பெரு
வழக்குக்கிழுக்குமுண்டோ
வானமாய்நின் றின்ப மழையாயிரங்கியெனை
வாழ்விப்பதுன்பரங்காண்
பொல்லாதசேயெனிற் றாய்தள்ளளென் றமோ
புகலிடம்பிறிதுமுண்மடோ
பொய்வார்த்தைசொல்லிலோ திருவருட்கயனு
மாய்ப் புன்மையேனுவனங்தோ
சொல்லான்முழக்கிலோசுகமில்லைமௌனியாய்ச்
சும்மாவிருக்கவருளாய்
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (ஙு)

என்பெலாநெக்குடைய ரோமஞ்சிலிர்ப்பவுட
லிளகமனதழலின்மெழுகா
யிடையறாதுருகவரு மழைபோலிரங்கியே
யிருவிழிகணீரிறைப்ப
வன்பினான்மூர்ச்சித்தவன்பருக்கங்ஙனே
யமிர்தசஞ்சீவிபோல்வந்

ணந்தமழைபொழிவை யுள்ளன்பிலாதவென்னை
யார்க்காகவடிமைகொண்டாய்
ன்புலான்மயிர்தோ னரம்பென்புமொத்திடு
புலைக்குடிலிலருவருப்புப்
பாய்யல்லவேயிதனை மெய்யென்றுநம்பியென்
புந்திசெலுமோபாழிலே
ண்பமாயலையவோ வுலகநடையையவொரு
சொப்பனத்திலும்வேண்டிலேன்
க்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (௬)

பங்நீர்பொருதெனுடல் காலின்முட்டைக்கவும்
வெடுக்கென்றசைத்தெடுத்தால்
றியிமைத்தங்ஙனே தண்ணருளைநாடுவேன்
வேறொன்றையொருவர்கொல்லி
ங்நேரமையோவென் முகம்வாடிநிற்பதுவு
மையநின்னருளறியுமே
னுலுமெத்தப் பயந்தவனியானென்னை
யாண்டநீகைவிடாதே
நேரமென்றிலை யுடற்சுமையதாகவு
மெடுத்தாலிறக்கவென்றே
ங்கெங்குமொருதீர்வை யாயமுண்டாயினு
மிறைஞ்சுகாதியான
ான்னீர்மையாளர்க்கு மாணிடம்வகுத்தவரு
டிணையென்றுநம்புகின்றேன்

சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (௯)

பற்றுவனவற்றிடு நிராசையென்றொருபூமி
பற்றிப்பிடிக்கும்யோகப்
பாங்கிற்பிராணலய மென்னுமொருபூமியிவை
பற்றின்மனமறுமென்னவே
கற்றையஞ்சடைமௌனி தானேகனிந்தகனி
கனிவிக்கவந்தகனிபோற்
கண்டதிங்நெறியெனத் திருவுளக்கனிவினொடு
கனிவாய்திறந்துமொன்றைப்
பெற்றவனுமல்லேன் பெருதவனுமல்லேன்
பெருக்கத்தவித்துளறியே
பெண்ணீர்மையென்னவிரு கண்ணீரிறைத்துநா
ன் பேய்போலிருக்கவுலகஞ்
சுற்றிநகைசெய்யவே யுலையவிட்டாயெனிற்
சொல்லவினிவாயுமுண்டோ
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (௲)

அரும்பொனேமணியே யென்பேயென்பா
ன வறிவேயெனறிவிலூறு
மானந்தவெள்ளமே யென்றென்றுபாடினே
னாடினேனாடி னாடி
விரும்பியேகூவினே னுலறினேனலறினேன்
மெய்சிலிர்த்திருகைகூப்பி

ண்மாரியெனவெனிரு கண்மாரிபெய்யவே
வேசற்றயர்ந்தேனியா
ிரும்புநேர்நெஞ்சகக் கள்வனுனுமுன்னை
யிடைவிட்டுநின்றதுண்டோ
வன்றுநீயன்றுநா னுன்னடிமையல்லவோ
யாதேனுமறியாவெறுந்
ரும்பனேனென்னினுங் கைவிடுதநீதியோ
தொண்டரொடுகூட்டுகண்டாய்
த்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (ஏ)

ராதியண்டங்க ளத்தனையும்வைக்கின்ற
பரவெளியினுண்மைகாட்டிப்
ற்றுமனவெளிகாட்டி மனவெளியினிற்றோய்ந்
த பாவியேன்பரிசுகாட்டித்
ராளமாய்நிற்க நிர்ச்சிந்தைகாட்டிச்
சதாகாலநிஷ்டையெனவே
கசநிலைக்காட்டினை சுகாதீதநிலயந்
தனைக்காட்டநாள்செல்லுமோ
ாரவெண்ணரு மனந்தகோடிகணின்று
காலூன்றிமழைபொழிதல்போற்
ல்வீசிமின்னிப் படர்ந்துபரவெளியெலாங்
கம்மியானந்தவெள்ளஞ்
ாராதுபொழியவே கருணையின்முழங்கியே
தொண்டரைக்கூவுமுகிலே

சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபாஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (அ

பேதித்தசமயமோ வொன்றுசொனபடியொன்
று பேசாதுதுறவாகியே
பேசாதபெரியோர்க ளிருவிகற்பத்தினற்
பேசார்கள்பரமகுருவாய்ப்
போதிக்குமுக்கணிறை நேர்மையாய்க்கைக்கொ
ண்டு போதிப்பதாச்சறிவிலே
போக்குவரவறவினை நீக்கமறவசனமாப்
போதிப்பதெவரையனே
சாதித்தசாதனமு மியோகியர்கணமதென்று
சங்கிப்பராதலாலே
தன்னிலேதானு யயர்ந்துவிடுவோமெனத்
தனியிருந்திடினங்ஙனே
சோதிக்கமனமாயை தனேயேவிளையாடுமை
சுகமாவதெப்படிசொலாய்
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபாஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (அ

அண்டமுடிதன்னிலோ பகிரண்டமதனிலோ
வலரிமண்டலநடுவிலோ
வனனடுவிலோவமிர்த மதிநடுவிலோவன்ப
ரகமுருகிமலர்கடுவித்
தெண்டமிடவருமூர்த்தி நிலையிலோதிக்குத்
திகந்தத்திலோவெளியிலோ

திகழ்விந்துநாதநிலை தன்னிலோவேதாந்த
 சித்தாந்தநிலைதன்னிலோ
கண்டபலபொருளிலோ காணாதநிலையெனக்
 கண்டசூனியமதனிலோ
காலமொருமூன்றிலோ பிறவிநிலைதன்னிலோ
 கருவிகரணங்களோய்ந்த
தொண்டர்களிடத்திலோ நீவீற்றிருப்பது
 தொழும்பனேற்குளவுபுகலாய்
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
 சோதியேசுகவாரியே. (௧0)

எந்தநாள்கருணைக் குரித்தாகுநாளெனவு
 மென்னிதயமெனைவாட்டுதே
யேதென்றுசொல்லுவேன் முன்னொடுபின்மலை
 வறவுமிற்றைவரையாதுபெற்றேன்
பந்தமானதிலிட்ட மெழுகாகியுள்ளம்
 பதைத்துப்பதைத்துருகவோ
பரமசுகமாவது பொறுப்பரியதுயரமாய்ப்
 பலகாலுமூர்ச்சிப்பதோ
சிந்தையானதுமறிவை யென்னறிவிலறிவான
 தெய்வநீயன்றியுளதோ
தேகநிலையல்லவே யுடைகப்பல்கப்பலாய்
 திரையாழியூடுசெலுமோ
சொந்தமாயாண்டநீ யறியார்கள்போலவே
 துன்பத்திலாழ்த்தன்முறையோ

சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (கக)

எந்நாளுமுடலிலே யுயிராமுனைப்போ
லிருக்கவில்லையோமனதெனு
மியானுமென்னட்பாம் பிராணனுமெமைச்சடம
தென்றுனேச்சித்தென்றுமே
யந்நாளிலெவனோ பிரித்தானதைக்கேட்ட
வன்றுமுதலின்றுவரையு
மரியாயமாவயமை யடக்கிகுறுக்கே
யடர்ந்தரசுபண்ணியெங்கண்
முன்னாகநீயென்ன கோட்டைகொண்டாயென்
று மூடமனமிகவுமேச
மூண்டெரியுமனலிட்ட மெழுகாயுளங்கருகன்
முறைமையாபதினுயிரஞ்
சொன்னாலுநின்னரு ளிரங்கவில்லையேயினிச்
சுகம்வருவதெப்படிசொலாய்
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே (கஉ)

எங்குநிறைகின்றபொருள்.

அவனன்றியோரணுவு மசையாதெனும்பெரிய
வாப்தர்மொழியொன்றுகண்டா
லறிவாவதேதுசில வறியாமையேதிவை
யறிந்தார்களறியார்களார்

மௌனமோடிருந்தா ரென்போ ருடம்பெலா
ம் வாயாய்ப்பிதற்றுமவரார்
மனதெனவுமொருமாயை யெங்கேயிருந்தவரும்
வன்மையொடிரக்கமெங்கே
புவனம்படைப்பதென் கர்த்தவியமெவ்விடம்
பூதபேதங்களெவிடம்
பொய்மெயிதமகிதமேல் வருநன்மைதீமையொ
டு பொறைபொறுமையுமெவ்விட
மெவர்சிறியரெவர்பெரியரெவருறவரெவர்பகை
ஞ் ரியாதுமுனையன்றியுண்டோ
விகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே. (க)

அன்னையனேயெனுஞ் சிலசமயநின்னையே
யையாவையாவென்னவே
பலறிடுஞ்சிலசமய மல்லாதுபேய்போல
வலறிமேயொன்றுமிலவாய்ப்
பின்னேதுமறியாம லொன்றைவிட்டொன்றைப்
பிதற்றிடுஞ்சிலசமயமேற்
பேசரியவெ ளியென்றும்வெளியென்றுநாதாதி
பிறவுமேநிலயமென்றுந்
நன்னெறிலாதகோ ரணுவென்றுமூவிதத்
தன்மையாங்காலமென்றுஞ்
சாற்றிடுஞ்சிலசமய மிவையாகிவேறதாய்ச்
சதாஞானவானந்தமா

யென்னேயனேகருணை விளையாட்டிருந்தவா
றெம்மனோர்புகலவெளிதோ
விகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே. (உ)

வேதமுடனாகம புராணமிதிகாசமுதல்
வேறுமுளகலைகளெல்லா
மிக்காகவத்துவித துவிதமார்க்கத்தையே
விரிவாயெடுத்துரைக்கு
மோதரியதுவிதம்ம யத்துவிதஞானத்தை
யுண்டுபண்ணுஞானமாகு
மூகமனுபவவசன மூன்றுக்குமொவ்வுமீ
துபயவாதிகள்சம்மத
மாதலினெனக்கினிச் சரியையாதிகள்போது
மியாதொன்றுபாவிக்கநா
னதுவாதலாலுன்னை நானென்றுபாவிக்கி
னத்துவிதமார்க்கமுறலா
மேதுபாவித்திடினு மதுவாகிவந்தருள்செ
யெந்தைநீகுறையுமுண்டோ
விகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே. (ங)

சொல்லானதிற்சற்றும் வாராதபிள்ளையைத்
தொட்டில்வைத்தாட்டியாட்டித்
தொடையினைக்கிள்ளல்போற் சங்கற்பமொன்
றிற்றெடுக்குந்தொடுத்தழிக்கும்

பொல்லாதவாதனை பெனுஞ்சத்தைபூமிவிட
போந்துதலைசுற்றியாடும்
புருடனிலடங்காத பூவைபோற்றனே
புறம்போந்துசஞ்சரிக்கும்
கல்லோடிரும்புக்கு மிகவன்மைகாட்டிடுங்
காணுதுங்கேட்டவெல்லாங்
கண்டதாக்காட்டியே யணுவாச்சுருக்கிடுங்
கபடநாடகசாலமோ
யெல்லாமும்வலதிந்த மனமாயையேழையா
மென்னாலடக்கவசமோ
விகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே. (௪)

கண்ணாரநீர்மல்கி யுள்ளநெக்குருகாத
கள்ளனேனானும்போ
கைகுவித்தாடியுப பாடியும்விடாமலே
கண்பனித்தாரைகாட்டி
யண்ணாபரஞ்சோதி யப்பாவுனக்கடிமை
யானெனவுமேலெழுந்த
வன்பாகிநாடக நடித்தம்தாகுறைவில்லை
யகிலமுஞ்சிறிதறியுமேற்
றண்ணருநின்னதரு ளறியாததல்லவே
சற்றேனுமினிதிரங்கிச்
சாசுவதமுத்திநிலை யீதென்றுணர்த்தியே
சகசநிலைதந்துவேறென்

றெண்ணுமதுள்ளபடி சுகமாயிருக்கவே
   யேழையேற்கருள்செய்கண்டா
யிகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
   யெங்குநிறைகின்றபொருளே. (௯)

காகமானதுகோடி கூடினின்றாலுமொரு
   கல்லின்முனெதிர்நிற்குமோ
கர்மமானதுகோடி முன்னேசெய்தாலுநின்
   கருணைப்ரவாகவருளைத்
தாகமாய்நாடினரை வாதிக்கவல்லதோ
   தமியனேற்கருட்டாகமோ
சற்றுமிலையென்பதுவும் வெளியாச்சுவினையெ
   லாஞ் சங்கேதமாய்க்கூடியே
தேகமானதைமிகவும் வாட்டுதேதுன்பங்கள்
   சேராமலியோகமார்க்க
சித்தியோவரவில்லை சகசநிட்டைக்குமென்
   சிந்தைக்குமெவெகுதூரநா
னேகமாய்நின்றே டிருக்குநாளெந்தநா
   ளிந்நாளின்முற்றுறும்தா
யிகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
   யெங்குநிறைகின்றபொருளே (௧௦)

ஒருமைமனதாகியே யல்லலறநின்னருளி
   லொருவனென்வந்திருக்கி
னுலகம்பொறாததோ மாயாவிசித்ரமென
   வோயுமோவிடமில்லையோ

வருளுடையநின்னன்பர் சங்கைசெய்திடுவரோ
வலதுகிர்த்தியகர்த்தரா
யகிலம்படைத்தெம்மை யாள்கின்றபேர்சில
ரடாதென்பரோவகன்ற
பெருமைபெறுபூரணங் குறையுமோபூதங்கள்
பேய்க்கோலமாய்விதண்டை
பேசுமோவலதுதான் பரிபாககாலம்
பிறக்கவில்லையோதொல்லையா
யிருமைசெறிசடவினை யெதிர்த்துவாய்பேசு
மோ வேதுளவுசிறிதுபுகலா
யிகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே. (எ)

நில்லாதுதேகமெனு நினைவுண்டுதேகநிலை
நின்றிடவுமௌனியாகி
நேரேயுபாயமொன் றருளினையையோவிதனை
நின்றனுட்டிக்கவென்றாற்
கல்லாதமனமோ வொடுங்கியுபரதிபெறக்
காணவில்லையாகையாலே
கையேற்றுணும்புசிப் பொவ்வாதெநாளுமுன்
காட்சியிலிருந்துகொண்டு
வல்லாளராயியம நியமாதிமேற்கொண்ட
மாதவர்க்கேவல்செய்து
மனதின்படிக்கெலாஞ் சித்திபெறலாஞானம்
வாய்க்குமொருமனுவெனக்கின்

இல்லாமையொன்றினையு மில்லாமையாகவே
யிப்போதிரங்குகண்டா
யிகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே. (அ)

மரவுரியுடுத்துமலை வனநெற்கொறித்துமுதிர்
வனசருகுவாயில்வந்தால்
வன்பசிதவிர்த்துமனல் வெயிலாதிமழையால்
வருந்தியும்மூலவனலைச்
சிரமளவெழுப்பியு நீரினிடைமூழ்கியுந்
தேகநமதல்லவென்று
சிற்சுகவபேக்ஷையாய் நின்னன்பர்யோகஞ்
செலுத்தினரியாம்பாவியேம்
விரவுமறுசுவையினொடு வேண்டுவபுசித்தரையில்
வேண்டுவவெலாமுடுத்தி
மேடைமாளிகையாதி வீட்டினிடைவைகியே
வேறொருவருத்தமின்றி
யிரவுபகலேலைழயர்கள் சையோகமாயினோ
மெப்படிபிழைப்பதுரையா
யிகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே.

முத்தனையமூரலும் பவளவாயின்சொலு
முகத்திலகுபசுமஞ்சளு
மூர்ச்சிக்கவிரகசன் னதமேற்றவிருகும்ப
முலையின்மணிமாலைநால

வைத்தெமைமயக்கியிரு கண்வலையைவீசியே
மாயாவிலாசமோக
வாரிதியிலாழ்த்திடும் பாழானசிற்றிடை
மடந்தையர்கள்சிற்றின்பமோ
புத்தமிர்தபோகம் புசித்துவிழியிமையாத
பொன்னாட்டும்வந்ததென்றாற்
போராட்டமல்லவோ பேரின்பமுத்தியிப்
பூமியிலிருந்துகாண
வெத்தனைவிகாதம் வருமென்றுசுகர்சென்றநெறி
யிவ்வுலகமறியாததோ
இகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே. (௧௦)

உன்னிலையுமென்னிலையு மொருநிலையெனக்கிடந்
துளறிடுமவத்தையாகி
யுருவுதான்காட்டாத வாணவமுமொளிகண்
டொளிக்கின்றவிருளென்னவே
தன்னிலைமைகாட்டா தொருங்கவிருவினையினாற்
றாவுசுகதுக்கவேலை
தட்டழியமுற்றுமில் லாமாயையதனாற்
றடித்தகிலம்பதமான
முன்னிலையொழிந்திட வகண்டிதாகாரமாய்
மூதறிவுமேலுதிப்ப
முன்பினொடுகீழ்மே ணடுப்பக்கமென்னுமன்
முற்றுமானந்தநிறைவே

யென்னிலைமையாய்நிற்க வியல்புகூரருள்வடிவ
மெந்நாளும்வாழிவாழி
யிகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே. (௧௧)

சச்சிதானந்தசிவம்.

பாராதிககனப் பரப்புமுண்டோவென்
படர்வெளியதாகியெழுநாப்
பரிதிமதிகாணுச் சுயஞ்சோதியாயண்ட
பகிரண்டவுயிரெவைக்கு
நேராகவறிவா யகண்டமாயேகமாய்
நித்தமாய்நிர்த்தொந்தமாய்
நிர்க்குணவிலாசமாய் வாக்குமனமணுகாத
நிர்மலானந்தமயமாய்ப்
பேராதுநிற்றிநீ சும்மாவிருந்துதான்
பேரின்பமெய்திடாமற்
பேய்மனதையண்டியே தாயிலாப்பிள்ளைபோற்
பித்தாகவோமனதைநான்
சாராதபடியறிவி னிருவிகற்பாங்கமாஞ்
சாசுவதநிட்டையருளாய்
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே. (௧)

சூடக்கொடுகுணக்காதி திக்கினையுழக்கூடு
கொள்ளல்போலேந்திபூதங்

கூடுஞ்சுருங்கிலைச் சாலேகமொன்பது
குலாவுநடைமனையைநாறும்
வடக்கயிறுவெண்ணரம் பாவென்புதசையினான்
மதமென்விழாநடத்த
வைக்கின் புகைத்தேதரை வெண்ணீர்செநீர்கணீர்
மலநீர்புணீரிரைக்கும்
விடக்குந்துருத்தியைக் கருமருந்துக்கூட்டை
வெட்டவெட்டத்தளிர்க்கும்
வேட்டைகாமமுறுகின்ற சுடுகாட்டைமுடிவிலே
மெய்போலிருந்துபொய்யாஞ்
சடக்கைச்சடக்கெனச் சதமென்றுசின்மயந்
தானாகிநிற்பதென்றே
ர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே. (௨)

ாகத்தினாற்கவிதை பாடிப்படிக்கவோ
பத்திநெறியில்லைவேத
ராயணப்பனுவன் மூவர்செய்பனுவலது
பகரவோவிசையுமில்லை
யாகத்திலேசிறிது முயலவென்றாற்றேக
மொவ்வாதிவூண்வெறுத்தா
யிர்வெறுத்திடலொக்கு மல்லாதுகிரியைக
ளுபாயத்தினாற்செய்யவோ
ாகத்திலேசிறிது மொழியவிலைமெய்ஞ்ஞாண
மோனத்தினிற்கவென்றான்

முற்றுதுபரிபாக சத்திகளனேகநின்
  மூதறிவிலேயெழுந்த
தாகத்திலேவாய்க்கு மமிர்தப்ப்ரவாகமே
  தன்னந்தனிப்பெருமையே
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
  சச்சிதானந்தசிவமே. (௯)

இமையளவுபோதையொரு கற்பகாலம்பண்ணு
  மிவ்வுலகமெவ்வுலகமோ
வென்றெண்ணவ்வருவிக்கு மாதர்சிற்றின்பமோ
  வென்னின்மகமேருவாக்கிச்
சுமையெடுமினென்றுதான் சும்மாடுமாயெமைச்
  சுமையாளுமாக்கிநாளுந்
துர்ப்புத்திபண்ணியுள நற்புத்தியாவையுஞ்
  சூறையிட்டிந்த்ரஜால
மமையவொருகூத்துஞ் சமைந்தாடுமனமாயை
  யம்மம்மவெல்லவெளிதோ
வருள்பெற்றபேர்க்கெலா மொளிபெற்றுநிற்குமீ
  தருளோவலாதுமருளோ
சமையநெறிகாணாத சாக்ஷிநீசூக்ஷ்மமாத்
  தமியனேற்குளவுபுகலாய்
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
  சச்சிதானந்தசிவமே. (௰)

இனியேதெமக்குனருள் வருமோவெனக்கருதி
  யேங்குதேநெஞ்சமையோ

ின்றைக்கிருந்தாரை நாளைக்கிருப்பரென்
றெண்ணவோ திடமில்லையே
பணியாயமாயிந்த வுடலைநானென்றுவரு
மந்தகற்காளாகவோ
வாடித்திரிந்துநான் கற்றதுங்கேட்டது
மவலமாய்ப்போதனன்றோ
னியேனும்வறியசெங் காயேனுமுதிர்சருகு
கந்தமூலங்களேனும்
னல்வாதைவந்தெய்தி னள்ளிப்புசித்துநான்
கண்மூடிமௌனியாகித்
னியேயிருப்பதற் கெண்ணினேனெண்ணமிது
சாமிநீயறியாததோ
ர்வபரிபூரணவகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே. (ரு)

ந்தமதகரிமுகிற் குலமென்னநின்றிலகு
வாயிலிடன்மதியகடுதோய்
டகூடச்சிகர மொய்த்தசந்திரகாந்த
மணிமேடையுச்சிமீது
த்தமிழ்முழக்கமுடன்முத்தநகையார்களொடு
மூத்துமுத்தாய்க்குலாவி
ாகத்திருந்துமென் யோகத்தினிலைநின்றி
மூச்சைப்பிடித்தடைத்துக்
த்தலநகப்படை விரித்தபுலிசிங்கமொடு
ரடிநுழைநுழைகொண்ட

கானமலையுச்சியிற் குகையூடிருந்துமென்
கரதலாமலகமென்னச்
சத்தமறமோனநிலை பெற்றவர்களுய்வர்காண்
சனகாதிதுணிவிதன்றோ
சர்வபரிபூரணவகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே. (அ

கைத்தலம்விளங்குமொரு நெல்லியங்கனியெ
னக் கண்டவேதாகமத்தின்
காட்சிபுருடார்த்தமதின் மாட்சிபெறுமுத்திய
கருதினனுமானமாதி
யுத்திபலவாநிரு விகற்பமேலில்லையா
லொன்றோடிரண்டென்னவோ
வுரையுமிலைநீயுமிலை நானுமிலையென்பது
முபாயநீயுண்டுநானுஞ்
சித்தமுளனல்லை யெனும்வசனநீயறிவை
தெரியாதகர்மடர்யசமோ
செப்புகேவலநீத தொப்புவமையல்லவே
சின்முத்திராங்கபரமிற்
சத்தமறவெனையாண்ட குருமௌனிகையினாற்
றமியனேற் குதவுபொருளே
சர்வபரிபூரணவகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே. (எ

காயாதமரமீது கல்லெறிசெல்லுமோ
கடவுண்மாரங்களாடியேங்

கர்மபந்தத்தினாற் சன்மபந்தம்பெறக்
கற்பித்ததுன்னதருளே
வாயாரவுண்டபேர் வாழ்த்துவதுநொந்தபேர்
வைவதுவுமெங்களுலக
வாய்பாடுநிற்கநின் வைதிகவொழுங்குநினை
வாழ்த்தினாற்பெறுபேறுதா
னேயாதுபெறுவரென முறையிட்டதாற்பின்ன
ருளறுவதுகருமமன்று
மூபயநெறியீதென்னி னுசிதநெறியெந்தநெறி
யுலகிலேபிழைபொறுக்குந்
தாயானகருணையு முனக்குண்டெனக்கினிச்
சஞ்சலங்கெடவருள்செய்வாய்
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே. (அ)

இன்னம்பிறப்பதற் கிடமென்னினிவ்வுடல
மிறவாதிருப்பமூலத்
தெழுமங்கியமிர்தொழுகு மதிமண்டலத்தினுற
வென்னம்மைகுண்டலினிபாற்
பின்னம்பிறக்காது சேயெனவளர்த்திடப்
பேயேனைநல்கவேண்டும்
பிறவாதநெறியெனக் குண்டென்னினிம்மையே
பெசுகற்பூரதீப
மின்னும்படிக்ககண் டாகாரவன்னைபால்
வினையேனையொப்புவித்து

வீட்டுநெறிகூட்டிடுதென் மிகவுநன்றிவையன்றி
விவகாரமுண்டென்னிலோ
தன்னந்தனிச்சிறிய னாற்றிலேன் போற்றிவளர்
சன்மார்க்கமுத்திமுதலே
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே. (கூ

வேதாவையிவ்வண்ணம் விதித்ததேதென்னினு
ன் வினைப்பகுதியென்பனந்த
வினைபேசவறியாது நிற்கவிவைமனதால்
விளைந்ததான்மனதைநாடிற்
போதமேநிற்குமப் போதத்தைநாடிலோ
போதமுநிலைவிளக்கம்
பொய்யன்றுதெய்வமறை யாவுமேநீயென்று
போக்குவரவறநிகழ்த்து
மாதாரவாதேய முழுதுநீயாதலா
லகிலமீதென்னையாட்டி
யாடல்கண்டவனுநீ யாடுகின்றவனுநீ
யருளுநீமௌனஞான
தாதாவுநீபெற்ற தாய்தந்தைதாமுநீ
தமருநீயாவுநீகாண்
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே. (க

கொந்தவிழ்மலர்ச்சோலை நன்னீழல்வைகினுங்
குளிர்தீம்புனற்கையள்ளிக்

கொள்ளுகினுமந் நீரிடைத்திளைத்தாடினுங்
குளிர்சந்தவாடைமடவார்
வந்துலவுகின்றதென முன்றிலிடையுலவவே
வசதிபெறுபோதும்வெள்ளை
வட்டமதிபட்டப் பகற்போலநிலவுதர
மகிழ்போதும்வேலையமுதம்
விந்தைபெறவறுசுவையில் வந்ததெனவமுதுண்
ணும் வேளையிலுமாலைகந்தம்
வெள்ளிலையடைக்காய் விரும்பிவேண்டியவண்
ணம் விளையாடிவிழிதுயிலினுஞ்
சந்ததமுநின்னருளை மறவாவரந்தந்து
தமியேனைரக்ஷைபுரிவாய்
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே. (கக)

தேசோமயானந்தம்.

மருமலர்ச்சோலைசெறி நன்னீழன்மலையாதி
மன்னுமுனிவர்க்கேவலாய்
மந்த்ரமாலிகைசொல்லு மியமநியமாதியா
மார்க்கத்தினின்றுகொண்டு
கருமருவுகாயத்தை நிர்மலமதாகவே
கமலாசனாதிசேர்த்துக்
காலைப்பிடித்தனலை யம்மைகுண்டலியடிக்
கலைமதியினூடுதாக்கி

யுருகிவருமமிர்தத்தை யுண்டுண்டுறங்காம
லுணர்வானவிழியைநாடி
யொன்றோடிரண்டெனாச் சமரசசொரூபசுக
முற்றிடவென்மனதின்வண்ணந்
திருவருண்முடிக்கவித் தேகமொடுகாண்பனே
தேடரியசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே. (௧)

இப்பிறவியென்னுமோ ரிருட்கடலின்மூழ்கிநா
னென்னுமொருமகரவாய்ப்பட்
டிருவினையெனுந்திரையி னெற்றுண்டுபுற்புத
மெனக்கொங்கைவரிசைகாட்டுந்
துப்பிதழ்மடந்தையர் மயற்சண்டமாருதச்
சுழல்வந்துவந்தடிப்பச்
சோராதவாசையாங் கானாறுவானதி
சுரந்ததெனமேலுமார்ப்பக்
கைப்பரிசுகாரர்போ லறிவானவங்கமுங்
கைவிட்டுமதிமயங்கிக்
கள்ளவங்கக்காலர் வருவரென்றஞ்சியே
கண்ணருவிகாட்டுமெளியேன்
செப்பரியமுத்தியாங் கரைசேரவுங்கருணை
செய்வையோசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே. (௨)

தந்தைதாய்தமர்தார மகவென்னுமிவையெலாஞ்
சந்தையிற்கூட்டமிதிலோ
சந்தேகமில்லைமணி மாடமாளிகைமேடை
சதுரங்கசேனையுடனே
வந்ததோர்வாழ்வுமோ ரிந்த்ரசாலக்கோலம்
வஞ்சனைபொறாமைலோபம்
வைத்தமனமாங்கிருமி சேர்ந்தமலபாண்டமோ
வாஞ்சனையிலாதகனவே
யந்தநாளுஞ்சரி யெனத்தேர்ந்துதேர்ந்துமே
யிரவுபகலில்லாவிடத்
தகமாய்நின்றநின் னருள்வெள்ளமீதிலே
யானென்பதறவுமூழ்கிச்
ந்தைதான்றெளியாது சுழலும்வகையென்கொ
லோ தேடரியசத்தாகியென்
த்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே. (கூ)

டாமலோய்ந்திட்ட பம்பரம்போல்விசை
யடங்கிமனம்வீழநேரே
பியாணமயாகின்ற விருளகலவிருளொளியு
மல்லாதிருந்தவெளிபோற்
டா தெனைக்கண் டெனக்குணிறை சாந்த
வெளி கூடியின்பாதீதமுங்
டினேனேசரியை கிரியையின்முயன் றநெறி
கூடினேனேவல்லனியா

னீடாகவேயாறு வீட்டினினி ரம்பியே
யிலகிவளர்பிராணனென்னு
மிருநிதியினைக்கட்டி யோகபரனாகாம
லேழைக்குடும்பனாகித்
தேடாதழிக்கவொரு மதி வந்ததென்கொலோ
தேடரியசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே. (ச

பாடாதுபாடிப் படித்தளவில்சமயமும்
பஞ்சுபடுசொல்லனிவனைப்
பார்மினோபார்மினோ வென்றுசபைகூடவும்
பரமார்த்தமிதுவென்னவே
யாடாதுமாடிநெஞ் சுருகிநெக்காடவே
யமலமேயேகமேயெம்
மாதியேசோதியே யெங்குநிறைகடவுளே
யரசேயெனக்கூவிநான்
வாடாதுவாடுமென் முகவாட்டமுங்கண்டு
வாடாவெனக்கருணைநீ
வைத்திடாவண்ணமே சங்கேதமாவிந்த
வன்மையைவளர்ப்பித்ததார்
தேடாதுதேடுவோர் தேடற்றதேட்டமே
தேடரியசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே.

பிறியாத தண்ணருட் சிவஞானியாய்வந்து
பேசரியவாசியாலே
பேரின்பவுண்மையை யளித்தனையென்மனதறப்
பேரம்பலக்கடவுளா
யறிவாயிருந்திடு நாதவொலிகாட்டியே
யமிர்தப்ரவாகசித்தி
யருளினையலாதுதிரு வம்பலமுமாகியெனை
யாண்டனைபினெய்திநெறியாய்க்
தறிதானளித்தனை நன் மரவுரிகொளந்தணக்
கோலமாயசபாநலங்
கூறினபின்மௌனியாய்ச் சும்மாவிருக்கநெறி
கூட்டினையெலாமிருக்கச்
சிறியேன்மயங்கிமிக வறிவின்மையாவனே
தேடரியசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே (சு)

ஆராரெனக்கென்ன போதித்துமென்னவென்
னறிவினைமயக்கவசமோ
அண்டகோடியையெலாங் கருப்பவறைபோலவு
மடுக்கடுக்காவமைத்துப்
பராமனின்றபர வெளியிலேமனவெளி
பிறங்குவதலாதொன்றினும்
ன்னமுறமருவாது நன்னயத்தாலினிப்
பேரின்பமுத்திநிலையுந்

தாராதுதள்ளவும் போகாதுனலது
தள்ளினும்போகேனியான்
றடையேதுமில்லையாண் டவனடிமையென்னுமி
ரு தன்மையினிமென்வழக்குத்
தீராதுவிடுவதில்லை நடுவானகடவுளே
தேடரியசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே. (எ)

கந்துகமதக்கரியை வசமாநடத்தலாங்
கரடிவெம்புலிவாயையுங்
கட்டலாமொருசிங்கமுதுகின்மேற்கொள்ளலாங்
கட்செவியெடுத்தாட்டலாம்
வெந்தழலினிரதம்வைத் தைந்துலோகத்தையும்
வேதித்துவிற்றுண்ணலாம்
வேறொருவர்காணம லுலகத்துலாவலாம்
விண்ணவரையேவல்கொளலாஞ்
சந்ததமுமிளமையோ டிருக்கலாமற்றொரு
சரீரத்தினும்புகுதலாஞ்
சலமேனடக்கலாங் கனன்மேலிருக்கலாந்
தன்னிகரில்சித்திபெறலாஞ்
சிந்தையையடக்கியே சும்மாவிருக்கின்ற
திறமரிதுசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே. (அ)

எல்லாமறிந்தவரு மேதுமறியாதவரு
மில்லையெனுமிவ்வுலகமீ
தேதுமறியாதவ னெனப்பெயர்தரித்துமிக
வேழைக்குளேழையாகிக்
கல்லாதவறிவிற் கடைப்பட்டநானன்று
கையினுலுண்மைஞானங்
கற்பித்தநின்னருளி னுக்கென்னகைம்மாறு
காட்டுவேன்குற்றறவனு
னல்லார்ந்தமேனியொடு குண்டுகட்பிறையெயிற்
றுபாசவடிவமான
வந்தகாநீயொரு பகட்டாற்பகட்டுவ
தாடாதடாகாசுநம்பாற்
செல்லாதடாவென்று பேசவாயதுதந்த
செலவமேசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே. (கூ)

மின்போலுமிடையொடியு மொடியுமெனமொழி
தல்போன் மென்சிலம்பொலிகளார்ப்ப
விங்கிப்புடைத்துவிழு சுமையன்னகொங்கைம
ட மின்னார்கள்பின்னேவலா
வென்போலலைந்தவர்கள் கற்றூர்கள்கல்லார்க
ளிருவர்களிலொருவருண்டோ
வென்செய்கேனம்மம்ம வென்பாவமென்கொடு
மையேதென்றெடுத்துமொழிவே

னன்பால்வியந்துருகி யடியற்றமரமென்ன
வடியிலேவீழ்ந்துவீழ்ந்தெம்
மடிகளேயுமதடிமை யாங்களெனுநால்வருக்
கறமாதிபொருளுரைப்பத்
தென்பாலின்முகமாகி வடவாலிருக்கின்ற
செல்வமேசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே. (௧0)

புத்தமிர்தபோகமுங் கற்பகநனீழலிற்
பொலிவுறவிருக்குமியல்பும்
பொன்னுலகிலயிரா வதத்தேறுவரிசையும்
பூமண்டலாதிக்கமு
மத்தவெறியினர்வேண்டு மாலென்றுதள்ளவுமே
மாலுமொருசுட்டுமறவே
வைக்கின்றவைப்பாளன் மௌனதேசிகனென்ன
வந்தநின்னருள்வாழிகாண்
சுத்தபரிபூரண வகண்டமேயேகமே
சுருதிமுடிவானபொருளே
சொல்லரியவுயிரினிடை யங்கங்குநின்றருள்
சுரந்துபொழிகருணைமுகிலே
சித்திநிலைமுத்திநிலை விளைகின்றபூமியே
தேடரியசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே. (௧௧)

சிற்சுகோதயவிலாசம்.

காகமோடுகழு கலகைநாய்நரிகள்
சுற்றுசோறிடுதுருத்தியைக்
காலிரண்டுநவ வாசல்பெற்றுவளர்
காமவேணடனசாலையை
மோகவாசைமுறி யிட்டபெட்டியைமு
மலமிருந்தொழுகுகேணியை
மொய்த்துவெங்கிருமி தத்துகும்பியைமு
டங்கலார்கிடைசரக்கினை
ாகவிந்த்ரதனு மின்னையொத்திலக
வேதமோதியகுலாலனர்
னையவெய்யதடி காரணையமன்
வந்தடிக்குமொருமட்கலத்
தகமானபொயை மெய்யெனக்கருதி
யையவையமிசைவாடவோ
தரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
சிற்சுகோதயவிலாசமே. (க)

றிகளோடுகுண மேதுமின்றியன
லொழு ந்ன்றிடுமிரும்பனற்
டலின்றியது வாயிருந்தபடி
கொடியவாணவவறைக்குளே
றிவதேதுமற வறிவிலாமைமய
மாயிருக்குமெனையருளினு
ாவிலாததனு கரணமாதியை
யளித்தபோதுனையறிந்துநான்

பிறிவிலாதவணை நின்றிடாதபடி
  பலபிறங்கவருமுபலமாய்ப்
பெரியமாயையி லழுந்துமின்னலு
  ப்ரசாதநல்லருண் மறந்திடுஞ்
சிறியனேனுமுனை வந்தணைந்துசுக
  மாயிருப்பதினியென்றுகாண்
டெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
  சிற்சுகோதயவிலாசமே. (௨)

ஐந்துபூதமொரு கானனீரென
  வடங்கவந்தபெருவானமே
யாதியந்தநடு வதுமின்றியரு
  ளாய்நிறைந்திலகுசோதியே
தொநதரூபமுட னரூபமாதிகுறி
  குணமிறநதுவளர் வஸ்துவே
துரியமேதுரிய வுயிரினுக்குணர்வு
  தோன்றநின்றருள்சுபாவமே
யெநதநாளுநம் பாக்கிநின்றொளிரு
  மாதியேகருணைநீதியே
யெந்தையேயென விடைந்திடைந்துருகு
  மெளியனென் கவலைதீரவுஞ்
சிந்தையானந்த முற்றுநீயுனருள்
  செய்யநாளுமினியுய்வனே
தெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
  சிற்சுகோதயவிலாசமே. (௩)

வரென்றபுல வேடர்கொட்டம
தடங்கமர்க்கடவன்முட்டியா
டவிதின்றுமலை யருக்னின்றுசறு
காதிதின்றுபனிவெயிலினுன்
மய்வருந்துதவ மில்லைநற்சரியை
கிரியையோகமெனுமூன்றதாய்
வுகின்றசவு பானநன்னெறி
ரும்பவில்லையுலகத்திலே
பாய்முடங்குதொழில் யாததற்குநல
சாரதித்தொழினடத்திடும்
த்தியூகமறி வற்றமூகமிவை
பொருளைக்கருதுமருளனியான்
ய்வநல்லருள் படைத்தவன்பரொடு
சேரவுங்கருணைகூர்வையோ
ரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
சிற்சுகோதயவிலாசமே. (௬)

மானவுரு வானநீயருளி
லனைகவுருவாகியே
ந்தநாளகில கோடிசிர்ஷ்டிசெய
சையுநாள்வரையநாண்முத
நாளது வரைக்குமுன்னடிமை
டவேசனனமானதோ
ந்கமுண்டிநல சனனமீதிதனு
றியவேண்டுவனவறியலா

மோகமாதிதரு பாசமானதை
யறிந்துவிட்டுனையுமெனையுமே
முழுதுணர்ந்துபர மானவின்பவெள
மூழ்கவேண்டுமிதுவின்றியே
தேகமேநழுவி நானுமோநழுவிற்
பின்னையுய்யும்வகையுள்ளதோ
தெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
சிற்சுகோதயவிலாசமே.

நியமலக்ஷணமு மியமலக்ஷணமு
மாசனாதிவிதபேதமு
நெடிதுணர்ந்திதய பத்மபீடமிசை
நின்றிலங்குமசபானலத்
தியலறிந்துவளர் மூலகுண்டலியை
யினிதிறைஞ்சியவளருளினா
லெல்லையற்றுவளர் சோதிமூலவன
லெங்கண்மோனமனுமுறையிலே
வயமிருந்துவரு மமிர்தமண்டல
மதிக்குளேமதியைவைத்துநான்
வாய்மடுத்தமிர்த வாரியைப்பெருகி
மன்னுமாரமிர்தவடிவமாய்ச்
செயமிருந்துவரு சித்தயோகநிலை
பெற்றுஞானநெறியடைவனோ
தெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
சிற்சுகோதயவிலாசமே.

றிதிரைக்கடனி கர்த்தசெல்வமிக
வல்லலென்றொருவர்பின்செலா
ல்லேயென்னுமுரை பேசிடாதுலகி
லெவருமாமெனமதிக்கவே
கறியின்வைகிவளர் செல்வமும்முதவி
நோய்களற்றசுகவாழ்க்கையாய்
பமமாதிகிலே நின்றுஞானநெறி
கிட்டைகூடவுமெந்நாளுமே
றிவினின்றகுரு வாயுணர்த்தியது
மன்றிமோனகுருவாகியே
கிலமீதுவர வந்தசீரருளை
யையவையவினியென்சொல்கேன்
பியனேழைநம தடிமையென்றுனது
திருவுளத்தினிலிருந்தமோ
ரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
சிற்சுகோதயவிலாசமே. (எ)

வுயிர்த்திரளு முலகிலென்னுயி
ரெனக்குழைந்துருகிநன்மையா
முரைப்பவென தென்றையாவையு
மெடுத்தெறிந்துமதயானைபோற்
வையற்றநடை பயிலவன்பரடி
கண்டதேவருளின்வடிவமாக்
டயாவையு மகண்டமென்னவிரு
கைகுவித்துமலர்தூவியே

பவ்வவெண்டிரை கொடுத்ததண்டரளம்
விழியுதிர்ப்பமொழிகுளறியே
பாடியாடியுளுடைந்துடைந்தெழுது
பாவையொத்தசைதலின்றியே
திவ்யவன்புருவ மாகியன்பரொடு
மின்பவீட்டினிலிருப்பனே
தெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
சிற்சுகோதயவிலாசமே. (௮)

மத்தர்பேயரொடு பாலர்தன்மையது
மருவியேதுரியவடிவமாய்
மன்னுதேசமொடு காலமாதியை
மறந்துநின்னடியராடியிலே
பத்தியாய்நெடிய நம்புமென்னையொரு
மையறந்தகிலமாயையைப்
பாருபாரென நடத்தவந்ததென
பாரதத்தினும்துள்ளதோ
சுத்தநித்தவியல் பாகுமோவுனது
விசுவமாயைநடுவாகவே
சொல்லவேணும்வகை நல்லகாதிகதை
சொல்லுமாயையினுமில்லையென்
சித்தமிப்படி மயங்குமோவருளை
நம்பினோர்கள்பெறும்பேறிதோ
தெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
சிற்சுகோதயவிலாசமே (௯)

ன்முகச்சமய நெறிபடைத்தவரு
மியாங்களேகடவுளென்றிடும்
தகத்தவரும் வாததர்க்கமிடு
படிறருந் தலைவணங்கிடத்
ன்முகத்திலுயிர் வரவழைக்குமெம
கருமனும்பகடுமேய்க்கியாய்த்
னியிருப்பவட நீழலூடுவளர்
சனகனாதிமுனிவோர்கடஞ்
ான்மயக்கமது தீரவங்கைகொடு
மோனஞானமதுணர்த்தியே
தநித்தவரு ளியல்பதாகவுள
சோமசேகரகிர்பாலுவாய்த்
ன்முகத்தின்முக மாயிருந்தகொலு
வெம்முகத்தினும்வணங்குவேன்
ரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
சிற்சுகோதயவிலாசமே (௧௦)

ஆகாரபுவனம்-சிதம்பரரகசியம்.

காரபுவனமின்பாகாரமாக
வங்ஙனையொருமொழியாலகண்டாகார
ாகானுபூதிபெற்றவன்பராவிக்
துறுதுணையேயென்னளவுமுகந்தநட்பே
காருட்படிக்கிசைகிண்கிணிவாயென்ன
லர்ந்தமலரிடைவாசம்வயங்குமாபோற்

றேகாதியுலகமெங்குங்கலந்து தானே
திகழனந்தானந்தமயத்தெய்வக்குன்றே. (க

அனந்தபதவுயிர்கடொறுமுயிராயென்று
மானந்தநிலையாகியளவைக்கெட்டாத்
தனந்தனிச்சின் மாத்திரமாய்க்கீழ்மேல்காட்ட
ச் சதசத்தா யருட்கோயிற் றழைத்ததேவே
யினம்பிரிந்தமான்போனா னிடையாவண்ண
மின்பமுறவன்பர்பக்கலிருத்திவைத்து
கனந்தருமாகனமேதண் ணருளிற்றானே
கனிபலித்தவானந்தக்கட்டிப்பேறே. (உ

பேறனைத்துமணுவெனவேயுதறித்தள்ளப்
பேரின்பமாகவந்த பெருக்கேபேசா
வீறனைத்துமிந்நெறிக்கேயென்னவென்னை
மேவென்றவரத்தேபாழ்வெய்யமாயைக்
கூறனைத்துங்கடந்தவெல்லைச்சேடமாகிக்
குறைவறநின்றிடுநிறைவேகுலவாநின்ற
வாறனைத்தும்புகுங்கடல்போற்சமயகோடி
யத்தனையுந்தொடர்ந்துபுகுமாதிநட்பே. (ந

ஆதியந்தமெனுமெழுவாயீறற்றோங்கி
யருமறையின்முழங்கானாதாரற்றநானா
பேதமதங்களுமலையமலைபோல்வாதப்
பெற்றியரும்வாய்வாதப்பேயராகச்

சாதகமோனத்திலென்னவடவானீழற்
றண்ணருட்சந்திரமௌலிதடக்கைக்கேற்க
வேதகசின்மாத்திரமாயெம்மனோர்க்கும்
வெளியாகவந்தவொன்றேவிமலவாழ்வே. ()

விமலமுதற்குணமாகிநூற்றெட்டாதி
வேதமெடுத்தெடுத்துரைத்தவிருத்திக்கேற்க
வமையுமிலக்கணவடிவாயதுவும்போதா
தப்பாலுக்கப்பாலாயருட்கண்ணாகிச்
சமமுமுடன்கலப்புமவிழ்தலுமியாங்காணத்
தண்ணருடந்தெமைக்காக்குஞ்சாக்ஷிப்பேறே
மைமையளவுமுபகாரமல்லால்வேறொன்
றியக்காநிர்க்குணக்கடலாயிருந்தவொன்றே.()

ஒன்றாகிப்பலவாகிப்பலவாக்கண்ட
வொளியாகிவெளியாகியுருவுமாகி
ன்றாகித்தீதாகிமற்றுமாகி
நாசமுடனுற்பத்திநண்ணுதாகி
நின்றாகிநாளையுமாய்மேலுமான
வெந்தையேயெம்மானேயென்றென்றேங்கிக்
ன்றாகிக்ஈதறினர்க்குச்சேதாவாகிக்
கடிதினில்வந்தருள்கூருங்கருணைவிண்ணே. ()

அருள்பழுத்தபழச்சுவையேகரும்பேதேனே
யாரமிர்தேயென்கண்ணேயரியவான

பொருளனைத்துந்தரும்பொருளே கருணைநீங்கா
ப் பூரணமாய் நின்றவொன்றேபுனிதவாழ்வே
கருதரியகருத்ததனுட் கருத்தாய்மேவிக்
காலமுந்தேசமும்வகுத்துக்கருவியாதி
விரிவினையுங்கூட்டியுயிர்த்திரளையாட்டும்
விழுப்பொருளேயான்சொலும் விண்ணப்பங்
கேளே. (எ)

விண்ணவரிந்திரன்முதலோர்நாரதாதி
விளங்குசத்தரிஷிகள்கனவீணைவல்லோ
ரெண்ணரியசித்தர்மனுவாதிவேந்த
ரிருக்காதிமறைமுனிவரெல்லாமிந்தக்
கண்ணகன்ஞாலம்மதிக்கத்தானேயுள்ளங்
கையினெல்லிக்கனிபோலக்காட்சியாகத்
திண்ணியநல்லறிவாலிச்சமயத்தன்றோ
செப்பரியசித்திமுத்திசேர்ந்தாரென்றும். ()

செப்பரியசமயநெறியெல்லாந்தன்றன்
றெய்வமேதெய்வமெனுஞ்செயற்கையான
வப்பரிசாளருமஃதேபிடித்தாலிப்பா
லடுத்ததந்நூல்களும்விரித்தேயனுமானாதி
யொப்பவிரித் துரைப்பரிங்ஙன் பொய்மெய்
யென்ன வொன்றிலையொன் றெனப்பார்ப்ப
தொவ்வாதார்க்கு
மிப்பரிசாஞ்சமயமுமாயல்லவாகி
யாதுசமயமும்வணங்குமியல்பதாகி. (கூ)

இயல்பென் றுந்திரியாமலியமமாதி
யெண்குணமுங்காட்டியன்பாலின்பமாகிப்
யனருளப்பொருள்கள்பரிவாரமாகிப்
பண்புறவுஞ்சௌபானபக்ஷங்காட்டி
யலறுமந்திரஞ்சிக்ஷைசோதிடாதி
மற்றங்கநால்வணங்கமௌனமோலி
யர்வுறச்சென்னியில்வைத்துராசாங்கத்தி
லமர்ந்ததுவைதிகசைவமழகிதந்தோ. (கo)

யுந்தோவீ தசிசயமிச்சமயம்போலின்
றறிஞரெல்லாநடுவறியவணிமாவாதி
ந்தாடித்திரிபவர்க்கும்பேசாமோனம்
வைத்திருந்தமாதவர்க்குமற்றுமற்று
ந்த்ராதிபோகநலம்பெற்றபேர்க்கு
மிதுவன்றித்தாயகம்வேறில்லையில்லை
ந்தானகற்பகம்போலருளைக்காட்டத்
தக்கநெறியிந்நெறியேதான்சன்மார்க்கம். (கக)

ன்மார்க்கஞானமதின்பொருளும்வீறு
சமயசங்கேதப்பொருளுந்தானென்றாகப்
ன்மார்க்கநெறியினிலுங்கண்டதில்லை
பகர்வரியதில்லைமன்றுட்பார்த்தபோதங்
ன்மார்க்கமிருக்குதெல்லாம்வெளியேயென்ன
வெச்சமயத்தவர்களும்வந்திறைஞ்சாநிற்பர்
ன்மார்க்கநெஞ்சமுளவெனக்குந்தானே
கண்டவுடனனந்தங்காண்டலாகும். (கஉ)

காண்டல்பெறப்புறத்திலுள்ளபடியேயுள்ளுங்
காட்சிமெய்ந்நூல்சொலும்பதியாங்கடவுளே
நீண்டநெடுமையுமகலக்குறுக்குங்காட்டா
நிறைபரிபூரணவறிவாய்நித்தமாகி
வேண்டுவிருப்பொடுவெறுப்புச்சமீபந்தூரம்
விலகலணுகுதன்முதலாம்விவகாரங்கள்
பூண்டவளவைகண்மனவாக்காதியெல்லாம்
பொருந்தாமலகம்புறமும்புணர்க்கையாகி.
ஆகியசற்காரியவுலகத்துக்கேற்ற
வமலமாய்நடுவாகியனந்தசத்தி
யோகமுறுமானந்தமயமதாகி
யுயிர்க்குயிராயெந்நாளுமோங்காநிற்ப
மோகவிருண்மாயைவினையுயிர்கட்கெல்லா
மொய்த்ததென்கொலுபகாரமுயற்சியாகப்
பாகமிகவருளவொருசத்திவந்து [செ
பதிந்ததென்கொறெனுமப்பான்மையெ
நானென்னுமோரகந்தையெவர்க்கும்வந்து
நலிந்தவுடன்சகமாயைநாலுவாகித்
தான்வந்துதொடருமித்தால்வளருந்துன்பச்
சாகரத்தின்பெருமையெவர்சாற்றவல்லா
ரூனென்றுமுடலென்றுங்கரணமென்று
முள்ளென்றும்புறமென்றுமொழியாநின்ற
வானென்றுங்காலென்றுந்தீயென்று
மண்ணென்றுமலையென்றும்வனமென்று

லைமலையாங்காட்சிகண்காணுமையாதி
மறப்பென்றுநினைப்பென்றுமாயாவாரி
லையலையாயடிக்குமின்பதுன்பமென்று [கத்
மனைதவினைக்கும்வினைகளென்றுமதனைத் தீர்க்
நலைபலவாஞ்சமயமென்றுந்தெய்வமென்றுஞ்
சாதகரென்றும்மதற்குச்சாக்ஷியாகக்
நலைபலவாநெறியென்றுந்தர்க்கமென்றுங் [ம்
கடலுறுநுண்மணலெண்ணிக் காணும்போது
ணாரியவல்லவெல்லாந்தானேகட்டுக்
கட்டாகவினையுமதைக்கட்டோடேதான்
வீணினிற்கர்ப்பூரமலைபடுதீப்பட்ட
விந்தையெனக்காணவொருவிவேகங்காட்ட
வூனுறக்கமின்பதுன்பம்பேரூராதி
யொவ்விடவுமெனப்போலவுருவங்காட்டிக்
கோணறவோர்மான்காட்டிமானையீர்க்குங் [து.
கொள்கையென வருண்மௌன குருவாய்வந்

வந்தெனுடல்பொருளாவிமூன்றுந்தன்கை
வசமெனவேயத்துவாமார்க்கநோக்கி
யைந்துபுலனைம்பூதங்கரணமாதி
யடுத்தகுணமத்தனையுமல்லையல்லை
ிந்தவுடலறிவறியாமையுநீயல்லை
யாதொன்றுபற்றினதனியல்பாய்நின்று
ந்தமறும்பளிங்கனையசித்துநீயுன்
பக்குவங்கண்டறிவிக்கும்பான்மையேயாம்.

அறிவாகியானந்தமயமாயென்று
மழியாதநிலையாகியாதின்பாலும்
பிரியாமற்றண்ணருளேகோயிலான
பெரியபரம்பதியதனைப்பெறவேவேண்டி
னெறியாகக்கூறுவன்கேளெந்தநாளு
நிர்க்குணநிற்குளம்வாய்ந்துநீடுவாழ்க
செறிவானவறியாமையெல்லாநீங்க
சிற்சுகம்பெற்றிடுகபந்தந்தீர்கவென்றே. (கசு)

பந்தமறுமெய்ஞ்ஞானமானமோனப்
பண்பொன்றையருணியந்தப்பண்பக்கேதான்
சிந்தையில்லைநானென்னும்பான்மையில்லை
தேசமில்லைகாலமில்லைதிக்குமில்லை
தொந்தமில்லைநீக்கமில்லைபிரிவுமில்லை
சொல்லுமில்லைபிராப்பகலாந்தோற்றமில்லை
யந்தமில்லையாதியில்லைநடுவுமில்லை
யகமுமில்லைபுறமுமில்லையனைத்துமில்லை

இல்லையில்லையென்னினொன்றுமில்லாதல்ல
வியல்பாகியென்றுமுள்ளவியற்கையாகிச்
சொல்லரியதன்மையதாயான்றனென்னத்
தோன்றுதெல்லாம்விழுங்குஞ்சொரூபமாகி
யல்லையுண்டபகல்போலவவத்தையெல்லா
மடையவுண்டுதடையறவுன்னறிவைத்தாமே
வெல்லவுண்டிங்குன்னையுந்தானாகக்கொண்டு
வேதகமாய்ப்பேசாமைவிளக்குந்தானே.

நாணை தன்மயமேயல்லாலொன்றறத்
தலையெடுக்கவொட்டாது தலைப்பட்டாங்கே
போனலுங்கர்ப்பூரதீபம்போலப்
போயொளிப்பதல்லாது புலயவேறின்று
நானுகாரத்திலெனுடுஞேயமற்ற
ஞாதுருவுநழுவாமனழுவிநிற்கு
ானுலுமிதன்பெருமையெவர்க்கார்சொல்வா
ரதுவானலதுவாவரதுவேசொல்லும் (உஉ)
துவென்று லெதுவெனவொன் றடுக்குஞ் சங்
கை யாதலினு லதுவெனலு மறவே விட்டு
துவுண்டவண்டெனவுஞ்சனகனுதி [ம்
மன்னவர்கள்சுகர் முதலோர்வாழ்ந்தாரென்று
தியிந்தநிலையெனவுமென்னையாண்ட
படிக்குநிருவிகற்பத்தாற்பரமானந்த
திகண்டுகொள்ளவுமின்னருள்கூரிந்தக்
கதியன்றியுறங்கேன்மேற்கருமயபாரேன். ()
ாராதிவிண்ணனைத்துநீயாச்சிந்தை
பரியமடலாவெழுதிப்பார்த்துப்பார்த்து
ாராயோவென்ப்ராணநாதாவென்பேன்
வளைத்துவளைத்தெனை நீயாவைத்துக்கொண்டு
ராயமாமேலொன்றறியாவண்ணம்
புண்ணுளர்போனெஞ்சம்புலம்பியுள்ளே

நீராளமாயுருகிக்கண்ணீர்சோர [பேன்.
நெட்டுயிர்த்துமெய்ம்மறந்தோர் நிலையாய்நிற்

ஆயுமறிவாகியுன்னைப்பிரியாவண்ண
மணைந்துசுகம் பெற்றவன்பரையோவென்னத்
தீயகொலைச்சமயத்துஞ்செல்லச்சிந்தை [வான்
தெளிந்திடவுஞ் சமாதானஞ் செய்வேன்வாழ்
காயிலைபுன்சருகாதியருந்தக்கானங்
கடன்மலையெங்கேயெனவுங்கவலையாவேன்
வாயில்கும்பம்போற்கிடந்து புரள்வேன்வானின்
மதிகதிரைமுன்னிலையாவைத்துநேரே. (உரு)

நேரே தானிரவுபகல்கோடாவண்ண
நித்தம்வரவுங்களையிந்நிலைக்கேவைத்தா
ரரேயங்கவர்பெருமையென்னையென்பே
னடிக்கின்றகாற்றேநீயாராலேதான்
பேராதேசுழல்கின்றாயென்பேன்வந்து
பெய்கின்றமுகில்காளெம்பெருமானும்போற்
றாராளமாக்கருணைபொழியச்செய்யுஞ்
சாதகமென்னைகருதிச்சாற்றுமென்பேன். ()

கருதரியவிண்ணேநீயெங்குமாகிக்
கலந்தனையேயுன்முடிவின்காட்சியாக [பேன்
வருபொருளெப் படியிருக்குஞ் சொல்லா யென்
மண்ணேயுன்முடிவிலெதுவயங்குமாங்கே

துரியவறிவுடைச்சேடனீற்றினுண்மை
சொல்லானோசொல்லெலன்பேன் சுருதியேநீ
யொருவரைப்போ லனைவருக்கு முண்மையாமு
ன் னுரையன்றோ வுன்முடிவை யுரைநீயென்
பேன். (உஎ)

டரையிறந்துபெருமைபெற்றுத்திரைக்கைநீட்டி
யொலிக்கின்றகடலேயிவ்வுலகஞ்சூழக்
கரையுமின்றி யுன்னைவைத்தா ரியாரேயென்பே
ன் கானகத்திற்பைங்கிளிகாள்கமலமேவும்
வரிசிறைவண்டினங்காளோதிமங்காடு து
மார்க்கமன்றோநீங்களிதுவரையிலேயும்
பெரியபரிபூரணமாம்பொருளைக்கண்டு [ன்.
பேசியதுண்டோவொருகாற் பேசுமென்பே

ஒருவனவன்யானைகெடக்குடத்துட்செங்கை
யோட்டுதல்போனன்பேதையுப்போடப்பை
ருவவிட்டுங்கர்ப்பூரமதனிற்றீபம்
வயங்கவிட்டுமைக்கியமுன்னிவருந்திநிற்பே
ருளுடையபரமென்றேவன்றுதானே
யானுளனென்றும்மெனக்கேயாணவாதி
பருகுவினைக்கட்டென்றுமென்னாற்கட்டிப்
பேசியதன்றேயருணூல்பேசிற்றன்றே. (உகூ)

ன்றுமுதலின்றைவரைச்சனனகோடி
யடைந்தடைந்திங் கியாதனையாலழிந்தகல்லா

லின்றைவரைமுத்தியின்றேயெடுத்ததேக
மெப்போதோதெரியாதேயிப்போதேதான்
றன்றுயனககவலைகெடப்புலைநாயேனைத்
தொழும்புகொளச்சீகாழித்துரையேதூது
சென்றிடவேபொருளைவைத்தநாவலோய்நஞ்
சிவனப்பாவென்றவருட்செல்வத்தேவே. ()

தேவர்தொழும்வாதவூர்த்தேவேயென்பேன்
றிருமூலத்தேவேயிச்சகத்தோர்முத்திக்
காவலுறச்சிவமென்வாக்குடனேவந்த
வரசேசும்மாவிருந்துன்னருளைச்சாரப்
பூவுலகில்வளரருணைகிரியேமற்றைப் [ல்லா
புண்ணியர்களேயென்பேன் புரையொன்றி
வோவியம்போலசைவறவுந்தானேநிற்பே
ஞேதெரியாதுயர்கெடவேயுரைக்குமுன்னே. ()

ஓதரியசுகர்போலவேனனென்ன
வொருவரிலேயாவெனவுமுரைப்பேன்றனே
பேதயபேதங்கொடவுமொருபேசாமை
பிறவாதோவாலடியிற்பெரியமோன
நாதஞொருதாமுகைம்பார்க்கவிச்சை
நண்ணேஞென்றென்றேநாணுவாகிக்
காதன்மிகும்பிள்ளைழபாரெனவாடுற்றேன் [ம்.
கருத்தறிந்துபுரப்பதுன்மேற் கடன்முக்காலு

லமொடுதேசவர்த்தமானமாதி
கலந்துநின் றநிலைவாழி கருணை வாழி
லறவுஞ்சைவமுதன்மதங்களாகி
மதாதீதமானவருண்மரபுவாழி
லமிகுமெளிமையணிவ்வழக்குப்பேசத்
தயவுவைத்துவளர்த்தவருட்டன்மைவாழி
லடியிற்பரமகுருவாழி வாழி
யகண்டாகாரவருளடியார்வாழி. (௫௫)

தேன்முகம்.

தேன்முகம் பிலிற்றும் பைந்தாட் செய்யபங்
த்தின் மேவு, நான்முகத் தேவே நின்னை னைட்
வகில மாயை, கான்முயற் கொம்பே யென்
கானலம் புனலே யென்கோ, வான்முக
ரீ யென்கோ மற்றென்கோவிளம்பல் வேண்
(௧)

வேண்டுவ படைத்தாய் நுந்தை விதிப்படி
த்தானத்தைக், காண்டகவழித்தான்முக்கட்
வுடா னினைய வாற்று, லாண்டவை னைவனை
ன்ன வறிகிலா தலை நீ , யீண்டிய வல்ல
வெம்மனோர்க் கியம்பு கண்டாய். (௨)

ண்டன வல்ல வென்றே கழித்திடு மிறுதிக்
ணே, கொண்டது பரமானந்தக் கோதிலா
தி யத்தாற், பண்டையிற் படைப்புங் காப்

பும் பறந்தன மாயை யோடே, வெண்டலை விழி
கை காலில் விளங்கிட நின்றான் யாவன். (ரு

விளங்கவெண் ணீறு பூசி விரிசடைக் கங்கை
தாங்கித். துளங்குநன் னுதற்கண் டோன்ற
சுழல்வளி நெடுமூச் சாகக், களங்கமி லுரு
தானே ககனமாய்ப் பொலியப்பூமி, வளர்ந்த
ளென்ன வுள்ள மன்றெனமறையொன்றின்ற

மறைமுழக் கொலிப்பத் தானே வரதமே
டபயக் கைகண், முறைமையி னோங்க நாத மு
செனக் கறங்க வெங்குங், குறைவிலா வணிநி
ந்து கோதிலா நடனஞ் செய்வா, னிறைய
னெனலா மியார்க்கு விதயசம் மதமீ தல்லால்.

அல்லலாந் தொழில்ப டைத்தே யடிக்க
யுருவெடுத்தே, மல்லன்மா ஞாலங் காக்க வ
பவர் கடவு ளென்னிற், றொல்லையாம் பிற
வேலை தொலைந்திடா திருணீங் காது நல்
மாயை தானு நானென வந்து நிற்கும் (சு

நானென நிற்கு ஞான ஞானமன் றந்த ஞான
மோனமா யிருக்க வொட்டா மோனமின் று
வேதான், றேனென ருசிக்கு மன்பாற சின்
னைந் துருகும் வண்ணம், வானென நிறைந்
னந்த மாகடல் வளைவ தின்றே. (

இன்றெனை விருப்போ மென்னி னென்றுஞ்சு
ரியமா முத்தி,நன்றோடு தீது மன்றி நாமுன்னே
பறும வித்தை, நின்றது பெத்தந் தானே நிரந்
ர முத்தி யென்னி, னென்றொரு வரைநான்
கட்க வுணர்வில்லை குருவு மில்லை. (அ)

இல்லையென் றிடினிப் பூமி யிருந்தவா றிருப்
பா மென்னி, னல்லவன் சாருவாக னென்சொ
 நெறிக்கு வீணிற், றொல்லையே னகை மாதி
தாடுப்பதேன் மயக்க மேதிங், கொல்லைவந்தி
மி னென்ன வுறவுசெய் திடுவ னந்தோ. (கூ)

அந்தணர் நால்வர் காண வருட்குரு வாகி
ந்த, வெந்தையே யெல்லாந் தானென் றியம்
ண னெமைப் படைத்த, தந்தைநீ யெம்மைக்
ாக்குந் தலைவனே நுந்தை யன்றோ, பந்தமில்
த்தி முத்தி படைக்கநின் னருள்பா லிப்பாய்.

பன்மாலை.

ன்மாலைத்திரளிருக்கத்தமையுணர்ந்தோர்
பாமாலைக்கேநீதான்பக்ஷமென்று
ன்மாலையாவெடுத்துச்சொன்னார்நல்லோர்
நலமறிந்துகல்லாதநானுஞ்சொன்னேன்
ான்மாலைமாலையாக்கண்ணீர்சோரத்
தொண்டனேனெந்நாளுந்துதிக்குமிற்பே

னென்மாலையறிந்திங்கேவாவாவென்றே
யெனைக்கலப்பாய்திருக்கருணையெம்பிரானே.

கருணையொழிசிறிதில்லேனீதலில்லேன்
கண்ணீர்கம்பலையென்றன்கருத்துக்கேற்க
வொருபொழுதும்பெற்றறியேனென்னையாளு
மொருவாவுன்னடிமைநானொருத்தனுக்கோ
விருவினையுமுக்குணமுங்கரணநான்கு
மிடர்செயுமைம்புலனுங்காமாதியாறும்
வரவரவுவேழைக்கோரெட்டதான
மதத்தொடும்வந்தெதிர்த்தநவவடிவமன்றே.

வடிவனைத்துந்தந்தவடிவில்லாச்சுத்த
வான்பொருளேயெளியனேன்மனமாமாயை
குடிகெடுக்கத்துசங்கட்டிக்கொண்டேமோன
குருவேயென்றெய்வமேகோதிலாத
படியெனக்கானந்தவெள்ளம்வந்துதேக்கும்
படியெனக்குன்றிருக்கருணைபற்றுமாறே
யடியெடுத்தென்முடியிலின்னம்வைக்கவேண்டு
மடிமுடியொன்றில்லாதவகண்டவாழ்வே.

வாழ்வனைத்துமயக்கமெனத்தேர்ந்தேன்றேர்ந்
வாறேநானப்பாலோர்வழிபாராமற்
றாழ்வுபெற்றிங்கிருந்தேனீதென்னமாயந்
தடையுற்றூன்மேற்கதியுந்தடையதாமே

ுவலியோவல்லதுன்றன்றிருக்கூத்தோவிங்
ிகாருதமியேன் மேற்குறையோ வுணர்த்தா
ியின்னம்
ுவதிப்படவெனக்குமுடியாதெல்லாம்
படைத்தளித்துத்துடைக்கவல்லபரிசினனே.

ஞனிங்செனுமகந்தை யெனக்கேன்வைத்தாய்
ல்வினை தீவினையெனவேவநடுவேநாட்டி
ருமுடற்சுமையென்மீதென்வைத்தா [தா
யுயிரெனவுமெனையொன்றாவுள்ளேன்வைத்
ுமையாய நலநிலபேத
ணைத்தினுள்ளுந்தானாகியறிவானந்தத்
ஞகிப்பாலாகிக்கனியாய்க்கன்னற் [ன்றே.
சழும்பாகாய்க் கற்கண்டாய்த்திகழ்ந்தவொ

றியொன்றிநின்றுநின்றுமென்னையென்னை
ன்னியுன்னும்பொருளலைநீயுன்பாலன்பா
றதன்மைக்கரங்கும்வைராக்கியனல்லேல
ிவர்த்தியவைவேண்டுமிந்தநிலனுக்கே
ன்றுமென்றுமிகநெறியோர்குணமுமில்லை
டுக்குவார்கைப்பிள்ளையேதோவேந்தா
றுமனத்தாடனுடுதழைதின்றுற்போற்
ல்வியுங்கேள்வியுமாகிக்கலக்குற்றேனே. ()

துணைநீயல்லாற்பற்றுவேறுன்
ன்னென்பன்றுலகத்தோடியாடிக்

கற்றதுங்கேட்டதுமிதனுக்கேதுவாகுங்
கற்பதுங்கேட்பதுமமையுங்காணுநீத
நற்றுணையேயருட்டாயேயின்பமான
நாதாந்தபரம்பொருளேநாரணுதி
சுற்றமுமாய்நல்லன்பர்தமைச்சேயாகத்
தொழும்பு கொள்ளுங் கனகனமே சோதி
குன்றே. (எ

குன்றுதமூவுருவாயருவாய்ஞானக்
கொழுந்தாகியறுசமயக்கூத்துமாடி
நின்றுயேமாயையெனுந்திரையைநீக்கி
நின்னையாரறியவல்லார்நினைப்போர்நெஞ்ச
மன்றுகவின்பக்கூத்தாடவல்ல
மணியேயெங்கண்ணேமாமருந்தேநால்வர்க்
கன்றுலின்கீழிருந்துமோனஞான
மமைத்தசின்முத்திரைக்கடலேயமரரேறே.

திரையில்லாக்கடல்போலச்சலனந்தீர்ந்து
தெளிந்துருகும் பொன்போலச் செகத்தை
யெல்லாங்
கரையவேகனிந்துருச்குமுகத்திலேநீர்
கனிந்தபரமானந்தக்கட்டியிந்நாள்
வரையிலவரக்காணேனென்றற்கட்டி [
வார்த்தைசொன்னாற்சுகம்வருமோவஞ்சனே
யிரையிலேயிருத்திருவிகற்பமான
வின்பநிட்டைகொடுப்பதையாவெந்நாளோ

ந்தநாளுனக்கடிமையானநாளோ
வெந்நாளோகதிவருநாளெளியனேன்றன்
ந்தைதநாளதுவரைக்குமயங்கிற்றல்லாற்
றெளிந்ததுண்டோமௌனியாய்த்தெளியவோ
ந்தநாண்முதலின்பக்கால்சற்றல்லாற் [ர்சொற்
றடையறவானந்தவெள்ளந்தானேபொங்கி
ந்தநாளில்லைமெத்தவலைந்தேனுன்னை
மறவாவின்பத்தாலேவாழ்கின்றேனே. (௧௦)

நினைவொன்று.

ஞானிகளிடம்பொருளேவல்.

நினைவொன்று நினையாம னிற்கினக மென்பார்
ற்குமிட மேயருளா நிட்டையருளொட்டுந்,
னையென்று மறந்திருப்ப வருள்வடியா னது
மற் றட்டியெழுந் திருக்குமின்பந் தன்மயமே
துவாம், பினையொன்று மிலையந்த வின்பமெனு
லயம் பெற்றாரே பிறவாமை பெற்றார்மற்றுந்
யந்தான், மனையென்று மகவென்றுஞ் சுற்ற மெ
று மசுத்த வாதனையா மாசையொழி மன்னெ
நசொற் கொண்டே. (௧)

ஒருமொழியே பலமொழிக்குமிடங்கொடுக்கு
ந்த வொருமொழியே மலமொழிக்கு மொழிக்
மென மொழிந்த, குருமொழியே மலையிலக்கு
றைமொழி யெல்லாங் கோடின்றி வட்டாடல்

கொள்வதொக்குங் கண்டாய், கருமொழியிங் குனக்கில்லை மொழிக்குமொழி ருசிக்கக் கரும்ப ணைய சொற்கொடுனைக் காட்டவுங்கண் டனே மேற், றருமொழியிங் குனக்கில்லை யுன்னைவிட்டு நீங்காத் தற்பரமா யானந்தப்பொற்பொதுவாய் நில்லே. (உ)

நில்லாத வாக்கைநிலை யன்றெனவே கண்டாய் நேயவருண் மெய்யன்ரூ நிலயமதா நிற்கக், கல் லாதே யேன்படித்தாய் கற்றதெல்லா மூடங் கற்றதெல்லா மூடமென்றே கண்டனையு மன்று, சொல்லாலே பயனில்லைசொன்முடிவைத்தானை தொடர்ந்துபிடி மர்க்கடம்போ றெட்டதுபற் றுநில், லெல்லாரு மறிந்திடவே வாய்ப்பறை கொண் டடிநீ யிராப்பகலில் லாவிடமே யெமக் கிடமென் றறிந்தே. (௩)

இடம்பொருளே வலைக்குறித்து மடம்புகுநா யெனவே யெங்கேநீ யகப்பட்டா யிங்கே நீ வா டா, மடம்பெறுபாழ் நெஞ்சாலே யஞ்சாதே நிராசை மன்னிடமே யிடமந்த மாநிலதமே பொருளுந், திடம்பெறவே நிற்கினெல்லா வுல கமுபவந் தேவல் செய்யுமிந்த நிலைநின்றோர் சனகன்முதன் முனிவர், கடம்பெறுமாமதயானை யென்னவும் பாசக் கட்டான நிகளபந்தக் கட்ட விழப் பாரே. (௪)

பாராதி யண்டமெலாம் படர்கானற் சலம்
போற் பார்த்தனையே முடிவினின்று பாரெதுதா
னின்ற, தாரானு மறியாத சத்தன்றே வதுவா
ங்கிருநீ யெங்கிருந்து மதுவாவை கண்டாய்,
ராய மாகவுநீ மற்றொன்றை விரித்துப் புலம்
ாதே சஞ்சலமாப் புத்தியைநாட் டாதே, யோ
ாதே யொன்றையுநீ முன்னிலைவை யாதேயுள்
படி முடியுமெலா முள்ளபடி காணே. (ரு)

உள்ளபடி யென்னவுநீ மற்றொன்றைத் தொ
ர்ந்திட் டெளங்கருத வேண்டாநிட் களங்கமதி
ாகிக், கள்ளமனத் துறவைவிட் டெல் லாந்துற
த துறவோர் கற்பித்த மொழிப்படியே கங்குல்
க லற்ற, வெள்ளவெளிக் கடன் மூழ்கி யின்ப
யப் பொருளாய் விரவியெடுத் தெடுத்தெடுத்து
ள்ளவும்வா யின்றிக், கொள்ளைகொண்ட கண்
ீருங் கம்பலையு மாகக் கும்பிட்டுச் சகம்பொ
யனத் தம்பட்ட மடிமே. (சா)

அடிமுடியு நடுவுமற்ற பரவெளிமேற் கொண்
ா லத்துவித வானந்த சித்தமுண்டா நமது,
டிமுழுதும் பிழைக்குமொரு குறையுமில்லை
படுத்த கோலமெல்லா நன்றாகுந் துறைவுநிறை
றவே, விடியுமுதயம்போல வருளுதயம்பெற்ற
த்தகரோ டெங்கூடி விளையாட லாகும், படிமு

முழுதும் விண்முழுதுந் தந்தாலுங் களியாப் பால
ருட னுன்மத்தா பிசாசர்குணம் வருமே. (எ)

வரும்போமென் பனவுமின்றி யென்றுமொரு
படித்தாய் வானுதி தத்துவத்தை விளக்கருந்தி
வெளியா, மிரும்போகல் லோமரமோ வென்னு
நெஞ்சைக் கனன்மே விட்டமெழு காவுருக்கு
மின்பவெள்ள மாகிக், கரும்போகண் டோசீனி
சருக்கரையோ தேனோ கனியமிர்தோ வெனரு
சிகருங் கருத்தவிழ்ந்தா ருணர்வா, ரரும்பா
நன் மணங்காட்டுங் காமரசங்கன்னியறிவாளோ
வபக்குவர்க்கோ வந்நலந்தான் விளங்குமே. (அ)

தானேயு மிவ்வுலக மொருமுதலு மாகாத்தன்
மையினாற் படைத்தளிசருந் தலைமையதா வான,
கோனாக வொருமுதலிங் குண்டெனவும் யூகங்
கூட்டியதுஞ் சகமுடிவிற் குலவுறுமெய்ஞ் ஞான,
வானாக வம்முதலே நிற்குநிலை நயபான மதி
ப்பரிதா மென மோனம் வைத்ததுமுன மனமே,
யானுலு மனஞ்சடமென் றமுங்காத யுண்மை
யறிவித்த விடங்குருவா மருளிலதோ னில்லை.

பொன்னைமாதரை.

பொன்னைமாதரைப்பூமியைநாடிடே
னென்னைநாடியவென் னுயிர்நாதனே

புன்னைநாடுவனுன்னருட்டுவெளி
தன்னைநாடுவன்றன்னந்தனியனே. (க)

தன்னதென்றுரைசாற்றுவனவெலா
நின்னதென்றனைநின்னிடத்தேதந்தே
னின்னமென்னையிடருறக்கூட்டிறைற்
பின்னையுய்கிலன்பேதையனுவியே. (உ)

ஆவியேயுனையானறிவாய்நின்று
சேவியேன்களச்சிந்தைதிறைகொடேன்
பாவியேனுளபான்மையைக்கண்டுநீ
கூவியாளெனையாட்கொண்டகோலமே. (ங)

கோலமின்றிக்குணமின்றிநின்னருட்
சீலமின்றிச்சிறியன்பிழைப்பனே
வாலமுண்டுமமிர்தருவாய்வந்த
காலமெந்தைகதிநிலைகாண்பதே. (ச)

காணுங்கண்ணிற்கலந்தகண்ணேயுனைச்
சேணும்பாருந்திரிபவர்காண்பரோ
வாணும்பெண்ணுமதுவெனும்பான்மையும்
பூணுங்கோலம்பொருந்தியுணிற்கவே. (ரு)

நிற்குநன்னிலைநிற்கப்பெற்றாருள்
வர்க்கமன்றிமனிதரன்றேயையா
ஊர்க்குணககடற்சோங்கன்னபாவியேற்
கிகற்குணங்கண்டெனபெயர்சொல்வதே. (சு)

சொல்லையுன்னித்துடித்ததலாலரு
ளெல்லையுன்னியெனையங்குவைத்திலேன்
வல்லைநீயென்னைவாவென்றிடாவிடிற்
கல்லையாமிசகருமிநடக்கையே. (எ)

கையுமெய்யுங்கருத்துக்கிசையவே
யையதந்ததர்க்கையமினியுண்டோ
பொய்யனேன்சிந்தைப்பொய்கெடபூரண
மெய்யதாமின்பமென்றுவிளைவதே. (அ)

என்றுமுன்னையிதயவெளிக்குளே
துன்றவைத்தனனேயருட்சோதிநீ
நின்றதன்மைநிலைக்கென்னைநேர்மையா
நன்றுதீதறவைத்தநடுவதே. (௯)

வைத்தமேதகம்வருந்தவருந்திடும்
பித்தனோருள்பெற்றுந்திடமிலேன்
சித்தமோனசிவசின்மயானந்தம்
வைத்தஉவயவருட்செம்பொற்சோதியே. (௧0)

செம்பொன்மேனிச்செழுஞ்சுடரேமுழு
வம்பனேனுனைவாழ்த்துமதியின்றி
யிப்பர்வாழ்வினுக்கிச்சைவைத்தேதன்மன
நம்பிவாவெனினென்கொல்செய்வதே. (௧௧)

செய்யுஞ்செய்கையுஞ்சிந்திக்குஞ்சிந்தையு
மையநின்னதென்றெண்ணுமறிவின்றி

வய்யகாமவெகுளிமயக்கமாம்
பாய்யிலேசுழன்றேனென்னபுன்மையே. (கஉ)

ன்புலானரம்பென்புடைப்பொய்யுட
ன்பர்யார்க்குமருவருபபல்லவோ
வன்பொலாமணிமையிறைமையித்தாற்
பன்பமன்றிச்சுகமொன்றுமிலலைய. (கங)

ல்லையுண்டென்றெவர்பக்கமாயினுஞ்
சால்லவோவறியாததொழும்பன்யான்
செல்லவேவொருநுதிக்கறிமையன்னலாம்
ல்லநீயெனைவாழ்விக்கவேண்டுமே. (கச)

வண்டுஞ்சீருண்மெய்யன்பர்க்கேயன்பு
ண்டனனென்புமைறியாதமோ
ாண்டைநீயுன்னடியவனென்று
ாண்டுமேவனன்றித்தொண்டனென்சொல்வதே. (கரு)

னக்குளேயுயிரென்னவிருந்தநீ
னக்கிலேசத்தைமாற்றல்வழக்கன்றோ
னத்தசீருருட்காட்சியலாம்தான்றை
னைக்கவோவறியாதென்றனெஞ்சமே. (கசு)

நஞ்சுகந்துனைநேசித்தமார்க்கண்டர்க்
ஞ்சலென்றவருளறிந்தையயா
ஞ்சமென்றுன்சரணடைந்தெனெங்குஞ்
சஞ்செவேவிகின்றதிற்சுகவாரமைய. (கள)

வாரியேழுமலையும்பிறவுந்தான்
சீரிதானநின்சின்மயத்தேயென்றா
லாரிலேயுளதாவித்திரளதை
யோரிலேனெனையாண்டவொருவனே. (௧௮)

ஒருவரென்னுளத்துள்குங்குறிப்பறிந்
தருள்வரோவெனையாளுடையண்ணலே
மருளனேன்பட்டவாதைவிரிக்கினோ
பெருகுநாளினிப்பேசவிதியின்றே. (௧௯)

இன்றுனக்கன்பிழைத்திலனென்றே
யன்றுதொட்டெனையாளரசேயென்று
நின்றரற்றியநீலனைக்கைவிட்டான்
மன்றமெப்படிநின்னருள்வாழ்த்துமே. (௨௦)

வாழ்த்துநின்னருள்வாரம்வைத்தாலன்றிப்
பாழ்த்தசிந்தைப்பதகனுமுய்வனோ
சூழ்த்துநின்றதொழும்பரையானந்தத்
தாழ்த்துமுக்கணருட்செம்பொற்சோதியே. ( )

சோதியேசுடரேசுகமேதுணை
நீதியேநிசமேநிறைவேநிலை
யாதியேயுனையானடைந்தேனகம்
வாதியாதருள்வாயருள்வானையே. (௨௨)

வானைப்போலவளர்ந்துகொண்டானந்தத்
தேனைத்தந்தெனைச்சேர்ந்துகலந்தமெய்ஞ்

ானத்தெய்வத்தைநாடுவனனெனு
னப்பாழ்கெடவென் றுமிருப்பனே. (உ௩)

ருப்பைக்காந்தமிழுக்கின்றவாறெனைத்
ரும்பிப்பார்க்கவொட்டாமற்றிருவடிக்
ரும்பைத்தந்துகண்ணீர்கம்பலையெலா
ரும்பச்செய்யெனதன்னையொப்பாமனே. (உ௪)

ன்னையப்பனென்னுவித்துணையெனுந்
ன்னையொப்பற்றசற்குருவென்பதென்
னன்னைப்பூரணவின்பவெளிக்குளே
ன்னைவைத்தசுடரெனத்தக்கதே. (உ௫)

க்கேள்வியிற்சார்ந்தநற்பூமியின்
க்கதாகவிளங்குமுதலொன்றே
யக்கணுந்தொழயாவையும்பூத்துக்காய்த்
தாக்கநின்றுமொன்றுய்நிறைவானதே. (உ௬)

னமானசமயங்களாறுக்குந்
ானமாய்நின்றுதன்மயங்காட்டிய
ானபூரணநாதனைநாடியே
னனின்பந்தேக்கித்திளைப்பனே. (உ௭)

தேக்கியின்பந்திளைக்கத்திளைக்கவே
ாக்கமாயெனக்கானந்தமாகியே
போக்கினுடுவரவற்றபூரணந்
ாக்கின்றவாதன்மயமாமதே. (உ௮)

அதுவென்றன்னுமதுவுமறநின்ற
முதியஞானிகண்மோனப்பொருளது
வெதுவென்றெண்ணியிறைஞ்சுவனேழையேன்
மதியுணின்றின்பவாரிவழங்குமே. (௨௯)

வாரிக்கொண்டெனை வாய்மடுத்தின்பமாய்ப்
பாரிற்கண்டவையாவும்பருகினே
யோரிற்கண்டிடுமேமன்கனவென
யாருக்குஞ்சொலவாயிலையையனே. (௩0)

ஐயமற்றவதிவருணர்க்கெலாங்
கையிலாமலகக்கனியாகிய
மெய்யனேயிந்தமேதினிமீதுழல்
பொய்யனேற்குப்புகலிடமெங்ஙனே. (௩௧)

எங்ஙனேயுய்யயானெனதென்பதற்
றங்ஙனேயுன்னருண்மயமாகிலேன்
றிங்கள்பாததிகழப்பணியணி
கங்கைவார்சடைக்கண்ணுதலெந்தையே. (௩௨)

கண்ணிற்காண்பதுன்காட்சியாற்றொழில்
பண்ணல்பூசைபகர்வதுமந்திரம்
மண்ணொடைந்தும்வழங்குயிர்யாவுமே
யண்ணலேநின்னருள்வடிவாகுமே. (௩௩)

வடிவெலாநின்வடிவெனவாழ்த்திடாக்
கடியனேனுமுன்காரணங்காண்பனோ

யவாளெனவெங்குநிறைந்தொளி
ளேயரசேயருளததனே. (௫௪)

தனேயகண்டானந்தனேயருட்
தனேயெனவுன்னைத்தொடர்ந்திலேன்
தனென்பெறுமமலமாயவான்
தனேகல்வியாததுகற்கவே. (௫௫)

றுமென்பலன்கற்றிடுநூன்முறை
ற்றசொற்கள்சுகாரம்பமோநெறி
ல்வேண்டுநிருவிகற்பச்சுகம்
ற்றபேர்பெற்றபேசாப்பெருமையே. (௫௬)

ருமைக்கேயிறுமாந்துபிதற்றிய
டிக்கையகதியுமுண்டாங்கொலோ
மைச்சீரன்பர்க்கன்னையொப்பாகவே
மைப்பேரொளியேயுன்மறைந்தபே. (௫௭)

மணிக்குளொளிர்பரஞ்சோதியாஞ்
மயப்பொருளேபழஞ்செல்வமே
மலத்துப்புழுவனபாவியேன்
மனத்தைக்கரைக்கக்கடவதே. (௫௮)

ரயிலின்பக்கடலுமேதயிது
ரயினுனைவந்துகலந்திலே
ரையிலாவின்பமுள்ளவர்போலவித்
ரயிலேகடித்தேனென்னதன்மையே. (௫௯)

மையுலாம்விழிமாதர்கடோதகப்
பொய்யிலாழும்புலையினிப்பூரைகாண்
கையிலாமலகக்கனிபோன்றவென்
ஐயனேயெனையாளுடையண்ணலே. (௪௰)

அண்ணலேயுன்னடியவர்போலருட்
கண்ணினாலுனைக்காணவும்வாவெனப்
பண்ணினாலென்பசுத்துவம்போயுயும்
வண்ணமாகமனோலயம்வாய்க்குமே. (௪௧)

வாய்க்குங்கைக்குமௌனமௌனமென்
றேய்க்குஞ்சொற்கொண்டிராப்பகலற்றிடா
நாய்க்குமின்பமுண்டோநல்லடியரைத்
தோய்க்குமானந்தத்தூவெளிவெள்ளமே. (௪௨)

தூயதானதுரியவறிவெனுந்
தாயுநீயின்பத்தந்தையுநீயென்றாற்
சேயதாமிந்தச்சீவத்திரளன்றோ
வாயும்பேரொளியானவகண்டமே. (௪௩)

அகண்டவென்னவருமறையாகமம்
புகன்றநின்றன்மைபோதத்தடங்குமோ
செகங்களெங்குந்திரிந்துநன்மோனத்தை
யுகந்தபேருனையொன்றுவரையனே. (௪௪)

ஐயனேயுனையன்றியொருதெய்வங்
கையினாற்றொழவுங்கருதேன்கண்டாய்

பொய்யனாகிலும்பொய்யுரையேன்சுத்த
மெய்யனானுனக்கேவெளியாகுமே. (சரு)

வெளியினின்றவெளியாய்விளங்கிய
வொளியினின்றவொளியாமுன்றன்னைநான்
றெளிவுதந்தகல்லாலடித்தேவென்று
ளிபொருந்தவன்றேகற்றகல்வியே. (சசா)

ல்லையுற்றகருத்தினர்கார்நிறத்
ல்லையொத்தகுழலினராசையா
லல்லையற்றமயல்கொளவோவெழிற்
தில்லையிற்றிகழுந்திருப்பாதனே. (சஎ)

திருவருட்டெய்வச்செல்விமலைமக
ளொருவிருக்கின்றமேனியொருபரங்
கருவைமுக்கணெங்கோவைப்பணிநெஞ்சே
ருவிருக்கின்றகன்மமிங்கில்லையே. (சஅ)

ன்மமேதுகடுநரகேதுமேற்
ஜென்மமேதெனைத்தீண்டக்கடவதோ
வென்மனோரதமெய்துமபடிக்கரு
ணன்மைகூர்முக்கணாதனிருக்கவே. (சகூ)

ாதகீதனென்னாதன்முக்கட்பிரான்
வேதவேதியன்வெள்விடையூர்திமெய்ப்
போதமாய்நின்றபுண்ணியன்பூந்திருப்
பாதமேகதிமற்றிலைபாழ்நெஞ்சே. (ருO)

மற்றுனக்குமயக்கமென்வன்னெஞ்சே
கற்றைவார்சடைக்கண்ணுதலோனருள்
பெற்றபேரவரேபெரியோரெலா
முற்றுமோர்ந்தவர்மூதுரையர்த்தமே. (ருக)

உரையிறந்துளத்துள்ளவிகாரமாந்
திரைகடந்தவர்தேடுமுக்கட்பிரான்
பரைநிறைந்தபரப்பெங்ஙனங்ஙனே
கரைகடந்தின்பமாகக்கலப்பனே. (ருஉ)

கலந்தமுத்திகருதினுங்கேட்பினு
நிலங்களாதியுநின்றெனைப்போலவே
யலந்துபோயினமென்னுமருமறை
மலர்ந்தவாய்முக்கண்மாணிக்கச்சோதியே, ( )

சோதியாதெனைத்தொண்டருட்கூட்டியே
போதியாதவெல்லாமெளப்போதிக்க
வாதிகாலத்திலுன்னடிக்காந்தவ
மேதுநான்முயன்றேன்முக்கணெந்தையே. ( )

எந்தநாளைக்குமீன்றருடாயென
வந்தசீரருள்வாழ்கவென்றன்னுவேன்
சிந்தைநோக்கந்தெரிந்துகுறிப்பெலாந்
தந்துகாக்குந்தயாமுக்கணாதியே. (ருரு

கண்ணகன்றவிக்காசினியூடெங்கும்
பெண்ணோடாண்முதலாமென்பிறவியை

ண்ணவேவாவரிதேதழைக்கதிபெறும்
ணமுக்கண்மணிவந்துகாக்குமே. (ருசு)

க்குநின்னருட்காட்சியல்லாலொரு
ாக்குமில்லையென்புந்திக்கிலேசத்தை
கியாளுகைநின்பரமன்பின
க்கமேமுக்கணானந்தமூர்த்தியே. (ருஎ)

னந்தங்கதியென்னவென்ஞானந்த
ானஞ்சொன்னமுறைபெறமுக்கணெங்
ாணிங்கீந்தகுறிப்பதனால்வெறுங்
னன்செய்கைதிருவருட்செய்கையே. (ருஅ)

கயினாற்றொழுதேத்திக்கசிந்துள
ய்யினானுனைக்காணவிரும்பினேன
யனேயரசேயருளேயருட்
டயலோர்புறம்வாழ்சகநாதனே. (ருகூ)

கத்தின்வாழ்வைச்சதமெனவெண்ணியே
குத்ததீமைவிளையவிளைக்கின்றே
கத்துளாரமுதாமையநின்முத்தி
கத்தினான்வந்துதோய்வதெக்காலமே (சு0)

ாலமென்றுங்கடந்தொளிராநின்ற
லமேநின்றிருவருளாலிந்த்ர
ாலமாமிச்சகமெனவெண்ணிநின்
காலநாடுதலென்றுகொடியனே. (சுக)

கொடியவெவ்வினைக்கூற்றைத்துரந்திடு
மடிகளாம்பொருளேநினக்கன்பின்றிப்
படியிலேழைமைப்பற்றுகின்றேன்வெறு
மிடியினேன்கதிமேவும்விதியின்றே. (௬௨)

விதியையும்விதித்தென்னைவிதித்திட்ட
மதியையும்விதித்தம்மதிமாயையிற்
பதியவைத்தபசுபதிநின்னருட்
கதியையெப்படிக்கண்டுகளிப்பதே. (௬௩)

கண்டகண்ணுக்குக்காட்டுங்கதிரெனப்
பண்டுமின்றுமென்பானின்றுணர்த்திடு
மண்டனேயுனக்கோர்பதினாயிரந்
தெண்டனென்பொய்ம்மைதீர்த்திடல்வேண்டுமே

வேண்டும்யாவுமிறந்துவெளியிடைத்
தூண்டுவாரற்றசோதிப்பிரானென்பாற்
பூண்டவன்பர்தம்பொற்பணிவாய்க்குமே
லீண்டுசென்மமெடுப்பனனந்தமே. (௬௫)

எடுத்ததேகமிறக்குமுனேயெனைக்
கொடுத்துநின்னையுங்கூடவுங்காண்பனோ
வடுத்தபேரறிவாயறியாமையைக்
கெடுத்தவின்பக்கிளர்மணிக்குன்றமே. (௬௬)

குன்றிடாதகொழுஞ்சுடரேமணி
மன்றுளாடியமாணிக்கமேயுனை

ன்றியார் துணையாருறவார்கதி
யன்றுநீயெனக்கின்னருள்செய்வதே. (௬௭)

ருளெலாந்திரண்டோர்வடிவாகிய
பாருளெலாம்வல்லபொற்பொதுநாதவென்
ருளெலாங்கெடுத்தேயுளமன்னலா
ருளெலாமிரிந்தெங்கொளித்திட்டதே. (௬௮)

ங்குமென்னையிகலுறவாட்டியே
ங்கஞ்செய்தபழவினைபற்றற்று
ங்கணுவுன்னடியிணையன்றியே
ங்கவேறிடமுண்டோசகத்திலே. (௬௯)

ண்டவர்க்கன்றியுட்பசியோயுமோ
ண்டவர்க்கன்றிகாதலடங்குமோ
தாண்டருக்கெளியானென்றுதோன்றுவான்
ண்டமிழ்க்கிசைவாகமதிக்கவே. (௭0)

தியுங்கங்கையுங்கொன்றையுமத்தமும்
பாதியுஞ்சென்னிப்புனிதநின்பொன்னடிக்
தியைவிட்டிந்தக்காமத்திலாழ்ந்தவென்
தியையெண்ணிவிழிதுயிலாதன்றே. (௭௧)

ன்றெனச்சொலவாமெனவற்புத
ன்றெனச்சொலநண்ணியநன்மையை
யொன்றெனச்சொனவொண்பொருளையொளி
நின்றெனக்கருள்வாயிருளேகவே. (௭௨)

இருவரேபுகழ்ந்தேத்தற்கினியரா
மொருவரேதுணையென்றுணராய்நெஞ்சே
வருவரேகொடுங்காலர்கள்வந்தெதிர்
பொருவரேயவர்க்கென்சொல்புகல்வதே. (எ௩)

புகழுங்கல்வியும்போதமும்பொய்யிலா
வகமும்வாய்மையுமன்புளித்தவே
சுகவிலாசத்துணைப்பொருடோற்றமாங்
ககனமேனியைக்கண்டனகண்களே. (எ௪)

கண்ணுணின்றவொளியைக்கருத்தினை
விண்ணுணின்றுவிளங்கியமெய்யினை
யெண்ணியெண்ணியிரவும்பகலுமே
நண்ணுகின்றவர்நான்றொழுந்தெய்வமே. (எ௫)

தெய்வம்வேறுளதென்பவர்சிந்தனை
நைவரென்பதுநற்பரதற்பர
சைவசிற்சிவனேயுனைச்சார்ந்தவ
ருய்வரென்பதும்யானுணர்ந்தேனுற்றே. (எ௬)

உற்றவேளைக்குறுதுணையாயிந்தச்
சுற்றமோநமைக்காக்குஞ்சொலாய்நெஞ்சே
கற்றைவார்சடைக்கண்ணுதல்பாதமே
பற்றதாயிற்பரசுகம்பற்றுமே (எஎ)

பற்றலாம்பொருளேபரம்பர்றிறு
லுற்றமாதவர்க்குண்மையைநல்குமே

...ற்றும்வேறுளமார்க்கமெலாமெடுத்
...தற்றுவார்மனமேகதியெய்தவே. (எஅ)

ஆரணம்.

ஆரணமார்க்கத்தாகமவாசி
யற்புதமாய்நடந்தருளுங்
...ாரணமுணர்த்துங்கையுநின்மெய்யுங்
கண்கண்மூன்றுடையவென்கண்ணே
ஆரணவறிவிற்கண்டிலமதனாற்
போற்றியிப்புந்தியோடிருந்து
...ாரணியுள்ளமட்டுமேவணங்கத்
நமியனேன்வேண்டிடத்தகுமே. (க)

இடமொருமடவாளுலகனைக்கிந்திட்
டெவ்வுலகத்தையுமீன்றாங்
...டமுறாமகிலமடங்குநாளம்மை
தன்னையுமொழித்துவிண்ணெனவே
...டருறுசோதிக்கருணையங்கடலே.
பாயிருட்படுகரிற்கிடக்கக்
...டனமேதாநினைப்புமறப்பெணுந்திரையெக்
கவர்ந்தெனைவளர்ப்பதுன்கடனே. (உ)

...ளம்பெறுஞானவாரிவாய்மடுத்து
மண்ணையும்விண்ணையுந்தெரியா
...ளம்பெறுந்துரும்பொத்தாவியோடாக்கை
யானந்தமாகவேயலந்தேன்

களம்பெறுவஞ்சநெஞ்சினர்காணுக்
காட்சியேசாக்ஷியேயறிஞ
ருளம்பெறுந்துணையேபொதுவினினடிக்கு
முண்மையேயுள்ளவாறிதுவே. (௩)

உள்ளமேநீங்காவென்னைவாவாவென்
றுலப்பிலாவானந்தமான
வெள்ளமேபொழியுங்கருணைவான்முகிலே
வெப்பிலாத்தண்ணருள்விளக்கே
கள்ளமேதுரக்குந்தூவெளிப்பரப்பே
கருவெனக்கிடந்தபாழ்மாயப்
பள்ளமேவீழாதெனைக்கரையேற்றிப்
பாலிப்பதுன்னருட்பரமே. (௪)

பரம்பரமாகிப்பக்குவம்பழுத்த
பழவடியார்க்கருள்பழுத்துச்
சுரந்தினிதிரங்குந்தானகற்பகமே
சோதியேதொண்டனேனின்னை
யிரந்துநெஞ்சுடைந்துகண்டுயில்பொரும
லிருந்ததுமென்கணிலிருட்டைக்
கரந்துநின்கண்ணுற்றுயில்பெறல்வேண்டிக்
கருதினேன்கருத்திது தானே. (௫)

கருத்தினுட்கருத்தாயிருந்துநீயுணர்த்துங்
காரணங்கண்டுசும்மாதான்

வருத்தமற்றிருந்துசுகம்பெறுவண்ணம்
வருந்தினேன்மதியின்மைதீர்ப்பா
ரொருத்தராருளப்பாடுணர்பவர்யாவ
ருலகவர்பன்னெறியெனகருப்
பொருத்தமோசொல்லாய்மௌனசற்குருவே
போற்றிநின்பொன்னடிப்போதே. (சு)

அடியெனுமதுவுமருளெனுமதுவு
மறிந்திடினிர்க்குணநிறைவு
முடியெனுமதுவும்பொருளெனுமதுவு
மொழிந்திடிற்சுகமனமாயைக்
குடிகெடவேண்டிற்பணியறநிற்றல்
குணமெனப்புன்னகைகாட்டிப்
படிமிசைமௌனியாகிநீயாளப்
பாக்கியமென்செய்தேன்பரனே. (எ)

என்செயலின்றியாவுநின்செயலென்
றெண்ணுவேனெவ்வொருகாலம்
புன்செயன்மாயைமயக்கினின்செயலாப்
பொருந்துவேனஃதொருகாலம்
பின்செயல்யாதுநினைவின்றிக்கிடப்பேன்
பித்தனேனன்னிலைபெறநின்
றன்செயலாகமுடித்திடல்வேண்டுஞ்
சச்சிதானந்தசற்குருவே, (அ)

குருவுருவாகிமௌனியாய்மௌனக்
கொள்கையையுணர்த்தினையதனாற்

கருவுருவாவதெனக்கிலையிந்தக்
 காயமோபொய்யெனக்கண்ட
திருவுருவாளரனுபவநிலையுஞ்
 சேருமோவாவலோமெத்த
வருவுருவாகியல்லவாய்ச்சமய
 மளவிடாவானந்தவடிவே. (௯)

வடிவிலாவடிவாய்மனநினைவணுகா
 மார்க்கமாய்நீக்கருஞ்சுகமாய்
முடிவிலாவீட்டின் வாழ்க்கைவேண்டினர்க்குன்
 மோனமல்லால்வழியுண்டோ
படியிருளகலச்சின்மயம்பூத்த
 பசுங்கொம்பையடக்கியோர்கல்லா
லடியிலேயிருந்தவானந்தவரசே
 யன்பரைப்பருகுமாரமுதே. (௧0)

சொல்லற்கரிய.

சொல்லற் கரிய பரம்பொருளே சுகவா ரிதி யே சுடர்க்கொழுந்தே, •வெல்லற் கரிய மயலி லெனை விட்டெங் கொளித்தா யாகெட்டேன், கல்லிற் பசிய நாருரித்துக் கடுகிற்பெரிய கட லடைக்கு, மல்லிற் கரிய வந்தகனூர்க் காளாக் கினையோ வறியேனே. (௧)

அறிவிற் கறிவு தாரகமென் றறிந்தேயறிவோ டறியாமை, நெறியிற் புகுதா தோர்படித்தாய்

னின்றலையுந் தெரியாது, குறியற் றகண்டா தீதம
பக் கோதி லமுதே நினைக்குறுகிப், பிறிவற்றிரு
க்க வேண்டாவோ பேயேற் கினிநீ பேசாயே. ()

பேசா வனுபூ தியையடியேன் பெற்றுப்பிழை
க்கப்பேரருளாற, றேசோமயந்தந் தினியொரு
கா்ற் சித்தந் திருளுந் தீர்ப்பாயோ, பாசா டவி
யைக் கடந்தவன்பர் பற்று மகண்டப்பரப்பான
வீசா பொதுவி னடமாடு மிறைவா குறையாவி
ன்னமுதே. (ரு)

இன்பக் கடலிற் புகுந்திடுவா னிரவும்பகலுந்
ந்தாற்றும, லன்பிற் கரைந்துகரைந்துருகி யண்
ணு வரசே யெனக்கூவிப், பின்புற் றழுஞ்சேயெ
னவிழிநீர் பெருக்கிப் பெருக்கிப் பித்தாகித், து
ன்பக் கடல்விட் டகல்வேனு சொரூபா னந்த
ச்சுடர்க்கொழுந்தே. (சு)

கொழுந்து திகழ்வெண் பிறைச் சடிலக் கோ
வே மன்றிற் கூத்தாடற், கெழுந்த சுடரே யிமய
வரை யென்றாய் கண்ணுக்கினியானே, தொழுந்
தெய் வமுநீ குருவுநீதுணைநீ தந்தைதாயுநீ,யழு
ந்தும் பவநீ நன்மையுநீ யாவியாக்கை நீதானே.

தானே யகண்டாகாரமயந் தன்னி லெழுந்து
பொது நடஞ்செய், வானே மாயப் பிறப் பறுப்
பான் வந்துன் னடிக்கே கரங் கூப்பித், தேனே

யென்னைப் பருக வல்ல தெள்ளா ரமுதே சிவ லோகக், கோனே யெனுஞ்சொன் னினது செவி கொள்ளா தென்னோ கூறாயே. (கூ)

கூறா நின்ற விடர்க்கவலைக் குடும்பக் கூத்துட் டுளைந்துதடு, மாறா நின்ற பாவியைநீ வாவென்ற ழைத்தா லாகாதோ, நீறார் மேனி முக்கணுடை நிமலா வடியார் நினைவினிடை, யாறாய்ப் பெரு கும் பெருங்கருணை யரசேயென்னை யாள்வானே.

வானே முதலாம் பெரும்பூதம் வகுத்துப் புர ந்து மாற்றவல்ல கோனே யென்னைப் புரக்குநெ றிகுறித்தா யிலையேகொடியேனைத், தானேபடை த்திங் கென்னபலன் றன்னைப்படைத்தா யுன்க ருத்தை, நானே தென்றிங் கறியேனே நம்பினே ன்கண் டருள்வாயே. (அ)

கண்டார் கண்ட காட்சியுநீ காணார் காணக் கள்வனுநீ. பண்டா ருயிர்நீ யாக்கையுநீபலவாஞ் சமயப் பகுதியுநீ, யெண்டோண் முக்கட் செம் மேனி யெந்தாய் நினக்கே யெவ்வாறு, தொண் டாய்ப் பணிவ ரவர்பணிநீ சூட்டிக் கொள்வ தெவ்வாறே. (கூ)

சூட்டி யெனதென் றிடுஞ்சுமையைச் சுமத்தி யெனையுஞ் சுமையாளாக், கூட்டிப்பிடித்துவினை வழியே கூத்தாட் டினையே நினதருளால், வீட்

டக் கருது மப்போது வெளியா முலக வியப்
ணைத்து, மேட்டுக் கடங்காச் சொப்பனம்போ
லந்தா யிருந்த தென்சொல்வேன். (௯0)

வ ம் ப னே ன்.

வம்பனேன் கள்ளங் கண்டு மன்னருள் வெள்
ராய், வும்பர்பா லேவல் செய்யென் றுணர்த்
னை யோகோ வானோர், தம்பிரா னேநீ செய்த
பவுக்குங் கைம்மா றுண்டோ, வெம்பிரானுய்ந்
ஞய்ந்தே னினியொன் றுங் குறைவிலேனே.

குறைவிலாநிறைவாய் ஞானக் கோதிலானந்த
பள்ளத், துறையிலே படிந்து மூழ்கித் துளைந்
நான் றேன்று வாறுன்,ஞறையிலேயுணர்த்தி
ான வொண்சுடர் வைவாடந்த, விறைவனே
ணைப்பி ரிந்திங் கிருக்கிலே னிருக்கி லேனே. ()

இருநில மாதி நாத மீறதா மிவைக டந்த,பெ
லை மாய தூயபேரொளிப் பிழம்பாய்நின் றுங்,
தரு மகண்டா னந்தக் கடவுணின் காட்சி
ண, வருகவென் றழைத்தா லன்றி வாழ்வுண்
ா வஞ்சனேற்கே. (௬)

வஞ்சனி யழுக்கா றுதி வைத்திடும் பாண்ட
ன, நெஞ்சனே வலிதின் மேன்மே னெக்கு
க் குருகப் பண்ணி, யஞ்சலி செய்யுங் கையு

மருவிநீர் விழியு மாகத் தஞ்சமென் றிரங்கிக்
காக்கத் தற்பரா பரமு னக்கே. (ச

உனக்குநா னடித்தொண் டாகியுன்னடிக்கன்
பு செய்ய, வெனக்குநீ தோற்றியஞ்சே லென்னு
நா ளெந்தநாளோ, மனக்கிலே சங்க டர்ந்தமா
வர்க் கிரண்டற் றேருங்குந். தனக்குநே ரில்ல
வொன்றை சச்சிதானந்த வாழ்வே. (ரு

வாழ்வென வயங்கி யென்னை வசஞ்செய்
மருட்டும்பாழ்த்த, வூழ்வினைப் பகுதி கெட்டிா
குன்னையுங் கிட்டு வேனே, தாழ்வெனுஞ் சம
நீங்கித் தமையுணர்ந் தோர்கட் கெல்லாஞ், சூ
வெளிப் பொருளே முக்கட் சோதியே யம
ரேறே. (ச

ஏறுவாம் பரியா வாடை யிருங்கலை யுரிய
வென்று, நாறுநற் சாந்த நீறு நஞ்சமே யமுதா
கொண்ட, கூறருங் குணத்தோயுன்றன் குன
கழல் குறுகி னல்லா, லாறுமோ தாப சோபம
லுமோ வல்லருனே. (

தானமுந் தவமும் யோகத் தன்மையுமுண
வென்பான், ஞானமுந் தெவிட்டா வின்ப ந
மையு நல்கு வாயோ, பானலங் கவர்ந்த தி
சொற் பச்சிளங் கிள்ளை காண, வானவரிறைஞ
மன்றுள் வயங்கிய நடத்தி னனே. (

நடத்தியிவ் வுலகை யெல்லா நாதநீ நிறைந்த
ன்மை, திடத்துட னறிந்தா னந்தத் தெல்லமு
ருந்தி டாதே, விடத்திர ளனைய காம வேட்
கயி லழுந்தி மாயைச், சடத்தினை மெய்யென்
றெண்ணித் தளரவோ தனியனேனே. (கூ)
தணிவளர் பொருளே மாறாத் தன்னருங் கரு
ா பூத்த, வினையகற் பகமே முக்க ணெந்தை
ப நினைக்கன் பின்றி,நனிபெரும் குடிலங் காட்
நயனமேவற் கறிய கூந்தல், வனிதையர் மயக்கி
ழ்ந்து வருந்தவோ வம்பனேனே. (க0)

சிவன்செயல்.

சிவன்செய லாலே யாதும் வருமெனத் தே
ஞளு, மவந்தரு நினைவை யெல்லா மகற்றி
ஞசை வெல்லங், கவர்ந்து கொண் டிழுப்ப
தக் கட்டிலே யகப்பட் டையோ பவந்தனை
டி யீட்டிப் பதைக்கின்றேன் பாவியேனே.
பாவியே னினியென் செய்கேன் பரமனே
ளிந்துன் பாதஞ் சேவியேன் விழிநீர் மல்கச்
சிவ வென்று தேம்பி, யாவியே நிறைய வந்த
முதமே யென்ன னந்தோ, சாவிபோஞ் சம
தாழ்ந்து சகத்திடத் தவிக்கின் றேனே. ()
இடைந்திடைந் தேங்கி மெய்புள கிப்பவெழு
தழுந் தையநின் சரண, மடைந்தன னினிநீ

கைவிடே னுனக்கே யபயமென் றஞ்சலி செய்
துள்,ளுடைந்துடைந் தெழுந்து சித்திரப்பாவை
யொத்துநா னசைவற நிற்பத், தொடர்ந்துநீயெ
னையாட் கொள்ளுநா ளென்றோ சோதியே யா
னே. (௬

ஆதியாய் நடுவா யந்தமாய்ப் பந்தம் யாதுமற்
றகம்புற நிறைந்த, சோதியாய்ச் சுகமா யிருந்த
வெம் பெருமான் றொண்டனேன் சுகத்திலே
யிருக்கப் போதியா வண்ணங் கைவிடன் முறை
யோ புன்மையே னென்செய்கேன் மனமோ,
வாதியா நின்ற தன்றியும் புலன்சேர் வாயிலோ
தீயினும் கொடிதே. (௭)

வாயிலோ ரைந்திற் புலனென்னும் வேடர் வந்
தெனை யீர்த்துவெங் காமத், தீயிலே வெதுப்பி
யுயிரொடுந் தின்னச் சிந்தைநைந் துருகிமெய்
மறந்து, தாயிலாச் சேய்போ லலைந்தலைப் பட்
டேன் றாயினுங் கருணையா மன்று, ஞாயக மாகி
யொளிவிடு மணியே நாதனே ஞானவா ரிதியே.

ஞானமே வடிவாய்த் தேடுவார் தேடு நாட்ட
மே நாட்டத்து ணிறைந்த, வானமே யெனக்கு
வந்துவந் தோங்கு மார்க்கமே மருளர்தாமறியா
மோனமே முதலே முத்திநல் வித்தே முடிவிலா
வின்பமே செய்யுந், தானமே தவமே நின்னைந
னினைந்தேன் றமியனேன் றனைமறப் பதற்கே. (

றமலி யுலக வாழ்க்கையே வேண்டும் வந்து
னன்பர்தம் பணியா, மறமதுகிடைக்கினன்
ா னந்த வற்புத நிட்டையி னிமித்தந், துற
வேண்டு மௌனியா யெச்குத் தூயநல்
டரி னின்னம், பிறவியும் வேண்டும் யானெ
இறக்கப் பெற்றவர் பெற்றிடும் பேறே. (எ)
பெற்றவர் பெற்ற பெருந்தவக் குன்றேபெரு
கருணைவா ரிதியே, நற்றவத் துணையே யா
தக் கடலே ஞாதுரு ஞானஞே யங்க, ளற்ற
க் கருத நட்புடைக் கலப்பே யனேகமாய்
னடிக் கன்பு, கற்றதுங் கேள்வி கேட்டது
னைக் கண்டிடும் பொருட்டன்றோ காணே. ()
ன்றுநால் வருக்கு மொளிநெறி காட்டு மன்
டச் சோதியே செம்பொன், மன்றுண்முக்
ணுங் காளகண்டமுமாய்வயங்கிய வானமே
ன்ஞட், டின்றுகூரிருளைத் துரந்திடு மதியே
ன்பமு மின்பமு மாகி, நின்றவா தனையைக்
ந்தவர் நினைவே நேசமே நின்பரம் யானே. ()
பானெனல் காணேன் பூரண நிறைவில் யாதி
யிருந்தபே ரொளிநீ, தானெனநிற்குஞ் சமத்
லென்னைத் தன்னவ ஞக்கவுந் தருங்காண்,
னென வயங்கி யொன்றிரண் டென்று மார்க்
ா நெறிதந்து மாறுத், தேனெனருசித்துளன்
ரக் கலந்த செல்வமே சிற்பர சிவமே. (கo)

தன்னையொருவர்.

தன்னை யொருவர்க் கறிவரிதாய்த் தானே தா
ஞ யெங்குநிறைந், துன்னற் கரிய பரவெளியா
யுலவா வமுதா யொளிவிளக்கா, யென் னுட்கல
ந்தா யானறியா திருந்தா யிறைவா வினியேனு
நின்னைப் பெறுமா றெனக்கருளா னில்லையைக்
கொடுக்க நினையாயோ. (க)

நினையு நினைவுக் கெட்டாத நெறிபெற் றுணா
ந்த நெறியாளா, வினையைக் கரைக்கும் பரமவி
ன்ப வெள்ளப் பெருக்கே நினதருளான், மனைவி
புதல்வ ரன்னை பிதா மாடு வீடென் றிடுமயக்கா
தனையுமறந்திங் குனைமறவாத் தன்மை வருமோ
தமியேற்கே. (உ)

வரும்போ மென்னு மிருநிலைமை மன்னு தொ
ருதன் மைத்தாகிக், கரும்போ தேனோ முக்கனி
யோ வென்ன வென் னுட் கலந்துநலந், தரும்பே
ரின்பப் பொருளேநின் றன்னை நினைந்து நெக்கு
ருகே, னிரும்போ கல்லோ மரமோவென் னிதய
மியாதென் றறியேனே. (ங

அறியுந் தரமோ நானுன்னை யறிவிக் கறிவா
நிற்கையினாற், பிறியுந் தரமோ நீயென்னைப் பெ
ம்மா னேபே ரின்பமதாய்ச், செறியும் பொரு
ளே நின்னையன்றிச் செறியாப் பொருளுன் டெ
றும்பேறறை, நெறிநின் றொழுக விசாரித்தான
னக்கோ வில்லை யெனக்காமே. (ச

ணதென் பதும்பொய் யானெனல் பொய்யெ
ா மிறந்தவிடங்காட்டு, நினதென்பதும்பொய்
னல்பொய் நிற்குநிலைக்கே நேசித்தேன், மன
ன் பதுமோ வென் வசமாய் வாராதைய நின்
ுளோ, தனதென் பதற்கு மிடங் காணேன்
பே னெவ்வா றுய்வேனே. (ரு)

ய்யும் படிக்குன் றிருக்கருணை யொன்றைக்
டுத்தா லுடையாய் பாழ்ம், பொய்யு மாவா
ழுக்காறும் படைபுட் டோடு நன்னெறியா.
ய்யு மறிவு பெறும்பேறும் விளங்கு மெனக்
ன் னடியார்பாற், செய்யும் பணியுங்கைகூடுஞ்
தைத் துயருந் தீர்ந்திடுமே. (சா)

ந்தைத் துயரென் றொருபாவி சினந்து சின
போர்முயங்க, நிந்தைக் கிடமாய்ச் சகவாழ்
நிலையென் றுணர்ந்தே நிற்கின்றே, னெந்தப்
யுன் னருள்வாய்க்கு மெனக்கெப் படிநீ யரு
செய்வாய், பந்தத்துயரற் றவர்க்கெளியபரமா
தப் பழம்பொருளே. (எ)

பொருளைப் பூவைப் பூவையரைப் பொருளெ
றெண்ணு மொரு பாவி, யிருளைத் துரந்திட்
ானிநெறியை யென்னுட் பதிப்ப தென்று
ோலோ, தெருளத் தெருள வன்பர் நெஞ்சங்
ந்தித் துருகத் தெவிட்டாத, வருளைப் பொ
ுங் குணமுகிலே யறிவா னந்தத் தாரமுதே.

ஆரா வமிர்தம் விரும்பினர்க ளறிய விடத்தை
யமிர்தாக்கும், பேரா னந்த சித்த னெனும் பெ
ரியோ யாவிக் குரியோய் கேள், காரா கிருகவ
லேயினிடைக் கட்டுண் டிருந்த கலேக ளெல்லா
மூரா லொருநாள் கையுணவேற் றுண்டா லென
க்கிங் கொழிந்திடுமே. (கூ

எனக்கென் றிருந்த வுடல் பொருளும் யானு
நினவென் றீந்தவண்ண, மனைத்து மிருந்து மி
தாக வருளாய் நில்லாதழிவழக்காய், மனத்துட்
புகுந்து மயங்கவுமென் மதிக்குட் களங்கம்வந்
தென்னே, தனக்கொன் றுவமை யறநிறைந்
தனியே தன்னந் தனிமுதலே. (கu

ஆசைப்பயனும்.

ஆசையெனும் பெருங்காற்றா டிலவம்பஞ் செ
னவுமன தலேயுங் கால, மோசம்வரு மிதனே
கற்றதுங்கேட் டதுந்தூர்ந்து முத்திக் கான,
சமுநல் வாசமும் போய்ப் புலனுயிற் கொடுமை
பற்றி நிற்பரந்தோ, தேசுபழுத் தருள்பழுத்த
ராபரமே நிராசையின்றேற் றெய்வ முண்டோ

இரப்பானங் கொருவனவன் வேண்டுவ கே
டருள்செயென வேசற் றேதான், புரப்பான்
னருணுடி யிருப்பதுபோ லெங்கு நிறைபொ
ளே கேளாய், மரப்பான்மை நெஞ்சினன்யா

வண்டுவகேட் டிரங்கெனவே மௌனத் தோ
ங், தரப்பான்மையருணிறைவி லிருப்பதுவோ
ராபரமே சகச நிட்டை. (உ)

ட்டையிற்பம்பர சாலம் போலெலா
ட்டுவா னிறையென வறிந்து நெஞ்சமே
கட்டமொன் றறவருட்செயலி னிற்றியேல்
ட்டறந் துறவற மிரண்டு மேன்மையே. (௩)

தன்னெஞ்ச நினைப்பொழியா தறிவிலிநான்
ானமெனுந் தன்மைபேச, வுன்னெஞ்ச மகிழ்
தொருசொல் லுரைத்தனையே யதனையுன்னி
ருகே னையா. வன்னெஞ்சோ விரங்காத மர
னஞ்சோ விருப்புநெஞ்சோ வையிரமான, கன்
னஞ்சோ வலதுமண்ணுங் கட்டிநெஞ்சோவெ
துநெஞ்சங் கருதிற் றுனே. (௪)

ாழி சோபனம் வாழிநல் லன்பர்கள்
ழ வந்தரு டோற்றமுஞ் சோபன
ாழி போலருளையன் மௌனத்தா
லழை யேன்பெற்ற வின்பமுஞ் சோபனம். ()

கொடுக்கின் றோர்கள்பாற் குறைவையா தியா
னனும் குதர்க்கம், விடுக்கின் றோர்கள்பாற்
கிலா துள்ளன்பு விடாதே, யடுக்கின் றோர்க
க் கிரங்கிடுந் தண்டமி ழலங்க, ளெடுக்கின்
றோர்களைச் சோதியா ததுபரஞ் சோதி. (௬)

உலக மாயையி லேயெளி யேன்றனை யுழல
விட்டனை யேயுடை யாயரு, ளிலகு பேரின்ப
வீட்டினி லென்னையு மிருத்தி வைப்பதெக் கா
லஞ் சொலாயெழிற், றிலக வாணுதற் பைந்தொ
டி கண்ணிணை தேக்க நாடகஞ் செய்தடி யார்க்
கெலா, மலகி லாவினை தீர்க்கத் துசங்கட்டு மப்
பனேயரு ளானந்த சோதியே. (எ)

முன்னி லைச்சுட் டொழுதியெனப் பலகாலு
நெஞ்சேநான் மொழிந்தே னேநின், றன்னிலை
யைக் காட்டாதே யென்னையொன்றாச் சூட்டா
தே சரணன் போந்த, வந்நிலையே நிலையந்த நிலை
யிலே சித்திமுத்தி யனைத்துந் தோன்றும், நன்
னிலையி தன்றியிலை சுகமென்றே சுகர்முதலோர்
நாடினரே. (அ)

அத்துவிதம் பெறும்பேறன் றறியாமல் யானெ
னும்பே யகந்தை யோடு, மத்தமதி யினர்போல
மனங்கிடப்ப வின்னமின்னம் வருந்து வேனோ;
சுத்தபரி பூரணமாய் நின்மலமா யகண்டிதமாய்
ச் சொரூபா னந்த, சத்திகணீங் காதவணாந்தன்
மயமா யருள்பழுத்துத் தழைத்த வொன்றே. (

தந்தை தாயுநீ யென்னுயிர்த்துணையுநீ சஞ்
சல மதுதீர்க்க, வந்த தேசிக வடிவுநீ யுனையலா
ன் மற்றொரு துணைகாணே, னந்த மாதியு மளட

நுஞ் சோதியே யாதியே யடியார்தஞ், சிந்தை
வியெ தாயுமா னவனெனுஞ் சிரகிரிப் பெரு
னே. (௧0)

காதி லோலையை வரைந்து மேற் குமிழையுங்
விவேள் கருநீலப், போது போன்றிடுங் கண்
யர் மயக்கிலெப் போதுமே தளராமன், மா
காதலி பங்கனை யபங்கனை மாடமா ளிகைசூ
ந், சேதுமேவிய ராமநா யகன்றனைச் சிந்தை
ய் மடநெஞ்சே. (௧௧)

அண்டமுமாய்ப் பிண்டமுமா யளவிலாத வா
ருக் கோருயிரா யமர்ந்தா யானுற், கண்டவ
ர் கேட்டவரா ருன்னு னுன்னைக் காண்பதல்
லென்னறிவாற் காணப்போமோ, வண்டுள
மணிபார்பன் புதல்வனோடு மனைவி யொடுங்கு
ருந்து வணங்கிப் போற்றும், புண்டரிகபுரத்
னின்று தாந்தமெனன போதாந்த நடம் புரியும்
ரித வாழ்வே. (௧௨)

பொறியிற் செறியைம் புலக்கனியைப் புந்திக்
ரா றற் புகுந்திழுத்து, மறுகிச் சுழலு மனக்கு
கு மாளவாளா விருப்பேனோ, வறிவுக்கறிவா
பூரணமா யகண்டா னந்தமயமாகிப், பிறிவ
ருக்கும் பெருங்கருணைப் பெம்மா னேயெம்
ருமானே. (௧௩)

உரையுணர் விறந்து தம்மை யுணர்பவ ருணர்
வி னூடே, கரையிலா வின்ப வெள்ளங் காட்
டிடு முகிலே மாருப், பரையெனுங் கிரணஞ்சூழ்
ந்த பானுவே நின்னைப் பற்றித், திரையிலா நீர்
போற் சித்தந் தெளிவனோ சிறிய னேனே. (கசு)

கேவல சகலமின்றிக் கீழொடு மேலா யெங்கு,
மேவியவருளின் கண்ணாய் மேவிட மேலாயின்ப
தாவிட வின்பா தீதத் தனியிடை யிருத்தி வை
த்த, தேவெனு மௌனி செம்பொற் சேவடி சி
னைசெய்வாம். (கஎ)

நேற்றுளா ரின்று மாளா நின்றன ரதனைக்க
ண்டும், போற்றிலே னின்னை யந்தோ போக்கி
னேன் வீணே கால, மாற்றிலென் கண்டா னந்த
வண்ணலே யளவின் மாயைச், சேற்றிலே யின்
னம்வீழ்ந்து திளைக்கவோ சிறியனேனே. (கஅ)

போத மென்பதே விளக்கொவ்வு மவித்தை
பொய் யிருளாந், தீதி லாவிளக் கெடுத்திரு ளே
டவுஞ் சிக்கா, தாத லாலறி வாய்நின்ற விடத்
றி யாமை, யேது மில்லையென் றெம்பிரான் சு
தியே யியம்பும். (கன)

சுருதி யேசிவா கமங்களே யுங்களாற் சொ
லு, மொரு தனிப்பொரு ளளவையீ தென்ன
யுண்டோ, பொருதிரைக்கட லுண்மண லெ

ணினும் புகலக், கருத வெட்டிடா நிறைபொரு
ாளவையார் காண்பார். (கஅ)

மின்னைப் போன்றன வகிலமென் றறிந்துமெ
ப் பொருளா, முன்னைப் போன்றநற் பரம்பொ
நளில்லையென் ருேர்ந்து, பொன்னைப் போன்ற
ன் போதங்கொண் டுன்பணி பொருந்தா, வெ
ன்னைப்போன் றுளவேழைய ரையவிங் கெவரே.

ாயுந் தந்தையு மெனக்குற வாவதுஞ் சாற்றி
றயு நீயுநின் னருளுநின் னடியரு மன்ருே
பய னேன்றிரு வடியிணைத் தாமரை பிடித்தே
றய னேயெனை யாளுடை முக்கணு யகனே. ()

காந்தமதை யெதிர்காணிற் கருந்தாது செல்
மந்தக் காந்தத் தொன்ற, தேய்ந்தவிட மெங்
கதா னங்கேதான் சலிப்பறவு மிருக்கு மாபோ
, சாந்தபதப் பரம்பொருளே பற்றுபொரு ளி
ஞ்ஞுமத்தாற் சலிக்குஞ் சித்தம், வாய்ந்தபொ
ளில்லையெனிற் பேசாமை நின்றநிலை வாய்க்கு
ன்றே. (உக)

பொற்பு றுங்கருத் தேயக மாயதிற் பொருந்
க், கற்பின் மங்கைய ரெனவிழி கதவுபோற்
வினச், சொப்பனத்தினுஞ் சோர்வின்றி யிரு
நான் சோர்ந்து, நிற்ப தற்கிந்த வினைவந்த
ாறென்கொ னிமலா. (உஉ)

வந்த வாறிந்த வினைவழி யிதுவென மதிக்கத்,
தந்த வாறுண்டோ வுள்ளுணர் வில்லையன்றித்
தமியே, னுந்த வாறுகண் டிரங்கவு மிலைகற்ற
நூலா, லெந்த வாறினித் தற்பரா வுய்குவே
னேழை. (உ௫

சொல்லாலும் பொருளாலு மளவை யாலுந்
தொடரவொண்ணு வருணெறியைத் தொடர்
துநாடி, நல்லார்கள் வையகத்தே யிருக்க வை
தாய் நன்னர்நெஞ்சந்தன்னலமு நலுங்குவே
வில்லாளி யாயுலகோ டுயிரை யின்றிட் டெண்
ணரிய யோகினுக்கு மிவனேயென்னக், கல்ல
லின் கீழிருந்த செக்கர்மேனிக் கற்பகமே பர
பரமே கைலை வாழ்வே. (உ௬

சாக்கிரமா நுதலினிலிந் திரியம் பத்துஞ் ச
தாதி வசனாதி வாயுபத்து, நீக்கமிலந் தக்கரண
புருடனோடு நின்றதுமுப் பானைந்து நிலையுங்க
டத், தாக்கியசொப் பனமதனில் வாயுபத்தும
த்தனசத் தாதிவச னாதியாக, நோக்குகர ணம்
ருட னுடனே கூட நுவல்வரிரு பத்தைந்
நுண்ணி யோரே. (உ

சுழூத்தியித யந்தனிற்பி ராணன் சித்தஞ்செ
ல்லரிய புருடனுடன் மூன்ற தாகும், வழித்தி
நா பியிற்றுரியம் பிராணனோடு மன்னுபுருட
ங்கூட வயங்கா நிற்கு, மழூத்திடுமூ லந்தன்னி

ரியா தித மதனிதையே புருடனென்றி யமரு
ானம், பழுத்திடும்பக் குவரறிவ ரவத்தையை
லெற் பாங்குபெறக் கருவிநிற்கும் பரிசுதானே.()

இடத்தைக் காத்திட்ட சுவானம்போற்புன்பு
லிறைச்சி, சடத்தைக் காத்திட்ட நாயினே
ன்னன்பர் தயங்கு, மடத்தைக் காத்திட்ட
டத்தால் விசேடமாய் வாழ, விடத்தைக்காத்
ட்ட கண்டத்தோய் நின்னருள் வேண்டும். ()

தனைப்பழக்கத்தினன்மனமந்தமனத்தா
லாதவந்திடுமுரையுரைப்படிதொழிலுளவா
தமம்மனமாயையென்றிடிற்கண்டவெல்லா
தழுஞ்செயாப்பொய்ய தற்கையமுண்டாமோ.

ஐய வாதனைப் பழக்கமே மனநினை வதுதான்,
வய பீதினிற் பரம்பரையாதினு மருவு,மெய்யி
ன்றுளிர் பெரியவர் சார்வுற்று விளங்கிப்,
ாய்ய தென்பதை யொருவிமெய் யுணருதல்
ாதம். (உகூ)

குலமி லான்குணங் குறியிலான்;குறைவிலான்
ாடிதாம், புலமி லான்றனக் கென்னவோர்பற்
லான், பொருந்து மிலமி லான்மைந்தர்மனைவி
ல் லானென வனவன்சஞ், சலமி லான்முத்தி
ரும்பர சிவனெனத் தகுமே. (௩௦)

கடத்தை மண்ணென வுடைந்தபோ தோவி ந்தக் கருமச், சடத்தைப் பொய்யென விறந்த போ தோசொலத் தருமம், விடத்தை நல்லமிர் தாவுண்டு பொற்பொது வெளிக்கே, நடத்தைக் காட்டியெவ் வுயிரையு நடப்பிக்குநலத்தோய். ()

நானெனவு நீயெனவு மிருதன்மை நாடாம னடுவே சும்மா, தானமரு நிலையிதுவே சத்தியஞ் சத்தியமெனநீ தமிய னேற்கு, மோனகுரு வா கியுங்கை காட்டினையே திரும்பவுநான் முளைத் துத் தோன்றி, மானதமார்க் கம்புரிந்திங் கலைந் தேனே பரந்தேனே வஞ்ச னேனே. (௩௨)

தன்மயஞ் சுபாவஞ் சுத்தந் தண்ணருள் வடி வஞ் சாந்த, மின்மய மான வண்ட வெளியுரு வான பூர்த்தி, யென்மய மெனக்குக் காட்டா தெனையப கரிக்க வந்த, சின்மய மகண்டாகாரந் தக்ஷிணாதிக்க மூர்த்தம். (௩௩)

சிற்ற ரும்பன சிற்றறி வாளனேதெளிந்தான், மற்ற ரும்பென மலரெனப் பேரறி வாகிக், கற்ற ரும்பிய கேள்வியான் மதித்திடக் கதிச்சீர், முற் ற ரும்பிய மௌனியாய்ப் பரத்திடை முளைப் பான். (௩௪)

மயக்கு சிந்தனை தெளிவென விருநெறிவகுப் பா, னயக்கு மொன்றன்பா லொன்றிலையெ ண

லெ வழக்கே, யியக்க முற்றிடு மயக்கத்திற் றெ
வுற வினிதாம், பயக்க வல்லதோர் தெளிவு
ட யவர்க்கெய்தல் பண்போ. (ரு௫)

அருள்வடி வேழு மூர்த்த மவைகள்சோ பா
மென்றே, சுருதிசொல் லியவாற் றுலே தொ
ங்தெய்வ மெல்லா மொன்றே, மருளெனக்கில்
முன்பின் வருநெறிக் கிவ்வ ழக்குத், தெருளி
முன் னிலையா முன்னைச் சேர்ந்தியான் றெளி
ன் றேனே. (ரு௬)

எத்தனை பிறப்போ வெத்தனை யிறப்போ வெ
யனேற் கிதுவரை யமைத்த, தத்தனை யெல்
மறிந்தநீ யறிவை யறிவிலி யறிகிலே னங்
கா, சித்தமும் வாக்குந் தேகமு நினவே சென்
ழ மினியெனு லாற்று, வைத்திடுங் கென்னை
ன்னடிக் குடியா மறைமுடி யிருந்தவான் பொ
ளே. (ரு௭)

வான்பொரு ளாகி யெங்குநீ யிருப்ப வந்தெ
க் கொடுத்துநீ யாகா, தேன்பொருள்போலக்
க்கின்றேன் முன்னை யிருவினை வாதனை யன்
, தீன்பொரு ளான வமிர்தமே நின்னைச் சிந்
தயிற் பாவனை செய்ய, நான்பொரு ளானே
ல்லனல் லரசே நானிறந் திருப்பது நாட்டம்.

நாட்டமூன் றுடைய செந்நிற மணியே நடுவு
நாயக விளக்கே, கோட்டமில் குணத்தோர்க்

கெளியமிர்க் குணமே கோதிலா வமிர்தமே நின்
னே, வாட்டமி னெஞ்சங் கிண்ணமாச் சேர்த்து
வாய்மடுத் தருந்தின னுங்கே, பாட்டளி நறவ
முண்டயர்ந் ததுபோற் பற்றயர்ந் திருப்பதெந்
நாளோ. (௩௯)

என்னுடை யுயிரே யென்னுளத் தறிவே யெ
ன்னுடை யன்பெனு நெறியாய்க், கன்னன் முக்
கனிதேன் கண்டமிர் தென்னக் கலந்தெனை மே
விடக் கருணை, மன்னிய வுறவே யுன்னைநான்பிரி
யா வண்ணமென் மனமெனுங் கருவி, தன்னது
வழியற் றென்னுழைக் கிடப்பத் தண்ணருள்வர
மது வேண்டும். (௪0)

எனக்கெனச்செயல்.

எனக்கெ னச்செயல் வேறிலை யாவுமிங் கொ
ருநின், றனக்கெ னத்தகு முடல்பொருளாவியுந்
தந்தேன், மனத்த கத்துள வழுக்கெலா மாற்றி
யெம் பிரானீ, நினைத்த தெப்படி யப்படி யரு
ளுத னீதம். (க)

உளவ றிந்தெலா நின்செய லாமென வுணர்
தோர்க், களவி லானந்த மளித்தனை யறிவிலா
புன்மைக், களவு நாயினேற் கிவ்வண மமை
தனை கருத்துத், தளருந் தன்மையிங் காரொ
புகலுவேன் றக்கோய். (உ

என்னைத் தானின்ன வண்ணமென் றறிகிலா
வழை, தன்னைத் தானறிந் திடவருள்புருதியே
றக்கோய், பின்னைத் தானின்ற னருள்பெற்ற
ாதவப் பெரியோர், நின்னைத் தானிகராரென
ாழ்த்துவர் நெறியால். (ரு)

த மின்றித்தன் னடியிணைக் கன்புதா னீட்டுங்
ாத லன்பர்க்குக் கதிநிலை யீதெனக் காட்டும்
ாத நித்திய புண்ணிய வெண்ணரும் புவன
ாத தற்பர நாவெனவ்வா றுய்குவே ளவிலாய். ()

வத மெத்தனை யத்தனை சிரத்தினும் விளங்கும்
ாத நித்திய பரம்பர நிரந்தர பரம
ாத தற்பர சிற்பர வடிவமாய் நடிக்கு
நிற்குண நினையன்றி யொன்றுநானினையேன்

நெறிக டாம்பல பலவுமா யந்தந்த நெறிக்
ாஞ், செறியுந் தெய்வமும் பலபல வாகவுஞ்
சறிந்தா, லறியுந் தன்மையின் காருணையறிவினு
றிந்தோர், பிறியுந் தன்மையில் லாவகை கலக்
ன்ற பெரியோய். (சா)

பெரிய வண்டங்க ளெத்தனை யமைத்ததிற்
றங்கு, முரிய பல்லுயி ரெத்தனை யமைத்ததிற்
றுதி, வருவ தெத்தனை யமைத்தனை யமைத்த
ள் வளர்க்கு, மரிய தத்துவ வெனக்கிந்த வண்
ரமே னமைத்தாய். (எ)

கணம தேனுநின் காரணந் தன்னையேகருத்தி,
லுணரு மாதவர்க் கானந்த முதவினை யொன்
றுங், குணமி லாதபொய் வஞ்சனுக் கெந்தை
நிர்க் குணமா, மணமு லாமலர்ப் பதந்தரின் யா
ருனை மறுப்பார். (௮)

கன்னன் முக்கனி கண்டுதேன் சருக்கரை கல
ந்த, தென்ன முத்தியிற் கலந்தவர்க் கின்பமா
யிருக்கு, நன்ன லத்தநின் னற்பதந் துணையென
நம்பச், சொன்ன வர்க்கெனு லாங்கைம்மா றில்
லையென் சொல்வேன். (௯)

தந்தை தாய்தமர் மகவெனு மவையெலாஞ்
சகத்திற், பந்தமா மென்றே யருமறை வாயினாற்
பகர்ந்த, வெந்தை நீயெனை யின்னமவ் வல்லலி
விருத்திச், சிந்தை தான்றெளிந் தெவ்வண முய்
வணஞ் செப்பாய். (௧௦)

துய்யன் றண்ணருள் வடிவினன் பொறுமை
யாற் றுலங்கு, மெய்ய னென்றுனை யையனே
யடைந்தனன் மெத்த, நொய்ய நுண்ணிய வறி
விலனென்றை நா ருக்கும், பொய்ய னென்றெ
னைப் புறம்விடி னென்செய்வேன் புகலாய். (௧௧

ஒன்ற தாய்ப்பல வாயுயிர்த் திரட்கெலாமுறு
தி, யென்றதா யென்று முள்ளதா யெவற்றினு
மிசைய, நின்ற தாய்நிலை நின்றிடு மறிஞவெ

ரஞ்ச, மன்றதா யின்ப வுருக்கொடு நடித்தி
ன் வாழ்வேன். (கஉ)

துணியி ருந்தருட் சகசமே பொருந்திடத் தமி
ற், இனியி ரங்குதல் கடனிது சமயமென் னி
க், கனிவு மப்படி யாயின தாதலாற் கரு
ப், புனித நீயறி யாதமென் றுள்ளதோ புக
ய். (கங)

திருந்து சீரடித் தாமரைக் கன்புதான் செய்ய
பொருந்துநா ணல்ல புண்ணியஞ் செய்யுநா
பொருந்தா, திருந்த நாள்வெகு தீவினை யி
த்தநா ளென்று, லருந்த வாவனைப் பொருந்
ா ளெந்தநா ளடிமை. (கச)

பின்னு முன்னுமாய் நடுவுமா யாவினும் பெரி
தன்னுந் தன்மையா யெவ்வுயிர்த் திரளையு
க்கி, மன்னுந் தண்ணருள் வடிவமே யுனக்க
வைத்துந், துன்னு மின்னலேன் யானெனு
ந்தையேன் சொல்லாய். (கரு)

பின்னை யன்னபொய் வாழ்க்கையே நிலையெ
மெய்யா, முன்னை நான்மறந் தெவ்வண முய்
முறையாய், முன்னை வல்வினை வேறற மு
தென்று முடியாய்த், தன்னை தன்னடி யார்க்
ருள் புரிந்திடும் தக்கோய். (கசு)

எம்ப ராபர வெம்முயிர்த் துணைவவென்
றைஞ்சு, மும்ப ரிம்பர்க்கு முளக்கணே நடி
ன்று யுன்ற, னம்பொன் மாமலர்ப் பதத்தை
துணையென வடிமை, நம்பி னேனினிப் புர
தெக் காலமோ நவிலாய். (க

பாடி யாடிநின் றிரங்கிநின் பதமலர் முடி
ற், சூடி வாழ்ந்தன ரமலநின் னடியர்யான்
ழும்ப, ஞடி யேயிந்த வுலகத்தை மெய்யெ
நம்பித், தேடி னேன்வெறுந் தீமையே யெ
னினிச் செய்வேன் (ச

களவு வஞ்சனை காமமென் றிவையெல
காட்டு, மளவு மாயையிங் காரெனக் கமைத்
ரையா, வுளவி லேயினிக் குள்ளவா றுணர்
னுன் னடிமை, வளரு மாமதி போன்மதி
வின்றி வாழ்வேன். (

வானநாயக வானவர் நாயக வளங்கூர், ஞ
நாயக நான்மறை நாயக நலஞ்சேர், மோன
க நின்னடிக் கன்பின்றி முற்றுந், தீன ஞ
வாடவோ வென்செய்வேன் செப்பாய். (

ஏத மற்றவர்க் கின்பமே பொழிகின்றவின
பாத கக்கருங் கனமனங் கோயிலாப் பரிந்து
சூத கத்தனு யாதினும்மிச்சைமேற் றோன்றும்
வாத னைக்கிட மாயினே னெவ்வண்ம வாழ்

தெளிவொ டுகையோ வறிகிலா னறிவிலான்
து, மனியி லானிவன் றிருவருட் கயலெனவ
தோ, வெளிய னுக்கினை யென் செய்வே னெ
செய்வே னெல்லா, வொளியு மாய்நிறைவெளி
ா யாவுமா முரவோய். (உஉ)

கண்ணி னுண்மணி யென்னவே தொழுமன்
கருத்து, ணண்ணு கின்றநின் னருளெனக்
ந்தநா ணனுகு, மண்ணு விண்ணுமற் றுள்
ன பூதமு மாருப், பெண்ணு மாணுமா யல்ல
ய் நிற்கின்ற பெரியோய். (உ௩)

சகமெ லாந்தனி புரந்தனை தகவுடைத் தக்
ா, ரகமெ லாநிறைந் தானந்த மாயினை யள
ன், மகமெ லாம்புரிந் தோரைவாழ் வித்தனை
ரு, விகமெ லாமெனப் பிறந்திடச் செய்ததே
னந்தாய். (உ௪)

வாய்ந்த நல்லருள் பெற்றவர்க் கேவலா யெளி
யன், வாய்ந்த பேரன்பு வளர்க்கவும் கருணைநீ
ளர்ப்பா, யாய்ந்தமாமறை யெத்தனை யத்தனை
றிவாற், றேய்ந்த பேர்கட்குந் தோன்றிலாத்
தான்றலாந் தாயோய். (உ௫)

தக்க நின்னருட் கேள்வியோ சிறிதின்றித்
யிேயன், மிக்க தெய்வமே நின்னின்ப வெள்
த்தில் வீழே, ஞெக்க ருய்தந்தை மகவெனும்

பாசக்கட் டுடனே, துக்க வெள்ளத்தி லாழ்கின்
றேனென்செய்வான் றுணிந்தேன். (உகூ)

பவம்பு ரிந்திடும் பாவியேற் கருணிலை பதி
யத், தவஞ்செ யும்படித் தயவுசெய் தருள்வதே
கருமம, மவம்பு ரிந்திடார்க் கானந்த வமிர்தத்தை
யளிக்க, நவங்கொ டுத்துவத் திரையெறி கட
லெனு நலத்தோய். (உஎ)

உற்று ணர்ந்தெலா நீயல தில்லையென் றுணை
யே, பற்று கின்றன ரெந்தைநின் னடியர்யான்
பாவி, முற்று மாயமாஞ் சகத்தையே மெய்யென
முதரு, னற்றி ருந்திடத் தொழில் செய்வான்
றணிக ரானேன். (உஅ)

மண்டலத்தின்.

மண்டலத்தின் மிசையொருவன் செய்தவித்
தை யகோவெனவும் வாரணுதி, யண்டமவை
யடுக்கடுக்கா யந்தரத்தி னிறுத்துமவ தான
போல, வெண்டருநல் லகிலாண்ட கோடியை
தன் னருள்வெளியி லிலக வைத்துக், கொண்
நின்ற வற்புதத்தை யெவரா லுநிச்சயிக்கக் கூட
வொன்றை. (க

ஒன்றிரண்டாய் விவரிக்கும் விவகாரங் கட
தேழாம் யோக பூமி, நின்று தெளிந் தவர்பேச

ளெனங்கியா யத்தைநிறை நிறைவைத் தன்னை
ரறியொரு பொருளிலதா வெப்பொருட்குந்
ன்முதலா யசல மாகி, யென்றுமுள்ள வின்
ளைதத் தண்ணென்ற சாந்தபத வியற்கை
ன்னை. (உ)

பதமூன்றுங் கடந்தவர்க்கு மேலான ஞானப
பரிசு காட்டிச், சதமாகி நிராலம்ப சாக்ஷிய
யாரம்பத் தன்மை யாகி, விதமியாவுங்கடந்
த்தை யெனுமிருளைக் கீண்டெழுந்து விமல
கி, மதமாறுங் காணுத வானந்த சாகரத்தை
ளன வாழ்வை. (௩)

வாழ்வனைத்துந் தந்தவின்ப மாகடலை நல்ல
தை மணியைப் பொன்னைத், தாழ்வறவென்
ளத்திருந்த தத்துவத்தையத்துவிதசாரந்தன்
ச், சூழ்பெரும்பே ரொளியையொளி பரந்த
வெளியையின்பச் சுகத்தை மாறு, வேழுல
ங் கலந்தின்றாய் நாளையா யென்றுமாமியற்கை
ன்னை. (௪)

தன்னையறிந் தவர்தம்மைத் தானகச்செய்தரு
ஞ் சமத்த லோக, மின்னைநிகர்த் திடவழி
ச் சொரூபானந் தச்சுடரை வேத மாதி,
ன்னையறி வரிதென்னச் சமயகோடிகளிடைய
டைய ருத, பொன்னைவிரித் திடுமுலகத் தும்
நுமிம் பரும்பரவும் புனித மெய்யை. (௫)

பரவரிய பரசிவமா யதுவெனலாய் நானெனலாய்ப் பாசசாலம், விரவிநின்ற விசித்திரத்தையைக்கியபதத் தினிதிருந்த விவேகந் தன்னை, விரவுபக னினைப்புமறப் பெனுந்தொந்த மறியார்களிதயம் வேதச், சிரமெனவாழ் பராபரத்தையானந்த நீங்காத சிதாகா சத்தை. (௬)

அத்துவித வனுபவத்தை யனந்தமறை யின்னமின்ன மறியே மென்னு, நித்தியத்தை நிராமயத்தை நிர்க்குணத்தைத் தன்னருளா னினைவுக் குள்ளே, வைத்துவைத்துப் பார்ப்பவரைத் தானாகவெந்நாளும் வளர்த்துக் காக்குஞ், சித்தினைமா தூவெளியைத் தன்மயமா மானந்தத் தெய்வந் தன்னை. (எ)

தன்னிலே தானாக நினைந்துகனிந் தவிழ்ந்து சுகசமாதி யாகப், பொன்னிலே பணிபோலு மாயைதரு மனமேயுன் புரைக டீர்ந்தா, யென்னினோ யான்பிழைப்பே னெனக்கினியா ருன்போல்வா ரில்லை யில்லை, யுன்னிலோ திருவருளுக் கொப்பாவா யென்னுயிர்க்கோ ருறவுமாவாய்.

உறவுடலை யெடுத்தவரிற் பிரமாதி யேனுமுனை யொழிந்து தள்ளற், கறவுமரி தரிதன்றே விகபரமு முன்னையன்றி யாவ துண்டோ, வறிதிலுன்னை யசத்தென்னல் வழக்கன்று சத்தெனவும் வாழ்த்து வேனென், சிறுமைகெடப் பெரு

மையினின் சென்மமதே யத்தினினீ செல்லல்
வண்டும். (௯)

வேண்டியநா ளென்றேடும் பழகியநீ யென்னை
பிரிந்த விசாரத் தாலே, மாண்டுகிடக் கினு
ந்த வெல்லையையும் பூரணமா வணக்கஞ் செய்
வ், ஞண்டகுரு மௌனிதன்ஞலியானெனதற்
வனருஞ ஞவேன் பூவிற், காண்டக வெண்
த்திமுத்தி யெனக்குண்டா முன்ஞலென் கவ
லதீர்வேன். (௧௦)

தீராத வென்சனன வழக்கெல்லாந் தீருமிங்
ச் சனனத் தோடே, யாரேனு மறிவரிய சீவன்
முத்தி யுண்டாகு மைய வையோ, காரேனுங்
ற்பகப்பூங் காவேனு முனக்குவமை காட்டப்
பாமோ, பாராதி யாகவெழு மண்டலத்தினின்
கிமை பகர லாமோ (௧௧)

பாயப்புலி.

பாயப் புலிமுன் மான்கன்றைக் காட்டும் படி
கில, மாயைப் பெரும்படைக் கோயிலக் கா
லனை வைத்தனையோ, நீயெப் படிவருத் தாலு
ன் றேநின் பெருங்கருணை, தாயொத் தடியார்க்
ருள்சச்சி தானந்த தற்பரமே. (௧)

தற்பர மாஞ்சிற் பரமாகி மன்றந் தனினடி
து, நிற்பரம் போருகன் மால்பணி நீதரென்

னெஞ்சகமாங், கற்பரந் தாங்கு கரைந்திட வா
னொத்த காட்சி நல்கும், பொற்பர மாயென் வி
னைக்கருந் தாதைப் பொடிசெய்ததே. (௨)

செய்யுந் தவஞ்சற்று மில்லாத நானுன் றிரு
வடிக்கே, கொய்யும் புதுமல ரிட்டுமெய் யன்பர்
குழாத்துடனே, கையுஞ் சிரமிசைக் கூப்பிநின்
றாடிக் கசிந்துருகி, யுய்யும் படிக்கருள் செய்வ
தென் றோபுலி யூரத்தனே. (௩)

அத்தனைச் சிற்றம் பலவனை யென்னுயி ராகி
நின்ற, சுத்தனைச் சுத்த வெளியா னவனைச் சுக
வடிவா, நித்தனை நித்த நிராதார மாகிய நின்
மலனை, எத்தனை நாள்செல்லு மோமன மேகண்
டிறைஞ்சுதற்கே. (௪)

கண்டா ருளத்தினிற் காலூன்றிப் பெய்யுங்
கருணைமுகி, லண்டார் புரத்துக்கு மன்பர் வினை
க்கு மசனி தன்னைக், கொண்டாடி னார்முனங்
கூத்தாடு மத்தன்றன் கோல மெல்லாம், விண்
டாலெம் மாவென்றுங் காணாது வெட்ட வெறு
வெளியே. (௫)

வெளியான நீயென் மனவெளி யூடு விரவினை
யா, லொளியாருங் கண்ணு மிரவியும் போனின்
றுலாவுவன்கா, ணளியாருங் கொன்றைச் சடை
யாட வம்புலி யாடக்கங்கைத், துளியாட மன்று
ணடமாடு முக்கட் சுடர்க்கொழுந்தே. (௬)

கொழுந்தா துறைமலர்க் கோதையர் மோகக்
ரைகடலி, லழுந்தா தவண்ணநின் பாதப்புணை
ந் தருள்வதென்றோ, வெழுந்தா தரவுசெயெ
பெரு மானென் றிறைஞ்சிவிண்ணோர், தொழு
தாதை யேவெண் பொடிபூத்த மேனிச் சுகப்
பாருளே. (௭)

சுகமாகு ஞானந் திருமேனி யாநல்ல தொண்
ர்தங்க, ளகமேபொற் கோயி லென மகிழ்ந்தே
ன்று ளாடியகற், பகமேயுன் பொன்னடி நீழல்
ண்டாலன்றிப் பாவிக்கிந்தச், செகமாயையான
ருங்கோடை நீங்குந் திறமிலையே. (௮)

நீங்கா துயிருக் குயிராகி நின்ற நினையறிந்தே
ங்காமற் றூங்கினல் லாதே யெனக்குச்சுகமு
ண்டோ, வோங்கார மாமைந் தெழுத்தாற்புவ
த்தை யுண்டு பண்ணிப், பாங்கா நடத்தும்
பாருளே யகண்ட பரசிவமே. (௯)

சிவமாதி நான்முகக் கோவந்த மாமறை செப்
கின்ற, நவமா யிலங்கிய வொன்றே யிரண்ட
ற நன்மைபெறு, தவமே தருமைம் புலப்பொ
க் கேயென் னறிவுபொல்லாப், பவமேவிளக்
வென் றேவெளி மானெனப் பாய்ந்ததுவே ()

ஆறொத் திலங்கு சமயங்க ளாறுக்குமாழ்கட
றாய், வீறிப் பரந்த பரமான வானந்த வெள்ள

மொன்று, தேறித் தெளிந்து நிலைபெற்ற மாதவர் சித்தத்திலே, யூறிப் பரந்தண்ட கோடி யெல்லா நின் றுலாவியதே. (கக)

நடக்கினு மோடினு நிற்கினும் வேறொருநாட் டமின்றிக், கிடக்கினுஞ் செவ்வி திருக்கினு நல் லருட் கேள்வியிலே, தொடக்குமென் னெஞ்ச மனமற்ற பூரணத் தொட்டிக்குளே, முடக்குவ ன் யான்பர மானந்த நித்திரை மூடிடுமே. (கஉ)

எண்ணாத தெண்ணிய நெஞ்சே துயரொழி யென்னிரண்டு, கண்ணே யுறங்குறங் கென்னு ணை முக்கட் கருணைப்பிரான், றண்ணார் கருணை மௌனத்தி னூன்முத்தி சாதிக்கலா, நண்ணாத தொன்றில்லை யெல்லா நலமு நமக்குளவே. ()

நானென் றொருமுத லுண்டென்ற நான்றலை நாணவென் னுட், டானென் றொருமுதல் பூரண மாகத் தலைப்பட்டொப்பி, லானந்தத் தந்தென் னறிவையெல் லாமுண் டவசநல்கி, மோனந் த னைவிளைத் தாலினி யாது மொழிகுவதே. (கச)

தானந் தவஞ்சற்று மில்லாத நானுண்மை தா னறிந்து, மோனம் பொருளெனக் கண்டிடச்சற் குரு போனனுமாய்த், தீனன் றனக்கிரங் கிரங் கினை யேயினிச் சிந்தைக்கென்று, மானந்தந் தா னல்ல வோபர மேசச்சி தானந்தமே. (கரு)

எனக்கோர் சுதந்தர மில்லையப் பாவெனக்கெ
ப்பில் வைப்பாய், மனக்கோ தகற்றும் பரம்
யாரு ளேயென்னை வாழ்வித்திட, நினக்கே பர
ன்னை நீங்காத பூரண நீள்கருணை, தனக்கேப
மினிச் சும்மா விருக்கத் தகுமென் றுமே. (கசு)

இடம்பெறு வீடுமின் ணர்சேய் சகமு மிருநி
யு, முடம்பைவிட் டாருயிர் போம்போதுகூடி
டன்வருமோ, மடம்பெறு மாயை மனமேயி
ரியிங்கு வாமவுனி, திடம்பெற வைத்த மௌன
ஞ் சகாயந் தெரிந்துகொள்ளே. (கஎ)

நாற்றச் சடலத்தை யொன்பது வாச னடை
னையைச், சோற்றுப் பசையினை மும்மல பாண்
த் தொடக்கறையை, யாற்றுப் பெருக்கன்ன
ண்டப் பெருக்கை யடர்கிருமிச், சேற்றைத்து
ணயென்ற நாய்க்கு முண் டோகதி சேர்வது
வ. (கஅ)

பொய்யா ருலகநிலையல்ல கானற் புனலென
வ, மெய்யா வறிந்தென்ன வென்னு லிதனைவிட
படுமோ, கையான் மவுனந் தெரித்தேகல் லா
ரிழற் கண்ணிருந்த, வையாவப் பாவென் னர
சமுக் கண்ணுடை யாரமுதே. (கக)

ஆரா வமுதென மோனம் வகித்துக்கல் லா
ரிழற்கீழ்ப், பேராது நால்வ ருடன் வாழ்முக்

கண்ணுடைப் பேராசே, நீரா யுருகவுள் ளன்பு தந் தேசுக நிட்டையைநீ, தாரா விடினென் பெருமூச்சுத் தானத் தனஞ்சயனே. (உ0)

வாயுண்டு வாழ்த்த மவுனஞ்செய் போதமவ னவருட், டாயுண்டு சேயென்ன வென்னைப் புரக்கச் சதானந்தமா, நீயுண்டு நின்னைச் சரண்புச நானுண்டென் னெஞ்சமையா, தீயுண் டிருந்த மெழுகல வோகதி சேர்வதற்கே. (உக)

கல்லா லெறிந்துங்கை வில்லா லடித்துங் கனிமதரச், சொல்லாற் றுதித்து நற் பச்சிலை தூவியுந் தொண்டரின, மெல்லாம் பிழைத்தன வன்பற்ற நாணினி யேதுசெய்வேன், கொல்லா விரதியர் நேர்நின்ற முக்கட் குருமணியே. (உஉ)

முன்னிலைச் சுட்டொழி நெஞ்சேநின் போதமுளைக்கிலையோ, பின்னிலைச் சன்மம் பிறக்குங் கண் டாரிந்தப் பேய்த்தனமேன், றன்னிலை யெனில்லு தானே தனிச்சச்சி தானந்தமா, நன்னிலைவாய்க்குமெண் சித்தியுங்காணு நமதல்லவே()

சொல்லான் மவுன மவுனமென் றேசொல்லிச் சொல்லிக் கொண்ட, தல்லான் மனமறப் பூரண நிட்டையி லாழ்ந்ததுண்டோ, கல்லாதவட னினியென்செய் வேன்சகத் காரணமாம, வல்லாள ஞன மவுனச தானந்த மாகடலே. (உ௩)

ஆரண மாகம மெல்லா முரைத்த வருண்
மௌன, காரண மூலங்கல் லாலடிக் கேயுண்டு
காணப்பெற்றுற், பாரணங் கூடு சுழனெஞ்ச
மாகிய பாதரச, மாரண மாய்விடு மெண்சித்தி
முத்தியும் வாய்த்திடுமே, (உரு)

சித்த மவுனி வடபான் மவுனிநந் தீபகுண்ட,
சுத்த மவுனி யெனுமூ வருக்குந் தொழும்பு
செய்து, சத்த மவுன முதன்மூன் றுமௌனமுந்
தான் படைத்தே, னித்த மவுனமல் லாலறி
யேன்மற்றை நிட்டைகளே. (உசு)

கண்டே, னினதரு ளவ்வரு ளாய்நின் றுநாண்
பதெல்லா, முண்டே யதுவு நினதாக்கி னேனு
வட் டாதவின்ப, மொண்டே யருந்தி யிளைப்
பாறி னேனல்ல முத்திபெற்றுக், கொண்டேன்
பராபர மேயெனக் கேதுங் குறைவில்லையே. ()

மேற்கொண்ட வாயுவுங் கீழ்ப்பட மூலத்து
வெந்தழலைச், சூற்கொண்ட மேக மெனவூமை
நின்று சொரிவதையென், ஞற்கண்ட தன்று
மவுனுபதேசி யளிக்கையினிப், பாற்கண்டு
கொண்டனன் மேலே யமிர்தம் பருகுவனே. ()

சொல்லாற் றொடர்பொரு ளாற்றொட ராப்
பரஞ் சோதிநின்னை, வல்லாளர் கண்ட வழிகண்
டி லேன்சக மார்க்கத்திலுஞ், செல்லாதென்

சிந்தை நடுவே கிடந்து திகைத்துவிம்மி, யல்லா
னதுபக லானதும் வாய்விட் டரற்றுவனே. ()

அறியாத வென்னை யறிவாயு நீயென்றகம்புற
மும், பிறியா தறிவித்த பேரறி வாஞ்சத்தப் பே
ரொளியே, குறியாத வானந்தக் கொம்பே வமு
தருள் குண்டலியே, சிறியேன் படுந்துயர்கண்
டிகல் லாணிழற் சேர்ந்ததுவே. (௯0)

எல்லா முதவு முனையொன்றிற் பாவனை யே
னுஞ்செய்து, புல்லா யினுமொரு பச்சிலை யாயி
னும் போட்டிறைஞ்சி, நில்லேனல் யோக நெறி
யுஞ்செயேனரு ணீதியொன்றுங், கல்லேனெவ்
வாறு பரமே பரகதி காண்பதுவே. (௯க)

ஒன்றுந் தெரிந்திட வில்லையென் னுள்ளத்
தொருவனெனக், கென்றுந் தெரிந்த வினையவை
கேளிர வும்பகலுங், குன்றுங் குழியும் வனமு
மலையுங் குரைகடலு, மன்று மனையு மனயாதி
தத்துவ மாயையுமே. (௯உ)

பழுதுண்டு பாவையர் மோகவி காரப்பரவை
யிடை, விழுகின்ற பாவிக்குந் தன்றாட்புணையை
வியந்தளித்தான், றெழுகின்ற வன்பருளங்களி
கூரத் துலங்குமன்ற, ளெழுகின்ற வானந்தக்
கூத்தனென் கண்மணி யென்னப்பனே. (௯௩)

அழுக்கார்ந்த நெஞ்சுடையேனுக்கை யாநின்
னருள் வழங்கி னிழுக்காகுமென்றெண்ணி யோ
விரங்காத வியல்புகண்டாய், முழுக்காத லாகி
விழிநீர்பெருக்கிய முத்தரெனுங், குழுக்காண
நின்று நடமாடுந் தில்லைக் கொழுஞ்சுடரே. (௯௪)

ஆலம் படைத்த விழியார்கண் மால்கொண்
டவர் செயிந்த்ர, சாலம் படைத்துத் தலர்ந்தனை
யெனென்றுந் தண்ணருள் கூர், கோலம் படைத்
துக்கல் லாலடிக் கீழ்வைகுங் கோவுக்கன்பாங்,
காலம் படைக்கத் தவம்படை யாதன்கொல்
கன்னெஞ்சமே. (௯௫)

சும்மா விருக்கச் சுகஞ்சுக மென்று சுருதியெ
ல்லா, மம்மா நிரந்தரஞ் சொல்லவுங் கேட்டு
அறிவின்றியே, பெம்மான் மௌனி மொழியை
யுந் தப்பியென் பேதைமையால், வெம்மாயக்
காட்டி லலைந்தேனந் தோவென்விதிவசமே. (

தினமே செலச்செல வாழ்நாளு நீங்கச்
செகத்திருள்சொப், பனமே யெனவெளி கண்
டேயிருக்கவும் பாசபந்த, வினமே துணையென்
றிருந்தோ நமன்வரி னென்செய்குவோ, மனமே
ம்போலவுண் டோசுத்த மூடரிவ்வையகத்தே.

கடலைத் தனைமலை யெத்தனை யத்தனை க்கும
தற், குடலைத் தனையத் தனைகட னுண்மண்

லொக்குமிந்தச் சடலத்தை நான்விடு முன்னே
யுனைவந்து சாரவிருட், படலத்தை மாற்றப்
படாதோ நிறைந்த பராபரமே (௩௮)

நினையு நினைவு நினையன்றி யில்லை நினைத்திடுங்
கால், வினையென் னொருமுத னின்னையல் லாது
விளைவதுண்டோ, தனையுந் தெளிந்துன்னைச் சா
ர்ந்தோர்க ளுள்ளச்செந் தாமரையா, மனையும்
பொன்மன்றமு நின்றாடுஞ் சோதிமணி விளக்கே.

உள்ளத்தையுமிங் கெனையுநின் கையினிலொ
ப்புவித்துங், கள்ளத்தைச் செய்யும் வினையால்
வருந்தக் கணக்குமுண்டோ, பள்ளத்தில் வீழு
ம் புனல்போற் படிந்துன் பரமவின்ப, வெள்ளத்
தின் மூழ்கினர்க்கேவெளி தாந்தில்லை வித்தகனே.

கள்ளம் பொருந்து மடநெஞ்சமேகொடுங்
காலர்வந்தா, லுள்ளன் பவர்கட்குண் டோவில்
லையேயுல கின்றவன்னை, வள்ளம் பொருந்துமல
ரடி காணமன் றாடுமின்ப, வெள்ளச்செம் பாதப
புணையேயல் லாற்கதி வேறில்லையே. (௪௧)

தன்மய மான சுபாவத்தின் மெள்ளத் தலைப்
படுங்கான், மின்மயமான சகம்யா துரைத்தென
வெளியிலுய்த்த, சின்மய முத்திரைக் கையே

மெய்யாகத் தெளிந்தநெஞ்சே, நின்மய மென்
ய மெல்லா நிறைந்த நிராமயமே. (௪௨)

ஆயுங் கலையுஞ் சுருதியுங் காண்டற்கரிய வுனை
, தோயும் படிக்குக் கருணைசெய் வாய்சுக
ான்பொருளே, தாயும் பிதாவுந் தமருங் குரு
ந தனிமுதலு, நீயும் பரையுமென் றேயுணர்ந்
தனிது நிச்சயமே. (௪௩)

அல்லும் பகலு முனக்கே யபய மபயமென்று,
சால்லுஞ்சொ லின்னந் தெரிந்ததன் றேதுதிப்
ார்கண்மனக், கல்லுங்கரைக்கு மௌனவுனது
ருணையென்பாற், செல்லும் பொழுதல்ல வோ
சல்லு வெனந்தச் சிற்சுகத்தே. (௪௪)

எல்லாஞ் சிவன்செய லென்றறிந் தாலவ னின்
ருளே, யல்லாற் புகலிடம் வேறுமுண் டோ
து வேலிலையா, நில்லாயுன் ஞற்றமி யேற்குக்
ியுண்டிந் நிலைத்திற், பொல்லா மயக்கத்தி
ழ்ந்தாவ தென்ன புகனெஞ்சமே (௪௫)

ஒளியே யொளியி னுணர்வே யுணர்வி னுவ
யொங்குங், களியேகளிக்குங்கருத்தே கருத்
ங் கவளங்கொண்ட, வெளியே வெளியின்
ளசுகமேசுகர் வீறுகண்டுந், தெளியேன்றெளி
வு ரைப்போற்றி டேனென்ன செய்குவனே.

மறக்கின்ற தன்மை யிறத்தலொப் பாகு மன மதொன்றிற், பிறக்கின்ற தன்மை பிறத்தலொப் பாகுமிப் பேய்ப்பிறவி, பிறக்கின்ற வெல்லைக் களவில்லை யேயிந்தச் சன்மவல்ல, றுறக்கின்ற நாளெந்த நாள்பர மேநின் றொழும்பனுக்கே ()

காட்டிய வந்தக் கரணமு மாயையிக் காய மென்று, சூட்டிய கோலமு நானு வியங்கத் துறையிதனு, ளூட்டிய நான்றனக் கென்றே ரறிவற்ற நானிவற்றைக், கூட்டினின் றூட்டினை யேபர மேநல்ல கூத்திதுவே. (சஅ)

பொல்லாத மாமர்க் கடமன மேயெனைப் போலெடுத்த, வெல்லாற்றையும்பற்றிக் கொண் டனை யேயென்னை நின்மயமா, நில்லா யருள் வெளி நீநானிர் பேனரு ணிட்டையொரு சொல்லாற் பதிந்து பரிபூ ரணனந்தந் தோய் குவனே. (சகூ)

வாராய்நெஞ் சேயுன்றன் றுன்மார்க்கம் யா வையும் வைத்துக்கட்டிங், காரா யடிக்கடி சு றுகின் றயுன் னவளமதிக், கோரா யிரம்புத் சொன்னு மோர்கிலை யோகெடுவாய், பார் யுனைக்கொல்லு வேன்வெல்லு வேனருட் பா குகொண்டே. (ரு

மாதத்தி லேயொரு திங்களுடன் டாகி ம வதைநின், போதத்தி லேசற்றும் வைத்திலை

வெறும் புன்மைநெஞ்சே, வேதத்தி லேதர்க்க
ாதத்தி லேவிளங் காதுவிந்து, நாதத்தி லேய
ங் காதந்த வான்பொரு ளடிக்கொள்ளே. ()

எங்கும் வியாபித் துணர்வா யுனக்கென் னித
த்துள்ளே, தங்குந் துயரந் தெரியாதவண்ணங்
டைசெய்ததா, ரங்கங்குழைந்துள் ளுருகுமன்
ாளர்க் கணைகடந்து, பொங்குங் கருணைக் கட
லச்சம் பூரண போதத்தனே. (ருஉ)

வையக மாதர் சுகத்தையும் பொன்னையு மா
யமல, மெய்யையு மெய்யென்று நின்னடி யார்
ம் விவேகத்தையு, மையமில் வீட்டையு மெய்
நூலை யும்பொய்ய தாகவெண்ணும், பொய்யர்
ந் நட்பை விடுவதென் றேபரி பூரணமே.(ருங)

அளியுங் கனியொத் தருவினை யானொந் தயர்
றுவேன், றெளியும்படிக்கிப் பரிபாக காலமுஞ்
த்திக்குமோ, வொளியுங் கருணையு மாறாத
ன்பழு மோருருவாய், வெளிவந் தடியர்களிக்க
ன் றுடும் விழுப்பொருளே. (ருச)

அடையார் புரஞ்செற்ற தேவேநின் பொன்
டிக்கன்புசற்றும், படையாதவென்னைப் படை
இந்தப்பாரிற் படர்ந்தவினைத், தடையாற்றனை
ட்டு நெஞ்சம்புண்ணாகத்தளரவைத்தா, யுடை

யா யுடைய படியன்றி யான்செய்த தொன்
றிலேயே. (ருரு)

ஆடுங் கறங்குந் திரிகையும் போல வலைந்தலை
ந்து, காடுங் கரையுந் திரிவதல் லானின் கருணை
வந்து, கூடும்படிக்குத் தவமுய லாத கொடிய
ரெமன், றேடும் பொழுதென்ன செய்வார் பரா
னந்த சிற்சுடரே. (ருசா)

கற்றும் பலபல கேள்விகள் கேட்டுங் கறங்கெ
னவே, கற்றுந்தொழில்கற்றுச் சிற்றின்பத் தாடு
சுழலினென்னுங், குற்றங் குறைந்து குணமே
லிடுமன்பர் கூட்டத்தையே, முற்றுந் துணையென
நம்புகண் டாய்சுத்த மூடநெஞ்சே. (ருஎ)

நீயென நானென வேறில்லை யென்னு நினைவ
ருளத், தாயென மோன குருவாகி வந்து தடுத்
தடிமைச், சேயெனக் காத்தனை யேபர மேநின்
றிருவருளுக், கேயென்ன செய்யுங்கைம் மாற
ளதோ சுத்த வேழையனே. (ருஅ)

ஆத்திரம் வந்தவர் போலலையாம லரோகதிட
காத்திரந் தந்தென்னை யேயன்னை போலுங் கரு
ணைவைத்திம், மாத்திர முன்னின் றுணர்த்திலை
யேமௌ னயினிநான், சாத்திரஞ் சொன்னபடி
யிய மாதியுஞ் சாதிப்பனே. (ருகூ)

உடல்பொய்யுறவு.

நேரிசைவெண்பா.

உடல்பொய் யுறவாயி னுண்மையுற வாகக்,
டவாரார் தண்ணருளே கண்டாய் - திடமுட
ண, யுற்றுப்பார் மோன னொருசொல்லே யுண்
மைநன்றுப், பற்றிப்பார் மற்றவெல்லாம் பாழ்.()

பாராதி பூதமெல்லாம் பார்க்குங்கா லப்பரத்
ன், சீராக நிற்குந் திறங்கண்டாய் – நேராக,
ற்குந் திருவருளி னெஞ்சேயா நிற்பதல்லாற்,
ற்குநெறி யாதினிமேற் காண். (௨)

மெய்யான தன்மை விளங்கினல் யார்க்கே
ம், பொய்யான தன்மை பொருந்துமோ–வை
ரவே, மன்னுகி ராசையின்னம் வந்ததல்ல வுன்
டிமை, யென்னுநிலை யெய்துமா றென். (௩)

றியாமை மேலிட் டறிவின்றி நிற்குங்
றியேற் கறிவென்ற கோலம் - வறிதேயா
புணர்த்த நானுணரு நேசத்தா லோவறிவென்
மயெனக்கோர் நாமமிட்ட தே. (௪)

எதுக்குச்சும்மா விருமனமே யென்றனக்குப்,
ாதித்த வுண்மையெங்கே போகவிட்டாய்-வா
க்கு, வந்தெதிர்த்த மல்லரைப்போல் வாதாடி
யேயுன், புந்தியென்ன போதமென்ன போ.()

சுகமனைத்தும் பொய்யெனவே தானுணர்ந்தா
க்க,சுகமனைத்தும் பொய்யன்றோ சோரா-திக

பரத்தும், விட்டுப் பிரியாதுமேலான வத்துவிதக்
கட்டுக்கு ளாவதென்றே காண். (அ

கற்கண்டோ தேனோ கனிரசமோ பாலோ
வென், சொற்கண்டா தேதெனநான் சொல்லு
வேன்—விற்கண்ட, வானமதிகாண மௌனியென
னத்தளித்த, தானமதி லூறுமமிர் தம். (எ

கேட்டலுடன் சிந்தித்தல் கேடிலா மெய்த்
தெளிவால், வாட்டமறுவுற்பவநோய் மாறுமோ
நாட்டமுற்று மெய்யான நிட்டையினை மௌனி
ர்கட் கன்றேதான், பொய்யாம் பிறப்பிறப்பு
போம் (அ

மாயா சகத்தை மதியாதார் மண்முதலா
யேயான தத்துவத்தி லெய்துவரோ-நேயா
பூதிநிலை நிற்கப் பொருந்துவர்க ளன்னவர்த
நீதியையே யோர்மனமே நீ (

இகமுழுதும் பொய்யெனவே யெய்த்துணை
தா லங்கே, மிகவளர வந்தவருள் மெய்யே-ம
நெகிழப், பாரீ ரொருசொற் படியே பதும
தைச், சேரீ ரதுவே திறம். (எ

ஆரணங்க ளாகமங்க ளியாவுமே யானே
பூரணமே யுண்மைப் பொருளென்னுங் - க
ணத்தை, யோராயோ வுள்ளுள்ளே யுற்றுண
தல் வுண்மையினைப், பாராயோ நெஞ்சே ப

நாராயம் மௌனநிலை நில்லாமல் வாய்பேசி
ாரா யலைந்தீர்நீ ராகெடுவீர் - தேரீர்
ிரையுந் திரையுநதிச் சென்னியனை நாவாற்
ரையுங் கரையுமனக் கல். (கஉ)

அற்ப மனமே யகிலவாழ் வத்தனையுஞ், சொற்
ணங்கண் டாயுண்மை சொன்னேனென் - கற்
னையொன், றில்லா விடத்தே யெனைச்சும்மா
வைத்திருக்கக், கல்லாய்நீ தானோர் கவி. (கங)

ஏதுந் திருவருளி னிச்சையா மென்றென்றெ
, போதும் பொருந்தும் புனிதர்பாற் - றீது
நறி, செல்லுமோ செல்லாதே செல்லுமிட
ன்பமலாற், சொல்லுமோ வேதத் தொனி. ()

கல்லேறுஞ் சில்லேறுங் கட்டியே றும்போ
ச், சொல்லேறப் பாழ்த்த தொளைச்செவிகொ
 - டல்லேறு, நெஞ்சமென்ன நிற்கவைத்தாய்
ிேயா தற்பரமே, வஞ்சனல்லே னீயே மதி. ()

அப்பொருளு மான்மாவு மாரணநூல் சொன்
படி, தப்பில்லாச் சித்தொன்றுஞ் சாதியினு -
லப்படியுந், தேரிற் றவிதஞ் சிவாகமமே
ால்லுநிட்டை, பாருமிடத் தத்துவிதமாம். ()

ுத முதலாய் விளங்குஞ் சிவவடிவாம்
ாத நிலையிற் பொருந்தாம - லேதமிகு

மோகாதி யல்லலிலே மூழ்கினையே நெஞ்சேயித்
தேகாதி மெய்யோ தெளி. (கஎ)

நோக்கற் கரிதான நுண்ணியவான் மோன
நிலை, தாக்கற் குபாயஞ்சமைத்தபிரான் - காக்கு
முயிர், ரத்தனைக்கு நானடிமை யாதலினால் யா
னெனதென், றித்தனைக்கும் பேசவிட மில். ()

ஒன்றுமற நில்லென் றுணர்த்தியநம் மோன
குரு, தன்றனைத்தா ணீடுழி தாம்வாழ்க-வென்
றென்றே, திக்கனைத்துங் கைகுவிக்குஞ் சின்
மயராந் தன்மையர்க்கே, கைக்குவரு மின்பக்
கனி. (கக)

மனத்தாலும் வாக்காலு மன்னவொண்ணு
மோன, வினத்தாரே நல்ல வினத்தார் - கனத்த
புகழ், கொண்டவரு மன்னவரே கூறரிய முத்தி
நெறி, கண்டவரு மன்னவரே காண். (உ0)

கண்ணொளியே மோனக் கரும்பே கவலையற
ப், பண்ணொளிக்கு முள்ளொளியாம் பான்மை
யினை - நண்ணிடவுன் சித்த மிரங்கிலதென் சித்
தந்தெளியாவே, றித்தனைக்கு மாதரவு மில். ()

அறியாமை சாரி னதுவா யறிவா
நெறியானபோததுவாய் நிற்கும் - குறியாற்
சதசத் தருளுணர்த்தத் தானுணரா நின்ற
விதமுற் றறிவெனும்பேர் மெய். (உஉ

குருலிங்க சங்கமமாக் கொண்டதிரு மேனி,
கருவொன்று மேனிநம்பாற் காட்டா - தரு
ளொன்று, கண்டவர்க்கே யானந்தங் கண்டுகொள
லாமலது, கொண்டவர்க்கிங் கென்னகிடைக்
தும் (உரு)

புலியி னதளுடையான் பூதப் படையான்,
லியிரந்து மெல்லாம் பரிப்பான் - மறிபுனல்
சர், பொன்முடியான் முக்கட் புனிதன் சரண்
குந்தோர்க், கென்முடிபா தேதுமுள தே. ()

சொல்லுக் கடங்காச் சுகப்பொருளே நாமென
வ, யல்லும் பகலு மரற்றுவதென் - னல்லசிவ,
ானமயம் பெற்றோர்க ளுமில்லை யென்பரங்
தா, மோனமய மான முறை (உரு)

ஐயா வருணகிரி யப்பா வுனைப்போல, மெய்
க வோர்சொல் விளம்பினர்யார் - வையகத்
ரர், சாற்றரிதன் றேசற்றோர் தன்னையாய்
ங்கணைந்தை, நாற்றிசைக்குங் கைகாட்டி
ன். (உசு)

காதற்றுப் போனமுறி கட்டிவைத்தா லாவ
ண்டோ, தீதற்ற காயமுமச் செய்கையே -
தமாய், நிற்பால்லா லிச்சுகத்தி னேரார்க
ரிடினுங், தற்பரமாக் கண்டிருப்பார் தாம். ()

வெள்ளங் குலாவுசடை வெள்ளக் கருணையி
ஞன், கள்ளங் குலாவுவஞ்சக் கள்ளனே - னுள்
ளத்தி, லில்லனென்ரு லன்னவன்ரு னெங்கும்
வியாபகத்தா, னல்லனென்றுஞ் சொல்ல வழக்
காம். (உஅ)

தத்துவப்பே யோடே தலையடித்துக் கொள்
ளாமல், வைத்த வருண்மௌன வள்ளலையே -
நித்தமன்பு, பூணக் கருதுநெஞ்சு போற்றக் கர
மெழும்புங், காணத் துடிக்குமிரு கண். (உகூ)

தொல்வினைக் கீடாய்ச் சுழல்கின்ற நானெ
ருவ, னெல்லையிலா நின்கருணை யெய்துவனே -
வல்லவனு, மோன குருவே முழுதினையுந் தா
னுணர்ந்த, ஞான குருவே நவில். (௩0)

மூன்றுகண்ணு முத்தொழிலா மும்முதலா
மூவுலகுந், தோன்றக் கருணைபொழி தோன்ற
லே - யீன்றவன்னை, தன்னைப்போ லன்பு தழை
த்தோ யொருதெய்வ, முன்னைப்போ லுண்டோ
வுரை. (௩க)

நேசிக்குஞ் சிந்தை நினைவுக்கு ளுன்னைவைத்
துப், பூசிக்குந் தானிறைந்துபூரணமா - யோசித்
து, நின்றதல்லான் மோனு நிருவிகற்ப நிட்டை
நிலை, யென்றுவரு மோவறியேனே. (௩உ

அறிவி லறியாமை யற்றறிவாய் நின்று, பிறி
வறவா னந்தமயம் பெற்றுக் - குறியவிழ்ந்தா,
லன்றைக் குடல்வேண்டே னேயானிவ் வாக்கை
யையே, யென்றைக்கும் வேண்டுவனே யான். ()

உடலைப் பழித்திங் குணவுங்கொடாமல், விட
விடவே நாடுவரோ மெய்யைப் - படபடென,
வேண்டுவே னிந்தவுடன் மெய்யுணராப் பொய்
யனு, னுண்டநீ தானே யறி. (௩௪)

அறியாயோ வென்னையுநீ யாண்டநீ சுத்த,
வெறியாய் மயங்கவுமேன் விட்டாய்-நெறிமயங்
கிக், குன்றுஞ் செடியுங் குறுகுமோ வையாவே,
கன்றுகெட்டாற் றுயருகே காண். (௩௫)

ஏதுக் குடற்சுமைகொண் டேனிருந்தே னைய
னே, யாதிக்க மோன வருட்டாயே - சோதியா,
மன்ன நிருவிகற்ப வானந்த நிட்டையிலே, பின்
னமற நில்லாத பின். (௩௬)

பின்னு முடற்சுமையாப் பேசும் வழக்கதனு
மிலன்னபல னூழற் றிருந்தோமே - யன்ன தனு
லானந்தந் தானே தானுகுமெம் மையனே
யேயனிந்தத் துன்ப மினி. (௩௭)

துன்பக் கடலிற் றுளேந்தெல்லாந் தீர்ந்ததே
பின்பக் கடலி லிருமென்ன - வன்பிற்

கரைந்து கரைந்துருகிக் கண்ணருவி காட்ட
விரைந்துவரு மானந்த மே. (௩அ)

கரைந்து கரைந்துருகிக் கண்ணீரா றாக
விரைந்தே நிருவிகற்ப மெய்த - நிரந்தரமு
நின்னையே சிந்திக்க நீகொடுத்தாய் மோனநா
னென்னைமுழு துங்கொடுத்தே னே. (௩௯)

அல்லும் பகலும்பே ரன்புடனே தானிருந்தாற்
கல்லு முருகாதோ கன்னெஞ்சே - பொல்லாத
தப்புவழி யேனினைந்தாய் சந்ததமு நீயிறந்த
வெப்பிலே யானந்த மே (௪0)

கொடுத்தேனே யென்னைக் கொடுத்தவுடனின்ப
மடுத்தேனே நீடூழி வாழ்ந்தே - யடுத்தேனே
பெற்றேனே பெற்றுப் பிழைத்தேனே சன்மவல்ல
லிற்றேனே யேழையடி யேன். (௪௧)

பெற்றோரும் பிறவாமை பேசாமை யாயிருக்கக்
கற்றோ மெனவுரைக்கக் காரியமேன்-சற்றேனு
நீக்கற்ற வின்ப நிலைபொருந்தி யேசற்று
வாக்கற்றோற் பேசுமோ வாய். (௪௨)

காலன் றனையுதைத்தான் காமன் றனையெரித்
தான், பாலன் பசிக்கிரங்கிப் பாற்கடலை - ஞால
மெச்சப், பின்னே நடக்கவிட்டான் பேரருளை
நாடாதார்க், கென்னே நடக்கை யினி. (௪௩)

விண்ணருவி மேன்மேல் விளங்குவபோ லேயி
ண்டு, கண்ணருவி வெள்ளமொடு கைகூப்பித் -
கண்ணமிர்த, வெள்ளமே யானந்த வெற்பேயெ
னத்தொழுவோ, ருள்ளமே ஞானவொளி. (௬௪)

பிள்ளைமதிச் செஞ்சடையான் பேசாப் பெரு
மையினன், கள்ளவிழும் பூங்கொன்றைக் கண்
ணியா - னுள்ளபடி, கல்லாலின் கீழிருந்து கற்
பித்தா னோர்வசன, மெல்லாரு மீடேற வே. ()

லனைந்துந் தானே பொரமயங்கிச் சிந்தை
லமந் துழலு மடிமை - நலமிகுந்த
த்தான மோன சிவனெனின் சேவடிக்கே
த்தாற லுண்டோ பிறப்பு. (௬௬)

நிறைகுடந்தா னீர்கொளுமோ நிச்சயமாமோ
, முறையுணர்ந்தார் யாதை முயல்வார் - பி
றயணிந்த, மிக்ககயிலாயமலை வித்தகனேவேதி
னை, செக்கரணி மேனியனே செப்பு. (௬௭)

துங்கமழு மானுடையாய் சூலப் படையுடை
ய், திங்களணி செஞ்சடையாய் சேவுடை
ய் - மங்கையொரு, பாலுடையாய் செங்கட்
ணியாயென் சென்னியின்மேற், காலுடையாய்
ய கதி. (௬௮)

னிய கருணைமுகி லெம்பிரான் முக்கட்
ரியமிர்த வாரியின்பக் கட்டி - தனிமுதல்வ

னித்தன் பரம னிமலநிறை வாய்நிறைந்த
சுத்தனமக் கென்றுந் துணை. (௪௯)

நீதியாய்க் கல்லாலி னீழலின்கீ ழேயிருந்து
போதியா வுண்மையெல்லாம் போதித்தா - னோ
தில், சனகாதி யாய தவத்தோர்க்கு ஞான, தின
ஞக மௌன சிவன். (௫0)

தேகச் செயருனுஞ் சிந்தையுட னேகுழை
யில், யோகநிலை ஞானிகளுக் கொப்புவதோ -
மோக நிலை, யல்லிலே வாழ்வாரோ வப்பனே
நீயற்ற, வெல்லையிலே சும்மா விரு. (௫௧)

சும்மா விருக்கச் சுகமுதய மாகுமே, யிம்
மாயா யோகமினி யேனடா - தம்மறிவின், சுட்
டாலே யாகுமே சொல்ல வேண் டாங்கன்ம,
நிட்டா சிறுபிள்ளாய் நீ. (௫௨)

நீயற்ற வந்நிலையே நிட்டையதி னீயிலையோ
வாயற் றவனே மயங்காதே - போயற்
றிருந்தா லு நீபோகா யென்றுமுள்ளாய் சும்மா
வருந்தாதே யின்பமுண்டு வா. (௫௩)

வாவாவென் றின்பம் வரவழைக்குங்கண்ணீரோ
டாவாவென் றேயழுத வப்பனே - நீவாடா
வெல்லா நமக்கெனவே யிந்தனையே யிந்தபடி
நில்லா யதுவே நிலை. (௫௪)

...ில்லாப் பொருளை நினையாதே நின்னையுள்
...ளார், சொல்லாப் பொருட்டிரளைச் சொல்லா
...த - கல்லாத, சிந்தை குழைந்துசுகஞ் சேரக்
...ருவருளால், வந்தவழி நல்ல வழி. (ருரு)

...வழியிதென்று மல்லா வழியிதென்றுஞ் சொ
...லிற், பழிபழியா நல்லருளாற் பார்த்தோர் -
...மாழியுனக்கே, யேற்றிருக்கச் சொன்னவன்றே
...யந் தும் பெருவெளியாம், பார்த்தவிடமெல்
...ாநீ பார். (ருசு)

...பாரனைத்தும் பொய்யெனவே பட்டினத்துப்
...ர்ளையைப்போ, லாருந் துறைக்கை யரிதரிது-
...ரே, மனத்துறவு மப்படியே மாறு விவற்றி,
...ணக்கிசைந்த வாறென்றே யோர். (ருஎ)

...ராம மேலொருகா லுண்மை லுள்ளொளி
...ப், பாரம லுள்ளபடி பார்த்திருந்தால் -
...ாதோ, பத்துத் திசையும் பரந்தெழுந்தா
...தவெள்ளந், தத்திக் கரைபுரண்டு தான். ()

...றன தன்மைவந்து தாக்கிறு லவ்விடத்தே
...றுதி மாயை வழங்காதோ - ஞானுக்கே
...ர் ஹுள்ளே தோன்று வுறவாகி நின்றதென
...ர் ஹுள்ளே யென்று மிரு. (ருக)

...ன்னையுன்னை யின்னதிது வென்றுமனிற்கு
தன்னையரு ளென்ற தருணத்தி - லன்னை

பெற்ற, பிள்ளைக்குஞ் சொல்லாத பெற்றிகண்டா
யையனே, யுள்ளத்தி னுள்ளே யுணர். (கூ0)

சொன்னவர்தா நிட்டை தொகுத்திரா நிட்
டையிலே, மன்னினவர் போதியார் மாமௌ
னன் - றன்னுள், விருப்பாகக் கைகாட்டி மிக்க
வட நீழ, லிருப்பா னிருவிகற்பத் தே. (கூ௧)

இந்த நிருவிகற்பத் தெந்தை யிருக்கநிட்டை,
சிந்தைநீ தேறாய் செகமனைத்தும் - வந்ததொட
ர்ப், பாடுகெட வன்றோவோர் பாத்திரத்துக் கா
டலல்லா, லாடுவதே னாட்டு மவன். (கூ௨)

அவனே பரமு மவனே குருவு
மவனே யகில மனைத்து - மவனேதா
மானவரே சொன்னா லவரே குருவெனக்கு
நானவனாய் நிற்பதெந்த நாள். (கூ௩)

நாளவங்கள் போகாம னாடோ றுநந்தமையே,
யாளவந்தார் தாளின்கீ ழாட்புகுந்தாய் - மீளவு
ன்னைக், காட்டாம னிற்குங் கருத்தறிந்தா னெ
ஞ்சேயுன், னாட்டா னையமில்லை யால். (கூ௪)

யான்றா னெனலறவே யின்பநிட்டை யென்றொ
ருணைக், கோன்றா னுரைத்த மொழி கொள்ளா
யோ - தோன்றி, யிழுக்கடித்தாய் நெஞ்சேநீ
யென் கலைகள் சோர, வழுக்கடிக்கும் வண்ணா
போலாய். (கூ௫)

ங்குஞ் சிவமே யிரண்டற்று நிற்கினெஞ்சே
ங்குஞ் சுகநீ சலியாதே - யங்கிங்கென்
றெண்ணாதே பாழி லிறந்து பிறந்துழலப்
ண்ணாதே யானுன் பரம். (கூகூ)

மெய்யைப்பொய்யென்றிடவு மெய்யனையாப்
பொய்ந்நெஞ்சே, பொய்யைத்தான் மெய்யென
வும் போகுமோ - வையமறத், தன்மயத்தை மெ
யெனவே சார்ந்தனையே லானந்த, மென்மயமு
ன்மயமு மே. (கூஎ)

பூங்கா வனநிழலும் புத்தமுதுஞ் சாந்தபதம்,
பாயகாத வானந்த மாமழையு-நீங்காவாஞ், சொ
லிறந்து மாண்டவர்போற்றாமௌன பூமியினு,
ளில்லையென நின்ற விடம் (கூஅ)

இடம்வான நல்லபொரு ளின்பமெனக் கேவ
டங்காக் கருவியனைத்து - முடனுதவ
ந்தார தாருமென வந்து மவுனகுரு
ந்தாரோர் சொற்கொண்டு தான். (கூகூ)

தானந் தவஞானஞ் சாற்றரிய சித்திமுத்தி,
ானவையெல் லாந்தாமே யாகுமே - மோன
ருசொன்னவொரு சொல்லாற் சுகமா யிரும
மே, யின்ன மயக்கமுனக் கேன். (எ0)

உன்னை யுடலை யுறுபொருளைத் தாவெனவே,
யன்னை யடிமைக் கிருத்தினான் - சொன்ன

வொரு, சொல்லை மறவாமற் றேய்ந்தா னெஞ்
சேயுன்னு, லில்லை பிறப்பதெனக் கே. (எக)

எனக்கு முனக்குமுற வில்லையெனத் தேர்ந்து,
நினைக்கவரி தானவின்ப நிட்டை — தனைக்கொடு
த்தே, யாசான் மவுனி யளித்தானெஞ் சேயுனை
யோர், காசாமதியேனுன் காண். (எஉ)

ஆனந்த மோனகுரு வாமெனவே யென்னறி
வின், மோனந் தனக்கிசைய முற்றியதாற் - றே
னுந்து, சொல்லெல்லா மோனந் தொழிலா தியு
மோன, மெல்லாநன் மோனவடிவே. (எங)

எல்லாமே மோனநிறை வெய்துதலா லெவ்வி
டத்து, நல்லார்கண் மோனநிலை நாடினார் - பொ
ல்லாத, நானெனவிங் கொன்றை நடுவே முளைக்
கவிட்டிங், கேனலைந்தேன் மோனகுருவே (எச)

மோன குருவளித்த மோனமே யானந்த
ஞான வருளுமது நானுமது - வானதி
நின்ற நிலையுமது நெஞ்சப் பிறப்புமது
வென்றறிந்தே னானந்த மே. (எரு)

அறிந்தவறி வெல்லா மறிவன்றி யில்லை
மறிந்தமன மற்ற மவுனஞ் - செறிந்திடவே
காட்டினா னானந்த நாட்டிற் குடிவாழ்க்கை
கூட்டினான் மோன குரு. (எசா)

குருவாகித் தண்ணருளைக் கூறுமுன்னே மோ
ஞு, வுருநீ டுயிர்பொருளு மோக்கத்-தருதியென
வாங்கினையே வேறுமுண்மை வைத்திடவுங் கே
ட்டிடவு, மீங்கொருவ ருண்டோ வினி. (எஎ)

இனிய கருப்புவட்டை யென்னுவி லிட்டா,
னணியிரத மாருது நானுந் - தனியிருக்கப், பெ
ற்றிலேன் மோனம் பிறந்தவன்றே மோனமல்
லாற், கற்றிலே னேதுங் கதி. (எஅ)

ஏதுக்குஞ் சும்மா விருநீ யெனவுரைத்த
சூதுக்கோ தோன்றுத் துணையாகிப்-போதித்து
நின்றதற்கோ வென்னையா நீக்கிப் பிரியாமற்
கொன்றதற்கோ பேசாக் குறி. (எகூ)

குறியுங் குணமுமறக் கூடாத கூட்டத்
தறிவறிவாய் நின்றுவிட வாங்கே - பிறிவறவுஞ்
சும்மாவிருத்திச் சுகங்கொடுத்த மோனநின்பாற்
கைம்மாறு நாணெழிதல் காண். (அ0)

ான்று னுமயக்க நண்ணுங்கா லென்னுணே
வான்று னெனநிறைய மாட்டாய்நீ - யூன்றுமல்
வைத்தமவு னத்தாலே மாயைமன மிறந்து
துய்த்துவிடு ஞான சுகம். (அக)

ஞானநெறிக்கேற்றகுரு நண்ணரிய சித்திமுத்
தி, தானந் தருமந் தழைத்தகுரு - மானமொடு,

தாயெனவும் வந்தென்னைத் தந்தகுரு வென்சிந்தை, கோயிலென வாழுங் குரு. (அஉ)

சித்துஞ் சடமுஞ் சிவத்தைவிட வில்லையென்ற நித்தன் பரமகுரு நேசத்தாற் - சுத்தநிலை பெற்றோமே நெஞ்சே பெரும்பிறவி சாராமற் கற்றோமே மோனக் கரு. (அங)

ஏசற்றவந் நிலை.

கொச்சகக்கலிப்பா.

ஏசற்ற வந்நிலையே யெந்தைபரி பூரணமாய் மாசற்ற வானந்தவாரி வழங்கிடுமே, யூசற் சுழல்போ லுலகநெறி வாதனையாற், பாசத்துட் செல்லாதே பல்காலும் பாழ்நெஞ்சே. (க)

பாழாகி யண்டப் பரப்பையெல்லாம் வாய்மடுத்து, மாழாழி யின்பத் தழுந்தப்படியாயோ தாழாயோ வெந்தையருட் டாட்கீழ்நெஞ் சே யெனைப்போல், வாழாது வாழ்ந்தழியா வண்ண மிருப்பாயே. (உ

இருப்பா யிருந்திடப்பே ரின்பவெளிக் கே நமக்குக், குருப்பார்வை யல்லாமற் கூடக்கிடைத்திடுமோ, வருட்பாய் நமக்காக வாளவந்தார் பொன்னடிக்கீழ், மருட்பேயர் போலிருக்க வா கண்டாய் வஞ்சநெஞ்சே. (ங

வஞ்சமோ பண்டையுள வாதனையா னீயலேங்
, கொஞ்சமுற்று யுன்னைக் குறைசொல்ல வா
முண்டோ, வஞ்சலஞ்ச லென்றிரங்கு மானந்த
ாகடற்கீழ், நெஞ்சமே யென்போல நீயழுந்த
ாராயோ. (௬)

ாராவரவாய்வடநிழற்கீழ்வீற்றிருந்த
ராயநம்மைப்புலப்படுத்தவேண்டியன்றோ
வாராயோநெஞ்சேயுருகாயோவுற்றிருந்து
ாராயோவவ்வுருவைப்பார்க்கநிறைவாய்விடுமே.

ாயாதோவின்பவெள்ளம்வந்துன்வழியாகப்
ாயாதோநானும்பயிராய்ப்பிழையேனே
வாயாமலுன்னியுருகுநெஞ்சேயந்நிலேக்கே
ாயானமோனனருள்சந்திக்கவந்திடுமே (௬)

வந்த வரவை மறந்துலகாய் வாழ்ந்துகன்ம
ந்தமுற வுன்னைப் படிப்பிக்கக் கற்றவர்யா, ரிங்
மதி யெனுனக்கிங் கென்மதிகே ளென்றுலே,
ந்தநெஞ் சேபரத்திற் சாரினின்ப முண்டா
ம. (எ)

இன்பமய மாயுலக மெல்லாம் பிழைப்பதற்
ன், னன்புநிலே யென்பா ரதுவுநிலே யன்றியுண்
ா, வுன்பலத்தை யோரினருட் கொப்பா
ாய் நெஞ்சேநீ, தென்புலத்தா ரோடிருந்து
சய்பூசை கொண்டருளே. (அ)

அருளேயோ ராலயமா வானந்த மாயிருந்த, பொருளோடி யானிருக்கப் போயொளித்த நெஞ்சேநீ, மருடீர் முயற்கோடோ வான்மலரோ பேய்த்தேரோ, விருடீர நீயுறைந்த தெவ்விடமோ காணேனே. (கூ)

எவ்விடத்தும் பூரணமா மெந்தைபிரான் றண்ணருளே, யவ்விடத்தே யுன்னைநெஞ்சே யாராயிற் கண்டிலனே, யவ்விடத்து மாயையிலே மாண்டனையோ வவ்விடமுஞ், செவ்விடமே நீயுஞ் செனனமற்று வாழியவே. (க0)

காடுங் கரையும்.

காடுங் கரையு மனக்குரங்கு கால்விட் டோடவதன்பிறகே, யோடுந் தொழிலாற் பயனுளதோ வொன்றாய்ப் பலவா யுயிர்க்குயிரா, யாடுங் கருணைப் பரஞ்சோதி யருளைப் பெறுதற் கன்புநிலை, தேடும் பருவ மிதுகண்டீர் சேர வாருஞ் சகத்தீரே. (க)

சைவ சமய மேசமயஞ் சமயா தீதப் பழம்பொருளைக், கைவந் திடவே மன்றுள்வெளி காட்டு மிந்தக் கருத்தைவிட்டுப், பொய்வந் துழலுஞ் சமயநெறி புகுத வேண்டா முத்திதருந், தெய்வ சபையைக் காண்பதற்குச் சேர வாருஞ் சகத்தீரே. (உ)

காக முறவு கலந்துண்ணக் கண்டீ ரகண்டா
காரசிவ, போகமெனும்பே ரின்பவெள்ளம் பொ
ங்கித் ததும்பிப் பூரணமா, யேக வுருவாய்க் கிட
க்குதையோ வின்புற் றிடநா மினியெடுத்த, தே
கம் விழுமுன் புசிப்பதற்குச் சேரவாருஞ் சகத்
தீரே. (௯)

எடுத்ததேகம்.

கட்டளைக்கலிப்பா.

எடுத்த தேகம் பொருளாவி மூன்றுநீ யெனக்
கான் றில்லை யெனமோன நன்னெறி, கொடுத்
போது கொடுத்ததன் றேபினுங் குளறிநானெ
று கூத்தாட மாயையை, விடுத்த வாறுங்கண்
ரோடு கம்பலை விலகு மாறுமென் வேட்கை
வாகத்தைத், தடுத்த வாறும் புகலாய் சிரகி
த் தாயுமான தயாபர மூர்த்தியே. (க)

நோயும் வெங்கலிப் பேயுந் தொடரநின்னு
ற் சொன்ன முறையியமாதிநான், றேயும்வண்
மெனைக்காக்குங் காவலுந் தொழும்பு கொள்
ஞ் சுவாமியு நீகண்டா, யோயுஞ் சன்மமினி
ஞ்ச லஞ்சலென் றுலகங் கண்டு தொழ வோ
நுவிலை, தாயுந் தந்தையு மானேய் சிரகிரித்
யு மான தயாபர மூர்த்தியே. (உ)

முகமெலாம்.

முகமெ லாங்கணீர் முத்தரும் பிடச்செங்கை முகிழ்ப்ப, வகமெ லாங்குழைந் தானந்த மாக நல் லறிஞ, ரிகமெ லாந்தவ மிழைக்கின்ற ரென் செய்கோ வேழை, சகமெ லாம்பெற நல்லரு ளுதரமாச் சமைந்தோய். (க)

திடமுறவே.

கொச்சகக்கலிப்பா.

திடமுறவே நின்னருளைச் சேர்ந்தென்னைக் காத்தாளக், கடனுனக்கென் றெண்ணிநின்னைக் கைகுவித்தே னலனே, வடைவுகெட்ட பாழ்மாயை யாழியிலே யின்னமல்லற், படமுடியா தென்னுவிப் பற்றே பராபரமே (க)

ஆராமைகண்டிங்கருட்குருவாய்நீயொருகால்
வாராயோவந்துவருத்தமெல்லாந்தீராயோ
பூராயமாகவருட்பூரணத்திலண்டமுதற்
பாராதிவைத்தபதியேபராபரமே. (உ)

வாழாதுவாழவுனைவந்தடைந்தோரெல்லாரு
மாழாழியென்னவருளாறூழ்க்காற்றே
டேழாயெனவுலகமேசுமினிநானொருவன்
பாழாகாவாறுமுகம்பார்நீபராபரமே. (ங)

உள்ளத்தி னுள்ளே யொளித்தென்னை யாட்டுகின்ற, கள்ளக் கருணையையான் காணுந் தரமாமோ, வெள்ளத்தை மாற்றி விடக்குண்பார் நஞ்சூட்டும், பள்ளத்தின் மீன்போற் பதைத்தேன் பராபரமே. (ச)

வாவிக் கமலமலர் வண்டாய்த் துவண்டுதுவண், டாவிக்கு ணின்றவுனக் கன்பு வைத்தார்க் கஞ்சலென்பாய், பூவிற்கும் வான்கடையிற் புல்விற்போர் போல வொன்றைப், பாவிக்க மாட்டேன் பதியே பராபரமே. (ரு)

விண்ணூறு வெற்பின் விழுந்தாங் கெனமார்பிற், கண்ணூறு பாய்ச்சிடுமென் காதல்வெள்ளங் கண்டிலையோ, தண்ணூறு சாந்தபதத் தற்பரமே நால்வேதப், பண்ணூறு மின்பப் பதியே பராபரமே. (சு)

கூடியநின் சீரடியார் கூட்ட மென்றோ வாய்க்குமென, வாடியவென் னெஞ்சமுக வாட்டமுநீ கண்டிலையோ, தேடியநின் சீரருளைத் திக்கனைத் துங் கைகுவித்துப், பாடியநான் கண்டாய் பதியே பராபரமே. (எ)

நெஞ்சத்தி னூடே நினைவாய் நினைவூடு, மஞ்சலென வாழுமென தாவித் துணை நீயே, சஞ்சலமாற் றினையினிமேற் றாய்க்குபசா ரம்புகன்று, பஞ்சரிக்க நானார் பதியே பராபரமே. (அ)

புத்திநெறி யாகவுனைப் போற்றிப் பலகாலு, முத்திநெறி வேண்டாத மூடனே னுகெடுவேன், சித்திநெறிக் கென்கடவேன் சீரடியார்க் கேவல் செயும்,பத்திநெறிக்கேனுமுகம்பார்நீபராபரமே.

கண்டறியேன் கேட்டறியேன் காட்டு நினை யேயிதயங், கொண்டறியேன் முத்தி குறிக்குந் தரமுமுண்டோ, தொண்டறியாப் பேதைமை யேன் சொல்லேனின் றன்மையெல்லாம், பண் டறிவாய் நீயே பகராய் பராபரமே. (கO)

தன்னை.

கொச்சகக்கலிப்பா.

தன்னை யறியத் தனதருளாற் றானுணர்த்து, மன்னைப் பொருளெனவே வாழாமற் பாழ்நெஞ் சே, பொன்னைப் புவியைமடப் பூவையரை மெ ய்யெனவே யென்னைக் கவர்ந் திழுத்திட் டென் னபலன் கண்டாயே. (க)

ஆக்குவை.

ஆக்குவை மாயை யாவு நொடியினி லவற்றை மாள, நீக்குவை நீக்க மில்லா நினைப்பொடு மற ப்பு மாற்றிப், போக்கொடு வரவு மின்றிப்புனித நல் லருளா னந்தந், தாக்கவுஞ் செய்வா யன் றோ சச்சிதானந்த வாழ்வே. (க)

கற்புறுசிந்தை.

கற்புறு சிந்தை மாதர் கணவரை யன்றி வேறே, ரிற்புறத் தவரை நாடார் யாங்களு மின்ப வாழ்வுந், நற்பொறி யாக நல்குந் தலைவனின்னல தோர் தெய்வம், பொற்புறக் கருதோங்கண்டாய் பூரணா னந்த வாழ்வே. (க)

முருந்தின நகையார் பார முலைமுகந் தழுவிச் செவ்வாய், விருந்தமிர் தென வருந்தி வெறி யாட்டுக் காளாய் நாளு, மிருந்தலோ காய தப் பேரிலத்தனு யிருந்த வேழை, பொருந்தவுங்க தியே முண்டோ பூரணா னந்த வாழ்வே. (உ)

தீதெலா மொன்றும் வன்மை செறுந்திருட் படலம் போர்த்த, பாதக சிந்தை பெற்ற பதக னுன் பாதநீழ, லாதர வடைய வுள்ளன் பருள் நிலை யாயின் மற்றியார், போதனை செய்ய வல் லார் பூரணா னந்த வாழ்வே. (ந)

நாதனை நாதா தீத நண்பனை நடுவாய் நின்ற, தனைக் கலந்து நிற்க நெஞ்சமே நீவா வென் றல், வாதனை பெருக்கி யென்னை வசஞ்செய்து னந்துன் மார்க்க, போதனை செய்த னன்றே பூரணா னந்த வாழ்வே. (ச)

எண்ணிய வெண்ண மெல்லாமிறப்புமேற்பிறப் க் காசை, பண்ணியென் னறிவை யெல்லாம்

பாழாக்கி யெனைப்பா ழாக்குந், திண்ணியவினையைக் கொன்று சிறியனை யுய்யக் கொண்டாற், புண்ணிய நினக்கே யன்றோ பூரணா னந்த வாழ்வே. (ரு)

பத்திநீ பத்திக் கான பலனுநீ பலவாச் சொல்லுஞ், சித்திநீ சித்தர் சித்தித் திறமுநீ திறமார் மோன, முத்திநீ முத்திக் கான முதலுநீ முதன்மை யான, புத்திநீ யெனக்கொன் றுண்டோ பூரணானந்த வாழ்வே. (சு)

தாயினு மினிய நின்னைச் சரணென வடைந்த நாயேன் பேயினுங் கடைய னாகிப் பிதற்றுதல் செய்த னன்றோ, தீயிடை மெழுகாய் நொந்தேன் றெளிவிலேன் வீணே காலம், போயின தாற்று கில்லேன் பூரணா னந்த வாழ்வே. (எ)

மலைவளர் காதலி.

பதியுண்டுநிதியுண்டுபுத்திரர்கண்மித்திரர்கள்
பக்கமுண்டெக்காலமும்
பசுவுண்டுதவிசுண்டுதிட்டாந்தமாகயம
படரெனுந்திமிரமணுகாக்
கதியுண்டுஞானமாங்கதிருண்டுசதிருண்டு
காயசித்திகளுமுண்டு
கறையுண்டகண்டர்பாலம்மைநின்றளிற்
கருத்தொன்றுமுண்டாகுமே

ண தியுண்டகடலெனச்சமயத்தையுண்டபர
ஞானவானந்தவொளியே
நா தாந்தரூபமேவேதாந்தமோனமே
நாளெனுமகந்தைதீர்த்தென்
மதியுண்டமதியானமதிவதனவல்லியே
மதுசூதனன்றங்கையே
வரைராஜனுக்கிருகண்மணியாயுதித்தமலை
வளர்காதலிப்பெண்ணுமையே. (க)

தொட்டிலேவலியமடமாதர்வாய்வெட்டிலே
சிற்றிடையிலேநடையிலே
சேலொத்தவிழியிலேபாலொத்தமொழியிலே
சிறுபிறைநுதற்கீற்றிலே
பொட்டிலேயவர்கட்டுபெட்டிலேபுனைகந்த
பொடியிலேயடியிலேமேற்
பூரித்தமுலையிலேநிற்கின்றநிலையிலே
புந்திதனைநுழையவிட்டு
கெட்டிலேயலையாமலறிவிலேபொறையிலே
நின்னடியர்கூட்டத்திலே
நிலைபெற்றவன்பிலேமலைவற்றமெய்ஞ்ஞான
ஞேயத்திலேயுனிருதாண்
மட்டிலேமனதுசெலவினதருளுமருள்வையோ
வளமருவுந்தேவையரசே
வரைராஜனுக்கிருகண்மணியாயுதித்தமலை
வளர்காதலிப்பெண்ணுமையே. (உ)

பூதமுதலாகவேநாதபரியந்தமும்
  பொய்யென்றெனைக்காட்டியென்
போதத்தினடுவாகியடியீறுமில்லாத
  போதபூரணவெளிக்கு
ளேதுமறநில்லென்றுபாயமாவைத்துநினை
  வெல்லாஞ்செய்வல்லசித்தா
மின்பவுருவைத்தந்தவன்னையேநின்னையே
  யெளியேன்மறந்துய்வனோ
வேதமுதலானநல்லாகமத்தன்மை
  விளக்குமுட்கண்ணிலார்க்கு
மிக்கநின்மகிமையைக்கேளாதசெவிடர்க்கும்
  வீறுவாதம்பகலும்வாய்
வாதநோயாளர்க்குமெட்டாதமுக்கணுடை
  மாமருந்துக்கமிர்தமே
வரைராஜனுக்கிருகண்மணியாயுதித்தமலை
  வளர்காதலிப்பெணுமையே. (௫)

மிடியிட்டவாழ்க்கையாலுப்பிட்டகலமெனவு
  மெய்யெலாமுள்ளுடைந்து
வீறிட்டசெல்வர்தந்தலைவாயில்வாசமாய்
  வேதனைகளுறவேதனுந்
துடியிட்டவெவ்வினையையேவிஞன்பாவிநான்
  றொடரிட்டதொழில்களெல்லாந்
துண்டிட்டசாண்கும்பியின்பொருட்டாயதுன்
  றொண்டர்பணிசெய்வதென்றோ

டியிட்டசெந்தமிழி னருமையிட்டாரூரி
லரிவையோர்பரவைவாயி
மட்டுமடியிட்டு நடைநடந்தருளடிக
ளடியீதுமுடியீதென
டயிட்டமறைபேசு பச்சிளங்கிள்ளையே
வளமருவுதேவையரசே
ரராஜனுக்கிருகண் மணியாயுதித்தமலை
வ ர்காதலிப்பெணுமையே. (சு)

லை புராதனி சுமங்கலைசுதந்தரி
புராந்தகித்ரியம்பகியெழிற்
கவிவிளங்குசிவ சங்கரிசகள ரதன
புட்பமிசைவீற்றிருக்கு
ணிமநாதீத நாயகிகுணாதீத
ா தாந்தசத்தியென்றுன்
மையுச் சரித்திடுமடியர்நாமமே
ானுச்சரிக்கவசமோ
ணிசடைக்கடவு ளாரணியெனப்புகழ
கிலாண்டகோடியீன்ற
னைபெபின்னையுங் கன்னியெனமறைபேசு
ானந்தரூபமயிலே
ணியுமிருகொங்கை மாதர்மகிழ்கங்கைபுகழ்
ளமருவுதேவையரசே
ரராஜனுக்கிருகண் மணியாயுதித்தமலை
ர்காதலிப்பெணுமையே. (எ)

பாகமோபெறவுனைப் பாடவறியேன்மல
 பரிபாகம்வரவுமனதிற்
பண்புமோசற்றுமிலை நியமமோசெய்திடப்
 பாவியேன்பாபரூப
தேகமோதிடமில்லை ஞானமோகனவிலுஞ்
 சிந்தியேன்பேரின்பமோ
சேரவென்றாற்கள்ள மனதுமோமெத்தவுஞ்
 சிந்திக்குதென்செய்குவேன்
மோகமோமதமோ குரோதமோலோபமோ
 முற்றுமாற்சரியமோதான்
முறியிட்டெனைக்கொள்ளு நிதியமோதேடவெ
 ன்னின் மூசுவரிவண்டுபோல
மாகமோடவும்வல்ல னெனையாளவல்லையே
 வளமருவுதேவையரசே
வரைராஜனுக்கிருகண் மணியாயுதித்தமலை
 வளர்காதலிப்பெண்ணுமையே. (௯)

தூளேறுதூசிபோல் வினையேறுமெய்யெனுந்
 தொக்கினுட்சிக்கிநாளுஞ்
சுழலேறுகாற்றினிடை யழலேறுபஞ்செனச்
 சூறையிட்டறிவையெல்லா
நாளேறநாளேற வார்த்திகமெனுங்கூற்றி
 னட்பேறவுள்ளுடைந்து
நயனங்களற்றதோ ரேரேறுபோலவே
 நானிலந்தனிலலையவோ

வேளேறுதந்தியைக் கனதந்தியுடன்வென்று
    விரையேறுமாலைசூடி
விண்ணேறுமேகங்கள் வெற்பேறிமறைவுற
    வெருட்டியகருங்கூந்தலாய்
வாளேறுகண்ணியே விடையேறுமெம்பிரான்
    மனதுக்கிசைந்தமயிலே
வரைராஜனுக்கிருகண் மணியாயுதித்தமலை
    வளர்காதலிப்பெணுமையே. (௭)

பூதமொடுபழகிவள ரிந்திரியமாம்பேய்கள்
    புந்திமுதலானபேய்கள்
போராடுகோபாதி ராக்ஷசப்பேய்களென்
    போதத்தையூடழித்து
வேதனைவளர்த்திடச் சதுர்வேதவஞ்சன்
    விதித்தானிவல்லலெல்லாம்
வீழும்படிக்குனது மௌனமந்த்ராதிக[ம]
    வித்தையையியந்தருள்வையோ
[ந]ாதவடிவாகிய மஹாமந்த்ரரூபியே
    நாதாந்தவெட்டவெளியே
[ந]ற்சமயமானபயிர் தழையவருமேகமே
    ஞானவானந்தமயிலே
[வ]ாதமிடுபரசமயம் யாவுக்குமுணர்வரிய
    மகிமைபெறுபெரியபொருளே
[வ]ரைராஜனுக்கிருகண் மணியாயுதித்தமலை
    வளர்காதலிப்பெணுமையே. (அ)

அகிலாண்டநாயகி.

சந்தவிருத்தம்.

வட்டமிட்டொளிர்பிராணவாயுவெனு
  நிகளமோடுகமனஞ்செயு
மனமெனும்பெரியமத்தயானையையென்
  வசமடக்கிடின்முமண்டலத்
திட்டமுற்றவளராஜயோகமிவ்
  யோகமென்றறிஞர்புகழவே
யேழையேனுலகினீடுவாழ்வனினி
  யிங்கிதற்குமனுமானமோ
பட்டவர்த்தனர்பராவுசக்ரதர
  பாக்யமானசுபயோகமும்
பாரகாவியகவித்வநான்மறை
  பராயணஞ்செய்மதியூகமு
மட்டசித்தியுநலன்பருக்கருள
  விருதுகட்டியபொனன்னமே
அண்டகோடிபுகழ்காவைவாழுமகி
  லாண்டநாயகியெனம்மையே. (௧)

பெரியநாயகி விருத்தம்.

காற்றைப்பிடித்துமடகரகத்தடைத்தபடி
  கன்மப்புனற்குளூறுங்
குடைகெட்டநவவாயில்பெற்றபசுமட்கலக்
  காயத்துளேனிருத்திச்

சொற்றைச்சுமத்திநீபந்தித்துவைக்கத்
துருத்திக்குண்மதுவென்னவே
துள்ளித்துடித்தென்னபேறுபெற்றேனருட்
டோயநீபாய்ச்சல்செய்து
ாற்றைப்பதித்ததெனஞானமாம்பயிரதனை
நாட்டிப்புலப்படுத்திடாய்
மனை தீப்பூமெனுகாமின்முன்னின்று
நாடுசிவபோகமான
பெற்றைப்பகுந்தருளியெனையாளவல்லையோ
பெரியவகிலாண்டகோடி
பெற்றநாயகிபெரியகபிலைமாநகர்மருவு
பெரியநாயகியம்மையே. (௬)

தந்தைதாய்.

தந்தைதாய் மகவுமனை வாழ்க்கை யாக்கை
சகமனைத்து மௌனியரு ளுழைத்த போதே
இந்திரசா லங்கனவு கான னீரா [னே.
யிருந்ததுவே யிவ்வியற்கை யென்னே யென்

என்னைநான் கொடுக்கவொருப் பட்ட கால
மியாதிருந்தென் னைவைபோயென் னென்னை
ங்கா, வன்னைபோ லருள்பொழியுங் கருணை
வாரி யானந்தப் பெருமுகிலே யரசே சொல்
லாய். (௨)

அரசேநின் றிருக்கருணை யல்ல தொன்றை
யறியாத சிறியேனா னதனான் முத்திக், கரைசே
ரும் படிக்குனருட் புணையைக் கூட்டுங் கைப்
பிடியே கடைப்பிடியாக் கருத்துட் கண்டேன். ()

கண்டேனிங் கென்னையுமென் றனையு நீங்காக்
கருணையுநின், றன்னையுநான் கண்டேன் கண்
டேன், விண்டேனென் றெனைப்புறம்பாத் தள்ள
வேண்டாம் விண்டதுநின் னருட்களிப்பின் விய
ப்பா லன்றே. (௪)

ஓவென்ற சுத்தவெளி யொன்றே நின்றிங்கு
யிரையெல்லாம் வம்மினென வுவட்டா வின்பத்,
தேவென்ற நீகலந்து கலந்து முத்தி சேர்த்தனை
யேற் குறைவாமோ செகவி லாசம். (௫)

செகத்தையெல்லா மணுவளவுஞ் சிதறு வண்
ணஞ் சேர்த்தணுவில் வைப்பையணுத் திரளை
யெல்லா, மகத்துவமாப் பிரமாண்ட மாகச்செய்
யும் வல்லவா நீநினைந்த வாறே யெல்லாம். (௬)

சொல்லாலே வாய்துடிப்ப தல்லா னெஞ்சந்
துடித்திருக ணீரருவி சொரியத் தேம்பிக், கல்
லாலே யிருந்தநெஞ்சுங் கல்லான் முக்கட் கனி
யேயெனக் குருகிடவுங் காண்பேன் கொல்லோ. ()

பெற்றவட்கே.

ற்றவட்கேதெரியுமந்தவருத்தம்பிள்ளை
பெருப்பேதையறிவாளோபேரானந்த
ற்றவர்க்கேகண்ணீர்கம்பலையுண்டாகு
முருதவரேகன்னெஞ்சமுடையராவார். (க)

வாவென்றழுதுதொழுங்கையராகி
யப்பனேயானந்தவடிகளேநீ
வாவென்றவர்க்கருளுங்கருணையெந்தாய்
வன்னெஞ்சர்க்கிரங்குவதெவ்வாறுநீயே. (உ)

யயிங்கெளியேற்குந்தாகமோக
கிணைவூடேநின்றுணர்த்திநிகழ்த்தலாலே
யேற்குந்தனக்கெனவோரன்புமுண்டோ
பெம்மானேயின்னமன்புபெருகப்பாராய். ( )

ராயோவென்றுயரமெல்லாமையா
கருமுன்னேதெரியாதோபாவியேன்முன்
ராயோவென்னமொருகாலானு
மலர்க்காலென்சென்னிமிசைவைத்திடாயோ.

வைத்திடுங்காலைப்பிடித்துக் கண்ணின் மார்
வைத்தணைத்துக் கொண்டுகையால் வளைத்
கட்டிச், சித்தமிசைப் புகவிருத்திப் பிடித்
கொண்டு தியக்கமற வின்பசுகஞ் சேர்வ
ன்றே. (ரு)

சோமற்சிற்றினத்தைப்பிரித்தெந்நாளுந்
திருவடிப்பேரினத்துடனேசேராவண்ண
மாராகநானலைந்தேனரசேநீதா
னறிந்திருந்துமாயையிலேனழுந்தலைத்தா...

வைத்தபொருளுடலாவிமூன்றுநின்கை
வசமெனவேயான்கொடுக்கவாங்கிக்கொண்டு
சித்தமிசைப் புகுந்ததுதான் மெய்யோ பொய்
யோ சிறியேற்கிங் குளவுரையாய் திகைய
வண்ணம். (...)

திகையாதோவெந்நாளும்பேரானந்தத்
தெள்ளமுதமுதவாமற்றிவலைகாட்டி
வகையாகவலக்கழித்தாயுண்டுடுத்து
வாழ்ந்தேனுனிரண்டுகொண்மாடுபோலே. (...)

மாடுமக்கள்சிற்றிடையார்செம்பொனுடை
வைத்தகனதனமேடைமாடகூடம்
வீடுமென்பாற்றொடர்ச்சியோவிடைவிடாமன்
மிக்ககதிவீடன்றோவிளங்கல்வேண்டும். (...)

விளங்கவெனக்குள்ளேவிளங்காநின்ற
வேதகமேபோதகமேவிமலவாழ்வே
களங்கரகிதப்பொருளேயென்னைநீங்காக்
கண்ணுதலேநாதாந்தக்காட்சிப்பேறே (கo...)

நாதமேநாதாந்தவெளியேசுத்த
ஞாதுருவேஞானமேஞேயமேநல்

வதமேவேதமுடிவானமோன
வித்தையிங்கென்னைப்பிணிவிட்டிடாதே. (கக)

கல்லாலின்.

கல்லாலி னீழறனி லொருநால்வர்க்குங், கட
ணீ யுணர்த்துவதுங் கைக்காட் டென்றாற்,
சால்லாமேல சொலப்படுமோ சொல்லுந் தன்
ம துரும்புபற்றிக் கடல்கடக்குந் துணிபே
ன்றே. (உ)

ன்றேவாமோவென வுஞ்சமயகோடி
யத்தனையும்வெவ்வேறாயரற்றநேரே
ன்றேயெனிணைப்பெறுமாறெவ்வாறுங்கே, நின்ன
ருள்கொண்டறிவதல்லா னெறிவேறுண்டோ.
றிபார்க்கினின்னையன்றியகிலம்வேறே
நிலநீர்தீக்கால்வானுநீயலாத
றியாதுமில்லையென்றால்யாங்கள்வேறே
கோதையொருகூறுடையாய்கூறாய்கூறாய். ()

றுபவைம்பூதச்சுமையைத்தாங்கிக் [னே
துணமிலா மனமெனும்பேய்க் குரங்கின் பின்
றுதகவலையுடன்சுழலவென்னை
வைத்தனையேபரமேநின்மகிமைநன்றே (௪)
றெனவுந்தீதெனவுமெனக்கிங்குண்டோ
நாளுகிநீயிருந்தநியாயஞ்சற்றே

யின்றெனக்குவெளியானாலெல்லாம்வல்ல
விறைவாநின்னடியருடனிருந்துவாழ்வேன்.

வாழ்வெனவுந்தாழ்வெனவுமிரண்டாப்பேசும்
வையகத்தார்கற்பனையாமயக்கமான
பாழ்வலையைக்கிழித்துதறிச்செயல்போய்வாழப்
பரமேநின்னானந்தப்பார்வையெங்கே (௬)

எங்கேயெங்கேயருளென்றெமையிரந்தா
னேழையிவனென்னவுமெண்ணியிச்சைகூரு
மங்கேயெங்கேயெளிவந்தென்னையாண்ட
வாரமுதேயுனைக் காண்பானலந்துபோனேன்.

போனநாட்கிரங்குவதேதொழிலாவிங்ஙன்
பொருந்துநாளத்தனையும்போக்கினேனென்
ஞானநாயகனேநின்மோனஞான
நாட்டமுற்றுவாழ்ந்திருக்குநாளெந்நாளே !.

நாட்பட்டகமலமென்னவிதயமேவு
நறுந்தேனேதுன்மார்க்கநாரிமார்கண்
வாட்பட்டகாயமிந்தக்காயமென்றே
வன்கூற்றுமுயிர்பிடிக்கவருமந்நீதி (௯)

நீதியெங்கே மறையெங்கே மண்விண் ணெங்
கே, நித்தியரா மவர்களெங்கே நெறிதப் பாத,
சாதியெங்கே யொழுக்கமெங்கே யாங்க ளெங்
கே, தற்பரநீ பின்னுமொன்றைச் சமைப்ப தா
னால். (௧௦)

ளுனும்யானெனதிங்கற்றவெல்லை
யதுபோ ஈமதுகதிதானல்லவென்று
பாளுனும்யான்போவனல்லான்மோனப்
புண்ணியனேவேறுமொருபொருளேநாடே. ()
பொருளேநின் பூரணமேலிட்டகாலம், போக்
வர வுண்டோதற் போத முண்டோ, விருடா
ண் டோவல்லால் வெளிதா னுண்டே, வின்ப
ண்டோ துன்பமுண்டோயாமங் குண்டோ.
ண்டோநீபடைத்தவுயிர்த்திரளிலென்போ
லொருபாவிதேகாதியுலகம்பொய்யாக்
ாடேயுமெள்ளளவுத்துறவுமின்றிக்
ாசினிக்குளலைந்தவரார்காட்டாய்தேவே. ()
வரெலாந்தொழச்சிவந்தசெந்தாண்முக்கட்
செங்கரும்பேமொழிக்குமொழிதித்திப்பாக
ர்சொனுந்தமிழ்கேட்குந்திருச்செவிக்கே
டேனேன்புலம்பியசொன்முற்றுமோதான்.
றுமோவெனக்கினியானந்தவாழ்வு
தறிவுக்கினியாய்நின்முளரித்தாளிற்
றுமோசற்றுமில்லையையோவையோ
விபடுங்கட்கலக்கம்பார்த்திலாயோ. (கரு)
த்தனவெல்லாமழியுமதனாற்சுட்டிப்
ராதேபார்த்திருக்கப்பரமேமோன
த்திவடிவாயுணர்ந்துங்கைக்காட்டுண்மை
ற்றியெனதல்லல்வினைமுடிவதென்றோ. ()

என்றுளைநீயன்றுளம்யாமென்பதென்னை
யிதுநிற்கவெல்லாந்தாமில்லையென்றே
பொன்றிடச்செய்வல்லவனீயெமைப்படைக்கு
பொற்புடையாயென்னினதுபொருந்திடாதே

பொருந்துசகமனைத்தினையும் பொய்பொய்யெ
புகன்றபடிமெய்யென்றேபோதரூபத் [
திருந்தபடியென்றிருப்பதன்றேயன்றோ
வெம்பெருமான்யான்கவலையெய்தாக்காலம்.

காலமேகாலமொருமூன்றுங்காட்டுங்
காரணமேகாரணகாரியங்கலில்லாக்
கோலமேயெனைவாவாவென்றுகூவிக், குறைவ
நின்னருள்கொடுத்தார்குறைவோசொல்லாய

சொல்லாயதகுதியெல்லாங்கடந்துநின்ற
சொரூபானந்தச்சுடரேதொண்டனேனைக்
கல்லாகப்படைத்தாலுமெத்தநன்றே
கரணமுடனுறவுகலக்கமாட்டேன். (உ

கலங்காதநெஞ்சுடையஞானதீரர்
கடவுளுனைக்காணவேகாயமாதி
புலங்காணர்நானொருவன்ஞானம்பேசிப்
பொய்க்கூடுகாத்ததென்ன புதுமைகண்டா

கண்டிலையோயான்படும்பாடெல்லாமூன்று
கண்ணிருந்துந்தெரியாதோகசிந்துள்ளன்ப

ாண்டரடித் தொண்டனன்றோ கருணை நீங்
ாச், சுத்தபரி பூரணமாஞ் சோதி நாதா. ()

சோதியா யிருட்பிழம்பைச் சூறையாடுந், தூ
ளியே யெனைத்தொடர்ந்து தொடர்ந்தெங்
ளும், வாதியா நின்றவினைப் பகையைவென்று;
ந்தேயிங் குனைப்பிரிந்து மயங்கு கின்றேன்.

றபக்குறுமென் மனமனுகாப் பாதைகாட்டி,
வினையைப் பறித்தனையே வாழ்வே நாளெ
செயக்கடவேன் செயலெல்லா நினதே யெ
ல, செங்கைதுவிப் போனல்லாற் செயல்வே
லை. (உ௮)

வேறுபடுஞ் சமயமெல்லாம் புகுந்து பாக்கி
விளங்குபரம் பொருளேநின் விளையாட்டல்
ன், மாறுபடுங் கருத்தில்லை முடிவின் மோன,
ரிதியி னதித்திரள் போல் வயங்கிற் றம்மா. ()

அம்மாவீ ததிசயந்தா னன்றோ வன்றோ, வ
ாடநிலை யாக்கியென்னை யறிவாம் வண்ணஞ்,
மாவே யிருக்கவைத்தா யையா வாங்கே, சுக
ப யிருப்பதல்லாற் சொல்வா னென்னே. ()

ன்னைநான் பிறந்துழல்வந்தவாறிங், கெனக்
னவோர் செயலிலையோ யேழை யென்பான்,

முன்னேசெய் வினையெனவும் பின்னே வந்
மூளும்வினை யெனவும்வர முறையே னெந்தா

தாயானதண்ணருளைநிரம்பவைத்துத்
தமியேனைப்புரவாமற்றள்ளித்தள்ளிப்
போயானதென்கொலையாவேகதேசம்
பூரணத்துக்குண்டோதான் புகலல்வேண்டு

புகலரிய நின்விளையாட் டென்னே யெந்தா
புன்மையறி வுடையவென்னைப் பொருளாய்
ண்ணி, யிகல்விளைக்கு மலமாயை கன்மத்
டே, யிடருறவுஞ் செய்தனையே யிரக்க மீதோ

இரக்கமொடுபொறையீதலறிவாசார
மில்லேனல்லோர்களீட்டங்கண்டாற்
கரக்குமியல்புடையேன்பாழ்நெஞ்சமெந்தாய்
கருந்தாதோவல்லுருக்கோகரியகல்லோ. (ரு

பராபரக்கண்ணி.

சீராருந்தெய்வத் திருவருளாம் பூமிமுதற்
பாராதியாண்டபதியே பராபரமே. (

கண்ணாரக் கண்டோர் கருப்பொருள காணு
லருள், விண்ணூ டிருந்தவின்ப வெற்பே பரா
பரமே. (உ

சிந்தித்தவெல்லாமென் சிந்தையறிந்தேயுதவ
வந்தகருணை மழையே பராபரமே. (௩)

ஆரா வமுதே யரசேயா னந்தவெள்ளப்
பேராறே மோனப் பெருக்கே பராபரமே. (௪)

ஆரறிவா ரென்ன வனந்தமறை யோலமிடும்
பேரறிவே யின்பப் பெருக்கே பராபரமே. (௫)

_ரையிறந்தவன்பருளத் தோங்கொளியாயோங்
கிக், கரையிறந்தவின்பக் கடலேபராபரமே. ()

_த்திக்குந் தானுகி யென்னிதயத் தேயூறித்
தித்திக்குமானந்தத் தேனே பராபரமே. (௭)

திக்கொடுகீழ் மேலுந் திருவருளாம் பொற்ப
ரிந்தோர், கைக்குள்வளர் நெல்லிக் கனியேபரா
பரமே. (௮)

_முத்தே பவளமே மொய்த்தபசும் பொற்சுடரே
_த்தேயென் னுள்ளத் தெளிவே பராபரமே. ()

கண்ணே கருத்தேயென் கற்பகமே கண்ணி
_றந்த, விண்ணேயானந்த வியப்பே பராபரமே.

_க்காய் மனதாய் மனவாக் கிறந்தவர்பாற்
_க்காதே தாக்குந் தனியே பராபரமே. (௧௧)

பார்த்தவிடமெல்லாம் பரவெளியாய்த்தோன்றவொரு, வார்த்தைசொல்ல வந்த மனுவே பராபரமே. (கஉ)

வானந்த மண்ணினந்தம் வைத்துவைத்துப் பார்க்கவெனக், கானந்தந் தந்த வரசே பராபரமே. (கரு)

அன்பைப்பெருக்கியென தாருயிரைக்காக்க வந்த, வின்பப்பெருக்கே யிறையேபராபரமே.

வானமெல்லாங் கொண்ட மௌனமணிப்பெட்டகத்துக், கானபணியானவணியேபராபரமே.

ஓடு மிருநிதியு மொன்றாகக் கண்டவர்க
ணாடும் பொருளான நட்பே பராபரமே. (கசு)

சித்த நினைவுஞ் செயுஞ்செயலு நீயெனவா
மூத்தமர்கட் கான வுறவே பராபரமே. (கஎ)

போதாந்தப் புண்ணியர்கள் போற்றிசபோற்றியெனும், வேதாந்த வீட்டில் விளக்கே பராபரமே. (கஅ)

முத்தாந்த வீதி முளரிதொழு மன்பருக்கே
சித்தாந்த வீதிவருந் தேவே பராபரமே. (ககூ)

ஊனந்தருமுடல மென்னதியா னென்பதற
வானந்தம் வேண்டி யலந்தேன் பராபரமே. ()

ன்புருகிநெஞ்ச மிளகிக்கரைந்துகரைந்
ன்புருவாய்நிற்க வலந்தேன்பராபரமே. (உக)

த்தவறிவாய்ச் சுகம்பொருந்தினல்லாலென்
க்தந்தெளியாதென் செய்வேன்பராபரமே. ()

ருவநுபூதி வாய்க்கினல்லாலென்மயக்கந்
தருதென்செய்வேன் சிவமேபராபரமே. (உ௩)

கமறிந்தின்பநிட்டை தாராயேலாகெடுவேன்
கம்விழுந்திடினென் செய்வேன்பராயரமே.()

அப்பாவென் னெய்ப்பில்வைப்பே யாற்றுகி
ன் போற்றியென்று, செப்புவதல் லால்வே
ன் செய்வேன் பராபரமே. (உரு)

றறியுமென்னறிவு முட்கருவிபோற்சவிமாண்
றுமின்பந்திலேயே யையாபராபரமே. ()

ால்லாலடங்காச் சுகக்கடலில்வாய்மடுக்கி
லாலென்றுக மறுமோபராபரமே. (உஎ)

ாராயோ வென்னைமுகம் பார்த்தொருகாலெ
வலை, தீராயோ வாய்திறந்து செப்பாய்பரா
மே. (உஅ)

தோவென்கவலை யுள்ளேயானந்தவெள்ளம்
ாதோவையா பகராய்பராபரமே. (உகூ)

காவுனைப்பிரிந்தா ருள்ளங்கனலில்வைத்த
காமெழுகோ பகராய்பராபரமே. (௩0)

கூர்த்தவறி வத்தனையுங் கொள்ளைகொடுத்து
னருளைப், பார்த்தவனு னென்னைமுகம் பாரா
பராபரமே. (௩

கடலமுதே தேனேயென் கண்ணேகவலைப்
படமுடியா தென்னைமுகம் பார்நீபராபரமே.

உள்ளமறிவா யுழப்பறிவாய்நானேழை
தள்ளிவிடின்மெத்தத் தவிப்பேன்பராபரமே. (

கன்றினுக்குச் சேதா கனிந்திரங்கல் போ
வெனக், கென்றிரங்கு வாய்கருணை யெந்தா
பராபரமே. (௩

எண்ணாத வெண்ணமெலா மெண்ணியெ
ணி யேழைநெஞ்சம், புண்ணாகச் செய்த தினி
போதும் பராபரமே. (௩

ஆழித்துரும்பெனவே யங்குமிங்குமுன்னடி
பாழிற்றிரிவதென்ன பாவம்பராபரமே. (௩

கற்றவறிவா லுனைநான் கண்டவன்போற்கூ
தாடிற், குற்றமென்றென் னெஞ்சே கொதிக்கு
பராபரமே. (௩

ஐயோவுனைக் காண்பா னாசைகொண்ட தத்
னையும்,பொய்யோவெளியாப்புகலாய்பராபரமே

துன்பக்கண்ணீரிற் றுளைந்தேற்குன்னானந்த
வின்பக்கண்ணீர்வருவ தெந்நாள்பராபரமே.

வஞ்சனையும் பொய்யுமுள்ளே வைத்தழுக்கா
புளாறு, நெஞ்சனுக்கு முண்டோ நெறிதான்
ாபரமே. (சO)

சம்போய்நின்றவர்போற் பாராட்டியானலு
ாசம்போனேனான் முறையோபராபரமே. ()

றறியேன்றீதறியே னென்றுநின்றவனு
ன்றறியனேனழை யென்னைபராபரமே. ()

ன்றுபுதிதன்றே யெளியேன்படுந்துயர
ான்றுமறியாயோ வுரையாய்பராபரமே. ()

தனை தான்சன்மமெடுத் தெத்தனைநான்பட்ட
, ரத்தனையுநீயறிந்த தன்றோபராபரமே. ()

தநாட்சற்று மிரங்கிலையேற்காலன்வரு
தநாட்காக்கவல்லா ரார்காண்பராபரமே. ()

றாற்றுநாடி யுளமறுண்டபாவியைநீ
றிரங்கியாளத் தகாதோபராபரமே. (சசு)

ளளவுநின்னைவிட வில்லாவெனைபபக்கிற்
ளுதலாலென்னபலன் சாற்றாய்பராபரமே. ()

டிப்படித்துலகிற் பாராட்டிநிற்பதற்கோ
டியெனையடிமை சேர்த்தாய்பராபரமே. ()

சான்னத்தைச் சொல்வதல்லாற் சொல்லற
ன் சொல்லிறுதிக், கென்னத்தைச் சொல்வே
ளியேன் பராபரமே. (சகூ)

சொல்லும் பொருளுமற்றுச்சும்மாவிருப்பதற்
கே, யல்லும் பகலுமெனக் காசை பராபரமே. ()

நேசநிருவிகற்ப நிட்டையல்லாலுன்னடிமைக்
காசையுண்டோநீயறியா தன்றேபராபரமே. ()

துச்சனென வேண்டாமித் தொல்லுலகி லல்
லல்கண்டா, லச்சமிகவுடையேனையாபராபரமே.

கண்ணுவாரேனுமுனைக் கைகுவியாராயினந்த
மண்ணுவார்நட்பை மதியேன்பராபரமே. (௫௩)

கொல்லா விரதங் குவலயமெல் லாமோங்க,
வெல்லார்க்குஞ் சொல்லுவதென் னிச்சை பரா
பரமே. (௫௪)

எத்தாற் பிழைப்பேனோ வெந்தையே நின்ன
ருட்கே, பித்தானேன் மெத்தவுநான்பேதைபரா
பரமே. (௫௫)

வாயினாற்பேசா மௌனத்தைவைத்திருந்துந்
தாயிலார்போனான் றளர்ந்தேன்பராபரமே. ()

அன்னையிலாச் சேய்போ லலக்கணுற்றேன்
கண்ணூர, வென்னகத்திற் றுய்போ லிருக்கும்
பராபரமே. (௫௭)

உற்றுநினைக் கிற்றுயர முள்ளுருள்ளே செந்தீ
ாய்ப், பற்றநொந்தே னென்னைமுகம் பார்நீ
ராபரமே. (ருஅ)

பொய்யனிவ னென்றுமெள்ளப் போதிப்பார்
சாற்கேட்டுக், கைவிடவும் வேண்டாயென்
ண்ணே பராபரமே. (ருகூ)

ண்ணமறிந்தே யிலைப்பரிந்தே யேழையுய்யும்
ண்ணாந்திருக்கருணை வையாய்பராபரமே. ()

ட்டாதேயென்னையொன்றி னுட்டியிதமகிதங்
ட்டாதேயெல்லா நீகண்டாய்பராபரமே ()

உன்னைநினைந் துன்னிறைவி னுள்ளே யுலாவு
ன்னை, யன்னைவயிற் றின்னமடைக் காதே
ாபரமே. (சுஉ)

முனக்கென்றெண் ணும் பழக்கமேமாறு
மெனக்குத்தந்தருளென் வாழ்வேபராபரமே.

தித்துநின்னை மறவாக்கடனுகச்
திக்கநின்னதருள் செய்யாய்பராபரமே. ()

ஏவ்வுயிரு மென்னுயிர்போ லெண்ணி யிரங்
நின், றெய்வவருட் கருணை செய்யாய் பரா
மே. (சுரு)

வெட்டவெளிப் பேதையன்யான் வேறுக
டொன்றறியேன், சிட்டருடன்சேரனந்த தெ
ட்ம் பராபரமே. (கூ கூ

இரவுபகலற்றவிடத் தேகாந்தயோகம்
வரவுந்திருக்கருணை வையாய்பராபரமே. (கூஎ

மால்காட்டிச்சிந்தை மயங்காமனின் றசுகக்
கால்காட்டிவாங்காதே கண்டாய்பராபரமே. (

எப்பொருளு நீயெனவேயெண்ணிநான் றெ
ருத, வைப்பையழி யாநிலையா வையாய் பரா
பரமே. (கூ கூ

சும்மாவிருப்பதுவே சுட்டற்றபூரணமென்
றெம்மாலறிதற் கெளிதோபராபரமே. (எ

முன்னெடுபின் பக்க முடியடிநாப் பண்ண
நின், றன்னெடுநா ணிற்பதென்றோ சாற்றாய்பர
பரமே. (எ

மைவ்வண்ணந் தீர்ந்த மௌனிசொன்னதெ
வண்ண, மவ்வண்ண நிட்டை யருளாய்பராப
மே. (எ உ

வித்தன்றி யாதும் விளைவதுண்டோ நின்ன
ளாஞ், சித்தன்றி யாங்களுண்டோ செப்பா
பராபரமே. (எ ங

ஆங்காரமற்றான் னறிவானவன்பருக்கே
ரங்காததூக்கமது தூக்கும்பராபரமே. (எச)

சிந்தை யவிழ்ந்தவிழ்ந்து சின்மயமா நின்ன
க்கே, வந்தவர்க்கே யின்பநிலை வாய்க்கும் பரா
ரமே. (எரு)

சொல்லாடா வூமரைப்போற் சொல்லிறந்து
யாகி, னல்லா லெனக்குமுத்தி யாமோ பரா
ரமே. (எசா)

பச்சாகாமோனம் பிறவாமுளைத்தென்றற்
ாச்சாச்சுமேற்பயனுண் டாமோபராபரமே. ()

கெட்டியென்றான் னன்பர்மலங் கெட்டயர்ந்
தார் பூரணமாந், தொட்டி லுக்குட் சேய்போற்
யின்றார் பராபரமே. (எஅ)

ாட்டவருளிருக்கக் காணாதிருண்மலத்து
ாட்டமெனக்குவர னன்றோபராபரமே. (எகூ)

த்தன்மைக்குற்றமியற்றிடினுந்தாய்பொறுக்கு
த்தன்மைநின்னருளு மன்றோபராபரமே. ()

எத்தனையோ தேர்ந்தாலு மென்னாலே யின்ப
முண்டோ, சித்துருவே யின்பச் சிவமே பரா
பரமே. (அக)

மண்டுவின் காட்டி மறைந்துமறை யாவ
நளைக், கண்டுகண்ணாகவென்று காண்பேன்
பராபரமே. (அஉ)

பஞ்சரித்துநின்னைப் பலகாலிரந்ததெல்லா
மஞ்சலெனும்பொருட்டே யன்றோபராபரமே.

எங்கெங்கேபார்த்தாலுமெவ்வுயிர்க்குமவ்வுயிரா
யங்கங்கிருப்பதுநீ யன்றோபராபரமே. (அச)

அனைத்துமாய்நின்றாயே யான்வேறோநின்னை
நினைக்குமாறெங்கே நிகழ்த்தாய்பராபரமே. ()

நின்போதத்தாலே நினைப்புமறப்பென்றா
லென்போதமெங்கே யியம்பாய்பராபரமே. ()

ஒன்றைநினைந்தொன்றைமறந் தோடுமனமெல்லாநீ, யென்றறிந்தா லெங்கே யியங்கும் பராபரமே. (அஎ)

கொழுந்தில்வயிரமெனக் கோதறவுள்ளன்பி
லழுந்துமவர்க்கேசுகமுண் டாகும்பராபரமே. ()

பற்றும்பயிர்க்குப் படர்கொழுந்துபோற் பருவம், பெற்றவர்க்கேநின்னருடான் பேரும்பராபரமே. (அகூ)

யோகியர்க்கே ஞான மொழுங்காம்பே ரன்பான, தாகியரும் யோகமுன்னேசார்ந்தோர்பராபரமே. (கூ0)

அல்லும்பகலு மறிவாகிநின்றவர்க்கே
சொல்லும்பொருளுஞ் சுமைகாண்பராபரமே. ()

எச்சிலென் றுபூவை யிகழ்ந்தோர்க்குணைப்போ
றப், பச்சிலையுங்கிள்ளப் படுமோபராபரமே. ()

ந்தக்கரண மடங்கத் துறப்பதுவே
பந்தத்துறவினுநன் றெந்தாய்பராபரமே. ()

தன்னையறிந்தாற் றலைவன்மேற்பற்றலது,பின்
யொருபற்றுமுண்டோ பேசாய்பராபரமே.()

அண்பாற் கரைந்துகண்ணீ ராறுகண்ட புண்
ியருக், குன்பால் வரவழிதா னுண்டோ பரா
மே. (கூ௫)

ன்னையறிந்தருளே தாரகமாநிற்பதுவே
ன்னையறிதற் குபாயம்பராபரமே. (கூசு)

கற்றகலை யானிலைதான் காணுமோ காண்ப
தல்லா, மற்றவிடத் தேவெளியா மன்றோ பரா
மே. (கூஎ)

கண்மூடிக் கண்விழித்துக் காண்பதுண்டோ
ானருளாம், விண்மூடி னெல்லாம் வெளியாம்
ாபரமே. (கூஅ)

நேரேநினதருளென் னெஞ்சைக் கவரினென்
, பாரேன்சுகமும் படைப்பேன்பராபரமே.()

வான்காண வேண்டின் மலையேறலொக்குமுன்
, நான்காணப் பாவனைசெய் நாட்டம்பரா
மே. (௧00)

வாதனைவிட்டுன்னருளின் மன்னினல்லால்வே
றுமொரு, சாதனைதானுண்டோநீ சாற்றாய்பரா
பரமே. (கOக)

பாரகமும்விண்ணகமும் பற்றாகநிற்பதருட்
டாரகத்தைப்பற்றியன்றோ சாற்றாய்பராபரமே.

விளக்குந்தகளியையும் வேறென்றார்நின்னைத்
துளக்கமறச்சீவனென்று சொல்வார்பராபரமே.

பாராதிநீயாப் பகர்ந்தாலகமெனவு
மாராயுஞ்சீவனுநீ யாங்காண்பராபரமே. (கOச

பொய்யைப்பொய்யென்றறியும் போதத்துச்
காதரவுன், மெய்யருளேயன்றோ விளம்பாய்
பராபரமே. (கOரு

வருவான்வந்தேனெனல்போன்மன்னியழியு
சகத்தைத், தெரிவாகவில்லையென்ற தீரம்பரா
பரமே. (கOசு

மாயாசகமிலையேன் மற்றெனக்கோர்பற்றுமிலை
நீயேநானென்றுவந்து நிற்பேன்பராபரமே. (

வானாதிநீயெனவே வைத்தமறையென்னையு
தானாகச்சொல்லாதோ சாற்றாய்பராபரமே. (

வெள்ளக்கருணைமத வேழமாநின்னருட்கென்
கள்ளக்கருத்தே கவளம்பராபரமே. (கOசு

வண்டாய்த் துவண்டு மௌன மலரணைமேற்,
கொண்டார்க்கோ வின்பங் கொடுப்பாய் பராப
ரமே. (ககo)

மாயைமுதலாம்வினைநீ மன்னுயிர்நீமன்னுயிர்
தேர்ந், தாயுமறிவானதுநீ யன்றோபராபரமே. ( )

என்னறிவும்யானுமென தென்பதுவுமாமிவைக
ணின்னவையேயன்றோ நிகழ்த்தாய்பராபரமே.

பாரறியாதண்டப் பரப்பறியாதுன்பெருமை
யாரறிவார்நானோ வறிவேன்பராபரமே. (ககங)

அண்டமனைத்திலுமா யப்பாலுக் கப்பாலுங்,
கொண்டநின்னை யாரறிந்து கொள்வார் பரா
பரமே. (ககச)

ஒப்புயர்வொன்றின்றி யொலிபுகாமோனவட்
டக், கப்பலுக்காம்வான்பொருணீகண்டாய்பரா
பரமே. (ககரு)

என்போலெளியவரு மெங்கெங்கும் பார்த்தாலு
முன்போல்வலியவரு முண்டோபராபரமே. ()

பார்க்கினண்ட பிண்டப்பரப்பனைத்து நின்செ
யலே, யார்க்குஞ் செயலிலையே யையா பராப
ரமே. (ககஎ)

ஒன்றேபலவே யுருவேயருவேயோ
வென்றேயழைப்பதுன்னை யென்றோபராபரமே.

செப்புவதெல்லாஞ்செபநான்சிந்திப்பதெல்லா நின், னைப்பிறியானமெனவோர்ந்தேன் பராபரமே. (கககூ)

ஆரிருந் தென்னார்போயென் னாரமுதாநின்னருளின், சீரிருந்தா லுய்வேன் சிவமேபராபரமே.

வஞ்சநமன்வாதனைக்கும் வன்பிறவிவேதனைக்கு மஞ்சியுனையடைந்தே னையாபராபரமே. (கஉக)

எந்தப்படியுன் னிதயமிருந்ததெமக் கந்தப்படிவருவ தன்றோபராபரமே. (கஉஉ)

எந்தெந்தநாளு மெனைப்பிரியாதென்னுயிராய்ச் சிந்தைகுடிகொண்டவருட் டேவேபராபரமே.

அஞ்சலஞ்சலென் றடிமைக் கப்போதைக் கப்போதே, நெஞ்சி லுணர்த்து நிறைவே பராபரமே. (கஉச)

என்னையுன் றன் கைக்களித்தார் யாவரென்னை யான்கெடுத்துப், பின்னையுன்னாற் பெற்றநலம் பேசேன் பராபரமே. (கஉரு)

வாய்பேசா வூமையென வைக்கவென்றோ நீ மௌனத், தாயாக வந்தருளைத் தந்தாய் பராபரமே. (கஉசூ)

தன்னைத்தந்தென்னைத் தடுத்தாண்டநின்கருணைக், கென்னைக்கொண்டென்னபல னெந்தாய் பராபரமே. (கஉஎ)

மார்க்கண்டர்க்காக மறலிபட்டபாட்டையுன்
ிப், பார்க்கினன்பர்க்கென்ன பயங்காண்பரா
மே. (கஉ அ)

ட்டியுணராமற் றுரியநிலையாய்வெளியில்
ட்டநின்னையானோ வியப்பேன்பராபரமே. ()

சூதொன் றுமின்றியென்னைச் சும்மாவிருக்க
வத்தா, யீதொன்றும்போதாதோ வின்பம்பரா
மே. (கஙௐ)

வாயொன் றும்பேசா மௌனியாய்வந்தான்
தேயொன்றும்போதாதோ வின்பம்பராப
ம. (கங௧)

ன் றுமிருந்தபடிக் கென்னையெனக்களித்த
ான்றும்போதாதோ வுரையாய்பராபரமே. ()

ண்டிசைகீழ்மேலான வெல்லாம்பெருவெளி
க், கண்டவிடத்தென்னையுநான் கண்டேன்
ாபரமே. (கஙங)

ித்தனையேதும்மறியாப் பேதையனையாண்ட
க், கெத்தனை தான்றெண்ட மிடுவேன்பரா
மே. (கஙச)

பர்கர்ப்பத்தூடனமுந் தண்ணீருந்தருளு
வுனையாரே நினையார்பராபரமே. (கஙரு)

ந்தமனமொடுங்கும் வேளையினுகைப்
தவருள்வாழி பதியேபராபரமே. (கஙசா)

சிந்தனைபோய்நானெனல்போய்த் தேக்கவின்ப மாமழையை, வந்து பொழிந்தனை நீ வாழிபராபரமே. (கநஎ)

தந்தேனேயோர்வசனந் தந்தபடிக்கின்பமுமாய் வந்தேனேயென்றனை நீ வாழிபராபரமே. ()

மண்ணும் விண்ணும்வந்து வணங்காவோநின்னருளைக், கண்ணுறவுட்கண்டவரைக் கண்டாற் பராபரமே. (கநகூ)

என்றுங் கருணைபெற்ற யின்பத்தபோதனர் சொல், சென்றசென்றதிக்கனைத்துஞ் செல்லும் பராபரமே. (கசo)

ஆடுவதும்பாடுவது மானந்தமாகநின்னைத் தேடுவதுநின்னடியார் செய்கைபராபரமே. ()

பொங்கியநின் றண்ணருளைப் புட்கலமாய்ப் பெற்றவர்கட், கெங்கெழுந்தென் ஞாயி றியம்பாய் பராபரமே. (கசஉ)

பாலரொடு பேயர்பித்தர் பான்மையென நிற்பதுவே, சீலமிகு ஞானியர்தஞ் செய்கை பராபரமே. (கசந)

உண்டுடுத்துப்பூண்டிங் குலகத்தார்போற்றிரியுந், தொண்டர்விளையாட்டே சுகங்காண்பராபரமே. (கசச)

வ்குல்பகலற்றதிருக் காட்சியர்கள்கண்டவழி
பங்குமொருவழியே யெந்தாய்பராபரமே. ()

ாயநிலையல்லவென்று காண்பாருறங்குவரோ
ாயவருட்பற்றுத் தொடர்வார்பராபரமே. ()

அப்புமுப்பும் போன்ற வயிக்யபரா னந்தர்த
க், கொப்புவமை சொல்லும்வா யுண்டோபரா
ரமே. (கசஎ)

க்தந்தெளிந்து சிவமானோரெல்லோர்க்குங்
காத்தடிமையான குடிநான்பராபரமே. (கசஅ)

தம்முயிர்போ லெவ்வுயிருந் தாமென்றுதண்
ருள்கூர், செம்மையருக்கேவலென்று செய்
வன்பராபரமே. (கசகூ)

விண்ணுக்கும் விண்ணாகி மேவுமுனக்கியான்
சை, பண்ணிநிற்குமாறு பகராய்பராபரமே.()

ஞ்சகமேகோயி லினைவேசுகந்தமன்பே
ஞ்சனநீர்பூசைகொள்ள வாராய்பராபரமே. ()

கட்டவழியாணவப்பேய் கீழாகமேலான
ட்டருளைப்பூசை செய்வார்பராபரமே. ()

ல்பிடித்துமூலக் கனலைமதிமண்டலத்தின்
லெழுப்பிற்றேகம் விழுமோபராபரமே. ()

பஞ்சசுத்திசெய்துநின்னைப் பாவித்துப்பூசை
செய்தால், விஞ்சியஞானம் விளங்கும் பராப
ரமே. (கருச)

அன்பர்பணிசெய்யவெனை யாளாக்கிவிட்டுவிட்
டா, லின்பநிலைதானேவந் தெய்தும்பராபரமே.

மூர்த்திதலந்தீர்த்த முறையாற்றொடங்கினர்
க்கோர், வார்த்தைசொலச்சற்குருவும் வாய்க்கு
ம்பராபரமே, (கருரு)

விரும்புஞ்சரியைமுதன் மெய்ஞ்ஞானநான்கு
மரும்புமலர்காய்கனிபோ லன்றோபராபரமே. ()

தானந்தவந்தருமஞ் சந்ததமுஞ்செய்வர்சிவ
ஞானந்தனையணைய நல்லோர்பராபரமே. ()

சொன்னத்தைச்சொல்லித் துடிக்கின்றவாண
வப்பேய்க், கின்னல்வருவதெந்நா ளெந்தாய்பரா
பரமே. (கருகூ)

இன்றோவிருவினைவந் தேரியதுநானென்றோ
வன்றேவிளைந்ததன்றோ வாற்றேன்பராபரமே.

எண்ணமுந்தானின்னைவிட வில்லையென்றால்
யான்முனமே, பண்ணவினையேது பகராய்பரா
பரமே. (கசூக)

என்னையின்னதென்றறியா வேழைக்குமாகெடு
வேன், முன்னைவினைகூடன் முறையோபராபர
மே. (கசூஉ)

றியாநான்செய்வினையை யையாநீகூட்டுங்
றியேதெனக்குளவு கூறாய்பராபரமே. (கசுரு)

ன்னைக்கெடுக்க விசைந்தவிருவினைநோய்
ன்னைக்கெடுக்கத் தகாதோபராபரமே. (கசுச)

ல்லமையேகாட்டுகின்ற மாமாயைநானொருவ
ல்லையெனினெங்கே யிருக்கும்பராபரமே. ()

க்குணத்தாலெல்லா முளைக்கப்பிரகிருதிக்
குணத்தைநல்கியதா ரெந்தாய்பராபரமே. ()

ற்றப்படாதுதுன்ப மையவென்றலென்மனது
ற்றப்படாதினியென் செய்வேன்பராபரமே.

ாயமாய்மனதைப் போக்கவறியாமலேயோ
ராயலைந்தே னரசேபராபரமே. (கசுஅ)

னமிறக்கக் கற்றாலுஞ் சித்தியெல்லாம் பெற்
ு, மனமிறக்கக் கல்லார்க்கு வாயேன் பராப
ே. (கசுகூ)

ாதுக்கு வந்தெதிர்த்த மல்லரைப்போற் பா
துமன, மேதுக்குக் கூத்தாடு தெந்தாய் பரா
மே. (கஎ0)

டுவார்போற் றுவண்டுதுவண்டுமனம்
ாடினென்னபலன் வாய்க்கும்பராபரமே. ()

கொள்ளித்தேள் கொட்டிக் குதிக்கின்றபே
க்குரங்காய்க், கள்ளமனந் துள்ளுவதென் க
டாய் பராபரமே. (கள

வந்ததையும் போனதையும் வைத்து வை
துப் பார்த்திருந்தாற், சிந்தையிதமகிதஞ்சே
பராபரமே. (கள

ஏறுமயிர்ப்பாலமுணர் விந்தவிடயங்கணெரு
பாறெனவுநன்று வறிந்தேன்பராபரமே. (சுள

பொறிவழியேயேழை பொறியாயுழல்வதுநின்
னறிவின்விதித்தவிதி யாமோபராபரமே. (கள

பாசசாலங்க ளெல்லாம் பற்றுவிட ஞான
வாள், வீசுநா ளெந்நாள் விளம்பாய் பராபர

எந்தவுடலேனு மெடுத்தவுடனல்லதென்று
சிந்தைசெயவந்ததிறஞ் செப்பாய்பராபரமே

பொய்யெல்லா மொன்றுப் பொருத்திவை
பொய்யுடலை, மெய்யென்றுன் மெய்யாய்
மோ பராபரமே. (கள

மின்னனைய பொய்யுடலை மெய்யென்று ந
யையோ, நின்னை மறக்கைநெறியோ பராபர

நித்தியமொன் றில்லாத நீர்க்குமிழி போன்
வுடற், கித்தனைதான் றுன்பமுண்டோ வெ
னே பராபரமே. (கஅ

மேதகமிறு மென்றுசடர் தேம்புவதென் னித்
ரையி, னுாகமறிந் தாற்பயந்தா னுண்டோபரா
மே. (கஅக)

தச்சுவையா வெடுப்பாரெடுத்தவுடற்
தமுறின்யாதுபின்னே சொல்லும்பராபரமே.

தாற்பாவைநாலாட் சுவையாகுஞ் சீவனென்
, கார்ப்பாலெடுத்தவெதவ ராலேபராபரமே.

நாலத்தை மெய்யெனவே நம்பிநம்பி நாளு
ன்றன், காலத்தைப் போக்கியென்ன கண்
ன் பராபரமே. (கஅச)

ய்யுலகவாழ்க்கைப் புலைச்சேரிவாதனைநின்
ய்யருளின்மூழ்கின் விடுங்காண்பராபரமே. ()

லேணிவிண்ணேற நூற்குப்பருத்திவைப்பார்
லேகருவிநன்னூற் போதம்பராபரமே. ()

ன்னஞ்சிறியார்கள் :செய்தமனற்சோற்றை
க்கு, மன்னுங்கலைஞானமார்க்கம்பராபரமே.

கஞானத்தால் வருமோசுகம்பாழ்த்த
லென்றுபோமோ புகலாய்பராபரமே. ()

டதையேசொல்லுங் கிளிபோலநின்னருளி
டமின்றிவாய்பேச னன்றோபராபரமே.

ரியாயருளில் விரவுமன்பர்தேக
ளியாய்ப்பிறங்கியதுமுண்டோபராபரமே.

காலமொருமூன்றுங் கருத்திலுணர்ந்தாலுமனை
ஞாலந்தனக்குரையார் நல்லோர்பராபரமே. (

கொல்லா விரதமொன்று கொண்டவரே நல்
லோர்மற், றல்லாதார் யாரோ வறியேன் பரா
பரமே. (௧௯

இல்லாதகாரியத்தை யிச்சித்துச்சிந்தைதவழ்ச்
செல்லாமைநல்லோர் திறங்காண்பராபரமே. (

ஏதுவந்து மேதொழிந்து மென்னதியா னென்
ஞர்கள், போதநிலை கண்ட புலத்தோர் பரா
பரமே. (௧௯

ஆயிரஞ்சொன்னாலு மறியாதவஞ்சநெஞ்சப்
பேயரொடுகூடிற் பிழைகாண் பராபரமே. (

மாயமயக்கொழிந்தார் மற்றொன்றைநாடுவரோ
நேயவருணிலையி னிற்பார் பராபரமே. (௧௯

நித்திரையிற் செத்தபிண நேருமுடற் கிச்சை
வையாச், சுத்தர்களே நல்ல துறவோர் பராப
மே. (௧௯

எந்நெஞ்சமேனு மிரங்குமேநின்னருட்குக்
கன்னெஞ்சருமுளரோ காட்டாய்பராபரமே (

மந்தவறி வாகியின்பம் வாயாதிருந்தலைந்தாற்
சிந்தைமயங் காதோவென் செய்வேன் பராப
மே. (௧௯௪)

தேடினேன் றிக்கனைத்துந்தெண்டனிட்டேன்
ந்தைநைந்து, வாடினே னென்மயக்க மாற்றாய்
ராபரமே. (உOO)

மடிமையெனு மொன்றை மறுத்தன்றோவென்
ா, யடிமைகொளல் வேண்டு மரசே பராபர
மே. (உOக)

ரலர்பயந்தீரவின்பக் காற்கபயமென்றெழுந்த
ாலைவளர்த்தனையே வாழிபராபரமே. (உOஉ)

நீர்ப்புற் புதமாய் நினைவருட்கே நின்றழியப்,
ார்ப்பதல்லால் வேறுமொன்றைப் பாரேன்பரா
ரமே. (உOங)

நீர்க்குமிழி போலென் னினைவுவெளி யாய்க்
ரையப், பார்க்குமிட மெல்லாமென் பார்வை
ராபரமே. (உOச)

ஆடியோய் பம்பரம்போ லாசையுட னெங்கு
னைத், தேடியோய் கின்றனென் செய்வேன்
ராபரமே. (உOரு)

வேதாந்தஞ் சித்தாந்தம் வேறென்னார் கண்க
க்கு, நாதாந்த மோன நலமே பராபரமே. ()

னந்தமானநின்னை யன்றியொன்றையுன்னுத
மானந்தமியேற்கு முத்திபராபரமே. (உOஎ)

ஏதுக்கு முன்னைவிட வில்லையென்று லெண்க
ருத்தைச், சோதிக்க வேண்டாநான் சொன்னே
ன் பராபரமே. (உ0அ

முத்தியிலுந் தேகமிசை மூவிதமாஞ் சித்தி
பெற்றோ, ரெத்தனையே ரென்றுரைப்ப தெ
தாய் பராபரமே. (உ0கூ

நீயன்றிநானுர் நினைவாரென்னெஞ்சகமார்
தாயன்றிச்சூலுமுண்டோ சாற்றாய்பராபரமே.

அங்கமேநின்வடிவ மானசுகர்கூப்பிடநீ
யெங்குமேனேனென்ற தென்னேபராபரமே. ()

கொள்ளைவெள்ளத் தண்ணருண்மேற் கொண்
டுசுழித் தார்த்திழுத்தாற், கள்ளமனக் கப்பலெ
ங்கே காணும் பராபரமே. (உகஉ)

எக்கலையுங் கற்றுணர்ந்தோ மென்றவர்க்குஞ்
சம்மதஞ்சொல், வக்கணையா லின்பம் வருமோ
பராபரமே. (உகங)

கல்லெறியப் பாசி கலைந்து நன்னீர் காணுநல்
லோர், சொல்லுணரின் ஞானம்வந்து தோன்று
ம் பராபரமே. (உகச)

நின்னையுணர்ந்தோர்கடமை நிந்தித்தபேயறிஞ
ரென்னகதிபெறுவா ரெந்தாய் பராபரமே. ()

என்னதியா னென்னலற்றோ ரெங்கிருந்து
ார்க்கினுநின், சன்னிதியா நீபெரிய சாமி பரா
ரமே. (உகசு)

சோற்றுத் துருத்திச் சுமைசுமப்பக் கண்பி
வங்கக், காற்றைப் பிடித்தலைந்தேன் கண்டாய்
ராபரமே. (உகஎ)

உள்ளபடி யொன்றை யுரைக்கினவர்க் குள்ளு
வாய்க், கள்ளமின்றி யன்பாய்க்களிப்பேன்பரா
ரமே. (உகஅ)

அடுத்தவியல் பாகவொன்றை யான்பகர்வதல்
ாற், றெடுத்ததொன்றையான்வேண்டிச்சொல்
லன் பராபரமே. (உகக)

உள்ளமறி யாதொருவ ரொன்றையுன்னிப்பே
லையோ, துள்ளியிளங் கன்றாய்த் துடிப்பேன்
ராபரமே. (உஉ0)

ல்லாருமின்புற் றிருக்கநினைப்பதுவே
ல்லாமல்வேறொன் றறியேன்பராபரமே. ()

முன்னாண் மெய்ஞ்ஞான முனிவர்தவ மீட்டு
ல்போ, லிந்நாளிற் காணவெனக் கிச்சை பரா
ரமே. (உஉஉ)

ன்மமெண்பதெல்லாங் கரிசறவேமெய்ஞ்ஞான
ன்மநிலைசார்ந்ததன்பர் தன்மைபராபரமே. ()

கண்டுயிலாதென்னறிவின் கண்ணூடேகாட்
பெற, மண்டியபேரொளிநீ வாழிபராபரமே. (

நானென தன்மையென்று நாடாமனுடவின்ப
வானுகிநின்றனே நீ வாழிபராபரமே. (உஉரு

அகத்தூடணுவணுவா யண்டமெல்லாந்தானாய்
மகத்தாகிநின்றனே நீ வாழிபராபரமே. (உஉசா

காரகமாங் கர்ப்பவறைக் கண்ணூடு மென்
கண்ணே, வாரம்வைத்துக்காத்தனே நீ வாழிபரா
பரமே. (உஉஎ)

புரந்தோர்தங் தேசமென்பார் பூமியைப் போ
ராடி, யிரந்தோருந் தம்மதென்பாரென்னேபரா
பரமே. (உஉஅ)

மூர்த்தியெல்லாம் வாழியெங்கண் மோனகுரு
வாழியருள், வார்த்தை யென்றும் வாழியன்பர்
வாழி பராபரமே. (உஉகூ)

சொல்லும்பொருளுந் தொடராவருணிறைவிற்
செல்லும்படிக்கருணீ செய்தாய்பராபரமே. (

இற்றைவரைக் குள்ளாக வெண்ணரிய சித்தி
முத்தி, பெற்றவர்க ளெத்தனைபேர் பேசாய்பரா
பரமே. (உஙக)

நாடுநகருநிசா னட்டியபாளயமு
மீடுசெயுமோமுடிவி லெந்தாய்பராபரமே. ()

ிதடுந்திர வியமுஞ் சேர்ந்தமணிப் பெட்டக
ங், கூடவருந் துணையோ கூறாய்பராபரமே.()

ிதடாத தேட்டினமே செங்கைத் துலாக்
ால்போல், வாடாச் சமனிலையில் வாழ்வார்
ாபரமே. (உருச)

ாய்க்கசிந்துருகி நெட்டுயிர்த்துநின்றேனைப்
ராததென்னோ பகராய்பராபரமே. (உருரு)

ர்ளபொருளாவி யுடன்மூன் றுமன்றேதான்
ாள்ளைகொண்டநீயென் குறைதீர்பராபரமே.

ூழ்ந்தாயே யிவ்வுலகி லல்லலெல்லாந் தீர்ந்
ூளால், வாழ்ந்தாயே யென்றனைநீ வாழிபரா
ிமே. (உருள)

ாவருளையெல்லாந் தந்தெனையுநின்னருளில்
ாயோவென்றனைநீ வாழிபராபரமே. ()

ூசையுன்மீதல்லா லருளறிய வேறுமொன்
, பாசம்வையே னின்கருணைப் பாங்காற்பரா
ிமே. (உரு௯)

ூதியந்த நீகுருவா யாண்டதல்லா னின்னை
றிப், போதனையு முண்டோ புகலாய் பரா
ிமே. (உசo)

ூகவந்து தடுத்தாண்டெனையின்ப
ூகச்செய்தவின்ப வானேபராபரமே. ()

பற்றற்றிருக்குநெறி பற்றிற்கடன்மலையுஞ்
சுற்றநினைக்குமனஞ் சொன்னேன்பராபரமே. ()

படிப்பற்றுக்கேள்வியற்றுப் பற்றற்றுச்சிந்தைத்
துடிப்பற்றார்க்கன்றோ சுகங்காண்பராபரமே. ()

சத்தாகிநின்றோர் சடங்களிலிங்கமென
வைத்தாருமுண்டேயென் வாழ்வேபராபரமே.

சித்தநிருவிகற்பஞ் சேர்ந்தாருடற்றீபம்
வைத்தகர்ப்பூரம்போல் வயங்கும்பராபரமே. ()

ஆதிகாலத்திலெனை யாண்டனையே யிப்பானீ
போதியெனினெங்கேநான்போவேன்பராபரமே.

நாவழுத்துஞ் சொன்மலரோ நாளுதிக்கும் பொன்மலரோ, தேவையுனக்கின்னதென்றுசெப்பாய் பராபரமே. (உசஎ)

கன்னறரும் பாகாய்க் கருப்புவட்டாய்க் கற்கண்டா, யின்னமுதா யென்னு ளிருந்தாய் பராபரமே. (உசஅ)

சிற்பரமேதற்பரமே தெய்வச்சுருதிசொன்ன
வற்புதமேயன்பே யறிவேபராபரமே. (உசகூ)

அறிவிப்பானீயென்று லைம்புலங்கடந்தங்
நெறிநிற்பார்யாரே நிகழ்த்தாய்பராபரமே. ()

அந்தக்கரணமெனு மாகாதபேய்களென்னை
வந்துபிடித் நாட்ட வழக்கோபராபரமே. (உருக)

ஐவரொடுங்கூடாம லந்தரங்கசேவைதந்த
தெய்வவறிவே சிவமேபராபரமே. (உருஉ)

அருளாகிநின்றசுக மாகாமலையோ
விருளாகிநிற்க வியல்போபராபரமே. (உருங)

அன்பரெல்லா மின்ப மருந்திடவும் யானொ
ருவன், றன்புறுத லன்றோநீ சொல்லாய் பரா
பரமே. (உருச)

சந்ததமுநின்கருணை சாற்றுவதல்லால்வேறு
சிந்தையறியேனுன் சித்தம்பராபரமே. (உருரு)

நானு னெனக்குளறு நாட்டத்தா லென்னை
விட்டுப், போனு முன்னைவிட்டுப் போகேன்
பராபரமே. (உருசு)

இக்காயம்பொய்யென்றோ ரீட்டத்துனக்கபயம்
க்கா தாருண்டோ புகலாய்பராபரமே. (உருஎ)

ஞதல்பூரணமே சாருமிடமுண்டியிரும்
ஞதியுமொழுங்காய் மன்னும்பராபரமே. ()

ன்னுமணங்கர்ப்பூர வுண்டைபோலேகரைய
ன்னுமானந்த விளக்கேபராபரமே. (உருகூ)

ட்பட்டலைந்த நடுக்கமெல்லாந்தீரவுனக்
ட்பட்டுந் துன்பமெனக் காமோபராபரமே ()

பாவிபடுங்கண்கலக்கம் பார்த்துமிரங்காதிருந்
தா, லாவிக்குறுதுணையா ரையாபராபரமே. ()

நின்னிறைவே தாரகமாய் நின்றுசுக மெய்
தா, லென்னிறைவே பாவித்தே னென்னேபரா
பரமே. (உகூஉ)

நின்னைச் சரண்புகுந்தா னீகாக்கல் வேண்டு
மல்லா, லென்னைப் புறம்விடுத லென்னே பரா
பரமே. (உகூ௩)

மாறுத துன்பமெல்லாம் வந்துரைத்தா னின்
செவியி, லேறுத வாறே தியம்பாய் பராபரமே.

விஞ்சுபுலப் பாடனைத்தும் வீறுதுன்பஞ்செய்
யவந்த, வஞ்சுபுல வேடருக்கு மாற்றேன் பரா
பரமே. (உகூரு)

கன்னங்கரியநிறக் காமாதிராக்ஷசப்பேய்க்
கென்னையிலக்காகவைத்த தென்னேபராபரமே.

சித்திநெறிகேட்டல்செகமயக்கஞ்சன்மமற
முத்திநெறிகேட்டன் முறைகாண்பராபரமே. ()

சிந்தைசிதையச் சிதையாதவானந்த
மெந்தவகையாலே வந்தெய்தும்பராபரமே. ()

கூர்த்தவறிவாலறியக் கூடாதெனக்குரவன்
றேர்த்தபடிதானே திரிந்தேன்பராபரமே. ()

த்தாருந்தும் பரமசுகம்யானருந்த
வத்தனைநாள்செல்லு மியம்பாய்பராபரமே. ()

ரத்தினுற்றுறவு சேராமலிவ்வுலகிற்
ரத்தனம்பேசல் பண்போபராபரமே. (உஎக)

இந்த வெளியினையுன் டேப்பமிடப் பேரறி
ரத், தந்தவெளிக் கேவெளியாய்ச் சார்ந்தேன்
ராபரமே. (உஎஉ)

உணர்ந்துமுனைநாடா துணர்ந்தவையேநாடி,
ணக்குறுமென் னேழைமைதா னென்னேபரா
ரமே. (உஎங)

ண்டுபோலின்று முலகைத்திரமெனவுட்
காண்டுநான்பெற்றபலன் கூறாய்பராபரமே. ()

உள்ளபடி யாதுமென வுற்றுணர்ந்தே னக்
ணமே, கள்ளமனம் போனவழி காணேன் பரா
ரமே. (உஎரு)

த்தமவுனஞ் செயல்வாக்கெலாமவுனஞ்
த்தமவுனமென்பாற் றேன்றிற்பராபரமே. ()

எண்ணில்பல கோடியுயி ரெத்தனையோ வத்
னைக்குங், கண்ணிற் கலந்தவருட்கண்ணேபரா
ரமே (உஎஎ)

னக்கினியாருன்போலு மில்லையென்றல்யா
, முனக்கினியானுகா வுளவேன்பராபரமே. ()

அண்டபிண்டங்காணே னகமும்புறமுமொன்ருக், கண்டவென்னை நீகலந்த காலம்பராபரமே.

எத்தனையோ கோடி யெடுத்தெடுத்துச் சொன்ஞலுஞ், சித்த மிரங்கிலையென் செய்வேன்பராபரமே. (உஅ0)

அன்றந்த நால்வருக்கு மற்புதமா நீயுரைத்த, தொன்றந்த வார்த்தையெனக் குண்டோ பராபரமே. (உஅக)

அப்பனென்று மன்னையென்று மாரியனென்றும்முன்னையே, செப்புவது முன்னிலையின்சீர்காண் பராபரமே. (உஅஉ

கட்டுங்கனமுமந்தக் காலர்வரும்போதெதிர்த்து வெட்டுந்தளமோ விளம்பாய்பராபரமே. ()

பேசாதமோனநிலை பெற்றன்ருேநின்னருளாம் வாசாமகோசரந்தான் வாய்க்கும்பராபரமே. ()

கற்ருலுங்கேட்டாலுங் கயமழியாதசித்தி பெற்ருலுமின்பமுண்டோ பேசாய்பராபரமே.

கண்டவடிவெல்லாங் கரைக்கின்ற வஞ்சனம்போ, லண்டமெல்லா நின்னருளே யன்ருே பராபரமே. (உஅசு)

தன்செயலா லொன்றுமிலை தானென்ரு ஞன்பாவி நின்செயலாய் நில்லா நினைவேன் பராபரமே. (உஅஎ)

கொலைகளவு கட்காமங் கோபம்விட் டாலன்
று, மலையிலக்கா நின்னருடான் வாய்க்கும்பரா
ரமே. (உஅஅ)

ண்ணையறியாதுசகந் தானயிருந்துவிட்டா
ன்னையறியவரு ளுண்டோபராபரமே. ()

ஒன்றிரண்டென் றுன்னு வுணர்வுகொடுத்துள்
படி, யென்றுமென்னை வையா யிறையேபரா
ரமே· (உகூ0)

ருதுமடியார்களுளங் காணவெளியாகுந்
ரியநிறைவான சுகமேபராபரமே. (உகூக)

பொய்குவித்த நெஞ்சனருட் பொற்பறிந்து
க்கனைத்துங், கைகுவித்து நிற்பதெந்தக்காலம்
ராபரமே. (உகூஉ)

த்துவிதமான வயிக்யவனுபவமே
த்தநிலைவந்நிலையார் சொல்வார்பராபரமே. ()

வைத்த சுவரலம்பின் மண்போமோ மாயையி
ளுர்க், கெத்தனைபோதித்துமென்ன மெந்தாய்
ராபரமே. (உகூச)

பூட்டற்றுத் தேகமற்றுப் போகுமுன்னேநின்
ருளைக் காட்டத்தகர்தோ வென்கண்ணே பரா
ரமே. (உகூரு)

சொல்லிப்பதர்களைந்து சொன்முடிவுகாணுதார்
செல்லிற்பதர்போல நிற்பார்பராபரமே. (உகூகூ)

அழுக்காற்றுனெஞ்ச மழுங்கியபுன்மாக்க
ளிழுக்காற்றலின்பநல மெய்தார்பராபரமே. ()

தேகாதிபொய்யெனவே தேர்ந்தவுப சாந்தரு
க்கு, மேகாதியுண்டோ மொழியாய் பராபரமே.

சாதனையெல் லாமவிழத் தற்போதங்காட்டா
தோர், போதனைநீ நல்குவதெப் போதோ பரா
பரமே. (உகூகூ)

ஒன்றுமறியாவிருளா முள்ளம்படைத்தவெனக்
கென்றுகதிவருவ தெந்தாய் பராபரமே. (௩00)

சிந்திக்குந் தோறுமென்னுட் சிற்சுகமோ யூற்
றூறிப், புந்திக்கு ணின்றவருட் பொற்பே பரா
பரமே. (௩0க)

என்றுமடைந்தோர்கட் கிரங்கார்குறிப்பனைத்
துங், கன்றையுதைகாலி கதைகாண்பராபரமே.

குற்றங்குறையக் குணமேலிடவருளை
யுற்றவரேயாவிக் குறவாம்பராபரமே. (௩0௩)

ஒருரையால் வாய்க்குமுண்மைக் கோராணந்த
நூல்கோடிப், பேருரையாற் பேசிலென்ன பே
றும் பராபரமே. (௩0௪)

சால்லுஞ்சமயநெறிச் சுற்றுக்குளேசுழலு
ல்லலொழிவதென்றெக் கையாபராபரமே. ()

த்தைதயேஸ்தாபிக்கும் பேராணவத்தை
த்துத்துரத்தவல்லா ரார்காண்பராபரமே. ()

சத்தானின்னை நினைக்குநினைவுடையார்
சைக்கடலி லழுந்தார்பராபரமே. (௩0எ)

கள்ளாது கட்டுணவுங் காரியமோ நானொரு
சால், கொள்ளாத தோஷமன்றோ கூறாய்பரா
மே. (௩0அ)

ன்றவிடமெல்லாந் திருவருளேதாரகமா
றவர்க்கேயானந்த நிட்டைபராபரமே. ()

சிகுறுகலில்லா நித்யசுக்ாரம்பசக
கூகியாமுன்னை வந்து சார்ந்தேன்பராபரமே. ()

றுதிதத்துவமாய் மன்னிநின்றகாரணநீ
றுகிநிற்பதெந்த நாளோபராபரமே. (௩கக)

டத்திலங்கி கடையவந்தாலென்னவுன்னும்
டத்தினூடுவந்த நட்பேபராபரமே. (௩க௨)

த்திரையாய்த் தானே நினைவயர்ந்தா னித்த
கம், செத்தபிழைப்பானதெங்கள் செய்கை
பரமே. (௩க௩)

இன்பநிட்டை யெய்தாமல் யாதெனினுஞ்செ
ன்றுமனம், துன்புறுதல் வன்பிறவித்துக்கம்பரா
பரமே. (ருகசு

பொய்யகலமெய்யான போதநிலைகண்டோர்
கோ, ரையமிலையையமிலை யையாபராபரமே. (

மந்திரத்தையுன்னி மயங்காதெனக்கினியோர்
தந்திரத்தைவைக்கத் தகாதோபராபரமே. (

விண்கருணைபூத்ததென மேவியுயிர்க்குயிராய்
தன்கருணைதோன்றவரு டாய்நீபராபரமே. (

தன்மயமாய்நின்றநிலை தானேதானாகிநின்று
னின்மயமாயெல்லா நிகழும்பராபரமே. (ருகஅ

ஏங்கியிடையுநெஞ்சு வேழையைநீவாவென்றே
பாங்குபெறச்செய்வதுன்மேற் பாரம்பராபரமே

ஆண்டநின்னை நீங்கா வடிமைகள்யா மாணவ
த்தைப், பூண்டதென்ன கன்மம் புகலாய் பரா
பரமே. (ருஉ0)

எங்கணுநீயென்று விருந்தபடியெய்தாம
லங்குமிங்குமென்றலைய லாமோபராபரமே. ()

கற்குமதுவுண்டு களித்தல்லாநின்னருளி
னிற்குமதுதந்ததுண்டோ நீதான்பராபரமே. ()

அண்டபகிரண்ட மறியாதநின்வடிவைக்
கண்டவரைக்கண்டாற் கதியாம்பராபரமே. ()

லக்கமுறநெஞ்சைக் கலக்கித்திரும்பத்
லக்குபவனீயலையோ சொல்லாய்பராபரமே. ()

சிந்தையு மென்போலச் செயலற் றடங்கிவிட்
ால், வந்ததெலா நின்செயலா வாழ்வேன் பரா
மே. (௩௨௫)

தமெலாந்தீரப் பரஞ்சோதிநீகுருவாய்
தவடிவை மறவேன்பராபரமே. (௩௨௬)

ளாந்தமான சகசநிருவிகற்ப
ளாந்தநிட்டையருளாயாபராபரமே. (௩௨௭)

அல்லலெல்லாந் தீரவெனக் கானந்த மாக
ாரு, சொல்லையென்பால் வைத்ததையென்
ால்வேன் பராபரமே. (௩௨அ)

தைமயக்கமறச் சின்மயமாய்நின்றவுன்னைத்
தவுனக்கென்னையுநான்றந்தேன்பராபரமே. ()

காட்டுமாயை மயக்கமறநீகுருவாய்க்
காட்டவுங்கனவு கண்டேன்பராபரமே. ()

ால்வைத்த சிந்தை மயக்கறவென் சென்னி
சக், கால்வைக்க வுங்கனவு கண்டேன் பரா
மே. (௩௩௧)

ண்ணுன மாயையெல்லா மாண்டுவெளியாக
, கண்ணாரவுங்கனவு கண்டேன்பராபரமே.

மண்ணீர்மையாலே மயங்காதுன்கையாலென்
கண்ணீர்துடைக்கவுநான் கண்டேன்பராபரமே

உள்ளதுணரா வுணர்விலிமா பாவியென்றோ
மெள்ளமெள்ளக் கைநெகிழவிட்டாய்பராபரமே

எல்லாநினதுசெய லென்றெண்ணுமெண்ணமு
யல்லாலெனக்குளதோ வையாபராபரமே.

பந்தமயக்கிருக்கப் பற்றொழிந்தேனென்றுள
மிந்தமயக்க மெனக்கேன்பராபரமே. (௩௩

காட்சியெல்லங் கண்ணைவிடக் கண்டது
டோ யாதினுக்கு, மாட்சியுனதருளே யன்
பராபரமே. (௩௩

எட்டுத்திசையுமொன்று யின்பமாய்நின்றவுன்
விட்டுப்பிரியவிடம் வேறோபராபரமே. (௩௩

பிறியாதுயிர்க்குயிராய்ப் பின்னமறவோங்குஞ்
செறிவேயறிவே சிவமேபராபரமே. (௩௩

ஏதேதுசொன்னாலு மெள்ளளவுநீயிரங்காச்
சூதேதெனக்குளவு சொல்லாய்பராபரமே.

கற்பனையாப் பாடுகின்றேன் கண்ணீருங் க
பலையும், சொப்பனத்துங் காணேனென் சொல்
வேன் பராபரமே. (௩௪

பொன் றுநீங்கா மனதிறப்பமாறுப்பே
பொன் றும்போதுமெனக் கையாபராபரமே.

க்தெரியா வெளியேனைவாவெனநின்
தநிலைசாட்டிற் பொருதோபராபரமே. ()

மலெல்லா மொழிந்தேதற்குன்றெய்வவரு
ாதிருக்கத் தகுமோபராபரமே. (௫௪௪)

ைனந்தருஞான மூட்டியெனக்குவட்டா
ந்தவாழ்க்கை யருளாய்பராபரமே. (௫௪௫)

முகங்கண்டென்னை வாடாமலேகாத்த
கருணை நிறைவேபராபரமே. (௫௪௬)

தியினு னின்னடியைப் போற்றுகின்ற மெய்
ார், சிந்தை யிறப்போநின் றியானம் பரா
மே. (௫௪௭)

க்குவமையாக்கருணை யுள்ள வரும்வன்மைக்
க்குவமையானவரு மில்லைபராபரமே. ()

யிருந்தும் பிள்ளை தளர்ந்தாற்போ லெவ்வி
ா, நீயிருந்து நான்றளர்ந்து நின்றேன் பரா
மே. (௫௪௯)

யாற் கிணறுகெட்ட வாறேபோல் வாய்
ப், பேயானுர்க்கின்பமுண்டோபேசாய்பரா
மே. (௫௫

பாவமென்றுமேலேதும் பயமின்றிச்செய்யவிந்தச்
சீவனுக்கார்போதந் தெரித்தார்பராபரமே. (

இன்பநிருவிகற்ப மின்றேதாவன்றெனிலோ
துன்பம்பொறுப்பரிது சொன்னேனென்பராபரமே

கற்குநிலைகற்றுற் கருவியவிழாதருளாய்
நிற்குநிலைகற்பதுவே நீதம்பராபரமே. (௩௫௩)

காச்சசச்சுடர் விடும்பொற் கட்டிபோனின்மல
மாய்ப், பேச்சற்றவரே பிறவார்பராபரமே. (

பற்றொழிந்து சிந்தைப் பதைப்பொழிந்து தா
னேதா, னற்றிருப்ப தென்றைக்கமைப்பாய்பரா
பரமே. (௩௫௫)

உருவெளிதான் வாதவூ ருத்தமர்க்கல் லாலின
முங், குருவழிநின் றூர்க்குமுண்டோ கூறாய்பரா
பரமே. (௩௫௬)

தேகம்யாதேனுமொரு சித்திபெறச்சீவன்முத்தி
யாகுநெறிநல்லநெறி யையாபராபரமே. (௩௫௭)

உலகநெறிபோற்சடல மோயவுயிர்முத்தி
யிலகுமெனல்பந்த வியல்போபராபரமே. (

பரமாப் பரவெளியாப் பார்ப்பதல்லான் மற்
றெவர்க்குந், திரமேது மில்லைநன்றுத்தேர்ந்தேன்
பராபரமே. (௩௫௯)

தேடுவேனின்னருளைத் தேடுமுன்னேயெய்தி
ாட, மாடுவேனுனந்த மாவேன்பராபரமே. ()

ள்ளங்குழைய வுடல்குழையவுள்ளிருந்த
ள்ளங்குழையவென்று காண்பேன்பராபரமே.

பட்டப் பகல்போலப் பாழ்த்தசிந்தை மாளி
னல்லாம், வெட்ட வெளியாக விளங்கும் பரா
ரமே. (௩௯௨)

பார்க்கினனுப் போற்கிடந்த பாழ்ஞ்சிந்தை
ாளியினென்னை, யார்க்குச்சரியிடலா மையாபரா
ரமே. (௩௯௩)

பாட்டுக்கோ வன்பினுக்கோ பத்திக்கோவன்
ர்தங்க, ணீட்டுக்கெல் லாங்குறுகி நின்ருய்பரா
ரமே. (௩௯௪)

த்தாந்தவித்தே முளைக்குநிலமாயெழுந்த
த்தாந்தமார்க்கச் சிறப்பேபராபரமே (௩௯௫)

ன்னுவெளியா யுறங்காதபேருணர்வா
யன்னுவிக்குள்ளே யிருந்தாய்பராபரமே. ()

தத்துவமெல்லாமகன்ற தன்மையர்க்குச்சின்
யமா, நித்தமுத்தசுத்த நிறைவேபராபரமே. ()

ள்ளக்கொதிப்பகல வுள்ளுள்ளேயானந்த
வள்ளமலர்கருணை வேண்டும்பராபரமே. ()

என்னைப்புரப்பதரு ளின்கடனுமென்கடனு
நின்னிற்பணியறவே நிற்கைபராபரமே. (௩௬௬)

தானேயாநன்னிலையைத் தந்தவருளானந்த
வானேமனாதீத வாழ்வேபராபரமே. (௩௭0)

மண்ணாதி பூதமெல்லாம் வைத்திருந்த நின்னி
றைவைக், கண்ணாரக் கண்டு களித்தேன் பரா
பரமே. (௩௭௧)

அறியாமையீதென் றறிவித்தவன்றேதான்
பிறியாவருணிலையும் பெற்றேன்பராபரமே. ()

தீதெனவுநன்றெனவுந் தேர்ந்துநான்றேர்ந்தபடி
யீயதுநடக்கவொட்டா தென்னேபராபரமே. ()

கண்டவறிவகண்டா காரமெனமெய்யறிவிற்
கொண்டவர்க்கேமுத்தி கொடுப்பாய்பராபரமே.

ஏறுகவல்வினைநா னென்னுமலின்பசுகம்
பேறும்படிக்கடிமை பெற்றேன்பராபரமே. ()

பெற்றாரனுபூதி பேசாதமோனநிலை
கற்றாருனைப்பிரியார் கண்டாய்பராபரமே. ()

நீயேநானென்று நினைப்புமறப்புமறத்
தாயேயனையவரு டந்தாய்பராபரமே. (௩௭௭)

சஞ்சலமற்றெல்லாநீ தானென்றுணர்ந்தேனென்
னஞ்சலியுங்கொள்ளா யரசேபராபரமே(௩௭௮)

பூதமுதலானதவரை பொய்யென்றமெய்யரெல்
ாங், காதலித்தவின்பக் கடலேபராபரமே. ()

வாக்குமன மொன்றுபட்ட வார்த்தையல்லால்
வவ்வேருய்ப், போக்குடையவார்த்தைபொருந்
ன் பராபரமே. (௩அ0)

வன்மையின்றி யெல்லா மதித்துணர்வாய்க்கா
டுவேன், றன்மையொன்றுந் தோயாத்தடை
ா பராபரமே. (௩அக)

பத்தர்சித்தர் வாழிபரி பக்குவர்கள் வாழி
ங்கோல், வைத்தவர்கள்வாழிகுரு வாழி பரா
மே. (௩அ௨)

கல்லாதே ஞானுங் கற்றுணர்ந்த மெய்யடி
ர், சொல்லாதே நின்னைத் தொடர்ந்தேன்
ரபரமே. (௩அ௩)

சொல்லிறப்பச் சற்குருவாய்த் தோன்றிச் சுக
காடுத்த, நல்லுரைக்கே கொத்தடிமை நான்
ண் பராபரமே. (௩அ௪)

திக்குவித்தான மோனக்கரும்புவழி
தித்திடவிளைந்த தேனேபராபரமே. (௩அ௫)

திரையும்பாழ்த்த நினைவுமற்றுநிற்பதுவோ
தவருணிலேநீ சொல்லாய்பராபரமே. (௩அ௬)

மண்ணுமறிகடலு மற்றுளவுமெல்லாமுன்
கண்ணிலிருக்கவுநான் கண்டேன்பராபரமே. ()

பூட்டிவைத்துவஞ்சப் பொறிவழியேயென்ற
னைநீ,யாட்டுகின்றதேதோ வறியேன்பராபரமே.

பொய்யுணர்வாயிந்தப் புழுக்கூட்டைக்காத்
திருந்தே, னுய்யும்வகையுமுளதோ பராபரமே.

பைங்கிளிக்கண்ணி.

அந்தமுடனாதி யளவாமலென்னறிவிற்
சுந்தரவான்சோதி துலங்குமோபைங்கிளியே. ()

அகமேவு மண்ணலுக்கென் னல்லலெல்லாஞ்
சொல்லிச், சுகமான நீபோய்ச் சுகங்கொடுவா
பைங்கிளியே. (உ)

ஆவிக்குளாவியெனு மற்புதனார்சிற்சுகந்தான்
பாவிக்குக்கிட்டுமோ சொல்லாய்நீபைங்கிளியே.

ஆருமறியாமலென்னை யந்தரங்கமாகவந்து
சேரும்படியிறைக்குச் செப்பிவாபைங்கிளியே.

ஆறுனகண்ணீர்க்கென் னங்கபங்கமானதையுங்
கூறுதலென்னோ குதலைமொழிப்பைங்கிளியே. ()

இன்பருள வாடையழுக் கேறுமெமக் கண்ண
ல்சுத்த, வம்பரமா மாடை யளிப்பானோ பைங்கி
ளியே. (ரு)

உன்னும லொன்றிரண்டென் றோராமல் வீட்டுநெறி, சொன்னான் வரவும்வகை சொல்லாய் நீ பைங்கிளியே. (எ)

ஊருமிலார்பேருமிலா ருற்றார்பெற்றாருடனே யாருமிலாரென்னை யறிவாரோபைங்கிளியே. ()

ஊரைப்பா ராமலெனக் குள்ளகத்து நாயகனார், சீரைப்பார்த் தாற்கருணை செய்வாரோ பைங்கிளியே. (கூ

என்றுவிடியு மிறைவாவோவென்றென்று நின்றநிலையெல்லா நிகழ்த்தாய்நீபைங்கிளியே. ()

எந்த மடலூடு மெழுதா விறைவடிவைச், சிந்தைமட லாவெழுதிச் சேர்ப்பேனோ பைங்கிளியே. (கக)

கண்ணுண்மணி போலின்பங் காட்டியெனைப் பிரிந்த, திண்ணியரு மின்னம்வந்து சேர்வாரோ பைங்கிளியே. (கஉ)

ஏடார் மலர்சூடே னெம்பெருமான் பொன்னடியாம், வாடா மலர்முடிக்கு வாய்க்குமோ பைங்கிளியே. (கங)

கல்லேன் மலரேன் கனிந்தவன்பே பூசையென்ற, நல்லோர் பொல்லாவெனையு நாடுவரோ பைங்கிளியே. (கச)

கண்டதனைக் கண்டு கலக்கந் தவிரெனவே, விண்டபெரு மானையுநான் மேவுவனோ பைங்கிளியே. (கரு)

காணாதகாட்சி கருத்துவந்துகாணாமல்
வீணாள்கழித்து மெலிவேனோபைங்கிளியே.(கசு)

காந்த மிரும்பைக் கவர்ந்திழுத்தா லென்னவருள், வேந்த னெனையிழுத்து மேவுவனோ பைங்கிளியே. (கஎ)

காதலால் வாடினதுங் கண்டனையே யெம்மிறைவர், போதரவா யின்பம் புசிப்பேனோ பைங்கிளியே. (கஅ)

கிட்டிக்கொண் டன்பருண்மை கேளாப் பலவடிகொள், பட்டிக்கு மின்பமுண் டோசொல்லாய்நீ பைங்கிளியே. (கக)

கிட்டோய்நெஞ்சிற் கிளர்வார்தழுவவென்று
னெட்டோரரவரவர் நேசமென்றோ பைங்கிளியே.

கூறுங் குணமுமில்லாக் கொள்கையினா ரென்கவலை, யாறும்படிக்கு மணைவரோ பைங்கிளியே.

சின்னஞ் சிறியேன்றன் சிந்தைகவர்ந் தாரிறைவர், தன்னந் தனியே தவிப்பேனோ பைங்கிளியே. (உஉ)

சிந்தைதமருவித் தெளிவித்தெனையாள
வந்தகுருநாதனருள் வாய்க்குமோபைங்கிளியே.

சொல்லிறந்துநின்ற சுகரூபப்பெம்மானை
யல்லும்பகலு மணைவேனோபைங்கிளியே. ()

தற்போதத்தாலே தலைகீழ தாகவைய, னற்போதவின்புவர நாட்செலுமோபைங்கிளியே. ()

தன்னை யறியுந் தருணந் தனிற்றலைவ, ரென்னையணை யாதவண்ண மெங்கொளித்தார் பைங்கிளியே (உகூ)

தாங்கறிய மையலெல்லாந் தந்தெனைவிட்டின் னருளாம், பாங்கியைச்சேர்ந் தாிறைக்குப்பண் போசொல் பைங்கிளியே (உஎ)

தாவியதோர் மர்க்கடமாந் தன்மைவிட்டேய ண்ணலிடத், தோவியம்போ னிற்கினெனை யுள் குவரோ பைங்கிளியே. (உஅ)

தீராக் கருவழக்கைத் தீர்வையிட்டங் கென்னையினிப், பாரேறு தாண்டானைப் பற்றுவனோ பைங்கிளியே. (உகூ)

தூங்கிவிழித் தென்னபலன் றாங்காமற்றாங் கிநிற்கும், பாங்குகண்டா லன்றோ பலன்காண் பேன் பைங்கிளியே. (௩0)

தொல்லைக் கவலைத் தொலைத்துத் தொலையாத, வெல்லையிலா வின்பமய மெய்துவனோ பைங்கிளியே. (௯க)

நண்ணெஞ்சத் தன்பரெல்லா நாதரைச்சேர்ந் தின்பணைந்தார், வன்னெஞ்சத்தாலேநான் வாழ்விழந்தேன் பைங்கிளியே. (௯உ)

நானே கருதின்வர நாடார்சும் மாவிருந்தாற், றானே யணைவரவர் தன்மையென்னோ பைங்கிளியே. (௯௩)

நீர்க்குமிழி போன்றவுட னிற்கையிலே சாசுவதஞ், சேர்க்கவறியாமற் றிகைப்பேனோ பைங்கிளியே. (௯௪)

நெஞ்சகத்தில் வாழ்வார் நினைக்கின்வே றென்றனையார், வஞ்சகத்தா ரல்லரவர் மார்க்கமென்னோ பைங்கிளியே. (௯௫)

பன்முத் திரைச்சமயம் பாழ்படக்கல் லாலடிவாழ், சின்முத்திரையரசைச் சேர்வேனோ பைங்கிளியே. (௯௬)

பச்சைகண்ட நாட்டிற் பறக்குமுனைப் போற்பறந்தே, னிச்சையெல்லா மண்ணாற் கியம்பிவா பைங்கிளியே. (௯எ)

பாசபந்தஞ் செய்ததுன்பம் பாராம லெம்மி
றவ, ராசைதந்ததுன்பமதற் காற்றேனுன் பை
கிளியே. (௩அ)

ராசையற்றிறையைப் பற்றறநான்பற்றிநின்ற
ராயமெல்லாம் புகன்றுவாபைங்கிளியே. ()

பேதைப்பருவத்தே பின்றொடர்ந்தென் பக்
வமுன், சோதித்த வண்ணல்வந்து தோய்வா
ரா பைங்கிளியே. (௪0)

பைம்பயிரை நாடுமுன்போற் பார்பூத்த பை
கொடிசேர், செம்பயிரை நாடித் திகைத்தே
ன் பைங்கிளியே. (௪க)

பொய்க்கூடு கொண்டு புலம்புவனோ வெம்மி
றவ மெய்க்கூடு சென்றுவிளம்பிவா பைங்கி
யே. (௪௨)

பொய்ப்பணி வேண்டேனைப் பொருட்படுத்தி
ண்ணலென்பான் மெய்ப்பணியுந் தந்தொரு
ன் மேவுவனோ பைங்கிளியே. (௪௩)

மண்ணுறங்கும் விண்ணுறங்கு மற்றுள வெ
முறங்குங், கண்ணுறங்கே னெம்மிறைவர்
தலாற் பைங்கிளியே. (௪௪)

மட்டுப்படாத மயக்கமெல்லாந் தீரவென்னை,
வட்ட வெளி வீட்டிலண்ணன் மேவுவனோ
பைங்கிளியே. (௪௫)

மாலேவளர்த் தென்னே வளர்த்திறைவர் ப
னெறியாம், பாலே வனத்தில்விட்ட பாவமெ
ஞே பைங்கிளியே. (சக

மெய்யிஞேய் மாற்றவுழ்த மெத்தவுண்டெ
மண்ணறந்த, மையஞேய் தீர்க்க மருந்துமுன
டோ பைங்கிளியே. (சஎ

மேவுபஞ்ச வண்ணமுற்ருய் வீண்சிறைய
லல்ல லுற்ருய், பாவிநஞ்ச வண்ணம் பகர்ந்
வா பைங்கிளியே. (சஅ

வாய்திறவா வண்ணமெனே வைத்தாண்டார்
கென்றுயரை, நீதிறவாச் சொல்லி னிசமாங்க
ண் பைங்கிளியே. (சகூ

வாட்டப் படாத மவுனவின்பங் கையா
காட்டிக் கொடுத்தானேக் காண்பேஞே பைங்கி
ளியே. (ருo

வாரா வரவாக வந்தருளு மோனருக்கென்
பேராசை யெல்லாம்போய்ப் பேசிவா பைங்கி
ளியே. (ருக

விண்ணவர்தம் பாலமுதம் வேப்பங்கா யா
வென்பாற், பண்ணியதெம் மண்ணன்மயல் பா
த்தாயோ பைங்கிளியே. (ருஉ

விண்ணுள் வளியடங்கி வேறற்ற தென்னவ
ருட், கண்ணு ளடங்கிடவுங்காண்பேனே பைங்
கிளியே. (ருக)

விண்ணோர் நிலவுதவழ் மேடையிலெல் லாரு
மற, மண்ணான வீட்டிலென்னை வைத்ததென்
னோ பைங்கிளியே. (ருச)

உள்ளத்தி னுள்ளே யொளித்திருந்தென் கள்
ளமெல்லாம், வள்ளலறிந் தாலெனக்கு வாயுமு
ண்டோ பைங்கிளியே. (ருரு)

மோகத்தைநீக்குமுன்னே யாவித்துணைவரைநான்
தேகத்தின்வண்ணந் தழுவுவனோபைங்கிளியே.()

ஞானேசுபாவந் தலைப்படநின்றான்ஞான
மானாவரும் வருவாரோபைங்கிளியே. (ருஎ)

உள்ளத்தலைவரவர் கைகாட்டிப்பேசாம
லுள்ளத்தில்வந்த வுபாயமென்னோபைங்கிளியே.

எந்நாட்கண்ணி.

தெய்வவணக்கம்.

ஏர்பூத்தவேணி நிலவெறிப்பமன்றுடுங்
கார்பூத்தகண்டனையான் காணுநாளெந்நாளோ.

பொன்னொருமன்றுண்மணிப் பூவைவிழி வண்
டுசுற்று, மென்னா ரமுதிணைல மிசசிப்ப தெந்நா
ளோ. (உ)

நீக்கிமலக் கட்டறுத்து நேரே வெளியிலெம்
மைத், தூக்கிவைக்குந் தாளைத் தொழுதிடுநா
ளெந்நாளோ. (ரு)

கருமுகங்காட்டாமலென் றுங் கர்ப்பூரம்வீசுந்
திருமுகமேநோக்கித் திருக்கறுப்பதெந்நாளோ.

வெஞ்சே லெனும்விழியார் வேட்கைநஞ்சுக்
கஞ்சினரை, யஞ்சே லெனுங்கைக் கபயமென்ப
தெந்நாளோ. (ரு)

ஆறுசமயத்து மதுவதுவாய்நின்றிலங்கும்
வீறுபரைத்திருத்தாண் மேவுநாளெந்நாளோ. ()

பச்சைநிறமாய்ச்சிவந்த பாகங்கலந்துலகை
யிச்சையுடனீன்றாளை யாங்காண்பதெந்நாளோ.

ஆதியந்தங் காட்டா தகண்டிதமாய் நின்று
ணர்த்தும், போதவடி வானடியைப் போற்றுநா
ளெந்நாளோ. (அ)

கங்கை நிலவுசடைக் காட்டானைத் தந்தை
யெனும், புங்கவெண்கோட் டானைபதம் புந்தி
வைப்ப தெந்நாளோ. (கூ)

அஞ்சுமுகங் காட்டாய லாறுமுகங் காட்டவ
ந்த, செஞ்சரணச் சேவடியைச் சிந்தைவைப்ப
தெந்நாளோ. (கo)

தந்தையிரு தாடுணித்துத் தம்பிரான் ருள்
சர்ந்த, வெந்தையிரு தாளிணைக்கே யின்புறுவ
தந்நாளோ. (கக)

குருமரபின் வணக்கம்.

துய்ய கரமலராற் சொல்லாமற் சொன்னவு
ரமை, யையனைக்கல் லாலரசை யாமணைவ தெந்
ளோ (க)

சிந்தையினுக் கெட்டாத சிற்சுகத்தைக் காட்
வல்ல, நந்தியடிக் கீழ்க்குடியாய் நாமணைவ
தந்நாளோ. (உ)

ந்தைசனற்குமா ருதியெமையாட்கொள்வான்
ந்ததவத்தினரை வாழ்த்துநாளெந்நாளோ. ()

பாய்ண்டார்காணுப் புனிதமெனுமத்துவித
ய்கண்டநாதனருண் மேவுநாளெந்நாளோ.()

பாநிவிருத் தத்தாலிப் பார்விருத்த மாகவுண்
, சாதிதார் பொன்னடியைத் தான்பணிவ
ந்நாளோ. (ரு)

றம்பலமன்னுஞ் சின்மயராந் தில்லைநகர்க்
ாற்றங்குடிமுதலைக் கூறுநாளெந்நாளோ. (சூ)

துறைவிலருண் ஞானமுதல் கொற்றங் குடிய
, ணறைமலர்த்தாட் கன்புபெற்று நாமிருப்ப
ந்நாளோ. (எ)

நாளவங்கள் போகாம னன்னெறியைக் க
டியெமை, யாளவந்த கோலங்கட் கன்புவை
தெந்நாளோ. (

என்னறிவை யுள்ளடக்கி யென்போல் எ
மவுனி, தன்னறிவுக் குள் ளைநான் சாருநா ளெ
நாளோ. (

ஆறுமொன்றை நாடினதற் காறு மூன்
மெனறெமக்குக், கூறுமவுனியருள் கூடுநா ளெ
நாளோ. (

நில்லாமனின் றருளே நேசபாரென் றவொரு
சொல்லான்மவுனியரு டோ றுநாளெந்நாளோ

வைதிகமாஞ்சைவ மவுனிமவுனத்தளித்த
மெய்திகழ்ந்தென்னல்லல் வீ யுநாளெந்நாளோ

வாக்கு மனமற்றமவுனிமவுனத்தருளே, த
கவுமென் னல்லலெல்லாந் தட்டழிவ தெந்
ளோ. (

அடியார்வணக்கம்.

வெம்பந்தந்தீர்த்துலகாள் வேந்தன்றிருஞான
சம்பந்தனையருளாற் சாருநாளெந்நாளோ. (

ஏரின் சிவபோக மிங்கிவர்க்கே யென்னவு
வாரங்கொள் செய்கையர் தாள் வாரம் வை
தெந்நாளோ. (

த்தரிறை யென்றறிந்து பேதைபாற் றாத
பு, வித்த தமிழ்ச்சமர்த்தர் மெய்புகழ்வ
ந்நாளோ. (ரு)

பாதவூர் நாடரியப் புத்தர்தமை வாதில்
ன்ற, வாதவூ ரையனன்பை வாஞ்சிப்ப தெந்
ளோ. (சு)

ட்டுடன்பற் றின்றி யுலகைத் துறந்தசெல்
பட்டினத்தார் பத்ரகிரி பண்புணர்வ தெந்
ளோ. (௫)

ண்டதுபொய் யென்றகண்டா காரசிவமெய்
னவே, விண்டசிவ வாக்கியர்தாண் மேவுநா
ந்நாளோ. (சா)

ரவர்த்தி தவராசயோகியெனு
திருமூலனருண் மேவுநாளெந்நாளோ. (எ)

ரனுபூதிபெற்றுக் கந்தரனுபூதிசொன்ன
தையருணை யிருக்குநாளெந்நாளோ. (அ)

ணரியசித்த ரிமையோர்முதலான
ணவர்கள பத்தரருள் பாலிப்பதெந்நாளோ.

யாக்கையைப்பழித்தல்.

க்கிலமு நீருஞ சொரிமலமு நாறுமுடற், புக்
லும் வாஞ்சையிலிப் போதுமென்ப தெந்
ளோ. (க)

நீர்க்குமிழிபூணமைத்து நின்றாலுநில்லாமெய்
பார்க்குமிடத்தன்மேற் பற்றறுவதெந்நாளோ.
காக்கைநரிசெந்நாய் கழுகொருநாள்கூடியுண்
தேக்குவிருந்தாமுடலைச் சீயென்பதெந்நாளோ
செங்கிருமியாதி செனித்தசென்மபூமியினை
யிங்கெனுடலென் னுமிழுக்கொழிவதெந்நாளோ

தத்துவர்தொண் ணூற்றறுவர் தாமாய்வாழி
நாட்டைப், பித்தனு னென்னும் பிதற்றொழிவ
தெந்நாளோ. (ரு

ஊனொன்றிநாத னுணர்த்துமதைவிட்டறிவே
னானென்றபாவிதனை நாணுநாளெந்நாளோ. (சு

வேலையிலாவேதன் விதித்தவிந்த்ரசாலவுடன்
மாலைவியாபார மயக்கொழிவதெந்நாளோ. (எ)

ஆழ்ந்துநினைக்கி னரோசிகமாமிவ்வுடலில்
வாழ்ந்துபெறும்பேற்றைமதிக்குநாளெந்நாளோ.

மும்மலச்சேரு முழுக்கும்பிபாகமெனு
மிம்மலகாயத்து னிகழ்ச்சிவைப்பதெந்நாளோ.

நாற்றமிகக்காட்டு நவவாயில்பெற்றபசுஞ்
சோற்றுத்துருத்தி சுமையென்பதெந்நாளோ. ()

உருவிருப்ப வுள்ளேதா னூறுமலக் கேணி
யருவருப்பு வாழ்க்கையைக்கண் டஞ்சுநா ளெந்
நாளோ. (கக)

மாதரைப்பழித்தல்.

மெய்வீசு நாற்றமெல்லா மிக்கமஞ்ச ளான்
றைத்துப், பொய்வீசும் வாயார் புலையொழிவ
தந்நாளோ. (க)

திண்ணியநெஞ் சப்பறவை சிக்கக் குழற்காட்
ற், கண்ணிவைப்போர் மாயங் கடக்குநாளெந்
-ளோ. (உ)

கண்டுமொழி பேசிமனங் கண்டுகொண்டுகை
லையாக், கொண்டுவிடு மானார்பொய்க் கூத்
தாழிவ தெந்நாளோ. (ங)

காமனைவா வென்றிருண்ட கண்வலையைவீசுமி
ஞர், நாமமறந் தருளை நண்ணுநாளெந்நாளோ.

ண்களில்வெண்பீளை கரப்பக்கருமையிட்ட
பண்கண்மயறப்பிப் பிழைக்குநாளெந்நாளோ.

வீங்கித் தளர்ந்து விழுமுலையார் மேல்வீழ்ந்
, தூங்குமதன் சோம்பைத்துடைக்குநா ளெந்
ளோ. (சு)

கச்சிருக்குங் கொங்கை கரும்பிருக்கு மின்
ற்றம், வைச்சிருக்கு மாதர்மயக்கொழிவதெந்
ளோ. (எ)

-சென்றகொங்கைப் பசப்பியர்பாழானமய
ச்சென்றறிந்தருளை நண்ணுநாளெந்நாளோ.()

உந்திச்சுழியா லுளத்தைச்சுழித்தகன
தந்தித்தனத்தார் தமைமறப்பதெந்நாளோ.

தட்டுவைத்த சேலைக்கொய் சகத்திற் சிந்
யெல்லாங், கட்டிவைக்கு மாயமின்னார் கட்
ழிவ தெந்நாளோ. (க

ஆழாழியென்ன வளவுபடாவஞ்சநெஞ்சப்
பாழானமாதர்மயற் பற்றொழிவதெந்நாளோ.

தூயபனித்திங்கள் சுடுவதெனப்பித்தோற்று
மாயமடவார் மயக்கொழிவதெந்நாளோ. (கஉ

ஏழைக்குறும்புசெயு மேந்திழையார்மோக
ணும், பாழைக்கடந்து பயிராவதெந்நாளோ.

விண்டு மொழிகுளறி வேட்கைமது மொ
டுதருந், தொண்டியர்கள் கட்கடையிற் சுற்
ழிவ தெந்நாளோ. (கச

மெய்யிற் சிவம்பிறக்க மேவுமின்பம் போ
மாதர், பொய்யி லின்பின் றென்று பொருந்
நா ளெந்நாளோ. (கரு

தத்துவமுறைமை.

ஐம்பூதத்தாலே யலக்கழிந்த தோஷமற
வெம்பூதநாதனரு ளெய்துநாளெந்நாளோ. (க

சத்தமுதலாம்புலனிற் சஞ்சரித்தகள்வரெனும்
பித்தர்பயந்தீர்ந்து பிழைக்குநாளெந்நாளோ. (

ரளும்பொறிவழியை நாடாதவண்ணமெமை
ராளும்பொறியா லருள்வருவதெந்நாளோ. ()

வாக்காதி யானகன்ம மாயைதம்பால் வீண்
ாலம், போக்காமலுண்மை பொருந்துநா ளெந்
ாளோ. (௪)

ளமானவானரக்கைம் மாலையாகாம
லனையாளடிகளடி யெய்துநாளெந்நாளோ. (ரு)

வட்டைப்புலப்புலையர் மேவாதவண்ணமனக்
ாட்டைத்திருத்திக் கரைகாண்பதெந்நாளோ.

ந்துபிறப்பிறப்பை யுற்றுவிடாதெந்தையருள்
ந்துபிறக்க மனமிறப்பதெந்நாளோ. (எ)

புத்தியெனுந் துத்திப் பொறியரவின் வாய்த்
தரை, யொத்துவிடா தெந்தையரு ளோங்கு
ா ளெந்நாளோ. (அ)

ஹங்காரமென்னுமத யானைவாயிற்கரும்பா
யங்காமலெந்தையரு ளெய்துநாளெந்நாளோ.

சித்தமெனும்பௌவத் திரைக்கடலில் வாழ்து
ரும்பாய், நித்தமலை யாதருளி னிற்குநா ளெந்
ாளோ. (க0)

த்தியாதத்துவங்க ளேழும்வெருண்டோடச்
த்தபரபோதத்தைத் துய்க்குநாளெந்நாளோ.

சுத்தவித்தை யேமுதலாத் தோன்று மோனை
ந்துவகைத், தத்துவத்தை நீக்கியருள் சாருந
ளெந்நாளோ. (கஉ

பொல்லாதகாமப் புலைத்தொழிலிலென்னறிவு
சொல்லாமனன்னெறியிற் சேருநாளெந்நாளோ

அடிகளடிக் கீழ்க்குடியா யாம்வாழா வண்
ணம், குடிகெடுக்கும் பாழ்மடிமைக் கூறொழிவ
தெந்நாளோ. (கச)

ஆனபுறவிக்கருவி யாறுபத்துமற்றுளவும்
போனவழியுங்கூடப் புன்முளைப்பதெந்நாளோ.

அந்தகனுக்கெங்குமிரு ளானவாறுவறிவில்
வந்தவிருள்மேலை வடியுநாளெந்நாளோ. (கசு)

புன்மலத்தைச் சேர்ந்துமல போதம் பொருந்
துதல்போய், நின்மலத்தைச் சேர்ந்துமல நீங்கு
நா ளெந்நாளோ. (கள)

கண்டுகண்டுந் தேருக் கலக்கமெல்லாந் தீர்வ
ண்ணம், பண்டைவினை வேரைப் பறிக்குநா ளெ
ந்நாளோ. (கஅ)

பைங்கூழ்வினை தான் படுபாவியாகவெமக்
கெங்கோன்கிரணவெயி லெய்துநாளெந்நாளோ.

குறித்தவித மாதியாற் கூடும் வினையெல்லாம்,
வறுத்தவித்தாம் வண்ணமருள் வந்திடுநா ளெந்
நாளோ. (உ0)

ஞ்சிதமேயாதி சரக்கானமுச்சேறும்
வந்தபொரியாகவருண் மேவுநாளெந்நாளோ.

தகமுதனன்காத் திரண்டொன்றாய்நின்றிலகு
மாகமிகுமாயை முடியுநாளெந்நாளோ. (உ௨)

த்தமுதலாத் தழைத்திங்கெமக்குணர்த்துஞ்
த்தமாமாயை தொடக்கறுவதெந்நாளோ. ()

ம்மைவினையையிறையை யெம்பாற்காட்டாத
ம்மைதிரோதை யகலுநாளெந்நாளோ. (உச)

த்திரையாய்வந்து நினைவழிக்குங்கேவலமாஞ்
த்துருவைவெல்லுஞ் சமர்த்தறிவதெந்நாளோ.

ன்னல்பின்னலான சகலமெனுங்குப்பையிடை
ன்னவன்ஞானக்கனலை மூட்டுநாளெந்நாளோ.

ாயாவிகார மலமொழிசுத்தாவத்தை
தாயாவருளைத் தொடருநாளெந்நாளோ. (உஎ)

தன்னுண்மை.

உடம்பறியு மென்னுமந்த வூழலெல்லாந்தீரத்,
டம்பெறவே யெம்மைத் தெரிசிப்ப தெந்நா
ளோ. (க)

சம்மையறிவாலறிந்து தேகாதிக்குள்ளிசைந்த
யம்மைப்புலப்படவே யாமறிவதெந்நாளோ. ()

தத்துவமாம்பாழ்த்த சடவுருவைத்தான்சுமந்த
சித்துருவாமெம்மைத் தெரிசிப்பதெந்நாளோ.( )

பஞ்சப்பொறியை யுயி ரென்னுமந்தப்பஞ்சமறச்
செஞ்செவேயெம்மைத் தெரிசிப்பதெந்நாளோ.

அந்தக்கரணமுயி ராமென்றவந்தரங்க, சிந்தை
க்கணத்திலெம்மைத் தேர்ந்தறிவதெந்நாளோ.( )

முக்குணத்தைச் சீவனென்னு மூடத்தைவிட்
டருளா, லக்கணமே யெம்மை யறிந்து கொள்வ
தெந்நாளோ. (சு)

காலையுயி ரென்னுங் கலாதிகள்சொற் கேளா
மற், சீலமுட னெம்மைத் தெளிந்துகொள்வ
தெந்நாளோ. (எ)

வான்கெடுத்துத்தேடு மதிகேடர்போலவெமை
நான்கெடுத்துத்தேடாம னன்கறிவதெந்நாளோ.

அருளியல்பு.

ஈனந்தருநாளோ டிதுநமக்குவேண்டாவென்
றுனந்தநாட்டி லவதரிப்பதெந்நாளோ. (க)

பொய்க்காட்சியான புவனத்தைவிட்டருளா
மெய்க்காட்சியாம்புவன மேவுநாளெந்நாளோ.()

ஆதியந்தங்காட்டாம லம்பரம்போலெங்கும் நிறைந்த
நீதிலருட்கடலைச் சேருநாளெந்நாளோ. (௩)

எட்டுத் திசைக்கீழ்மே லெங்கும் பெருகிவ ரும், வெட்டவெளி விண்ணாற்றின் மெய்தோய்வ தெந்நாளோ. (ச)

சூதானமென்று சுருதியெல்லாமோலமிடு
மீதானமானவெற்பை மேவுநாளெந்நாளோ. ( )

வெந்துவெடிக் கின்றசிந்தை வெப்பகலத்தண் ணருளாய், வந்துபொழிகின்றமழைகாண்பதெந் நாளோ. (சு)

சூரியர்கள் சந்திரர்க டோன்றாச் சுயஞ்சோ திப், பூரணதேயத்திற் பொருந்துநா ளெந்நா ளோ. (எ)

கன்றுமனவெப்பக் கலக்கமெலாந்தீரவருட்
டென்றல்வந்துவீசுவெளி சேருநாளெந்நாளோ.

கட்டுமன்செங்கோல் கடாவடிக்குங்கோலாக
வெட்டவெளிப்பொருளை மேவுநாளெந்நாளோ.

சாலக்கபாடத் தடைதீரவெம்பெருமா
னாலக்குமண்டபத்து ளோடுநாளெந்நாளோ. ( )

விண்ணவன்றா னென்னும் விரிநிலா மண்ட பத்தில், தண்ணீரருந்தித் தளர்வொழிவ தெந் நாளோ. (கக)

வெய்யபுலிபார்த்து விழித்திருந்தவல்லலறத்
தையவருளிற் றுயிலுநாளெந்நாளோ. (கஉ)

வெய்யபிறவிவெயில் வெப்பமெலாம்விட்டகல
வையனடிநீழ லணையுநாளெந்நாளோ. (கரு)

வாதைப்பிறவி வளைகடலைநீந்தவையன்
பாதப்புணையிணையைப் பற்றுநாளெந்நாளோ. ()

ஈன மில்லா மெய்ப்பொருளை யிம்மையிலே காணவெளி, ஞானமெனு மஞ்சனத்தை நான் பெறுவ தெந்நாளோ. (கரு)

எல்லா மிறந்தவிடத் தெந்தைநிறை வாம்வடிவைப், புல்லாமற்புல்லி புணருநா ளெந்நாளோ.

சடத்துளுயிர்போலெமக்குத் தானுயிராய்ஞான
நடத்துமுறைகண்டுபணி நாம்விடுவதெந்நாளோ.

எக்கனுமாந்துன்ப விருட்கடலைவிட்டருளாம்
மிக்ககரையேறி வெளிப்படுவதெந்நாளோ. (கஅ)

பொருளியல்பு.

கை விளக்கின் பின்னேபோய்க் காண்பார் போன் மெய்ஞ்ஞான, மெய்விளக்கின் பின்னே போய் மெய்காண்ப தெந்நாளோ. (க)

கேடில்பசு பாசமெல்லாங் கீழ்படவுந் தானே மே, லாடுஞ் சுகப்பொருளுக் கன்புறுவ தெந்நாளோ. (உ)

ணவத்தைநீக்கி யறிவுடையைவகையாக்
ணவத்தைக்கப்பாலைக காணுநாளெந்நாளோ.

கட்பிரியா நினைக்கமறக்கக்கூடாப்
பாக்குவரவற்ற பொருளணைவதெந்நாளோ. ()

அண்டருக்கு மெய்ப்பில்லைப்பா மாரமுதை
பன்னகத்திற், கண்டுகொண்டு நின்று களிக்கு
ளெந்நாளோ. (ரு)

காட்டுந் திருவருளை கண்ணுகக் கண்டுபோ,
ட்டின்ப மெய்ப்பொருளை மேவுநா ளெந்நா
ளோ. (சா)

ஞானதன்மை நழுவியேயெவ்வுயிர்க்குங்
ஞானவுண்மைதனைச்சாருநாளெந்நாளோ. (எ)

ந்தை மறந்து திருவருளாய் நிற்பவர்பால்,
தபொருளெம்மையுந்தான் வாழ்விப்ப தெந்
ளோ. (அ)

ளுக்கு ளெண்ணெய்போ லெங்கும் வியா
மா, யுாளவொன்றை யுள்ளபடி யோருநா
ந்நாளோ. (கூ)

ருவுருவமெல்லா மகன்றதுவாயான
பொருளமக்குவந்து புலப்படுவதெந்நாளோ. ()

ஆரணமுங் காணு வகண்டிதா காரபரி, பூர
மவந் தெம்மைப் பொருந்துநா ளெந்நாளோ.

சத்தொடுசித்தாகித் தயங்கியவானந்தபரி
சுத்தவகண்டசிவந் தோன்றுநாளெந்நாளோ. (

எங்கெங்கும் பார்த்தாலு மின்புருவாய் நீக்
மின்றித், தங்குந் தனிப் பொருளைச் சாருந
ளெந்நாளோ. (கங

அடிமுடிகாட்டாதசுத்த வம்பரமாஞ் சோதிக்
கடுவெளிவந்தென்னைக் கலக்குநாளெந்நாளோ.

ஒன்றனையுங்காட்டா வுளத்திருளைச்சூறையிட்
நின்றபரஞ்சோதியுட னிற்குநாளெந்நாளோ. (

எந்தச் சமய மிசைந்துமறி வூடறிவாய், வந்
பொருளைபொருளா வாஞ்சிப்ப தெந்நாளோ. (

எவ்வாறிங் குற்றுணர்ந்தார் யாவரவர் தம
கே, யவ்வாறாய்நின்றபொருட் கன்புவைப்பதெ
நாளோ. (கள

பெண்ணாணலியெனவும் பேசாம லென்ன
வின், கண்ணூடே நின்றவொன்றைக் காணுந
ளெந்நாளோ. (கஅ

நினைப்பு மறப்புமற நின்றபரஞ்சோதி, தனை
புலமா வென்னறிவிற் சந்திப்பதெந்நாளோ. (

ஆனந்தவியல்பு.

பேச்சிமூச்சில்லாத பேரின்பவெள்ளமுற்று
நீச்சுநிலைகாணுமனிற்குநாளெந்நாளோ. (க

சித்தந்தெளிந்தோர் தெளிவிற்றெளிவான
சித்தசுகக்கடலுட் டோயுநாளெந்நாளோ. (௨)

சிற்றின்ப முண்டுழ் சிறையவனந் தங்கடல்
போன், முற்றின்ப வெள்ளமெமை மூடுநாளெ
ந்நாளோ. (௩)

எல்லையில்பே ரின்பமய மெப்படியென் றோர்
மக்குச், சொல்லறியா வூமர்கள்போற் சொல்
லுநா ளெந்நாளோ. (௪)

அண்டாண்ட கோடி யனைத்துமு காந்தவெ
ளங், கொண்டெனப் பேரின்பங் கூடுநா
ளெந்நாளோ. (௫)

ஆதியந்தமில்லாத வாதியநாதியெனுஞ்
சாதியின்பத்தாடே தாளேயுநாளெந்நாளோ. ()

சாலோகமாதி சவுக்கியமும்விட்டநம்பான்
மலானஞானவின்ப மேவுநாளெந்நாளோ. (௭)

தற்பரத்தி னுள்ளேயுஞ் சாலோக மாதியெ
யும், பொற்பறிந்தா னந்தப் பொருந்துநா ளெ
ந்நாளோ. (௮)

உள்ளத்தினுள்ளேதா னூறுஞ்சிவானந்த
வெள்ளந்துளைந்து விடாய்தீர்வதெந்நாளோ ()

கன்னலுடன் முக்கனியுங் கற்கண்டுஞ் சீனியு
ம், மன்னுமின்ப வாரமுதை வாய்மடுப்ப தெ
ந்நாளோ. (௧௦)

மண்ணூடுழன்ற மயக்கமெல்லாந்தீர்ந்திடவும்
விண்ணூடெழுந்தசுக மேவுநாளெந்நாளோ. (

கானற்சலம்போன்ற கட்டுழலைப்பொய்தீர
வானமுதவாவி மருவுநாளெந்நாளோ. (கஉ)

தீங்கரும்பென் றுலினியா தின்று லினிப்ப[ன]
போற், பாங்குறும்பே ரின்பம் படைக்குநா[ளெ]
ந்நாளோ. (கஙு)

புண்ணியபா வங்கள் பொருந்தாமெய் யன்ப
ரெல்லா, நண்ணியபே ரின்பசுக நாமணைவ தெந்
நாளோ. (கச)

அன்புநிலைமை.

தக்கரவிகண்ட சரோருகம்போலென்னிதய
மிக்கவருள்கண்டு விகசிப்பதெந்நாளோ. (க)

வானமுகில்கண்ட மயூரபக்ஷிபோலவையன்
ஞானநடங்கண்டு நடிக்குநாளெந்நாளோ. (உ)

சந்திரனைநாடுஞ் சகோரபக்ஷி போலறிவில், வ
ந்தபரஞ்சோதியையாம் வாஞ்சிப்பதெந்நாளோ

குத்திரமெய்ப் புற்றகத்துக் குண்டலிப்பாம்
பொன்றாட்டுஞ், சித்தனையென் கண்ணுற் றெறி
சிப்ப தெந்நாளோ. (ச

அந்தரத்தேநின்றாடு மானந்தக்கூத்தனுக்கென்
சிந்தைதிறைகொடுத்துச் சேவிப்பதெந்நாளோ

கள்ளனிவ னென்றுமெள்ளக் கைவிடுதல்கா
யமோ, வள்ளலே யென்று வருந்துநா ளெந்
ளோ. (கூ)

ண்ணுடர்காணு விமலாபரஞ்சோதி
ண்ணுவாவாவென் றரற்றுநாளெந்நாளோ. ()

ஏதேதுசெய்தாலு மென்பணிபோய் நின்பணி
, மாதேவாவென்று வருந்துநாளெந்நாளோ.

பண்டுங்கா ணேனுன் பழம்பொருளே யின்று
ணக், கண்டுங்கா ணேனெனவுங் கைகுவிப்ப
தந்நாளோ. (கூ)

பாங்கேதமான புழுக்கமெல்லாந்தீரவின்ப
மங்கேயெங்கேயென் றிரங்குநாளெந்நாளோ.

வின்மடைகண் டதுபோற்கண்ணீராறுக
ல்வெதும்பிமூர்ச்சித் துருகுநாளெந்நாளோ.

ர்ந்தேன்முகஞ்சருகாய்ப் போனேனிற்காண
ந்தேனென்றேங்கி யழுங்குநாளெந்நாளோ.

ண்ணீர்மையாளர் புலம்புமாபோற்புலம்பிக்
ண்ணீருங்கம்பலையுங் காட்டுநாளெந்நாளோ.

போற்றேனென் றுலுமென்னைப் புந்திசெய்
வேதனைக்கிங், காற்றேனுற் றேனென் றரற்
ளெந்நாளோ. (கச)

பொய்முடங்கும் பூமிசில போட்டலறப் பூ
கமலன், கைமுடங்க நான்சனனக் கட்டறு
தெந்நாளோ. (கரு

கற்குணத்தைப் போன்றவஞ்சக் காரர்கள்
கோவாம, னற்குணத்தார் கைகோத்து நா
றிரிவ தெந்நாளோ. (கக

துட்டனைமாமாயைச் சுழனிக்கியந்தரமே
விட்டனையோவென்று வியக்குநாளெந்நாளோ

அன்பர்நெறி.

அத்துவாவெல்லா மடங்கச்சோதித்தபடிச்
சி ருவாய்நின்றார் தெளிவறிவதெந்நாளோ.

தக்கரவிக றுச் சிந்தை முயற்சியற்று மூதறிவ
மிக்கவரு ற்றோர் பெற்றவொன்றைப் பெற்றி
வானமுகி ளா. (

ஞானநடந் ான குணமிறந்த நிர்க்குணத்தே
சந்திரஞே நடுபொருள்சேருநாளெந்நாளோ

ந்தபரஞ்சே சுத்துவத்தைக் கேடிலா னந்
குத்திர பொருட் கார்வம்வைப்ப தெ
பொன்றுட் (
சிப்ப தெந் றடுகின்ற காக்கைபோற் பெ
அந்தரத்தே கண்டா லோடுமென்பர் தோ
சிந்தைதிறை (

மெய்த்தகுலங் கல்விபுனை வேடமெல்லா மோ
ட்ட, சித்தரொன்றுஞ் சேராச் செயலறிவெ
ந்நாளோ.
(கா)

றசமயக் குறும்படர்ந்துதற்போத, மற்றவர்
கற்றபொருட் கன்புவைப்ப தெந்நாளோ. ()
கமிட்டுப்பாழாஞ் சமயக்குதர்க்கம்விட்டு
ருமவர்கண்டவழி நேர்பெறுவதெந்நாளோ.
றியவே தாந்தமுதன் மிக்ககா லாந்தவரை,
முணர்ந் தோருணர்வுக் கன்புவைப்ப தெந்
ா.
(கூ)

டவிட மெல்லாங் கடவுண்மய மென்றறி
கொண்டநெஞ்சர் நேயநெஞ்சிற் கொண்
ப தெந்நாளோ.
(க0)

பங்களெல்லாம்பழுத்துமனம்பழுத்தோர்
தந்திருக்கூத்தை நோக்குநாளெந்நாளோ.
வுயிருந் தன்னுயிர்போ லெண்ணுந் தபோ
ள், செவ்வறிவை நாடிமிகச் சிந்தைவை
ந்நாளோ.
(கஉ)

அறிஞருரை.

லெனைய்த்தியாகி யென்றதிருப்பாட்டின்,
லையைக் கண்டணைந்து பேச்சறுவ தெந்
(க)

ஆற்றவர்கட்கற்றசிவனுமென்றவத்துவித, மூ
ற்றுமொழிகண்டருளின்மூழ்குநாளெந்நாளோ.

தானென்னை முன்படைத்தா னென்ற தக
வுரையை, நானென்று வுண்மைபெற்று நாமுண
ர்வ தெந்நாளோ. (ரு

என்னுடைய தோழனுமா யென்ற திருப்பா
ட்டி, னன்னெறியைக் கண்டுரிமை நாஞ்செய்வ
தெந்நாளோ. (சு

ஆருட்னேசேரு மறிவென்றவவ்வுரையைத்
தேரும்படிக்கருடான் சேருநாளெந்நாளோ. (

உன்னி லுன்னுமென்ற வுறுமொழியா லென்
னிதயந், தன்னிலுன்னி நன்னெறியைச் சாருநா
ளெந்நாளோ. (சா

நினைப்பறவேதானினைந்தே னென்றநிலைநாடி
யனைத்துமாமப்பொருளி லாழுநாளெந்நாளோ

சென்றுசென் றேயணுவாய்த் தேய்ந்துதேய்
தொன்றாகி, நின்றுவிடு மென்றநெறி நிற்குநா
ளெந்நாளோ. (அ

ஆதியந்தமில்லா வரியபரஞ்சோதியென்ற
நீதிமொழிகண்டதுவாய் நிற்குநாளெந்நாளோ

பிறிதொன்றி லாசையின்றிப் பெற்றிருந்தே
னென்ற, நெறியுடையான் சொல்லினிலை நிற்கு
நா ளெந்நாளோ. (க0

திரையற்றநீர்போற் றெளியவெனத்தேர்ந்த
புரைபற்றியற்றங் கொடுங்குநாளெந்நாளோ. ()
யுறியாவறிவி லவிழ்ந்தேறவென்ற
நறியாமுறையுணர்ந்து நிற்குநாளெந்நாளோ.
ணக்குணியென்று மியற்கையாப்பின்னு
மணக்குணுவென்றவுறுதிகொள்வதெந்நாளோ
அறிவையறிவதுவேயாகும்பொருளென்,றுறு
சொன்னவுண்மையினையோருநாளெந்நாளோ

நிற்குநிலை.

ண்ணினிசைபோலப் பரமன்பானின்றதிற
லெண்ணியருளாகி யிருக்குநாளெந்நாளோ. ()
றிவோடறியாமை யற்றறிவினூடே
றையிலறிவுவந்து கூடுநாளெந்நாளோ. (௨)
சால்லான்மனத்தாற் றொடராச்சம்பூரணத்தி
ல்லாநிலையாய் நிலைநிற்பதெந்நாளோ. (௩)
செங்கதிரின்முன்மதியந் தேசடங்கிநின்றிடல்
பா, லங்கணனூர் தாளி லடங்குநாளெந்நாளோ.
னூடடங்கும் வளிபோலவின்புருவாங்
னூடடங்குங் குறிப்பறிவதெந்நாளோ. (௫)
ப்பரியதன்கருணைச் சிற்சுகனூர்பூரணத்தி
பினிடையுப்பா யணையுநாளெந்நாளோ. (௬)

தூயவறிவான சுகரூபசோதிதன்பாற்
றீயினிரும்பென்னத் திகழுநாளெந்நாளோ. (

தீதணையாக்கற்பூர தீபமெனநான்கண்ட
சோதியுடனொன்றித் துரிசறுவதெந்நாளோ. (

ஆராருங்காணாத வற்புதனார்பொற்படிக்கீழ்
நீரார்நிழல்போ னிலாவுநாளெந்நாளோ. (கூ

எட்டத்தொலையாத வெந்தைபிரான் சந்நிதி
யில், பட்டப்பகல்விளக்காய்ப் பண்புறுவ தெந்
நாளோ. (க0

கருப்புவட்டை வாய்மடுத்துக் கண்டார்நாப்
போல, விருப்புவட்டா வின்புருவை மேவுநா
ளெந்நாளோ. (கக

துச்சப்புலனாற் சுழலாமற் றண்ணருளா
லுச்சிக்கதிர்ப்படிக மொவ்வுநாளெந்நாளோ. (

இம்மாநிலத்தி லிருந்தபடியேயிருந்து
சும்மாவருளைத் தொடருநாளெந்நாளோ. (கங

தானவனுந் தன்மையெய்தித் தண்டமென
வண்டமெங்கு, ஞானமதயானை நடத்துநாளெ
நாளோ. (கச

ஒன்றிரண்டு மில்லதுவா யொன்றிரண்டு முள்
ளதுவாய், நின்றசமத்துநிலை நேர்பெறுவ தெ
நாளோ. (கரு

பாசமகலாமற் பதியிற்கலவாமன்
மாசில்சமத்துமுத்தி வாய்க்குநாளெந்நாளோ.

சிற்றறிவுமெள்ளச் சிதைந்தெம்மான் பேரறி
வை, யுற்றறியாவண்ணமறிந் தோங்குநா ளெந்
நாளோ. (கஎ)

தந்திரத்தை மந்திரத்தைச் சாரினவை யாம
றிவென், றெந்தையுணர் வேவடிவா யெய்துநா
ளெந்நாளோ. (கஅ)

போக்குவர வற்றவெளிபோனிறைந்த போத
லை, நீக்கமறக்கூடி நினைப்பறுவ தெந்நாளோ.

காண்பானுங் காட்டுவதுங் காட்சியுமாய் நின்
வந்த, வீண்பாவம்போயதுவாய் மேவுநாளெந்
நாளோ. (உ0)

பாடாதேநாணுவாய் மாயாதேயெங்கோவை
டாமேநாடி நலம்பெறுவதெந்நாளோ. (உக)

ஆடலையே காட்டியெம தாடலொழித் தாண்
டான்பொற், றாடலைமேற் சூடித் தழைக்குநா
ளெந்நாளோ. (உஉ)

மலொடுகீழில்லாத வித்தகனார் தம்முடனே, பா
லொடுநீர்போற்கலந்து பண்புறுவதெந்நாளோ.

அறியாதறிந்தெமையா ளண்ணலைநாமாகக்
றியாதவண்ணங் குறிக்குநாளெந்நாளோ. ()

ஓராமன்மந்திரமு முன்னுமனம்பரனைப்
பாராமற்பார்த்துப் பழகுநாளெந்நாளோ.(உரு)

ஊன்பற்று மென்னு டுறவுபற்றும் பூரணன்பால், வான்பற்றுங் கண்போன் மருவுநா ளெந்நாளோ. (உசு)

ஆண்டான்மவுனி யளித்தவறிவாலறிவைத்
தாண்டாமற்றாண்டித் துலங்குநாளெந்நாளோ.

ஆணவத்தோ டத்துவித மானபடி மெய்ஞ்ஞானத், தாணுவினு டத்துவிதஞ் சாருநாளெந்நாளோ. (உஅ)

நிலைபிரிந்தோர்கூடுதற்குபாயம்.

கன்மநெறிதப்பிற் கடுநரகென்றெந்நாளு
நன்மைதருஞானநெறி நாமணைவதெந்நாளோ.()

ஞானநெறிதானே நழுவிடினுமுப்பதத்து
வானமுத்திநல்குமென வன்புறுவதெந்நாளோ.

பன்மார்க்கமான பலவடிபட்டேனுமொரு
சொன்மார்க்கங்கண்டு துலங்குநாளெந்நாளோ.

அத்துவிதமென்ற வன்னியச்சொற்கண்டுணர்ந்து, சுத்தசிவத்தைத் தொடருநாளெந்நாளோ.

கேட்டன்முதலான்காலே கேடிலாநாற்பதமும்
வாட்டமறவெமக்கு வாய்க்குநாளெந்நாளோ.()

ஏன்னதியா னென்பதற வெவ்விடமு மென்
றுசான், சன்னிதியாக் கண்டுநிட்டை சாதிப்ப
தந்நாளோ. (சா)

நாம்பிரம மென்று னடுவேயொன் றுண்டா
ா, நேம்பியெல்லா மொன்றாய்த் திகழுநாளெந்
ாளோ. (எ)

ரச்சகமேயாதி முழுதுமகண்டாகார
ச்சிதானந்தசிவந் தானென்பதெந்நாளோ. (அ)

எவ்வடிவும்பூரணமா மெந்தையுருவென்றிசை
த,வவ்வடிவுக்குள்ளேயடங்குநாளெந்நாளோ.

ந்தித்ததெல்லாஞ் சிவபூரணமாக
ந்தித்துவாழ்த்தி வணங்குநாளெந்நாளோ. ()

ங்கியபார்விண்ணாதி தானேஞானக்கினியா
யாங்குமியோகவுணர் வுற்றிடுநாளெந்நாளோ.

பூசனமூர்த்தங்க ளறவகண்டாகாரசிவ
சைசெயவாசை பொருந்துநாளெந்நாளோ.()

வுஞ்செழுத்தினுண்மை யதுவானவப்பொருளே
நஞ்சழுத்தியொன்றாகி நிற்குநாளெந்நாளோ.

அவ்வுயிர்போ லெவ்வுயிரு மானபிரான் றன்
டிமை, யெவ்வுயிரு மென்றுபணி யாஞ்செய்வ
தந்நாளோ. (கச)

தேசிகர்கோனை திறன்மவுனிநந்தமக்கு
வாசிகொடுக்க மகிழுநாளெந்நாளோ. (கரு)

குருலிங்கசங்கமமாக்கொண்ட திருமேனி,யரு
ளமயமென்றன்புற் றருள்பெறுவதெந்நாளோ.

காண்பேனோவென்கண்ணி.

சிந்திக்குந்தோறுந்தெவிட்டாவமுதேயென்
புந்திக்குணீதான் பொருந்திடவுங்காண்பேனோ.

கேவலத்தி னன்கிடந்து கீழ்ப்படா தின்ப
வருட், காவலன்பா லொன்றிக் கலந்திடவுங்
காண்பேனோ. (உ)

துரியங்கடந்தவொன்றே தூவெளியாய்நின்ற,
பெரியநிறை வேயுனைநான் பெற்றிடவுங் காண்
பேனோ. (ங)

மாசற்றவன்பர்நெஞ்சே மாறுதபெட்டகமாந்
தேசுற்றமாமணிநின் றேசினையுங்காண்பேனோ.

மாயாவிகார மலமகலவெந்தைபிரா
னேயானுபூதி நிலைபெறவுங்காண்பேனோ. (ரு)

பொய்யுலகும் பொய்புறவும் பொய்யுடலும
பொய்யெனவே, மெய்யநினை மெய்யெனவேமெ
ய்யுடனே காண்பேனோ. (சா)

வாலற்றபட்டமென மாயாமனப்படலங், கா
லற்றுவீழவுமுக் கண்ணுடையாய்காண்பேனோ.

உள்ளும் புறம்பு மொருபடித்தாய் நின்றசு
கங், கொள்ளும் படிக்கிறைநீ கூட்டிடவுங்கா
ண்பேனோ. (அ)

காட்டுகின்ற முக்கட் கரும்பே கனியேயென்,
னாட்டமெல்லாந் தீரவுன தாடலையுங் காண்பே
னோ. (கூ)

ஆங்காமற்றாங்கிச் சுகப்பெருமானின்னிறைவி
னீங்காமனிற்கு நிலைபெறவுங்காண்பேனோ. (கO)

வாதலூராளிதனை வான்கருணையால்விழுங்கும்
போதலூரேறநின் பொன்னடியுங்காண்பேனோ.

சாட்டையிலாப் பம்பரம்போ லாடுஞ் சடசா
லு, நாட்டமற வெந்தைசுத்த ஞானவெளிகாண்
பேனோ. (கஉ)

மன்றுடும் வாழ்வே மரகதஞ்சேர் மாணிக்கக்,
குன்றேநின் றாட்கீழ்க் குடிபெறவுங் காண்பே
னோ. (கங)

பொய்யென் றறிந்துமெமைப் போகவொட்
டா தையவிந்த, வையங் கனமயக்க மாற்றிட
வுங் காண்பேனோ. (கச)

தாயினுநல்ல தயாளுவே நின்னையுன்னித், யின்மெழு கொத்துருகுஞ் சிந்தைவரக் காண் பேனோ. (கரு

ஏன்செயினு மென்பெறினு மென்னிறைவ வேழையன்யா, னின்செயலென் றன்னு நினை வரக் காண்பேனோ. (கசா

எள்ளத்தனையு மிரக்கமிலாவன்பாவி
யுள்ளத்துமெந்தை யுலாவிடவுங்காண்பேனோ.

வஞ்சகத்துக் காலயமாம் வல்வினையே ன டுவே, னெஞ்சகத்தி லையாநீ நேர்பெறவுங் காண் பேனோ. (கஅ

தொல்லைப்பிறவித் துயர்கெடவுமெந்தைபிரான் மல்லற்கருணை வழங்கிடவுங்காண்பேனோ. (கக

வாளாருங்கண்ணாற் மயற்கடலிலாழ்ந்தேன்ச ருளாகவெந்தை யருள்செயவுங்காண்பேனோ.(

பஞ்சாய்ப் பறக்குநெஞ்சப் பாவிநீ கூவிடை யா, வஞ்சாதே யென்றின் னருள்செயவுங்காண் பேனோ. (உக

ஆடுகறங்காகி யலமந்துழன் றுமனம்
வாடுமெனையையாநீ வாவெனவுங்காண்பேனோ

சிட்டர்க்கெளிய சிவனேயோதீவினையேன்
மட்டற்றவாசை மயக்கறவுங்காண்பேனோ. (

உண்ணின் றுணர்ந்து முலப்பிலா வொன்றே நின், றண்ணென்ற சாந்தவருள் சார்ந்திடவுங் காண்பேனோ. (உச)

ஓடுங் கருத்தொடுங்க வுள்ளுணர்வு தோன்ற நினைக், கூடும்படிக்கிறைநீ கூட்டிடவுங் காண் பேனோ. (உரு)

வாக்கான் மனத்தான்மதிப்பரியாய் நின்னருளை, நோக்காம னோக்கிநிற்கு நுண்ணறிவுகாண் பேனோ. (உசா)

இவ்வுடம்புநீங்குமுனே யெந்தாய்கே ளின் னருளா,யவ்வுடம்புக்குள்ளே யவதரிக்கக்காண் பேனோ. (உஎ)

நித்தமா யொன்றாய் நிரஞ்சனமாய் நிர்க்குண மாஞ், சுத்தவெளி நீவெளியாய்த் தோன்றிட வுங்காண்பேனோ. (உஅ)

கண்ணிறைந்த மோனக் கருத்தேயென் கண் ணேயென், னுண்ணிறைந்த மாயையொழிந்திட வுங்காண்பேனோ. (உகூ)

அத்தா விமலா வருளாளா வானந்த, சித்தா வெனக்குனருள் செய்திடவுங்காண்பேனோ. ()

வீணேபிறந்திறந்து வேசற்றேனையறக் காணேனிறைநின் கருணைபெறக்காண்பேனோ.

சட்டை யொத்தவிவ்வுடலைத்தள்ளுமுன்னே நான்சகச, நிட்டையைப்பெற்றையா நிருவிகற்பங் காண்பேனோ. (௩௨)

எல்லாந் தெரியு மிறைவாவென் னல்லலெல்லாஞ், சொல்லாமு னீதான் றெருகுத்திரங்கக் காண்பேனோ. (௩௩)

அண்ட பகிரண்டமனைத்துமொருபடித்தாக், கண்டவர்கள் கண்டதிருக் காட்சியையுங்காண் பேனோ. (௩௪)

ஊனிருந்த காய முடனிருப்ப வெங்தைநின் பால், வானிருந்த தென்னவுநான் வந்திருக்கக் காண்பேனோ. (௩௫)

தினையத் தனையுந் தெளிவறியாப் பாவியே, னினைவிற் பரம்பொருணீ நேர்பெறவுங் காண் பேனோ. (௩௬)

துன்பமெனுந் திட்டனைத்துஞ் சூறையிடவை யாவே, யின்பவெள்ளம் வந்திங் கெதிர்ப்படவு ங்காண்பேனோ. (௩௭)

ஆகாதோவென் கண்ணி.

கல்லாதநெஞ்சங் கரைந்துருக வெத்தொழிற் கும், வல்லாய்நின்னின்பம் வழங்கினலாகாதோ.

என்னையறிய வெணக்கறிவாய் நின்றருணின்,
ன்னையறிந் தின்பநலஞ் சாரவைத்தா லாகா
தா. (உ)

பொய்ம்மயமே யான புரைதீர வெந்தையி
ட, மெய்ம்மயம்வந் தென்னை விழுங்கவைத்
லாகாதோ. (௩)

மட்டில்லாச் சிற்சுகமாம் வாழ்வெநின் னின்ப
மம், சிட்டர்போல் யானருந்தித் தேக்கவைத்
லாகாதோ. (௪)

ந்தாணின்பொற்று ளடிக்கேயனுதினமும்
ந்தாக்கியின்பம் பெருகவைத்தாலாகாதோ. ()

ல்லியலார்மோக விழற்கிரைப்பேனையாநின்
ால்லையிலானந்தநல மிச்சித்தாலாகாதோ. ()

சட்டழகா பெண்ணுமனங் குறையிட்டான
மயக், கட்டழகா நின்னைக் கலக்கவைத்தா
காதோ. (எ)

ாதியேநந்தாச் சுகவடிவே துவெளியே
தியேநின்னை யறியவைத்தாலாகாதோ. (அ)

ஞ்சிறிதுமிலை னின்மலனேநின்னடிக்கே
சஞ்செயவிறங்கி வாவென்றாலாகாதோ. (௯)

ன்னறிவுக் குள்ளே யிருந்ததுபோ லையா
, நின்னறிவு னின்னுடன்யா னிற்கவைத்தா
காதோ. (௧0)

ஆதிப்பிரானேயென் னல்லலிருளகலச்
சோதிப்ரகாசமயந் தோன்றுவித்தாலாகாதோ.

ஆசைச்சுழற்கடலி லாழாமலேயாநின்
நேசப்புணைத்தா ணிறுத்தினுலாகாதோ. (கஉ)

பாசநிகளங்களெல்லாம் பஞ்சாகச்செஞ்செவ
யீசவெணேவாவென் றிரங்கினுலாகாதோ. (கரு)

ஓயாவுள்ளன்பா யுருகிவாய்விட்டரற்றிச், சே
யாகியெந்தைநின்னைச் சேரவைத்தாலாகாதோ.

ஆதியாம் வாழ்வா யகண்டிதமாய் நின்றபரஞ்,
சோதிநீ யென்னைத் தொழும்பனென்று லாகா
தோ. (கரு)

விண்ணாரக் கண்ட விழிபோற் பரஞ்சோதி,
கண்ணார நின்னிறைவைக் காணவைத்தா லாகா
தோ. (கசு)

சோராமற் சேர்ந்துநின்று சின்மயனே நின்மய
த்தைப், பாராமற் பாரெனநீ பக்ஷம்வைத்தா
லாகாதோ. (கஎ)

கண்ணாடிபோலவெல்லாங் காட்டுந்திருவருளே
உண்ணாடியையா வுருகவைத்தாலாகாதோ. ()

மூலவிருள் கால்வாங்க மூதறிவு தோன்றவ
ருட், கோலம்வெளி யாகவெந்தை கூடுவித்தா
லாகாதோ. (கக)

சாற்றரிய வின்பவெள்ளந் தாக்குமதி னீமு
ாக்கி, லூற்றமுறு மென்னவதி லுண்மைசொ
ஞ லாகாதோ. (உ0)

கையுங்குவித்திரண்டு கண்ணருவிபெய்யவரு
ாயநின்றுட்கீழே யடிமைநின்றுலாகாதோ. ()

இல்லையோவென் கண்ணி.

துந்தெரியா தென்னைமறைத்தவல்லிருளை
தநீக்கவொரு ஞானவிளக்கில்லையோ. (க)

பணியற்று நின்று பதைப்பறவென் கண்ணு
, மணியொத்த சோதியின்ப வாரியெனக்கில்
லயோ. (உ)

மாலறிவதற வெம்பெருமான்யாதுமின்றிச்
மாவிருக்கவொரு சூத்திரந்தானில்லையோ. ()

ய்க்குங்கடையானே னுதாநின்னின்பமயம்
ய்க்கும்படியினியோர் மந்திரந்தானில்லையோ.

ஞகநிற்கு முணர்வைமறந்தையாநீ
ஞகநிற்கவொரு தந்திரந்தானில்லையோ. (ரு)

ஆல்லும்பகலு மகண்டவடிவேயுனைநான், புல்
ம்படியெனக்கோர் போதனை தானில்லையோ.

வேண்டாவோவென் கண்ணி.

கண்டவடி வெல்லாநின் காட்சியென்றே கைகுவித்துப், பண்டுமின்று நின்றவென்னைப் பார்த்திரங்க வேண்டாவோ. (௧)

வாதனையோடாடு மனப்பாம்புமாயவொரு
போதனை தந்தையா புலப்படுத்தவேண்டாவோ.

தன்னையறியத் தனியறிவாய்நின்றருளு நின்னையறிந்தென்னறிவை நீங்கிநிற்கவேண்டாவோ.

அள்ளக் குறையா வகண்டிதானந்தமெனும், வெள்ளமெனக் கையா வெளிப்படுத்த வேண்டாவோ. (௪)

அண்டனே யண்ட ரமுதேயென் னாருயிரே, தொண்டனேற் கின்பந் தொகுத்திரங்க வேண்டாவோ. (௫)

பாராதே நின்று பகையாதே சும்மா தான்
வாராவெனவும் வழிகாட்டவேண்டாவோ. (௬)

நல்லறிவேயென் கண்ணி.

எண்ணிறைந்த மேன்மைபடைத் தெவ்வுயிர்க்கு மவ்வுயிராய்க், கண்ணிறைந்த சோதியை நான் காணவா நல்லறிவே. (௧)

த்தானநாமென் சடத்தைநாமென்னவென்றுஞ்
த்தானவுண்மைதனைச் சாரவாநல்லறிவே. ()

அங்குமிங்கு மெங்குநிறை யற்புதனார் பொற்
றிந்து, பங்கயத்துள் வண்டாய்ப்பயன்பெறவா
ல்லறிவே. (௩)

கான் றசோ றென்னவிந்தக் காசினிவாழ் வத்
னையுந், தோன்ற வருள்வெளியிற் றோன்றவா
ல்லறிவே. (௪)

பலவகைக்கண்ணி.

என்னரசே கேட்டிலையோ வென்செயலோ
துமிலை, தன்னரசு நாடாகித் தத்துவங்கூத்
டியதே. (௧)

ண்டொருகா னின்பாற் பழக்கமுண்டோ
ந்தைதனைக், கண்டொருகாற்போற்றக் கருத்
ங் கருதியதே. (௨)

வேறு.

கண்டனவே காணுமன்றிக் காணுவோ காணு
ன், கொண்டறிவே னெந்தைதனைக் கூடுங்
றிப்பினையே. (௩)

கல்லா லடியில்வளர் கற்பகமே யென்னள
ா, பொல்லா வினைக்குப் பொருத்தந்தான்
ால்லாயோ. (௪)

தப்பிதமொன் றின்றியது தானாக நிற்கவுண்
மை, செப்பியது மல்லாலென் சென்னியதுதொ
ட்டணையே. (ரு

வேறு.

மாசான நெஞ்சனிவன் வஞ்சனென்றோ வாய்
திறந்து, பேசாமவுனம் பெருமான் படைத்த
துவே. (சு

கற்பதெல்லாங் கற்றேமுக் கண்ணுடையாய்
நின்பணியாய், நிற்பதுகற் றன்றோ நிருவிகற்ப
மாவதுவே. (எ

முன்னளவில்கன்ம முயன்றானிவனென்றோ
வென்னளவிலெந்தா யிரங்காதிருந்ததுவே. (அ

வேறு.

நெஞ்சம்வே றாகி நினைக்கூட வெண்ணுகின்ற
வஞ்சகனுக் கின்பமெந்தாய் வாய்க்குமாறெ
வாறே. (கூ

வேறு.

பள்ளங்கடோறும் பரந்தபுனல்போ லுலகி
லுள்ளம்பரந்தா லுடையாயென்செய்வேனே. (

முன்னினைக்கப் பின்மறைக்கு மூடவிரு ளா
கெடுவே, னென்னினைக்க வென்மறக்க வெந்
பெருமானே. (கக)

வல்லாளா மோனநின் வான்கருணை யென்னி
_த்தே, யில்லாதே போனு னெவ்வண்ணமு
பேவனே. (கஉ)

வே று.

வாக்குமனமு மவுனமுறவெந்தைநின்னை
நோக்குமவுனமிந்த நூலறிவிலுண்டாமோ. ()

ஒன்றாய்ப்பலவா யுலகமெங்குந்தானையாய்
நின்றாயையாவெனைநீ நீங்கற்கெளிதாமோ. ()

ஆவித்துணையே யருமருந்தேயென்றனைநீ
கூவியழைத்தின்பங் கொடுத்தாற்குறைவாமோ.

எத்தனையோ நின்விளையாட் டெந்தாய்கேளி
வ்வளவென், றத்தனையு மென்னாலறியுந் தரமா
மோ. (கசு)

தேடுவார்தேடுஞ் சிவனேயோநின்றிருத்தாள்
கூடுவான்பட்டதுயர் கூறற்கெளிதாமோ. (கஎ)

வே று.

பற்றினதைப் பற்றுமெந்தாய் பற்றுவிட்டாற்
கேவலத்தி, லுற்றுவிடு நெஞ்சமுனை யொன்றி
நிற்ப தெப்படியோ. (கஅ)

ஒப்பிலா வொன்றேநின் னுண்மையொன் றுங்
காட்டாமற், பொய்ப்புவியை மெய்போற் புதுக்
கிவைத்த தென்னையோ. (கக)

காலால் வழிநடவுங் காலத்தே கண்முளைத் தாற், போலே யெனதறிவிற் போக்கறிவாய் நில்லாயோ. (உ0)

தன்னரசுநாடாஞ் சடசாலபூமிமிசை
யென்னரசேயென்னை யிறையாகநாட்டினையோ.

வே று.

திங்களமுதாநின் றிருவாக்கைவிட்டரசே
பொங்குவிடமனைய பொய்ந்நூல்புலம்புவனோ. ()

உன்னவுன்ன வென்னையெடுத் துள்விழுங்கு நின்னிறைவ, யின்னமின்னங் காணாமலெந்தாய் சுழல்வேனோ. (உக)

ஆராவமுதனைய வானந்தவாரியென்பாற்
றாராமலையாநீ தள்ளிவிடவந்ததென்னோ. (உஉ)

நின்றநிலை.

நின்றநிலையேநிலையாவைத்தானந்த
நிலைதானேநிருவிகற்பநிலையுமாகி
யென்றுமழியாதவின்பவெள்ளந்தேக்கி
யிருக்கவெனைத்தொடர்ந்துதொடர்ந்திழுக்கு
மந்தோ. (க)

இருக்காதிமறைமுடிவுஞ்சிவாகமாதி
யிதயமுங்கைகாட்டெனவேயிதயத்துள்ளே

யாருக்காலேயுணர்ந்தவர்கட்கெக்காலுந்தா
ஞெழியாதவின்பவெள்ளமுலவாநிற்கும். (உ)

ற்றதுங்கேட்டதுந்தானேயேதுக்காகக்
கடபடமென்றுருட்டுதற்கோகல்லாலெம்மா
ற்றமறக்கைகாட்டுங்கருத்தைக்கண்டு [ன்
குணங்குறியற்றின்பநிட்டைகூடவன்றே. ()

பாடுகின்றபனுவல்.

பாடுகின்றபனுவலோர்க
டேடுகின்றசெல்வமே
நாடுகின்றஞானமன்றி
லாடுகின்றவழகனே. (க)

அத்தனின்றநின்னையே
பத்திசெய்துபனுவலால்
பித்தனின்றுபேசவே
வைத்ததென்னவாரமே. (உ)

சிந்தையன்புசேரவே
நைந்துநின்னைநாடினேன்
வந்துவந்துளின்பமே
தந்திரங்குதானுவே. (௩)

அண்டரண்டம்யாவுநீ
கொண்டுநின்றகோலமே

தொண்டர்கண்டுசொரிகணீர்
கண்டநெஞ்சுகரையுமே. (௬)

அன்னைபோலவருண்மிகுத்து
மன்னுஞானவரதனே
என்னையேயெனக்களித்த
நின்னையானுநினைவனே.

ஆனந்தக்களிப்பு.

சங்கர சங்கர சம்பு - சிவ
சங்கர சங்கர சங்கர சம்பு.

ஆதியனாதியுமாகி எனச்
சானந்த மாயறி வாய்நின் றிலங்குஞ்
சோதிமவுனியாய்த் தோன்றி அவன்
சொல்லாதவார்த்தையைச்சொன்னாண்டிதோழி—
சங்கர சங்கர சம்பு. (௧)

சொன்னசொல்லேதென்றுசொல்வேன் என்னைச்
சூதாய்த் தனிக்கவே சும்மா விருத்தி
முன்னிலை யேதுமில் லாதே சுக
முற்றச்செய் தேயெனைப்பற்றிக்கொண் டாண்டி
சங்கர சங்கர சம்பு. (௨)

பற்றிய பற்றற வுள்ளே தன்னைப்
பற்றச்சொன் னான்பற்றிப் பார்த்த விடத்தே

பற்றதை யேதென்று சொல்வேன் சற்றும்
பேசாத காரியம் பேசினுன் ருேழி
சங்கர சங்கர சம்பு. (௩)

பேசா விடும்பைகள் பேசிச் சுத்தப்
பேயங்க மாகிப் பிதற்றித் திரிந்தேன்
ஆசாபிசாசைத் துரத்தி ஐய
னடியிணைக் கீழே யடக்கிக்கொண் டாண்டி
சங்கர சங்கர சம்பு (௪)

அடக்கிப் புலனைப் பிரித்தே அவ
ஞகிய மேனியி லன்பை வளர்த்தேன்
க்கிக்கொண் டானென்னைத் தன்னுட் சற்றும்
வாய்பேசா வண்ண மரபுஞ்செய் தாண்டி
சங்கர சங்கர சம்பு (௫)

ரைபக் கெடுத்தனன் கெட்டேன் இத்தை
வாய்விட்டுச் சொல்லிடின்வாழ்வெனக் கில்லை
ர்வு புருஷனு மல்லன் என்னைக்
நாக்குந் தலைமை கடவுள் காண் மின்னே
சங்கர சங்கர சம்பு. (௬)

டலின் மடைவிண்ட தென்ன இரு
கண்களு மானந்தக் கண்ணீர் சொரிய
டலும் புளகித மாக என
துள்ள முருக வுபாயஞ் செய்தாண்டி
சங்கர சங்கர சம்பு. (௭)

உள்ளது மில்லது மாகி முன்
னுணர்வது வாயுன் னுளங்கண்டதெல்லாம்
தள்ளெனச் சொல்லியென் னையன் என்னைத்
தானாக்கிக்கொண்ட சமர்த்தைப்பார் தோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. (அ)

பாராதி பூதநீ யல்லை உன்னிப்
பாரிந்தி ரியங்க ரணநீ யல்லை
யாரா யுணர்வுநீ யென்றான் ஐய
னன்பா யுரைத்தசொல் லானந்தந் தோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. (கூ)

அன்பருக் கன்பான மெய்யன் ஐய
னானந்த மோன னருட் குரு நாதன்
தன்பாதஞ் சென்னியில் வைத்தான் என்னைத்
தானறிந் தேன்மனந் தானிறந்தேனே
சங்கர சங்கர சம்பு. (கo)

இறப்பும் பிறப்பும் பொருந்த எனக்
கெவ்வண்ணம் வந்ததென றெண்ணியான் பார்க்கின்
மறப்பு நினைப்புமாய் நின்ற வஞ்ச
மாயா மனத்தால் வளர்ந்தது தோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. (கக)

மனதே கல்லாலெனக் கன்றோ தெய்வ
மௌன குருவாகி வந்துகை காட்டி

னதாம் பணியற மாற்றி அவ
னின்னருள் வெள்ளத் திருத்திவைத்தாண்டி
சங்கர சங்கர சம்பு. (கஉ)

ருளா லெவையும்பா ரென்றான் அத்தை
யறியாதேசுட்டியென் னறிவாலே பார்த்தேன்
ருளான பொருள்கண்ட தல்லால் கண்ட
வென்னையுங் கண்டில னென்னேடிதோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. (கங)

ன்னையுந் தன்னையும் வேறா உள்ளத்
தெண்ணாத வண்ண மிரண்டற நிற்கச்
சொன்னது மோவொருசொல்லே அந்தச்
சொல்லால் விளைந்த சுகத்தையென் சொல்வேன்
சங்கர சங்கர சம்பு. (கச)

ளையுஞ் சிவானந்த பூமி அந்த
வெட்ட வெளிநண்ணித் துட்டவிருளாங்
ளையைக் களைந்துபின் பார்த்தேன் ஐயன்
களையன்றி வேறொன்றுங் கண்டிலன் றோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. (கரு)

ண்டார் நகைப்புயிர் வாழ்க்கை இரு
கண்காண நீங்கவுங் கண்டோந் துயிறான்
கொண்டார்போற் போனாலும் போகும் இதிற்
குணமேது நலமேது கூறாய்நீ தோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. (கசு)

நலமேது மறியாத வென்னைச் சுத்த
நாதாந்த மோனமா நாட்டந்தந் தேசஞ்
சலமேது மில்லாம லெல்லாம் வல்லான்
ருளாளென் றலைமீது தாக்கினான் றோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. (கஎ)

தாக்குநல் லானந்த சோதி அணு
தன்னிற் சிறிய வெனைத்தன் னருளாற்
போக்கு வரவற் றிருக்குஞ் சுத்த
பூரண மாக்கினான் புதுமைகாண் மின்னே
சங்கர சங்கர சம்பு. (கஅ

ஆக்கி யளித்துத் துடைக்குந் தொழி
லத்தனை வைத்துமெள் ளத்தனை யேனுந்
தாக்கற நிற்குஞ் சமர்த்தன் உள்ள
சாக்ஷியை சிந்திக்கத் தக்கது தோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. (கக)

சிந்தை பிறந்தது மாங்கே அந்தச்
சிந்தை யிறந்து தெளிந்தது மாங்கே
எந்த நிலைகளு மாங்கே கண்ட
யான்று னிரண்டற் றிருந்தது மாங்கே
சங்கர சங்கர சம்பு. (உ0)

ஆங்கென் றுமீங்கென் றுமுண்டோ சச்சி
தானந்த சோதி யகண்ட வடிவாய்

ங்கி னிறைந்தது கண்டாற் பின்ன
ரொன்றென் றிரண்டென் றுரைத்திடலாமோ
சங்கர சங்கர சம்பு. (உக)

ன்று மழியுமிக் காயம் இத்தை
யேதுக்கு மெய்யென் றிருந்தீ ருலகீர்
ன்று மறியாத நீரோ யம
னேலவந் தாற்சொல்ல வுத்தர முண்டோ
சங்கர சங்கர சம்பு. (உஉ)

ண்டோ நமைப்போல வஞ்சர் மல
மூறித் ததும்பு முடலைமெய் யென்று
கொண்டோ பிழைப்பதிங் கையோ அருட்
கோலத்தை மெய்யென்று கொள்ள வேண்டாவோ
சங்கர சங்கர சம்பு. (உ௩)

வேண்டாம் விருப்பும் வெறுப்பும் அந்த
வில்லங்கத் தாலே விளையுஞ் சனனம்
ஆண்டா னுரைத்த படியே சற்று
மசையா திருந்துகொள் ளறிவாகி நெஞ்சே
சங்கர சங்கர சம்பு. (உ௪)

று றிவாரு மில்லையே யையோ என்னை
யாரொன் றறியாத வங்கதே சத்தில்
றிதேகா மத்தீயிற் சிக்கி உள்ள
வான்பொரு டோற்கவோ வந்தேனன் றோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. (உ௫)

வந்த வரலை மறந்து மிக்க
மாதர்பொன் பூமி மயக்கத்தி லாழும்
இந்த மயக்கை யறுக்க எனக்
கெந்தைமெய்ஞ் ஞான வெழில்வாள் கொடுத்தான்
சங்கர சங்கர சம்பு. (உசு)

வாரருங் கண்ணியர் மோகம் யம
வாதைக் கனலை வளர்க்கு மெய் யென்றே
வேளா னவனுமெய்விட்டான் என்னின்
மிக்கோர் துறக்கைவிதியன்றோ தோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. (உஎ)

விதிக்கும் பிரபஞ்ச மெல்லாம் சுத்த
வெயின்மஞ்ச ளென்னவே வேதாக மங்கள்
மதிக்கு மதனை மதியார் அவா
மார்க்கந்தனை மார்க்கஞ்சன் மார்க்கமோமானே
சங்கர சங்கர சம்பு. (உஅ)

தின்மார்க்க மாதர் மயக்கம் மனத்
தூயர்க்குப் பற்றாது சொன்னேன் சனகன்
தன்மார்க்க நீதிகிட் டாந்தம் அவன்
ஆனந்த மான சதானந்த னன்றோ
சங்கர சங்கர சம்பு. (உகூ)

அன்றென்று மாமென்று முண்டோ உனக்
கானந்தம் வேண்டி னறிவாகிச் சற்றே

நின்றாற் றெரியு மெனவே மறை.
நீதியெம் மாதி நிகழ்த்தினன் றோழி

சங்கர சங்கர சம்பு - சிவ
சங்கர சங்கர சங்கர சம்பு. (௩௦)

அகவல்.

திருவருண்ஞானஞ் சிறந்தருள்கொழிக்குங்
குருவடிவான குறைவிலாநிறைவே
நின்றவொன்றே நின்மலவடிவே
குன்றாப்பொருளே குணப்பெருங்கடலே
ஆதியுமந்தமு மானந்தமயமாஞ்
சோதியேசத்தே தொலைவிலாமுதலே
சீர்மலிதெய்வத் திருவருளதனாற்
பார்முதலண்டப் பரப்பெலாநிறுவி
அண்டசமுதலா மெண்டருநால்வகை
எழுபிறவியிற் றாழாதோங்கும்
அனந்தயோனியி னினம்பெறமல்க
அணுமுதலசல மானவாக்கையுங்
கணமுதலளவிற் கற்பகாலமுங்
கன்மப்பகுதித் தொன்மைக்கீடா
இமைப்பொழுதேனுந் தமக்கெனவறிவிலா
ஏழையுயிர்த்திரள் வாழவமைத்தனை
எவ்வுடலெடுத்தா ரவ்வுடல்வாழ்க்கை

இன்பமெனவே துன்பமில்லையெனப்
பிரியாவண்ண முரிமையின்வளர்க்க
ஆதரவாகக் காதலுமமைத்திட்
டேகமின்றியே தேகநானென
அறிவுபோலறி யாமையியக்கிக்
காலமுங்கன்மமுங் கட்டுங்காட்டியே
மேலுநரகமு மேதகுசுவர்க்கமும்
மாலறவகுத்தனை யேலும்வண்ணம்
அமையாக்காதலிற் சமயகோடி
அறம்பொருளாதி திறம்படுநிலையிற்
குருவாயுணர்த்தி யொருவர்போலனைவரும்
தத்தநிலையே முத்திமுடிவென
வாததர்க்கமும் போதநூல்களும்
நிறைவிற்காட்டியே குறைவின்றிவயங்க
அங்கங்குநின்றனை யெங்குமாகிச்
சமயாதீதத் தன்மையாகி
இமையோர்முதலிய யாவருமுனிவருந்
தம்மைக்கொடுத்திட் டெம்மையாளென
ஏசற்றிருக்க மாசற்றஞான
நலமுங்காட்டினை ஞானமிலேற்கு
நிலையுங்காட்டுதி னின்னருட்கடனே.

வண்ணம்.

தனனந் தனனதந்த தனனந் தனனதந்த
தனனந் தனனதந்த—தனதனதான
தனனந் தனனதந்த தனனந் தனனதந்த
தனனந் தனனதந்த—தனதனதான
தனனந் தனனதந்த தனனந் தனனதந்த
தனனந் தனனதந்த—தனதனதான
—தானதனதனதானதன.

அருவென் பனவுமன்றி உருவென் பனவுமன்றி
அகமும் புறமுமன்றி—முறைபிறழாது
குறியுங் குணமுமன்றி நிறைவுங் குறைவுமன்றி
மறைபொன் றெனவிளம்ப—விமலமதாகி
அசலம் பெறவுயர்ந்து விபுலம்பெறவளர்ந்து
சபலஞ்சபலமென்று—ளறிவினர்காண
—ஞானவெளியிடைமேவுமுயிராய். (௧)

அனலொன் றிடவெரிந்து புகைமண் டிடுவதன்
புனலொன் றிடலமிழ்ந்து—மடிவிலதாதை[று
சருவும் பொழுதுயர்ந்து சலனம் படுவதன்று
சமர்கொண் டழிவதன்றொ—ரியல்பினதாகும்
அவனென் பதுவுமன்றி அவளென் பதுவுமன்றி
அதுவென்பதுவுமன்றி—யெழில்கொடுலாவும்
—ஆருநிலையறியாதபடியே, (௨)

இருளென் பதுவுமன்றி யொளியென்பதுவுமன்
எவையுந்தனுளடங்க—வொருமுதலாகும்[றி

உளதென் பதுவுமன்றி யிலதென் பதுவுமன்றி
உலகந் தொழவிருந்த—வயன்முதலோர்கள்
எவருங் கவலைகொண்டு சமயங் களில்விழுந்து
சுழலும் பொழுதிரங்கி—யருள்செயுமாறு
—கூறரியசகமாயையறவே, ( )

எனதென் பதையிகழ்ந்த வறிவின் றிரளினின்று
மறிவொன் றெனவிளங்கு—முபயமதாக
அறியுந் தரமுமன்று பிறியுந் தரமுமன்று
அசரஞ் சரமிரண்டி—னொருபடியாகி
எதுசந் ததநிறைந்த தெதுசிந் தனையிறந்த
தெதுமங் களசுபங்கொள்—சகலவடிவாதும்
—பாதுபரமதைநாடியறிநீ, (௨)

பருவங் குலவுகின்ற மடமங் கையர்தொடங்கு
கபடந் தனில்விழுந்து—கெடுநினைவாகி
வலையின் புடைமறிந்த மறியென் றவசமுண்டு
வசனந் திரமுமின்றி—யவரிதழூறல்
பருகுந் தொழிலிணங்கி யிரவும் பகலுமின்சொ[ல்
பகரும் படிதுணிந்து—குழலழகாக
—மாலைவகைபலசூடியுடனே, ( )

பதுமந் தனையிசைந்த முலையென் றதையுகந்து
வரிவண் டெனவுழன்று—கலிலெனவாடுஞ்

சிறுகிண் கிணிசிலம்பு புனை தண் டைகண்முழங்
ஒலிநன்றெனமகிழ்ந்து-செவிகொளநாசி[கும்
பசுமஞ் சளின்வியந்த மணமுந் திடமுகந்து
பவமிஞ் சிடவிறைஞ்சி—வரிசையினூடு
—காலின் மிசைமுடிசூடிமயலாய், ()

மருளுந் தெருளும்வந்து கதியென் பதைமறந்து
மதனன் சலதிபொங்க—விரணமதான
அளிபுண் டனைவளைந்து விரல்கொண் டுறவளைந்
சுரதஞ் சுகமிதென்று—பரவசமாகி [து
மருவுந் தொழின்மிகுந்து தினமுந் தினமும்விஞ்
வளரும் பிறைகுறைந்த—படிமதிசோர [சி
—வானரமெனமேனிதிரையாய், ()

வயதும் படவெழுந்து பிணியுந் திமிதிமென்று
வரவுஞ் செயலழிந்து—விருமலுமாகி
அனமுஞ் செலுதலின்றி விழியுஞ் சுடர்களின்று
முகமுங் களைகளின்று—சரியெனநாடி
மனையின் புறவிருந்த வினமுங் குலைகுலைந்து
கலகஞ் செயவிருண்ட—யமன் வரும்வேளை
—எது துணை பழிகாரமனமே. (க)

தாயுமானசுவாமிகள் பாடல்.

முற்றிற்று.

அருள்வாக்கிய அகவல்.

ஸ்ரீ தாயுமானசுவாமிகளுடைய
மாணாக்கராகிய
அருளையரென்பவர்
மேற்படி சுவாமிகளைத் துதிசெய்தது.

திருவளர்கருணைச் சிவானந்தபூரண
மொருவருமறியா வொருவனிச்சித்து
நவந்தருபேதமாய் நாடகநடித்துற்
பவந்தனைநீக்கிப் பரிந்தருள்பராபரங்
கண்ணுங்கருத்துங் கதிரொளிபோல
நண்ணிடவெனக்கு நல்கியநன்மை
யொன்றாய்ப்பலவா யொப்பிலாமோனக்
குன்றாய்நிறைந்த குணப்பெருங்குன்ற
மண்ணையும்புனலையும் வளியையுங்கனலையும்
விண்ணையும்படைத்த வித்திலாவித்துப்
பந்தமனைத்தையும் பாழ்படநூறியென்
சிந்தையுட்புகுந்த செழுஞ்சுடர்ச்சோதி
விள்ளொணாஞானம் விளங்கியமேலோர்
கொள்ளைகொண்டுண்ணக் குறைவிலாநிறைவு
தாட்டாமரைமலர்த் தாணினைப்பவர்க்குக்
காட்டாவின்பங் காட்டியகதிநிலை
வாக்கான்மனத்தான் மதித்திடவரிதெனா
நோக்காதிருக்க நோக்கியநோக்க
மாதியாயறிவா யகண்டமாயகண்ட
சோதியாய்விரிந்து துலங்கியதோற்றம்

பரவெளிதன்னிற் பதிந்தவென்னுளத்தின்
விரவிவிரவி மேற்கொளும்வெள்ளஞ்
சுட்டுக்கடங்காச் சோதியடியார்
மட்டுக்கடங்கும் வான்பெருங்கருணை
யெல்லைக்கடங்கா வேகப்பெருவெளி
தில்லைப்பொதுவிற் றிருநடத்தெய்வம்
வாதவூரெந்தையை வரிசையாய்விழுங்கும்
போதவூர்மேவுகர்ப் பூரவிளக்குச்
சுகஐயகண்டத் தூவெளியெல்லாந்
திகழவேகாட்டுஞ் சின்மயசாக்ஷி
செழுந்தமிழப்பரைச் சிவலிங்கமாகி
விழுங்கியஞான வித்தகவேழ
மெழிறருபட்டினத் திறைவரையென்று
மழிவிலாவிலிங்க மாக்கியவனாதி
சாந்தபூமி தண்ணருள் வெள்ள
மார்ந்தநீழ லசையாக்ககனம்
பரவுவார்நெஞ்சிற் பரவியமாட்சி
யிரவுபகலற்ற வேகாந்தக்காட்சி
யாட்சிபோலிருக்கு மகிலந்தனக்குச்
சாக்ஷியாயிருக்குந் தாரகத்தனிமுத
லாணும்பெண்ணு மலியுமல்லாததோர்
தானுவாய்நின்ற சத்தாந்தனிச்சுட
ரெள்ளுமெண்ணெயு மெப்படியப்படி
யுள்ளும்புறம்பு முலாவியவொருபொரு
ளளவிலாமதந்தொறு மவரவர்பொருளென

வுளநிறைந்திருக்கு மொருபொற்பணிதி
துள்ளுமனப்பேய் துடிக்கத்தறிக்கக்
கொள்ளுமோனவாள் கொடுத்திடுமரசு
பெரியபேறு பேசாப்பெருமை
யரியவுரிமை யளவிலாவளவு
துரியநிறைவு தோன்றுவதீதம்
விரியுநல்லன்பு விளைத்திடும்விளைவு
தீராப்பிணியாஞ் சென்னமறுக்க
வாராவரவாய் வந்தசஞ்சீவி
யாலைக்கரும்புபா கமுதக்கட்டிநீள்
சோலைக்கனிபலாச் சுளைகதலிக்கனி
பாங்குறுமாங்கனி பாறேன்சருக்கரை
யோங்குகற்கண்டுசேர்ந் தொன்றாய்க்கூட்டி
யருந்தியரசமென வறிஞர்சமாதியிற்
பொருந்தியவின்பம் பொழிசிற்சுகோதய
மெங்கணுநிறைந்த வியல்பினையெனக்குச்
செங்கையால்விளங்கத் தெரிந்தமெய்த்தேசிக
தன்னையறிவித்துத் தற்பரமாகி [ன்
யென்னுளளிருந்தருளேகநாயக
னடிமுடியில்லா வரும்பொருடனக்கு
முடியடியிதுவென மொழிந்திடுநல்வன்
மெய்யலான்மற்றவை மெய்யலவெல்லாம்
பொய்யெனவறிவெனப் புன்னகைபுரிந்தோ
னருளும்பொருளு மபேதமாயிருந்து
மிருந்திடுமென்னு மியலுமுண்டென்றே

னருளுணக்குண்டே லருளும்வெளிப்படும்
பொருண்மயந்தானே பொருந்துமென்றுரைத்
சத்தசத்திரண்டு தன்மையுந்தானே [தோன்
யொத்தலாற்சதசத் துக்கெனவுரைத்தோ
னாணவமறுவிடி னருளுறுதென்னக்
காணாநேர்மையாற் காணவேயுரைத்தோன்
சென்மமுள்ளளவுந் தீராதிழுக்கும்
கன்மம்விடாதெனக் காட்டியவள்ள
லுளதிலதெனவு முறுதலான்மாயை
வளமிலதெனவும் வகுத்தினிதுரைத்தோ
னில்லறத்திருந்து மிதயமடக்கிய
வல்லவன்றானே மகாயோகியென்றோன்
துறவறத்திருந்துஞ் சூழ்மனக்குரங்கொன்
றறவகையற்றா னஞ்ஞானியென்றோ
னிறவாமனந்தா னிறக்கவுணர்த்திப்
பிறவாவரந்தரும் பேரறிவாள
னத்தனதருளா லனைத்தையுமியக்குஞ்
சுத்தமாமாயையின் றோற்றமென்றுரைத்தோ
னிருண்மலமகல விசைந்ததிலழுத்தும்
பொருளருட்டி ராதைப் பொற்பெனப் புகன்
றீறுசிவமுதல் விளம்பியபடியே [றோன்
பாறுமறுதியென் றிருக்குரைப்போன்
கொல்லாவிரதங் குவலயத்தோர்க
ளெல்லாம்பெறுமினென் றியம்பியதயாநிதி
தருமமுந்தானமுந் தவமும்புரிபவர்க்

குரிமையாயவரோ டுறவுகலப்பவன்
றன்னுயிர்போலத் தரணியின்மருவிய
மன்னுயிரனைத்தையும் வளர்த்திடும்வேந்தன்
களவுவஞ்சனைகள்செய் கருமிகடமக்குந்
தெளிவுவந்துறவருள் செய்திடுந்திறத்தோன்
தான்பெறும்பேறு சகமெலாம்பெறவே
வான்பெருங்கருணை வழங்கியமாரி
தஞ்சமென்றடைந்த தாபதர்தம்மை
யஞ்சலென்றருளு மறிஞர்சிகாமணி
சீவகோடிகளுஞ் சித்தர்கோடிகளும்
யாவரும்புகழ யாவையுமுணர்ந்தோன்
யானெனதென்னு மிறைவனெம்பெருமான்
றானவனாகிய தலைவனெங்கோமா
னருணகிரியார்க் காறுமுகன்சொலும்
பொருணலமல்லது பொருளெனமதியான்
பூதமுதலாப் பொலிந்திடுநாத
பேதமுங்கடந்த பெருந்தகைமூர்த்தி
மூலாதார முதலாயுள்ள
மேலாதாரமும் வெறுவெளிகண்டவன்
மண்டலமூன்றிலு மன்னியவுருவிலுங்
கண்டவையத்திலுங் கடவுளாய்நின்றோன்
பகர்சமயந்தொறும் பரமமயிருந்து
சுகநடம்புரியுந் தொழிலெனச்சொன்னோன்
பேதவபேத பேதாபேத
போதமிதுவெனப் புகன்றிடும்புண்ணிய

னதுநானெனவே யாற்றிடுமனுபவஞ்
சதுர்வேதாந்தத் தன்மையென்றுரைத்தோ
னல்லும்பகலு மறிவானோர்க்குச்
சொல்லும்பொருளுஞ் சுமையெனச்சொன்னோ [ன்
சுதனேகுருவாஞ் சுவாமிநாயகற்கெனி
னதிகமெய்ஞ்ஞான மல்லவோவென்றே
னசயோகத்துற நிருபரெல்லாந்தொழு
மிராஜயோகத்திறை யிராஜயோகத்தான்
பொறுமைதெளிவு புனிதவாசார
மறுவிலாவண்மை வாரமியற்கை
தண்ணமர்சாந்தந் தயங்கியகீர்த்தி
யெண்ணெண்கலைபயி லிணையிலாக்கல்வி
நல்லவிரக்க நடுநிலைசத்திய
மில்லையென்னமை லெவர்க்குந்தருங்கொடை
நற்குணனெல்லா நண்ணியபெருந்தகை
சிற்குணவாரி திருவருஞ்செல்வன்
கரமேலெடுத்துக் கருத்துறவணங்கிப்
பரமேயுனக்குப் பரமெனப்பகர்ந்தோ
னலடிமேவு மரசினையடுத்தே
சீலமெய்ஞ்ஞானந் தெளிந்தனனென்னவுஞ்
சிந்தமௌனி திடசித்தமாக
வைத்தநிலையின் வளர்ந்தனனெனவு
மூலன்மரபின் முளைத்தமௌனிதன்
பாலன்யானெனவும் பரிவொடும்பகர்ந்தோன்
வடமொழியியற்கையின் மகிமையையுணர்ந்து

திடமுறமுப்பொருட் டிறத்தையுந் தெரிந்து
கண்டமுதென்னக் கனிரசமென்னத்
தண்டமிழ்மாரி தன்னைப்பொழிந்து
சித்தியுமுத்தியுஞ் சிறந்தருள்கொழிக்கு
நித்தியநிரஞ்சன நிராலம்பநிறைவைப்
பாடியுநாடியும் பணிந்தெழுந்தன்பா
லாடியுமாற்றியு மகங்குழைவெய்தியு
முடலங்குழைய வுரோமஞ்சிலிர்ப்பப்
படபடென்றுள்ளம் பதைத்துப்பதைத்துப்
பாங்குறநெட்டுயிர்ப் பாகிப்பரதவித்
தேங்கியேங்கி யிரங்கியிரங்கி
யோய்ந்தபம்பரம்போ லொடுங்கியேசிறிது
மேய்ந்தவிழிக ளிமைப்பதுமின்றிச்
சோர்ந்துசோர்ந்து துவண்டுதுவண்டுமெய்
யார்ந்தவன்போ லவசமுற்றடிக்கடி
யுண்ணடுக்குறவே யுருகியேசற்றுத்
தண்ணமர்மொழியுந் தழுதழுத்திடவே
யுள்ளும்புறம்பு மொருமித்துருகி
வெள்ளநீர்போல் விழிநீர்பெருக்கிக்
கன்றுபசுவைக் கருதிக்கதறிச்
சென்றுசென்றோடித் திகைப்பதுபோல
வென்புநெக்குடைய விருகரங்குவித்துப்
புன்புலால்யாக்கை பொருந்தாதினியென
வுணர்ந்துணர்ந்தன்பா யுவகைமேற்கொண்டினி
கணம்பிரியேனெனக் கருதியேகுறித்துத் [க்

திருவுருவெல்லாந் திருநீறிலங்க
விருகரநளின மியன்முடிகுவித்துப்
பூரணசந்திரன் போலொளிகாட்டுங்
காரணவதனங் கவின்குறுவெயர்வுற
விளநிலாவெனவே யிலங்கியசிறுநகை
தளதளவென்னத் தயங்கியெழில்பெற
வித்தன்மையெல்லா மிசைந்துமிவனருள்
சித்தெனச்சிவகதி தேர்ந்தவருரைப்பப்
பாத்திரமாடப் பரிவுடனுடிச்
சூத்திரங்காட்டித் தயவுசெய்தருளும்
வல்லவனெனவே மன்னுயிர்க்காக
வெல்லையிலன்ப னிவனெனவிளங்கி
யினவுலகத் தியற்கைபொய்யென்றே
ஞானநூன்மெய்யென நவின்றினிதிரங்கிக்
கேவலசகலங் கீழ்ப்படமேலாய்
மேவருஞ்சுத்த மெய்யினைநல்க
வருளையுருவுகொண் டவனியில்வந்த
பொருளையிவனெனப் பொலிந்திடும்புனிதன்
சைவஞ்சிவனுடன் சம்பந்தமென்பது
மெய்வளர்ஞானம் விளக்குமென்றிசைத்தோன்
கதிர்விழியொளியுறக் கலந்தல்சித்தாந்த
விதிமுறையாமென விளம்பியமேலோன்
முடிவினிலாகம முண்மையினுண்மையை
யடியரைக்குறித்துரைத் தருளியவண்ணல்
சிதம்பரநேர்மை திறமாவுரைத்திறை

பதம்பரவெனப்பகர் பரமமெய்ஞ்ஞானி
முத்திபஞ்சாக்கர முறைமையிலயிக்கியஞ்
சத்தியமிதுவெனச் சார்ந்தவர்க்குரைத்தோ
னஞ்செழுத்துள்ளேயனைத்தையுங்காட்டியென்
னெஞ்சழுத்தியகுரு நீதிமாதவ
னெல்லாநிறைந்த விறைவன்செயலெனக்
கல்லாவெனக்குங் கருணைசெய்கடவுள்
குருவருளாலே கூடுவதல்லாற்
றிருவருளுருதெனத் தெரிந்திடவுரைத்தோன்
குருவுருவருளெனக் கொண்டபின்குறையாப்
பொருண்மயமாமெனப் புகன்றிடுபோத
னெந்தமூர்த்திகளையு மெழிற்குருவடிவெனச்
சிந்தையிற்றியக்கறத் தேர்ந்தவர்க்குரைத்தோ
சதாசிவமென்றபேர் தான்படைத்ததுதா [வ்
னெதாவதேபொருளென் றெடுத்தெடுத்துரைத்
கல்லானை கன்னல் கவர்ந்திடச்செய்தவ [தோன்
னெல்லாம்வல்லசித் தெம்மிறையென்றோ
னெவ்வுயிர்தோறு மிறைமேவியதிறஞ்
செவ்வியபிரம்படி செப்பிடுமென்றோ
னெவ்வண்ணமெவரெவ ரிசைத்தனரவரவர்க்
கவ்வண்ணமாவனெம் மானெனவறைந்தோ
னொருபாணனுக்கே யொருசிவனட்படின்
வருமடியார்திறம் வழுத்தொணாதென்றோன்
சிவனடியாரைச் சிவனெனக்காண்பவ
னெவனவன்சிவனே யென்றெடுத்துரைத்தோன்

விருப்புவெறுப்பிணை வேரறப்பறித்துக்
கருப்புகாதென்னைக் காத்தருள்செய்தோ
னிருசொல்லுரையா தியானின்பமெய்த
வொருசொல்லுரைத்த வுயர்குணபூதர
னத்துவாமார்க்க மாறையுமகற்றித்
தத்துவாதீதத் தன்மையைத்தந்தோன்
றிருமகண்மருவிய திகழ்வளமறைசையில்
வருமுணர்வாளன் மருளிலாமனத்தா
னெண்ணியவெண்ண மெல்லாந்தெரிந்தெனக்கு
தண்ணருள்செய்தவன் றாயுமானவ [த்
னொருமொழிபகர்ந்த வுதவியாலவன்ற
னிருபதமுப்போ திறைஞ்சிவாழ்த்துவனே.

இக்கொச்சகங்கள் ஓர் பழைய பிரதியில்வண்ணத்தின் இடை இடையில் காணப்படுகின்றன.

கொச்சகம்,

தத்துவம்வேறென்னைவேறாக்கியருட்டந்திலே
உற்றுணர்வும்வேண்டாவென்றோரிரண்டுமொன்றினையும்
நித்தியமென்றேகாட்டிநில்லாமநில்லெனவே
தத்துவத்தோடத்துவிதந்தருந்தாயுமானவனே. (க)

நந்தமதென்றெண்ணிநவிந்தவுடல்வேறாக்கி
வந்தபொருளுன்னதல்லவென்றெனதுவல்லமையும்
உந்தனக்கன்றெல்லாநமதென்றேயுட்புகுந்த
தந்தையுநீமற்றுமருளாந்தாயுமானவனே. (உ)

பந்தாடுமோபோற்பதிந்துகருப்பட்டேற்குச்
சிந்தாமணியாய்ச்செகந்தனிலேசீவகம்போல்
வந்தான்மறைசைநகர்மற்றுமோர்மெய்கண்ட
சந்தானத்தானத்தவத்தாயுமானவனே. (கூ)

பின்னைத்தாமொன்றினையுங்காட்டாதபேரிருளின்
உன்னைத்தானகண்ணிலர்போலொன்றாகிதானுழன்ற
என்னைத்தானிவ்வணமென்றெண்ணறியாவேழையென்
தன்னைத்தான்றந்தாண்டான்றனித்தாயுமானவனே. [றே

திடக்குப்பையாடரவஞ்செங்கட்கேழற்கோ
டுடுக்குப்பைநீத்தேயுயர்மறைசைவந்தெழுந்தே
விடக்குப்பைக்கோலால்விளங்கியபொய்மெய்யெனவாழ்
சடக்குப்பையென்றுதவிர்த்தான்றாயுமானவனே. (ரு)

புகப்பட்டான்வல்லிருளின்பொல்லாதவேழாம்
பகப்பட்டானீங்காப்பரப்பானதீவினையின்
அகப்பட்டான்மாயாவிகாரவடவியெனுஞ்
சகப்பட்டானென்றிரங்கினான்றாயுமானவனே. ()

கஞ்சனரிகாணுதகாரணமேயன்பருக்காப்
பஞ்சவன்முன்சேரப்பரிமேலெழுந்தபராம்
மஞ்சுலவுஞ்சோலைபயின்மாமறைசைவந்தோங்கித்
தஞ்சமெனுற்கஞ்சலெனவாடாயுமானவனே. (எ)

மனக்கலவைதீர்த்தென்மயக்கவிகற்பங்களெல்லாம்
உனக்கலவெனவொருவ்வெனறாய்வேறுக்கியொன்றுமற
நினைக்கவரிதானவினபரிட்டையிதென்றுரையைத்தான்
தனக்குவமையில்லானெனக்குருட்டாயவனே. (அ)

முற்றிற்று.

சிவமயம்.

தாயுமானசுவாமிகள்

திருப்பாடலகராதி.

திருப்பாடலகராதி முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

நூலினுட்பிரிவு.

நூலினுட்பிரிவு முற்றிற்று.